

www.linhtet.com

For Educational Purpose Only

If you like the book, please buy it .

နီနီငှက်

နီနီငှက်

RED EYE
BY SIR RIDER HAGGARD

ခုတ်ယအင်္ဂြိုဟ်

စာအုပ်အမှတ် (၁၄၈)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က) လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း

ကျောက်တံးတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၇၂၁၀၆၇၊ ၂၈၂၆၀၄။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး **ဒို့အရေး**

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောင်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

နီနီဂေး

ဒုဗ်ဂေဗ်

RED EVE

by

SIR RIDER HAGGARD

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၉၆/၂၀၀၃ (၅)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၀၄/၂၀၀၃ (၆)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၃၊ အောက်တိုဘာလ)
အုပ်ရေး - (၅၀၀)

မျက်နှာပုံး - ဝင်းလွင်အောင်
ကွန်ပျူတာစာစီ - **Quality**
အတွင်းဖလင် - **Quality**

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း၊ ယာယီ (၇၁၆)
၁၅၃၊ ၅ (က) လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

‘ဟောဂါဝေါသေမင်း’

တတိယမြောက် ‘အေဒွပ်’ ဘုရင်သည် အင်္ဂလန်ပြည်ထီးနန်းကို စိုးစံနေ ခိုက် ‘ကရက်ဆီ’ တိုက်ပွဲမဖြစ်ပွားမီ အချိန်က ကမ္ဘာအရှေ့ဖျားမှ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး သို့ ပို့လွှတ်လိုက်သော ကြမ္မာဆိုးအကြောင်းကို အင်္ဂလန်ပြည်မှလည်းကောင်း၊ အခြားအနောက်နိုင်ငံအားလုံးမှလည်းကောင်း၊ မည်သူမျှ မသိရှိခဲ့ကြသေးချေ။ သန်းပေါင်းများစွာသော လူဝါများနေထိုင်ရာ ကမ္ဘာအရှေ့ဖျား ‘ကာဠေး’ တိုင်း ပြည်အကြောင်းကို သိသူလည်း နည်းပါးလှလေသည်။

‘ကာဠေး’ တိုင်းပြည်ရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ သော တစ်နေ့သော နေဝင်ချိန်၌ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ ရှေ့ရှိကွက်လပ်များနှင့် အခြားနေရာလွတ်များတွင် မီးပုံကြီးများသည် တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိ၏။ ထိုမြို့တွင် တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံခဲ့သေးသော ကပ်ရောဂါဆိုးကြီး ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိရာ၊ လူပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးကြရကုန်၏။ အလောင်းများမှာ မမြှုပ်နိုင် အောင်ပင် ရှိနေသဖြင့် အသက်ရှင်နေသူများက အလောင်းများကို ထိုမီးပုံထဲသို့ ပစ်ချလျက်ရှိကြလေသည်။

ထိုသူများသည် ကမ်းနားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိကြစဉ် လူတစ် အုပ်သည် မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ လျှောက်လာရာ ရှေ့ဆုံးတွင် အဝတ်နက်ဝတ်ဆင် ထားသော ဘုန်းကြီးများသည် နေမဝင်သေးသော်လည်း မီးပုံးအနက်များကို ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်လာကြ၏။ သူတို့နောက်တွင် မီးပုံးအဖြူများကို ကိုင်ကာ

၂ □ ဝန်ကြီးများ

အဝတ်ဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဘုန်းကြီးများ လိုက်ပါလာကြသည်။ ပရိသတ်သည် ဘုန်းကြီးများကို မကြည့်ဘဲ အလယ်မှ လိုက်ပါလာသူနှင့် သူ၏အဖော်နှစ်ဦးကိုသာ အာရုံစိုက်လျက်ရှိကြ၏။ ပထမ အဖော်မှာ လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားပြီးလျှင် စက္ကူပန်းများကို ပန်ထား၏။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းကာ ခါးအောက်ပိုင်း၌မူ ပိုးဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ မိန်းမသည် ပရိသတ်အား ညှို့ဓာတ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ခြင်းတောင်းထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ချပ်များကို ကြဲဖြန့်ရင်း ကခုန်လျက်လိုက်ပါလာ၏။ ဒုတိယအဖော်မှာ ကိုယ်ကာယ သေးကွေးကြုံလိုသဖြင့် ယောက်ျားမိန်းမဟူ၍ပင် မခွဲခြားနိုင်အောင် ရှိနေ၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိနေပြီးလျှင် မျက်လုံးများမှာလည်း ဟောက်ပက် ဖြစ်နေ၏။ ကြုံလိုသော ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် တိရစ္ဆာန်တို့၏ ခြေသည်းလက်သည်းနှင့် တူသော သေးသွယ်ရှည်လျားသည့် သူ၏လက်များဖြင့် လေကို ဆုပ်ကိုင်ထားဟန်ရှိ၏။ သူသည် မလှုပ်မယှက်လိုက်ပါလာ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏အကြားတွင်ကား လည်ပင်းတွင် ချည်နှောင်ထားလျက် ကျယ်ပြန့်လှသော ပခုံးများမှ ဖားလျားကျနေသည့် အင်္ကျီအရှည်နှင့် ခါးပတ်အပိုမှ လွဲလျှင် အခြားအဝတ်အစားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကြီးမားသော လူဝါတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ဆံပင်များကိုခေါင်းစွပ်က ဖုံးထားသဖြင့် သူ၏အသက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ လူရွယ်ဘဝကို လွန်မြောက်ခဲ့သော်လည်း အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကား မရှိချေ။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမထားသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာလေသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူတို့အားကြည့်နေသော လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်အား စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ အကြည့်ခံရသူသည် ဒူးထောက်နေရာမှ ထ၊ လိုက်ကာ ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီးနောက် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဘုန်းကြီးများသည် သင်္ဘောဆိပ်တံတားရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြရာ၊ ထိုထူးဆန်းသည့် လူ သုံးယောက်သည် အတူလိုက်ပါသွားကြ၏။ တံတားတိုင်များတွင် ပဲ့ပိုင်းမြင့်၍ ရွက်တိုင်များ၌ အနီရောင်ရွက်များတပ်ဆင်ထားသည့် ထူးဆန်းသော သင်္ဘောတစ်စင်းကို ချည်နှောင်ထား၏။ ဘုန်းကြီးများသည် ထိုသင်္ဘော၏ ကုန်းဘောင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရပ်နေလျက် အင်္ကျီအရှည် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် တစ်ယောက်တည်း ကုန်းဘောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည့်အခါ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကြလေ၏။ နေဝင်သွားသည်နှင့် ထိုသူသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

“ယခု မီးစားသူစေတမန် ကျွန်ုပ်သည် အနောက်သို့သွားတော့အံ့၊ သင်တို့ထံတွင် ကျွန်ုပ်သည် အခိုက်အတန့်မျှသာမရှိဘဲနေမည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် အား သတိရကြလော့၊ ကျွန်ုပ် မကြာမီ ပြန်လာဦးမည်”

သို့ ဟစ်အော်နေခိုက် သင်္ဘောကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများ ဖြည့်လိုက်သဖြင့် ရွက်များမှာ လေရသွားပြီးလျှင် သင်္ဘောသည် အမှောင်ထု အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ကာ နောက်ဆုံးကွယ်ပျောက်၍ သွားလေတော့၏။ သင်္ဘောပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်ကြည့်နေ သော လူအုပ်ကြီးသည် သင်္ဘောနှင့် ပါသွားသူကို ရေရွတ်ကျိန်ဆဲရင်း ရူးသွပ်သူ များပမာ ရယ်မောမိကြလေ၏။

“တို့တစ်တွေ မသေတော့ဘူး။ တို့တစ်တွေ မသေတော့ဘူး။ မောက် သွားပြီ ... မောက်မရှိတော့ဘူး။ အရှေ့က ကျိန်စာတွေ အနောက်ဖက်ပါသွားပြီ။ ကြမ္မာဆိုးကြီး သူနဲ့အတူ ပါသွားပြီ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ကြလေ၏။

အဝတ်ဖြူဝတ်ဘုန်းကြီးများနှင့် အဝတ်နက်ဝတ်ဘုန်းကြီးများသည် သူတို့ပြောသမျှကို ကြားကြ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ ခုခံခြင်း၊ ဆင်ခြေပေးခြင်း မပြုဘဲ နေရာ၌ပင် တန်းစီကာ ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုယ် အထက်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစားကင်းမဲ့သော လူသတ်သမားများသည် ဓားလွတ် များကို ကိုင်ကာ ပေါ်လာ၏။ သူတို့သည် ခူးထောက်နေသူများထံသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာပြီးလျှင် ဇနီးများကို ပိုင်းချလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ‘မောက်’ ၏ အဖော်နှစ်ဦးအား မီးပုံထဲသို့ ပစ်ချရန် ရှာဖွေရာ မတွေ့ရတော့ချေ။

ပင်လယ်တွင်းသို့ ရွက်လွင့်ထွက်ခဲ့သော အချိန်၌ လူငယ်တစ်ယောက် နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တို့သည် အင်္ဂလန်ပြည်အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေ ဒန်းဝစ်မြို့ ဘလိုက်ဘတ် ညွှန်ပြောင်းကြီးတွင် ချိန်းချက်တွေ့ဆုံကြလေသည်။

အချိန်မှာ ၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ဆောင်းရာသီ အချိန်ဖြစ်၍ ဘလိုက်ဘတ်ချောင်းငယ်အချို့တွင် ရေများခဲနေ၍ အချို့နေရာများ၌မူ တင်းမာမြဲ မြဲလျက် ရှိနေရာ၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေသည်လည်း နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်လျှင် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။ ရှည်သော ကိုင်းပင်ကြီးများမှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းရှိနေ လျက် မိုးမခပင်များပေါ်၌ ငှက်ကလေးများသည် ချမ်းရှာလွန်းသဖြင့် ပု၍နေကြ လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆီးနှင်းများကျတော့မည့်အချိန်၌ ညွှန်ပြောင်းကြီးမှာ လူသူ လုံးဝကင်းမဲ့လျက်ရှိရာ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာ၌ ချိန်းချက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်လေသည်။ မိန်းမပျိုမှာ သူ့အမြဲတမ်းဝတ်လျက်ရှိသော အနီရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ အရပ်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုဖြစ် ၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းပြီးလျှင် ကြည်လင်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြေပြစ် သော အဆင်းလည်း ရှိလေသည်။

ယောက်ျားပျိုကား ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ခြေဆံလက်ဆံ ရှည်ရှည်နှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီးလျှင် မကျန်းမာခြင်းကို နားမျှလေသံ ကြားခဲ့ဖူးဟန် မတူချေ။ ထက်မြက်စူးရှသော သူ၏မျက်လုံးများသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို

လွမ်းခြုံကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ထိုနေ့၌ပင် အသက် ၂၃ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ သိုးမွေးကျူးနစ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ဓားမြှောင်ချိတ်ထားသည့် သားရေခါးပတ်ကို ခါးတွင်ပတ်ထားသဖြင့် အဆင့်အတန်း မမြင့်လှကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ မိန်းမပျိုကမူ သူ့ထက်ကြီးဟန်ရှိသော်လည်း အသက် ၂၀ မျှသာ ရှိသေးသည်။

ယောက်ျားပျိုက ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် “နမလေး အိ (Eve) ရယ် ... ဒီလောက် အေးလွန်းတဲ့ နေရာမှာ ဘာကြောင့် စာပေးပြီး ချိန်းလိုက်ရသလဲကွယ်”

“ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောစရာရှိလို့ပါ မောင်ကြီး ဟျူးဒီကရက်ဆီ (Hue De Cressy) ရယ်၊ ဒီနေရာမှာ သိပ်ပြီး လူပြတ်တယ် မဟုတ်လား ‘ဂရေဒီခ်’ (Grey Diek) လည်း ပါတယ်နော်”

“ပါတယ်လေ၊ ဟို ... မိုးမခပင်ကြီးအောက်မှာ လေးကိုင်းပြီး စောင့်နေတယ်လေ၊ ဘာစကားကို ပြောမလို့လဲ အိရဲ့”

“ပြောမယ့်စကားက တခြား မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ”

ယောက်ျားပျိုမှာ တုန်လှုပ်၍သွားဟန်တူလေသည်။

“ဒါဟာ မောင့်ကိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်လား”

“မောင်မသိဘူးနော် ... ဒီတော့ သိအောင်ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဘွား ဒီချီးနီး အမျိုးဆက်ဟာ အိမ်ထောင် နှစ်ဆက်ရှိခဲ့တယ်။ ပထမခင်ပွန်းနဲ့ ဒီချီးနီးအမည်ခံတဲ့ သားသမီးတွေရပြီးတော့ ဒုတိယခင်ပွန်းနဲ့ ဒီချီးနီးအမည်ခံတဲ့ သားသမီးတွေရခဲ့တယ်။ မြေယာ အားလုံးလိုလို ကျွန်မတို့ ဘက်ကပါခဲ့တယ်။ အမျိုးမြင့်မြတ်တဲ့ မောင်တို့ဒီချီးနီး အနွယ်တွေကတော့ ကုန်သည်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်တို့ဟာ တံငါလုပ်ငန်း၊ သိုးမွေးလုပ်ငန်း၊ ကူးတို့ အခွန်ကောက်တဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ချမ်းသာလာကြတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း မြေပိုင်ရှင်၊ လယ်ပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ သို့ပေမဲ့ မောင်တို့လို ရွှေမပေါလေတော့ ဆင်းရဲတယ်။ ကျွေးရမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေကလည်း အများပဲ”

“နေပါဦး၊ တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း အိရယ်”

“ဆိုင်ပါသော်ကော မောင်ရယ်။ မောင်က ကုန်သည်လုပ်မယ့်လူမို့ သိသင့်တာပေါ့။ မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မောင့်အဖေက ကျွန်မတို့အဖေကို ပိုက်ဆံကြေးငွေချေးငှားလေတော့ ခဏတဖြုတ်တော့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တပူးတွဲတွဲနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ နောက် ချေးထားတဲ့ငွေပြန်တောင်းတော့ မရတာနဲ့ ကူးတို့

၆ □ ဝဂုန်ရွှေများ

ကို သိမ်းယူတော့ ဒီကိစ္စဟာ စနက်မီးဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ကျွန်မ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ကို မောင်နှင့်နှမလေးနဲ့ တွေ့ချင်ရင် ကျေးတောသူ ကျေးတော သားများလို တောထဲမှာပဲ တွေ့ရတော့မယ်”

“ဒါတွေကို မောင်ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ် အိရယ် ... အခု ၉ လ ကြာပြီ၊ ၂ ခါပဲ စကားပြောရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါထက် ခွဲရတော့မယ် ဆိုတာက”

“ဒါက ဒီလို ... ဟျူးရဲ့၊ အခု ကျွန်မတို့လိုချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ် လာတယ်။ ပြင်သစ် မှူးမတ်မျိုးနွယ်ထဲက လူချောတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဘယ် လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မှန်းဆလို့ မရဘူးတောင် ပြောသံကြားရတယ်။ အဖေဘက်ကရော အမေဘက်ကရော ပြည်နယ်တွေ အများကြီးအမွေရခဲ့သတဲ့။ သူ့နောက်မှာ တပည့် နှစ်ယောက်နဲ့ ပြင်သစ်နိုက်စ်သူရဲကောင်း ငါးယောက် ပါလာတယ်။ လက်နက်ကိုင် အစေအပါးတွေလည်း ပါလာတယ်”

“သူ့နာမည်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ အိရယ်”

“နာမည်တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အင်္ဂလန်မှာတော့ အက်ဒမန် အကူး၊ ပြင်သစ်မှာတော့ ကောင့်စံနွိုင်းယင်း၊ အီတလီမှာတောင် သူ့ဖွားအေက အမွေရထားတဲ့ နေရာတွေ ရှိသေးတော့ ဆီညော်ကက်ထရီးနား ခေါ်သတဲ့”

“ဒီလောက် ချမ်းသာနေတဲ့ သူက ဘာကြောင့် အိကို လိုချင်ရတာလဲ ဟင်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီမျက်နှာကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကျွန်မကို တွေ့သွားကတည်းက သဘောကျသွား တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေဆီမှာ ကျွန်မကို တောင်းတော့ ဖေဖေကလည်း သဘော ကျသွားလေတော့ စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အိကကော သူ့ကို သဘောကျလို့လား”

“ဝေးပါသေးရဲ့ မောင်ရယ်။ နေနဲ့ လဝေးသလို ဝေးပါသေး”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ဟျူး၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်း လက်၍ သွားလေသည်။

“ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အိရယ်။ ဒီလူ့အကြောင်းတော့ မောင်လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ ကြားဖူးတဲ့အထဲမှာ သူ့လျှို့လုပ်ရအောင် လာနေ တဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ သူ့ကို လူချင်းယှဉ်နိုင်ပါ့မလား အိရယ်”

“ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ သူဟာ လူပျော့တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါထက် အိဟာ ဟင်းရွက်ကလေးလို အရောင်းခံတော့မှာလား။ မောင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“မခံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သဘောမတူဘဲ အတင်းလက်ထပ်ပေးလိမ့် မယ် ထင်တယ်။ နို့ပြီး ကျွန်မဟာ ဒန်းဝစ်မှာ မွေးခဲ့တယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ အိရဲ့”

“ဘုန်းကြီး အိုကြီး ... ‘ဘာဒင်ဒရူးဆာနီး’ ကို သွားမေးပါလား။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဂျွန်ဘုရင်နဲ့ အခြားဘုရင်တွေက ‘ဒန်း ဝစ်’ မြို့သူမြို့သားတွေကို ပေးခဲ့တဲ့ စာချွန်တော် မိတ္တူစာတစ်စောင်ကို ရဖူးတယ်”

“အဲဒီစာဟာ ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒီစာထဲမှာ ဒန်းဝစ်က ဘယ်ယောက်ျားပျိုကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပျိုကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့သဘောမတူဘဲ မိဘတွေ အသက်ရှိနေစဉ်မှာတောင် အတင်းမမူ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မပြုနိုင်ဘူးလို့ပါတယ်”

“အဲဒီအမိန့်ဟာ ခုထက်ထိ တည်မြဲသေးသတဲ့လား”

“တည်မြဲနေသေးတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုန်းတော် ကြီးက ပြတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့အကြောင်းလည်း အတော် အတန် သိနေပြီဟာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် အချစ်အတွက် စိတ်ချရတာပေါ့”

“အင်း ... စိတ်ချရလိမ့်မယ်၊ စောင့်သာနေ၊ မနက်ဖြန်ခါတောင် သူတို့နဲ့ အတူပါလာတဲ့ နစ်ကလပ်ကို ကျွန်မနဲ့ ‘အက်စ်မန်အကူး’ လက်ထပ်ပေးဖို့တောင် ပြောထားပြီးပြီ၊ ဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေသေးရင်ပေါ့လေ”

“ဒါကတော့ လက်ထပ်မယ့် သတို့သားလည်း ရှိဦးမှာပေါ့ကွယ်။ ဒီည မောင် သူ့ကို ရှာပြီးတော့ နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ဖို့ စကားဆိုမယ် အိရဲ့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့သားက အခုလို သုံးမည်ရ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ဖို့ စကားဆိုရင် သူက လက်ခံမတဲ့လား။ အို ... ဒီလိုနည်းနဲ့ကျွန်မကို ကယ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး မောင်ရယ်”

ယောက်ျားပျိုသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ဦးခေါင်းငုံ့လျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် မော်လိုက်သည်။

“မောင့်ကို ဘယ်လောက်များ ချစ်သလဲ အိရယ်”

၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အိသည် ပြုံးရယ်ရင်း လက်များကမ်းလိုက်ရာ မကြာမီ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်မိလေသည်။ လူချင်းခွာလိုက်သောခါ အိ၏ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲနီလျက်ရှိနေတော့သည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ မောင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မောင်ဟာ ကုန်သည်သား တစ်ယောက်ပေမဲ့၊ တတ်နိုင်ရင် ဒီညတောင် လက်ထပ်ချင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိရယ်။ မောင်ကလည်း အိလိုပဲပဲကွယ်။မောင်ဟာ အဆင့်အတန်းငယ်ပေမဲ့ အိနဲ့ ထိုက်တန်ကြောင်းကိုတော့ ပြရဦးမှာပေါ့။ အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေသမျှတော့ အိအတွက် ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်မငယ်စေရပါဘူး။ ဒါဖြင့်လည်း အိ မောင်နဲ့ အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဟင် ... ဒီည ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ ခေတ္တတည်းခိုပြီး မနက်ဖြန်ကျတော့ ပြင်သစ်ကိုသွားမယ်။ မောင်တို့သင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားကြတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မောင့်အဖေက လိုက်ခွင့်ပြုပါ့မလား မောင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ခွင့်မပေးရမှာလဲ။ ဒီလိုလုပ်ရင် ဆွေမျိုး နှစ်ခုစပ်ကြားမှာ ရန်မီးဟာ ပိုပြီး ကြီးလာမှာပေါ့။ လိုက်ခွင့်မပေးရင်တော့ မောင့်သူငယ်ချင်းက ပွတိန်တစ်ယောက် ဦးစီးတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ကြမယ်။ နို့ပြီး မောင်ဟာ အမေ့ဆီက ရထားတဲ့ပစ္စည်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါသေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်မယ်လေ၊ အိတော့ ဒီ ပြင်သစ်ကောင်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ဒါထက် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုသွားကြမလဲ။ ‘ဝေါဗာတွစ်’ ကူးတို့ဘက်ကိုလား မောင့်မှာ မြင်းတွေလည်း မရှိပါလား”

“နို့ပေမဲ့ ဒီကနေပြီး ၅ ဖာလုံလောက်ဝေးတဲ့ နေရာက ကိုင်းတောထဲမှာ လှေတစ်စင်းဝှက်ထားတာရှိတယ်။ ‘ဝေါဗာတွစ်’ ဟိုဘက်ကဆိုရင်၊ အမှောင်ထဲက မြင်သွားမှာစိုးလို့ ချုံပုတ်တွေထဲက ကပ်သွားရလိမ့်မယ်”

“အလို ... ဘုရားရေ။ ဒါက ဘာသံပါလိမ့်”

“စင်ရော် ငှက်သံနဲ့ တူပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ မောင့်တပည့် ‘ဒစ်’ က စင်ရော်ငှက်လို အော်လိုက်တဲ့အသံပဲ။ ဘေးအန္တရာယ်ရှိကြောင်း အချက်ပေးတာ၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း သူတောင် လာနေပြီ”

သို့ပြောဆိုနေခိုက် အရပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သူ၏လေးကို ကိုင်လျက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရာ၊ မိနစ်ဝက်ခန့်အကြာတွင် သူရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။ ထိုသူမှာ အသက် ၃၀ ရှယ် ခန့်ရှိသေးသော်လည်း မျက်နှာမှာ အတော်အတန် ရင့်ရော်လျက်၊ မွဲပြာပြာမျက်

လုံးများရှိ၏။ မျက်ခွံများကိုပင့်လိုက်သည့်အခါ၌မူ စူးရှတောက်ပလျက် ပါးရေ နပ်ရေရှိသော အသွင်အပြင်ရှိလေသည်။

သူ၏ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ အိအား အရိအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက် အသံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

“သူတို့လာနေပြီ သခင်၊ အတွေ့မခံချင်ရင် သခင်တို့နှစ်ယောက် ပြေး ကြရမယ်”

“ဘယ်သူတွေ လာနေသလဲ ဒစ်ရဲ့၊ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ ငါ့လူရာ”

“သခင်မအဖေ ဂျွန်ကလေးဖာတင်ရယ်။ သခင်မ အစ်ကို ဂျွန်ရယ်။ ခေါင်းမှာ ငန်းဘဲရုပ်ပါတဲ့ ပြင်သစ်မူးမတ်ဆိုတာရယ်။ သူ့နောက်က နိုက်စ်သူရဲ ကောင်း သုံးယောက်နဲ့ လက်နက်ကိုင် ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက် လောက် ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ဘက်က အီလစ်သော့မတ်စ်နဲ့ သူ့လူတွေ ...”

“အဲလိုက်ခွေးတွေနဲ့ သိန်းငှက်တွေရော ပါသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... မပါဘူး၊ လားတွေ ပါတယ်”

“တစ်ခါဖြင့် ခက်ကြပြီ မောင်ရယ်။ သူတို့ ကျွန်မကို ခေါ်ရအောင် လာတာပဲ။ ကျွန်မ သူတို့နောက်ကိုတော့ မလိုက်ပါဘူး၊ ဒီ ပြင်သစ်ကောင် အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေနဲ့စကား များခဲ့တုန်းက လွတ်ခနဲ ကျွန်မပါးစပ် က ထွက်သွားတယ်။ ဒစ် ... ဒီညွန့်ပြောင်းကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ် မဟုတ်လားဟင်။ မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဘယ်မှာ ပုန်းနေရင်ကောင်းမလဲဟင်”

“ကျုပ်နဲ့ အသာလိုက်ခဲ့ကြပါ”

သို့နှင့် ဒစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကိုင်းပင်များအကြားမှ ခေါ် သွားရာ၊ အလှမ်း ၂၀ လောက် သွားမိသောအခါ ချောင်းကမ်းပါးအနီးတွင် ထူ ထပ်သော ချုံများ၊ အခြားကုန်းမြင့်ကလေးများရှိရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ယင်းကုန်းမြင့် တောင်ကြားအဝတွင် မမြင်နိုင်သော တွင်းတစ်ခုရှိရာ တွင်းဝတွင် ပေါက်နေသော အပင်များကို ဒစ်ကဖယ်ရှားကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား ပုန်း အောင်း၍နေစေ၏။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း ပုန်းလိုက်ပြီး -

“ခွေးတွေသာ မပါရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ရှုး ... ရှုး ... မလှုပ်နဲ့၊ သူတို့လာနေပြီ”

၂

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲရှိနေ ၏။ သို့သော် မိနစ်ဝက်ခန့် ကြာသောအခါ မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီးနောက် စကားပြောသံများနှင့် ကိုင်းပင်များကျိုးသံ ကြားရလေသည်။

မကြာမီ သူတို့ပုန်းနေသည့် နေရာနှင့် မြစ်ကမ်းပါးအကြား လျှိုကလေး တွင် လူနှစ်ယောက် မြင်းစီးလျက် ပေါ်လာပြီးနောက် သူတို့သည် မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

(အိ) “ဟိုဟာ ကျွန်မတို့အဖေနဲ့ ပြင်သစ်ကောင်ပေါ့။ ကြည့်လိုက်စမ်း”

အိညွန့်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ခန့်ညားသော ဟန်အမူအရာရှိသည့် ဆာအက်ဒမန်အကူးကို ဟျူးမြင်လိုက်ရ၏။ အကူးမှာ ကျယ်ပြန့်လှသော ပခုံး များရှိပြီးလျှင် အရွယ်မှာ မကြီးလွန်း၊ မငယ်လွန်း၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှ၏။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးများနှင့် လေးထောင့်ပုံ ပြုလုပ်ထားသော မုတ်ဆိတ်လည်းရှိလေသည်။ ဆံပင်မှာ မည်းနက်ပြီးလျှင် သားမွှေးအင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ကာ မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို စီးထားလေသည်။

မိမိနှင့် ရည်စားလူတက်ကိုကြည့်ပြီးနောက်၊ ဟျူးသည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။ မိမိမှာ သာမန်ကုန်သည်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိရမိ၏။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် မိမိဖမ်းဆီးရမိထားသော ချိုးငှက် ကလေးကို အကူးတည်းဟူသော သိန်းငှက်သည် အနိုင်အထက် သုတ်ယူတော့

မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။ အိသည် ထိုစိတ်ကူးများကို သိသည့်ဟန်ဖြင့် ဟူ၍ ၎င်း၏မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ စကားမပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ သူ့ချစ်သူ ဟူ၍၏လက်ကို ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်ရာ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သူ့အား သက်ဆုံးတိုင် အရှင်သခင်အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသည့် အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ဟူ၍က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောမည်အလုပ်တွင် အိက ပါးစပ်ကိုလှမ်း၍ ပိတ်လိုက်ရင်း လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

အကူးသည် ပြင်သစ်သံ ခပ်ဝဲဝဲ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေ၏။

(အကူး) “ဘယ်နှယ့်လဲ ဆာဂျွန်၊ ခင်ဗျားသမီးချော အိမ်ပြေးမကို ခုထက်ထိ မတွေ့ရသေးပါလား။ ခင်ဗျား သမီးက ကုန်သည်ရဲ့ စာရေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဒီနေရာမျိုးကို လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော့ဖြင့် မယုံပါဘူးဗျာ”

(ဆာဂျွန်) “ခင်ဗျား မယုံပေမဲ့ ကျုပ်တော့ ယုံတယ် ဆာအက်ဒမန် အကူး။ ကျုပ် သမီးဟာ အတော်ခေါင်းမာတယ်။ ခင်ဗျားဇနီးဖြစ်တော့ သိပါလိမ့်မယ်။ ဒီဟူ၍ ဒီကရက်ဆီကို သူ့ကြိုက်နေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ၊ ဒီအကောင်ရှိနေသမျှ တော့ သူဘယ်တော့မှ စိတ်ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

(အကူး) “သူရှိနေသမျှ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် သူ မရှိစေရဘူးပေါ့ဗျာ”

(ဆာဂျွန်) “သူတို့ကို ကျုပ် မုန်းပေမဲ့ ဒီကရက်ဆီတွေဟာ ကျုပ်တို့ အမျိုးတွေပဲ။ နို့ပြီး သူတို့ဟာ ချမ်းသာတယ်၊ တန်ခိုးအာဏာရှိတယ်၊ ရာထူးကြီးကြီး မိတ်ဆွေတွေ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အရာရှိတွေလည်း များတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် အမိန့်နဲ့ ဒီသူငယ်လေးကို ခေါ်သွားရင် ဒီရန်စဟာ တော်တော်နဲ့ အေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆာအက်ဒမန်ရဲ့”

(အကူး) “ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်အမိန့်နဲ့ သေစေရမယ်ပေါ့ ဆာဂျွန်ရယ်။ ကျုပ် လက်နက်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီလို အမျိုးနိမ့်တဲ့လူနဲ့ ကျုပ်လက်နဲ့ မတန်ပါဘူး”

(ဆာဂျွန်) “ဒီရန်ပွဲတွေ အကြောင်းတော့ ကျုပ် မကြားချင်ဘူး ဆာအက်ဒမန်”

ဒစ်သည် လေးကိုမြှောက်၍ ပစ်လိုက်မည်ပြု၏။ သို့သော် မပစ်ရသေးမီ ဟူ၍က မြားတံကို ပုတ်ချလိုက်လေသည်။

(အကူး) “မကြားချင်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အလို ... ဘုရားရေ၊ ကျုပ်တို့ အတော် နိမိတ်မကောင်းတဲ့ နေရာ ရောက်နေတယ်”

(ဆာဂျွန်) “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆာဒက်ဒမန်”

၁၂၀ ဝရန်ရွှေများ

(အကူး) “ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သွေးရောင်ပြောင်းသွားတဲ့ မြစ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ ကိုင်းပင်တွေလှုပ်ရှားပြီး လေကလည်း တဝီဝီ တိုက်လာတာ ကြောက်စရာပဲ။ နို့ပြီး ဆီးနှင်းတွေနဲ့ ထူးခြားနေတဲ့ ကျုပ်တို့ အရိပ်တွေကို လိုက်ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်အရိပ်က ကျင်းတစ်ခုနားမှာ ပြားပြားဝပ်နေတယ်။ ခင်ဗျား အရိပ်ကတော့ ကုန်းတန်းပေါ်မှာ ကျနေတာ သံခေါင်းစွပ်ဆောင်းထားတဲ့ ကမ္ဘာ့ဂန္ဓာန်ရုပ်လိုပဲ။ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ရောင်သွားပြီး ကျုပ်ဟာ ရူးနေပြီထင်တယ် ဆာဂျန်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခင်ဗျား တိုက်လိုက်တဲ့ ဝိုင်အရက်တွေ အတော်ပြင်းလို့ပဲ။ ကိုင်းဗျာ ... သွားကြစို့”

(ဂျန်) “နေပါဦး၊ ဟောဟိုမှာ ကျုပ်သားလာနေတယ်။ ဘာများကြားရမလဲ မသိဘူး။ ဟေ့ ... ဂျက်ရေ ... မင်းနုမကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လားဟေ့”

ဆာဂျန်၏သား ဂျက်သည် မြင်းတစ်စီးကိုစီးကာ သူတို့အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

(ဂျက်) “မတွေ့သေးပါဘူးဗျာ၊ ညွှန်ပြောင်းကြီး တစ်ခုလုံးရှာကြတော့ ဖျံတောင် လွတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သောမတ်ကက်စလန်က သူ့ရဲ့အင်္ကျီနီနီ ကလေးကို ကိုင်းပင်တွေကြားမှာ မြင်လိုက်ရသတဲ့၊ နို့ပြီး ဟျူးဒီကရက်ဆီနဲ့ သူ့တပည့် ကရေးဒစ်နဲ့ အတူ ရှိနေတယ်”

ဆာဂျန်က ပြင်သစ်အမတ်ဘက်သို့လှည့်၍

(ဆာဂျန်) “အဲဒီ ကရေးဒစ်ဆိုတာကတော့ အိမ်ခြေရာခြေမရှိတဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် အကောင်တစ်ယောက်ပဲဗျာ။ ဟျူးဒီကရက်ဆီနောက်ကို အမြဲ လိုက်နေတယ်။ သူက ရူးပေမဲ့ လျက်ပို့နဲ့နော်ပို့တစ်ပိုက်မှာတော့ အတော်ဆုံး လေးသမားတစ် ယောက်ပဲ။ ကိုက် ၅၀ လောက်ကများဆိုရင် ခင်ဗျား အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက်တွေ ကို တစ်ချက်မှ မလွဲအောင်ပစ်နိုင်တဲ့လူ”

(အကူး) “တကယ်လား ဒီလိုဆိုရင် သူ လူတစ်ယောက်ကို ပစ်နေတာ ကျုပ် တွေ့ချင်တယ်ဗျာ” (ထိုစဉ်က စစ်သားများသည် ထိုကဲ့သို့ အစွမ်းရှိသူများအား စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။)

(အကူး) “မိတ်ဆွေရေ ... သတ်ချင်ရင် ဟျူးဒီကရက်ဆီကိုသာ သတ်ချင်သတိပါ။ ရူးကြောင်ကြောင် အကောင်က နောင် အသုံးဝင်လာပါလိမ့်မယ်”

(ဂျက်) “ကောင်းပါပြီ ဆာအက်ဒမ်နဲ့။ ကျုပ်နှမနာမည်ပျက်အောင် လုပ်တဲ့ ခွေးမျိုးကို ၅ မိနစ်အတွင်း သစ်ပျော့ဖတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်။ နို့ပြီး သူ့ခွေးမျိုးတွေရှိသေးတာ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ နီးရာသစ်ပင်မှာ ချိတ်ဆွဲပြထား လိုက်ဦးမယ်”

(အကူး) “ဟေ့ မင်းစကားကို ငါမှတ်ထားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့။ တကယ်လို့များ တိုက်ဖို့ အခွင့်ကြုံတောင် မင်းကို ဦးစားပေးပါ့မယ်ကွာ”

ထို့နောက် ဂျက်က ဆာအက်ဒမန်အား သူ၏အကြံအစည်များကို ပြောဆိုပြီးနောက် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ မိုင်ဝက်လောက်အကွာတွင် နေရာအနှံ့ အပြားမှ မီးခိုးများ ပြုတ်ထနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

(ဂျန်) “မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သားရယ်”

(ဂျက်) “ကိုင်းပင်တွေကို မီးရှို့တာလေဗျာ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ အိဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတူရှိနေကြရင်တော့ မြစ်ဘက်ထွက်လာမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို မိရမယ် မဟုတ်လား”

ဂျန်က “ဟဲ့ ... လူမိုက်၊ မင်းနဲ့အကြောင်း ဒီလောက်ပဲ မသိသားဆိုးဝါးရသလား။ သူက ထွက်မလာဘဲ နေရင်နေမှာကွ။ ဒီတော့မှ ငါ့မှာ သမီးတစ်ယောက်လုံး ဆုံးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးကို မင်းလိုသားမျိုး ၁၀ ယောက်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းတာဝန်ပဲနော်။ ကိုင်း ... လာလေဗျာ။ ဆာအက်ဒမန် ကျုပ်တို့ဘာမှ မကြိုနိုင်တဲ့အတူ ကမ်းနားဘက်ကို သွားပြီးကြည့်ရအောင်”

၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာမြင့်သွား၏။ အတွင်း၌ ပိတ်နေသူများသည် မီးခိုးများ ပြုတ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

(ဂရေးဒစ်) “ဟျူးရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပစ်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်လောက် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ငရဲပြည်သွားတဲ့အခါ ပါလာမှာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ချည်း သွားရမလိုဖြစ်နေပြီ”

(ဟျူး) “နေစမ်းပါကွာ။ သူတို့က တို့များကို သတ်ရအောင်လာပေမဲ့ ဒီလူတွေကို ငါမသတ်ချင်ဘူး”

ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုရင်း တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မေးတင်၍ ကြည့်နေသော အိဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် “အချစ်ရယ်၊ အညံ့ခံလိုက်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မီးဟာ ရန်သူထက် ဆိုးတယ်။ တဖြည်းဖြည်းလည်း နီးလာပြီ”

(အိ) “ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။ ဒီအကောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက မီးထက် ဆိုးသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟျူးသည် ဂရေးဒစ်နှင့် အတန်ကြာ တိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။

(ဟျူး) “ဒီကိုင်းပင်ခြောက် အပုံကြီးတော့ ပြာကျသွားမှာပဲ။ ဒီတော့ မီးလောင်လို့ သေရင်သေ ဒါမှမဟုတ်လည်း မီးခိုးမွန်ပြီးတော့ သေမှာပဲကွယ့်။ ဒီတော့ ရောက်ကိုရောက်အောင် သွားနိုင်ရင် ဘယ်နှယ့်လဲ ဒစ်”

ဒစ်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဒစ်) “ရေအိုင်တွေလည်း ရေခဲနေပြီ၊ နို့ပြီး အအေးမိသောမှာပဲဗျာ ကျုပ် တော့ ရေအေးကို သိပ်ကြောက်တယ်”

(ဟျူး) “ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမလဲ ဒစ်ရဲ့”

(ဒစ်) “အကောင်းဆုံး အကြံကို ပေးတုန်းကလည်း သခင်က မကြိုက် ဘဲကိုးဗျ။ သခင်သာ ကျွန်တော့်ကို မဆွဲလိုက်ရင် ပြင်သစ်ကောင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ မြား တန်းလန်း ဖြစ်နေပြီ”

ဟျူးက “သူတို့က မစမချင်း ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ဒစ်ရဲ့။ နောက် ဘာအကြံများ ရှိသေးသလဲကွယ့်။ ပြောစမ်းပါဦး”

(ဒစ်) “နေဦး၊ သူတို့လည်း မီးခိုးတာနဲ့ တစ်နေရာရာကို ရှောင်သွားလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ မြစ်ဘက်ကို ကျုပ်တို့ပြေးကြရအောင်၊ ကိုက် ၅၀ လောက်ဝေးတာပဲ၊ လေဒီအိဟာ ဝမ်းဘဲလို ရေးကူးနိုင်တယ်။ သခင်လည်း ကူးနိုင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် တော့ ကံတရားပဲ သဘောထားပြီး နောက်က လိုက်မယ်။ လူတွေကို ခုခံပြီး နေရစ်ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော့် အကြံ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ သခင်မ”

(အိ) “ကောင်းတယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ ဆိုးတယ်လို့လည်း မပြော ဘူး။ တို့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ နေရမယ်။ လုပ်ရမယ့် နေရာမှာ လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မ တော့ ကလေးဆိုးလေးလို အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေးနဲ့ ပစ်မယ်လုပ်တုန်းက မောင်ပဲ ဆွဲလိုက်သေးတယ်နော်။ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရတော့မှာပဲ”

သို့နှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက် ရှိသော မီးမှာ သူတို့ဘက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ သည်။ မီးခိုးမွန်သဖြင့် အိသည် မျက်နှာကို အကျီနှင့် အုပ်ထား၏။

ဟျူးက ချောင်းဆိုးလျက် -

“တို့များသွားဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ အလို ... ဘုရားရေ နောက်ကျသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

သို့ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် သူတို့နေရာ မြစ်ကမ်းပါးအကြားရှိ ကိုင်းတော ကြီးမှ လွင့်စင်လာသော မီးပွားများကျကာ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ရုတ်တရက် မီးများ တောက်လောင်လျက်ရှိလေသည်။

(ဒစ်) “လေတော့ ပြောင်းသွားပြီ၊ မီးနှင့်မဟုတ် ဟိုကိုရောက်နိုင်ရင် ရေနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုအသေခံမလဲ ရွေးကြပေတော့”

ဒစ်က သူ၏လေးကို သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

(အိ) “ဘယ်လိုမှ အသေမခံဘူး”

ဟျူးသည် ရုတ်တရက် ကုန်းထပြီး -

“ကိုင်း ... မျက်နှာကို အုပ်ပြီးတော့ ဟိုရောက်အောင် ပြေးကြစို့။ ငါ ရှေ့ဆုံးက ပြေးမယ်။ နောက်ပြီး အိန္ဒိယ ၃၆ နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ။ ဟိုနေရာရောက် အောင် သွားပြီး ခုန်ချပေတော့ အဲဒီမှာ ရေနက်တယ်”

သူတို့သည် ကိုင်းတောအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားကြ၏။ ထိုခဏ၌ အသံတစ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့အား တွေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ တော့သည်။

ခြေသွက်သောအိသည် ဟျူးကို လွန်သွားပြီးလျှင် မီးတွင်းသို့ ပထမ ဆုံး တိုးဝင်သွားကာ လွန်မြောက်သွား၍ အားလုံးပင် အနည်းငယ်မျှ မီးမြှိုက်ခြင်း ခံရသော်လည်း ဘေးမသိရန်မခဘဲ လွန်မြောက်သွားလေ၏။ သူတို့၏ ရှေ့ အလှမ်း ၃၀ ခန့်အကွာ၌ ကုန်းစွန်းကလေးတစ်ခုသည် ဘလိုက်ဘတ် မြစ်အတွင်း သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိ၏။ သူတို့လက်ယာဘက် အလှမ်း ၁၀၀ အကွာ၌ကား ကလေးဗာဒင်တို့လူစုသည် အပြေးလာ၍ နေကြလေသည်။

အိန္ဒိယ ၃၆တို့ ကုန်းစွန်းပြောင်ပြောင်သို့ ရောက်ပြီးမှ နောက်သို့ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ရှုလိုက်ရာ ဟျူးမပါကြောင်း သိရတော့၏။

ဟျူးသည် သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိ၍ လဲကျသွား၏။

ဒစ်သည် လေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ ညှို့တပ်ပြီး မြားတစ်စင်းကို လည်း အဆင်သင့်ထားလေသည်။

ဟျူးသည် လဲကျရာမှ အထလိုက်တွင် အနီးသို့ ရောက်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်က ခုန်၍ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးလိုက်လေ၏။ သို့ သော် ဟျူးမှာ အားကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ထိုသူကို မြေကြီးပေါ်သို့ လှဲချကာ လျင်မြန်စွာ ရုန်းထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူကိုင်မြှောက်လျက် ရှေ့မှ ကာဆီးရပ်နေသူအား “လမ်းဖယ်ကြ” ဟု အော်ရင်း ဆက်ပြေးလေသည်။

သူ၏ဟန်အမူအရာနှင့် ဓားကို ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့် လမ်းဖယ် ၍ ပေးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဂျွန်ကလေးဗာဒင် သာ လျှင် လမ်းဖယ်၍ မပေးဘဲ ရှိနေသည်။ ‘ဟျူး’ သည် သူ့အား တွန်းဖယ်၍ ဆက်လက်ပြေးမည်အပြုတွင် သူ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ရိုက်လိုက်၏။

“ဒီကရက်ဆီ သူခိုးကိုမိပြီဟေ့ ဖမ်းပြီး ကြီးစင်သာ တင်ကြပေတော့”

ယင်းကဲ့သို့ လူရော နှုတ်ပါ အစော်ကား ခံလိုက်ရသည်တွင် ဟျူး၏ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးမွန်ကာ ဖွေးခနဲ ဖြစ်၍သွားလေ၏။ ကလေးဗာဒင်၏တပည့် ကလည်း ဝိုင်းအုံ၍ လာကြတော့၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဒစ်၏အသံကို အောက်ပါ အတိုင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

၁၆ □ ဝဂ်နဂ္ဂေယျများ

(ဒစ) “ဆာဂ္ဂုန်ကလေဗာဒင် ခင်ဗျားလူတွေ ကျုပ်သခင်ကို မနှောင့် ယှက်ရအောင် အမိန့်ပေးလိုက်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားအသည်းကို ပေါက်ထွက် သွားအောင် ကျုပ်ပစ်လိုက်မယ်” ယင်းသို့ ပြောဆိုရင်း သူသည် လေးကို မြှောက် ချိန်လိုက်လေသည်။

ဆာဂ္ဂုန်က တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် သူ့လူများသည် လည်း နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ ပြင်သစ်နိုက်စ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ကား အနီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုလူသည် ဟျူးအား ဖမ်းရန် လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းလိုက်ရာ ဟျူး၏ ပခုံးဆီသို့ လက်မရောက်မီပင် လေးပစ်သံ ကြားလိုက် ရပြီးနောက် မြားတစ်စင်း ထိုလူ၏ လက်ဖဝါး၌ စိုက်နေတော့သည်။

ဤတွင် အားလုံး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသဖြင့် ဟျူးသည် ဆက် လက် ပြေးမည်ဆိုက ပြေးနိုင်၏။ သို့သော် သွေးဆူနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလေသည်။

(ဟျူး) “ဟေ့ ... ကလေဗာဒင် တွင်းထဲမှာ ငါပုန်းနေတုန်းက ငါ့နဲ့ တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရင် ငါ့ကို သစ်ပျောဖတ်ဖြစ်အောင် သစ်ပင်မှာ ချိတ်ဆွဲထား မယ်လို့ မင်းပြောတာ ငါကြားလိုက်ရတယ်။ ကိုင်း ... အခု တွေ့ပြီ၊ ဟိုမှာလည်း သစ်ပင် ရှိတယ်။ ပထမ မင်းဟာ ငါ့နဲ့ မင်းနှမကို မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ ဒုတိယ ငါ့မျက်နှာကို ရိုက်တယ်။ ကဲ ... ဒီတော့ မင်းစကားအတိုင်းပဲ လုပ်ချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းမျက်နှာကို ရိုက်ပြီးတော့ ငါသွားရမလား တစ်ခုတော့ သတိထားဟောနော်၊ မင်းခွေးတွေ ငါ့အနားကပ်မလာစေနဲ့၊ ကရေးဒစ် ရဲ့ မြားတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

ယင်းကဲ့သို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေခိုက်တွင် ဆာအက်ဒမန် အကူးသည် ရှေ့သို့ မြင်းစီး၍ ထွက်လာလျက် ခန့်ညား ထည်ဝါသော အမူအရာ ဖြင့် ဂျွန်အား “ဟောဒီ ကုန်သည်ပြောတာ မှန်တယ်လေ။ သူ့ကို တိုက်ရင်တိုက် ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ကို ရိုက်သလို ခင်ဗျား ပြန်အရိုက်ခဲပေါ့”

သို့ပြောဆိုပြီးလျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့် “ခင်ဗျား ဓားက သူ့ဓားထက် ရှည်တယ်။ ဒီတော့ အားလုံး ဒုက္ခတွေ့ပြီး ပြတ်သွားအောင် သူ့ကို ကိစ္စတုံးလိုက် ပေါ့ ဂျွန်။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလူတွေက ခင်ဗျားကို လူကြွားတစ်ယောက်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်”

နဂိုကလည်း သတ္တိရှိသဖြင့် တိုက်တွန်းရန်ပင် မလိုတော့ချေ။ ဂျွန်သည် သူ၏ ဖခင်ဘက်သို့ ကြည့်ပြီးနောက် “ဒီအကောင်ကို ဒဏ်ပေးဖို့ အခွင့်ပြုပါ သလား ခင်ဗျာ”

“မင်း သူ့ကို မရိုက်ခင်က ဒီစကားကို မေးဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းလူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ အခုမှဖြင့် သဘောကျသလိုသာ လုပ်တော့၊ အင်း ... ပြန်အရိုက်ခံရင်တော့ ဘလိုက်ဘတ်မှာနေမယ် စိတ်မကူးလေ နဲ့ မောင်”

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သော အိက သူရပ်နေသော မြစ်ကမ်းဘက် ဆီမှနေ၍ “မောင်ကြီး ဂျွန် ... မောင်ကြီးရဲ့ သားချင်း ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ဟျူးကို တိုက်လို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ရင် မောင်ကြီးအပြစ်နဲ့ မောင်ကြီးပဲ၊ မောင်ကြီးက သူ့ကို စရိုက်တာ၊ သူက စရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သတိပေးထားပါရစေ။ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ဟျူးကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ။ တကယ်လို့ မောင်ကြီးဟာ လက်နက်ချလိုက်ရင် သူယောက်ျားကောင်း မပီသဘဲ ရိုက်လိုက် တာကို မေ့ပြီး ဒီကိုသာ လာခဲ့ပါ”

ဟျူးက ဂျွန်အား လှမ်း၍ -

“မင်းကြားရဲ့ မဟုတ်လား။ သူဟာ မင်းနှမ ဖြစ်လေတော့ သူ့စကား နားထောင်ရင် ငါအေးအေးဆေးဆေးပဲ သွားမယ်”

(ဂျွန်) “မင်းဟာ သူ့ရဲဘောနည်းတဲ့အကောင်၊ မိန်းမသူခိုး၊ တို့ဆွေမျိုး တွေကိုလည်း အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မင်းအခုသေမှပဲ အေးမယ် သိရဲ့လား”

(ဟျူး) “ငါသေမယ်၊ ရှင်မယ် ဆိုတာကတော့ ဘုရားသခင် သိပါ တယ်ကွာ။ နို့ပေမဲ့ ငါသိချင်တာက တကယ်လို့ မင်းသေခဲ့လို့ရှိရင် မင်းလူတွေကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြင်သစ်တွေကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို တိုက်ဦးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ငါ့ကို ရန်ငြိုး ဖွဲ့ကြမှာလား။ ကိုင်း ... ပြောစမ်းပါ ဆာဂျွန်ကလေးဗဒင်”

ထိုအခါ ဖခင်ကြီးက ကြားဖြတ်၍ “တကယ်လို့ ငါ့သားကို မင်းသတ် နိုင်တောင် ဒီကိစ္စအတွက် ငါတားနိုင်လို့ရှိရင်ပေါ့လေ - ဘယ်သူမှ လက်တောင် မမြှောက်စေရပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ မင်းနဲ့ငါ ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်း ရှိသေးတယ်ကွယဲ့”

ယင်းကဲ့သို့ပြောရင်း ဆိုရင်း အိ ဘက်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်လေ သည်။

“တကယ်လို့ မင်း နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်ပေးနေသေးရင် မင်း သေရမှာ အမှန်ပဲ။ သူဟာ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး”

(အကူး) “မိတ်ဆွေကလေး ခင်ဗျား ... ဟောဒီ အမျိုးသမီးဟာ သူ့ ဖခင်နဲ့ ဆွေမျိုးတွေ သဘောတူတဲ့အတွက် မနက်ဖြန် ကျုပ်ဇနီးဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာ တဆိတ် နားလည်ထားစေချင်တယ်။ တကယ်လို့များ ဆက်ပြီး နှောင့် ယှက်မယ်ဆိုရင်တော့ မောင်နဲ့ကျုပ်ဟာ အဆင့်အတန်းချင်း မတူလို့ မထိုက်ပေမဲ့

၁၈၀ ဝန်ထမ်းများ

အခွင့်သာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြွက်တစ်ကောင်ကို သတ်သလို မောင့်ကို သတ်လိုက်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သူရဲကောင်း ဂုဏ်သရေကို ထောက်ထားပြီး ပြောဆိုပါ တယ်”

ဟူးက ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် “ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော အိဟာ ခင်ဗျား အတွက် မဟုတ်ဘူး။ သေသေ ရှင်ရှင် ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိစေရမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သူရဲကောင်း ဂုဏ်သရေဆိုတာကတော့ ဒီမှာလာပြီး ပြင်သစ်ဘုရင် ဖိလစ်ရဲ့ သူလျှိုလုပ်နေတဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ အိုး ... ဓားကို ကိုင်မနေပါနဲ့ဦးလေ။ ကျုပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အဖက်မဟုတ်ဘူးဆို ... ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့တန်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပထမ အစ တိုက်ပါရစေ”

ယင်းကဲ့သို့ ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်သောအခါ ပြင်သစ်စကား အင်္ဂလိပ် စကားများဖြင့် ညံ့ရှ်သွားလေတော့၏။

ဆာဂျွန် က -

“ကိုင်း ... ဒီကိစ္စကို ဘာပြောမလဲ ဆာအက်ဒမန်။ ခင်ဗျားဟာ အမျိုးအဆွေကြီးတစ်ယောက်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ချမ်းသာတယ်။ ကျုပ်သမီးနဲ့လည်း စေ့စပ်ပြီးသား။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သစ္စာတော် စောင့်သိရုံပဲပြီး သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ မဆက်ဆံလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

(အကူး) “ကျုပ် ဘာပြောရမလဲ။ ဒီအကောင် အလိမ်ကောင်း သလောက် အတိုက်ကောင်းရင် ခင်ဗျား သားဟာ နိုင်ဖို့လမ်း သိပ်မရှိဘူးဆိုတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ပိုင်တဲ့မြေတွေကို ကြည့်ရအောင်လာတာ။ ကျုပ်ရဲ့ အရှင်သခင် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ဟာ ဖိလစ်နဲ့ နောက်ထပ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်ဖို့ အင်အားကို ကျုပ် ဆုံးရှုံးရအောင်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့်လေ နိုင်ငံရေးတွေ ထားလိုက်ဦး။ အမောင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်လာပြီ။ စကားပြောနေဖို့ အချိန် မရှိဘူးကွ”

“အားလုံး ဘေးဖယ်လိုက်ကြဟေ့၊ စာရင်းရှင်းပါစေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချင်း ...”

(ဂရေးဒစ်) “ဟေ့ ငါ့သခင်က သူ့သွေးသားချင်း ကလေးဒင် ရဲ့သားကို လှီးမယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဘေးဖယ်ကြဟေ့၊ မဖယ်တဲ့ လူတော့ မြေကြီးနဲ့ အိပ်ရလိမ့်မယ်”

သို့ပြောဆိုရင်း သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လေးကြီးကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ပုတ်ကာ ရုတ်တရက် ညှို့ကိုကိုင်လိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ဟူးနှင့်ဂျွန် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ ပတ်ပတ်လည် အလှမ်း ၂၀ ခန့် အကွာတွင် ဆာဂျွန်၏ လူများနှင့် ပြင်သစ်များက ပိုင်း

ရံထားလေရာ အိနှင့် ဂရေးဒစ်ရှိသော မြစ်ဘက်၌ကား ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ဟူးသည် အရပ်ရှည်၏။ သို့သော် သူ့ထက် တစ်နှစ်ကြီးသော ဂျွန် ကမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တုတ်ခိုင်ပြီးလျှင် ဓားအကိုင်အတွယ်လည်း ပိုမိုကျွမ်း ကျင်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘက်ညီသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့သော် ဂျွန်၏ဓားမှာ ဟူးကိုင်သည့် ဓားထက် လက်ဝါးသာသာ ခန့်ရှည်ပြီးလျှင် ဟူး ၏ဓားမှာမူ ရှေးရောမတို့ ကိုင်ဆောင်သည့် နှစ်ဘက်သွားဓားမျိုးဖြစ်လေ၏။ ဟူးတွင် သံချပ်အင်္ကျီဝတ်နိုင်ခွင့်မရှိသကဲ့သို့ ဂျွန်မှာလည်း တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး၌ပင် သံကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီများ မရှိချေ။ သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြရာ ဝင်လုဆဲနေရောင် ခြည်သည် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။ နီရဲသောနေရောင် အောက်သို့ အနီရည်ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဘလိုက်မြစ် ရေပြင်သည်လည်း ကောင်း၊ ကောင်းကင်တွင် ဝက်ခေါင်းထိုးပျံသန်းလာသည့် တောငန်းများသည် လည်းကောင်း အနီရောင်သန်း၍နေကြ၏။

ဒစ်က အစွမ်းပြလိုသဖြင့် သူ၏လေးကြီးကို မြှောက်ကိုင်ကာ တောငန်း ပျံသန်းလာရာသို့ အမှတ်မထင် များတစ်စင်းလွှတ်လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ ပြန်လာ သည့် ငန်းတစ်ကောင်ကို မှန်သွား၏။ ထိုငန်းလေးသည် လေး ငါးပတ်မျှ လေထဲ တွင် ဝဲပြီးနောက် လူအုပ်များထဲသို့ ကျလာရာ၊ ဆာအက်ဒမန်အကူးနှင့် ဂျွန် ကလေးဗာဒင်တို့၏ ဆံပင်များပေါ်တွင် သွေးစများ စင်၍သွားလေသည်။

ဆာဂျွန်သည် ရှေ့သို့ မြင်းစီး၍ ထွက်လာပြီးနောက် တိုက်ခိုက်မည့်သူ နှစ်ယောက်အား -

(ဆာဂျွန်) “အရေးနိမ့်တဲ့လူကို မညာနဲ့နော်။ သေသည်အထိ တိုက် ခိုက်ရလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်၍ပြလိုက်ကြ၏။

(ဆာဂျွန်) “ကိုင်း ... တိုက်ခိုက်ကြပေတော့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် နောက်သို့ ဆုတ်သွားရာ အကူးက သူ့အင်္ကျီ လက်တွင် ပေနေသော ငန်းသွေးများကို သုတ်ပြီး -

(အကူး) “ပထမဆုံးထိအောင် တို့နိုင်တဲ့လူနိုင်မှာပဲ။ ဘုရားသခင်တော် ကြောင့် ခင်ဗျားသားရဲ့ ဓားက ပိုရှည်နေတယ်”

တိုက်ခိုက်သူ နှစ်ဦးသည် တစ်ဧကမျှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ တစ်ဦး နောက်တစ်ဦး လှည့်ပတ်ကာ လိုက်နေကြလေသည်။ ဂျွန်သည် ရှေ့သို့ အတင်း တိုးလာပြီး ဓားနှင့်ထိုးလိုက်ရာ၊ ဟူးက နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ တစ်ဖန်

၂၀၀ ဝရန်ရွှေများ

နောက်တစ်ကြိမ် တိုးဝင်လာပြီး ထိုးပြန်ရာ ဟူးကလည်း နောက်သို့ ခုန်ကာ ဆုတ်ပေးလိုက်ပြန်၏။ တတိယအကြိမ်၌မူ ဟူးသည် ထွက်ပြေးသကဲ့သို့ ခပ် သွက်သွက်ကလေး ဆုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကလေးဗဒင်တို့အထဲမှ “ဒီအကောင် ကြောက်တယ်ဟေ့” ဟု ပြောင်လှောင်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

(အိ) “သူ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

(ဒစ်) “သခင်က သူ့ကို မြစ်ကမ်းပါးဘက် မြှူခေါ်နေသလားမှ မသိဘဲ”

ဤသို့ ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ဟူးသည် ဂျွန်၏ ဓားချက်ကို ရှောင်လိုက် ရာ၌ ငန်းသေကောင်ကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး အတန်ငယ်ယိုင်၍ သွားလေ၏။ ထို အခါ ဂျွန်က တအားခုန်၍ ခုတ်လိုက်ရာ ဟူးလဲကျသွားလေ၏။

(အိ) “သူ့ကို ထိသွားသလားဟင်”

(ဒစ်) “မထိပါဘူး ... လက်မဝက်လောက် လွဲသွားတယ် ထင်တယ်”

ထိုခဏ၌ပင် ဟူးသည် ဂျွန်၏ ခြေထောက်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်ကာ ပေါက်ချလိုက်ရာ ဂျွန်လည်း ပက်လက်လန်ကျသွားပြန်၏။ နှစ် ယောက်သား မြေကြီးပေါ်၌ လဲကျနေလေသည်။ ထိုအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ဖက်၍ လုံးကာ တစ်ပြန်ပြီးတစ်ပြန် မြေပေါ်တွင် လိုမ့်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့လုံးနေသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဓားဖြင့် မထိုးသာဘဲ ရှိနေလေသည်။

(ဒစ်) “မင်္ဂလာရှိသော အချိန်ပဲ ဂျွန်ရေ ... သူ့လည်မျိုကို ထိုးလိုက်ပါ လား သခင်ရာ ... လည်မျိုကို ထိုးပြီး ...”

ဂျွန်ပက်လက်လန်လဲနေဆဲအခိုက်၌ ဟူးသည် လျင်မြန်စွာ ဒူးဖြင့် ဖိ၍ ဓားကို မြှောက်ကိုင်လိုက်လေ၏။

(ဟူး) “မင်းအညံ့ခံမလား”

(ဂျွန်) “ဟင်အင်း”

ဟူးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်မီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ရန်သူကိုလည်း အရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဟူး က -

“မင်းကို ငါသတ်နိုင်ပေမယ့် မသတ်ပါဘူးကွာ”

ထိုအခါ ကြည့်ရှုသူတချို့က အော်လိုက်ကြလေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြပြန်ရာ၊ ဟူးကသာ အတင်းဖိ၍ တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် -

(ဒစ်) “မျက်နှာလွှဲထားပါ သခင်မ၊ ယခု တစ်ယောက်ယောက် သေရ တော့မယ်”

သို့သော် အိက လွဲမထားနိုင်ပေ။

ဓားဖျားသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်၌ နီလွင်သောနေရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဟူ၍၏ ဓားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဂျွန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကားလျက် နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ ရေထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

ဟူ၍သည် မြစ်တွင်းသို့ကြည့်ကာ ရပ်ပြီးနောက် ငန်းသေကောင်ရှိရာ သို့ ပြန်လာရာ၊ ထိုအချိန်တွင် ဆာဂျွန်ကလေးဖာဒင်သည် မူးမေ့ကာ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသဖြင့် သူ၏ နောက်လိုက်များထံမှ ကြိမ်းမောင်းဟစ်အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသူများသည် “ဒီအကောင်ကို ဝိုင်းသတ်ကြဟေ့” ဟစ်အော်ရင်း ရှေ့သို့ပြေးလာကြရာ ဟူ၍သည် ကုန်းစွန်းထိပ်သို့ အတင်းပြေး သွားလေ၏။

(အိ) “ကိုင်း ... အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ မောင်”

ဟူ၍က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ မြစ်ပြင်ဘက်သို့ တစ်လှည့်၊ လူအုပ်ကြီးဘက်သို့တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်၏။

(ဒစ်) “ကိုင်း ... ကူးပြေးကြပေတော့ ... သူတို့ကို ကျွန်တော် ခုခံရင်း နေရစ်ခဲ့မယ်”

အိသည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအနီကို ချွတ်လိုက်၏။

(ဟူ၍) “မင်းအစ်ကို ငါ သတ်ခဲ့တာလဲ သတိရဦးနော်”

(အိ) “သူက မောင့်ကို သတ်မလို့ ဆိုတာပဲ သတိရပါတယ်”

ထို့နောက် အိသည် အေးစက်သော ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ ဦးခေါင်းပါ မြုပ်၍သွားလေ၏။ ပြန်၍ပေါ်လာပြီးသောအခါ သူ၏အနီးတွင် ဂျွန်၏ ဦးခေါင်းကိုတစ်ခဏမျှ တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် နောက်ထပ်မတွေ့လိုက်ရတော့ပေ။ ဟူ၍သည် အိ၏နောက်တွင် ခုန်ချလိုက်ရာ သူတို့သည် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခပ်နေကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းအကျွတ်တစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် မိုးမခပင်အုပ်ကလေး တစ်ခုတွင် ကမ်းဘက်သို့ တက်မိကြလေသည်။

(ဟူ၍) “ပထမမီး ... နောက်တော့ရေ၊ ဟုတ်လိုက်လေကွယ်”

(အိ) “မောင်ဟာ အချစ်ထက် သေမင်းကို လက်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါ ထက် အခုဘယ်ကို သွားကြမလဲ”

၂၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဟူ၍) “ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ငါ့ဆွေမျိုးတွေ စုရမယ်။ လာပါလေ ... မင်းသွေးတွေ ခဲမကုန်ခင် သွားကြပါစို့”

သို့နှင့် သူတို့သည် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြရာ၊ ထိုအချိန်မှာ မှောင်လာပြီဖြစ်၍ ဆီးနှင်းများလည်း ကျစပြုလာသဖြင့် လမ်းကိုပင် အတော်ရှာကြရ၏။

(ဟူ၍) “ကရေးဒစ်သာ ပါရင် ကောင်းသားပဲကွယ်။ နို့ပေမဲ့ သေပြီထင်တယ်”

(အိ) “အခြားသူတွေ သေရင်သေမယ်။ ဒစ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

သို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ်၊ နောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဟူ၍သည် ဓားကို အိတ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဓားကို ဓားအိမ်တွင်းမှ မထုတ်ရသေးမီပင် အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက် တောထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် -

(ဒစ်) “ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်း ခွဲပေးဦး သခင်၊ သို့မှ ဘလိုက်ဘတ် တံခါးနှင့် ထိမယ်”

(ဟူ၍) “ဘယ်နယ်လဲဟေ့ ဒစ်”

(ဒစ်) “သိပ်တော့ မကောင်းလှပါဘူး သခင်ရဲ့၊ သုံးခါပစ်တာ သုံးယောက်ကျခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်က ပြင်သစ်သူလျှို့တွေ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိတဲ့ သောမတ်ကက်စလန်ပဲ၊ စတုတ္ထအကြိမ် လွဲသွားတယ်။ လွဲသွားတာနာတာပဲ သခင်၊ အခြားဟုတ်ပါရိုးလား၊ သခင်မကိုလက်ထပ်မယ့် ပြင်သစ်ကောင်ပေါ့။ သူ့နဲ့လုံးသားကို ချိန်ပစ်တာ မြင်းဇက်ကို ထောင်ပေးလိုက်တော့ သူ့မြင်းကြီးလဲကျသွားတယ်။ သည့်နောက် အချိန်က လည်း မှောင်လာ၊ သူ့လူတွေကလည်း ဆက်ပြီး အတင်းပြေးလေတော့၊ သွားဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ဆုတ်ခွာခဲ့ရတယ်”

၃

သုံးဦးသားသည် ဆီးနှင်းများကျနေသည့် အထဲ၌ပင် သာသနာစောင့်
နိုက်စ်သူရဲကောင်းများ၏ မေးဒယ်လ်ဂိတ်လမ်းတစ်လျှောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ
လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး နောက်ဆာဗာအင်ဒရူး ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း
သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် စွန့်၍ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ မင်းတုန်းဖြတ်
သံများ ကြားရပြီးနောက် တံခါးပွင့်လာလေသည်။ တံခါးပွင့်သံနှင့်အတူ 'ဘယ်
သူများ အချိန်မတော်တံခါးလာခေါက်ကြပါလိမ့်' ဟူသော ဘုန်းတော်ကြီး၏
အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

(ဟျူး) “ဖားသား ... အင်ဒရူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခဖြစ်လာကြ
ပါတယ်။ ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခွင့်ပြုဦး၊ နောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်
တို့ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်”

ထို့နောက် ဘာစကားအပြန်ကိုမှ မစောင့်ဘဲ သူတို့လူစုသည် အတွင်း
သို့ တိုးဝင်သွားပြီးနောက် မင်းတုန်းချလိုက်လေသည်။

(ဘုန်းကြီး) “အလို ... ဒါက ဘာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း
ပါလာသကိုး။ လက်စသတ်တော့ ... အိကလေဗာဒင်လားဟေ့”

(အိ) “ဟုတ်ပါတယ် ဖားသား၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့သွေးလည်း စွန်းနေ
ပြီ။ ရေတွေကလည်း ရွဲစိုနေပြီ၊ ချုံထဲမှာလည်း တစ်နေ့လုံး ပုန်းနေခဲ့ရတယ်။
သွေးတောင်ခဲလုမတတ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဖားသား အင်ဒရူး ... ဒီတော့ မြို့စရာ

၂ ၄ □ ဝရန်ရွှေများ

အဝတ်စုတ်၊ စားစရာ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်နဲ့ မီးလုံခွင့်ရအောင်လာခဲ့ပါတယ်။ ခရစ်တော်ရဲ့ နာမတော်ကို ထောက်ထားပြီး ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

စကားပြော၍မူ မဆုံးမီ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မားသားအေးညက်ဆိုသူ အား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် “ဟောဒီ အမျိုးသမီးကလေးကို ခေါ်သွားစမ်းပါ ... မားသားအေးညက်ရယ် ... ရေနဲ့သုတ်ပေးပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားကို လဲပေးလိုက်စမ်းပါ။ စားစရာ သောက်စရာ ကျွေးမွေး ထွေးထွေးနွေးနွေး ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ကျုပ်ဆီ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ”

သို့နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အိအား မီးဖိုချောင်သို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး နောက် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့ကိုလည်း အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဤခန်းမကြီးမှာ အလွန်တစ်ရာ ကျယ်ဝန်းလှ၍ တင်ပလာသူရဲကောင်းများအဖွဲ့ မဖျက်သိမ်းမီက ညစာသုံးဆောင်သော ခန်းမကြီးဖြစ်လေသည်။ ခန်းမဆောင်၏ မျက်နှာကြက်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသော စုတ်ပြတ်သည့် အောင်လံများမှာ ပင့်ကူအိမ်များ ယုတ်သန်းလျက်ရှိ၏။ ရှေးသူရဲကောင်းတို့၏ တိုက်နိုင်ပုံများကိုလည်း နံရံတစ်လျှောက် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ထွင်းထုထားလေသည်။ အခန်းအလယ်တွင် ဝေလငါးဆီဖြင့် ထွန်းညှိထားသော မီးခွက်တစ်ခုသည် မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်ကို ပေးလျက်ရှိ၏။

(ဒင်ဒရူး) “ကိုင်း ... ဟျူး ဒီကရက်ဆီမင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

(ဟျူး) “ကျွန်တော့်သားချင်း ဂျွန်ကလေးဗာဒင်ကို သတ်ခဲ့တယ်၊ နို့ပြီး နောက် တစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်”

(ဒစ်) “တရားသဖြင့် တိုက်ခိုက်တာပေါ့ဗျာ”

(အင်ဒရူး)

“ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ သံသယ မဖြစ်ပါဘူးလေ။ ဟျူးဟာ လူသတ်သမား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ကိုင်း ... ဒစ်ကကော ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်က မြင်းတစ်စီးနဲ့ လူ သုံးယောက်ကို မြားနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတော့ လက်ကို ဖောက်ပစ်ခဲ့တယ်”

(အင်ဒရူး) “အင်း ... ကောင်းလည်းကောင်း ဆိုးလည်းဆိုး ဆိုသလိုပေါ့ကွာ။ ငါ ငယ်စဉ်တုန်းကလည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ရေစိုကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ဝတ်ဖို့လည်း အဝတ်အစား ပေးရဦးမယ်”

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဟူးတို့လူစုသည် ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်ကာ ရတတ်သမျှ စားသောက်စရာများကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ အိမှာ မားသားအေးညက်၏ သိုးမွှေးအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားရာ အိတ်တစ်ခုကို စွတ်ထားသည်နှင့်တူလေ၏။ ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖားလျားကျနေသည့် ဆံပင်များမှာ မီးရောင်တွင် ကြည့်ရှု၍ကောင်းလှပေ၏။ သူ၏နံဘေးတွင် ဟူးသည် သံချပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ရပ်နေ၏။ ၎င်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဆာအင်ဒရူးအာနိ ပျိုရွယ်စဉ်က ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည့် အင်္ကျီဖြစ်၍ ခေတ်မီသော်လည်း ဓားချက်ကိုကား ခံနိုင်စွမ်းရှိလေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဂရေးဒစ်ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာမူ အပေါက်ပေါက်ဖြစ်နေသော အိတ်စုတ်ကြီးကို ခါးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်နှင့်တူ၏။ သူသည် မီးဖိုနံဘေးရှိ ခွေးခြေကလေးတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေပေသည်။

ဖားသား အင်ဒရူးက ရင့်ကျက်သော မျက်နှာနှင့် -

“ငါငယ်စဉ်က ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒါလောက် ထူးဆန်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာ မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ကိုင်း ... အခုဘာလုပ်မလဲ ငါ့သား”

(ဟူး) “ဒီလူတွေကို သတ်ပြီးခွဲတဲ့နောက် ဘေးမဲ့ရာ ဒီမှာ ခိုလှုံပြီး နောက်တော့ ဖခင်က ကျွန်တော့်ကို အိနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ပါပဲ”

(အင်ဒရူး) “သာသနာဘက်က အပြစ်လွတ်ခွင့်လည်း မရ၊ ဘုရင်ကလည်း လွတ်ငြိမ်းသာခွင့် မပေးဘဲနဲ့ မောင်လုပ်သူရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့သူကို နှမနဲ့ လက်ထပ်ပေးရမတဲ့လား။ ပြီးတော့ ဟူးဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ သားထွေး၊ အိက အမွေ အများကြီးရမယ့် မိန်းကလေး၊ ဘယ်နယ့်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

ထိုအခါ အိက ကြားဖြတ်၍ ဂျွန်သည် ပြင်သစ်မူးမတ်ထံမှ ငွေများရထားသဖြင့် မိမိတို့အား ကြွက်များကဲ့သို့ မီးခိုးနှင့် တိုက်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း၊ ဟူးကိုလည်း မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ရိုက်၍ စော်ကားခဲ့ကြောင်း၊ ဟူးက တစ်ကြိမ်ညာတာပြီး နောက်ဆုံးတွင်မှ တိုက်ခိုက်ကာ တရားသဖြင့် သတ်လိုက်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

(အင်ဒရူး) “ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်စလုံး ဖခင်များ ရှိနေလျက်နဲ့ ငါလက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတို့ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်လာတာကို တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားသလား”

(ဒစ်) “မမြင်ပါဘူး ဖခင်။ ကျွန်တော်တို့ ‘ဒန်းဝစ်’ ကို လာတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

၂၆ □ ဝဂ္ဂနိဒ္ဒေယျာ

(အင်ဒရူး) “သိရင်လည်း ဒီဘေးမဲ့ နေရာကိုတော့ မဝင်ရဲပါဘူးကွာ။ နို့ပေမဲ့ မင်းတို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ အသက်အန္တရာယ်က ကြီးနေတယ်။ နို့ပြီး ဘလိုက်ဘတ်က ကလေးဗာဒင်တွေနဲ့ ဒန်းဝစ်က ဒီကရက်ဆီတွေ အကြားမှာ လူသတ်ပွဲတွေ ဖြစ်လာဦးမယ်။ ကိုင်း ... သမီး အိက မားသား အေးညက်နဲ့ သွားအိပ်ချေတော့။ အခု ငါ ဟျူးနဲ့ ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ကန့်လန့်ထိုး ထားတယ်။ ဒစ်လည်း တံခါးပေါက်က စောင့်နေမှာပဲ”

အိန့်နှင့် ဂရေးဒစ်တို့ ထွက်သွားသောအခါ ဖားသားအင်ဒရူးက ဟျူး အား “မင်းကိစ္စဟာ အတော်ဆိုးနေတယ် ဟျူး၊ မင်း ဒီမှာနေရင်လည်း ကလေး ဗာဒင်တွေက မင်းကိုလာသတ်လိမ့်မယ်။ နို့ပြီးတော့ ဒီက ထွက်သွားရင်လည်း ဒစ်ရဲ့ မြားတွေထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းအောင် မင်းပစ်နိုင်တဲ့ မြားတစ်စင်း ရှိသေးတယ်။ မနေ့က အိအကြောင်း ပြောကြတုန်းက မင်းသက်သာရာရအောင် လို့ ဒီပြင်သစ်ကောင်ဟာ အင်္ဂလန်မှာ မွေးပြီးတော့ မအေက အင်္ဂလိပ်ဖြစ်ပေမဲ့ သူဟာ အက်ဒွပ်ဘုရင်ရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်မယောင်ယောင်နဲ့ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

(ဟျူး) “ဟုတ်ပါတယ် ဖခင်၊ ဒီဟာပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို လူလိမ် လူညာလို့တောင် ပြန်အော်လိုက်သေးတယ်”

(အင်ဒရူး) “မင်း ဒီလို ပြောမိတာ မှားတာပဲ။ အေးလေ ... ပြီးတာ လည်း ပြီးပါစေပေါ့။ ငါပြောမယ် နားထောင်စမ်း ဒီအကြောင်း ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးသေးဘူး။ ဒီအကူးဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဒီကို ဘာလုပ်ရအောင် လာ တယ်ဆိုတာ မင်းစဉ်းစားမိရဲ့လား”

(ဟျူး) “ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အင်အားစုကို စုံစမ်းဖို့လာတာ မဟုတ်လား”

(အင်ဒရူး) “ဒါတွင် ဘယ်ကလိမ့်လဲ၊ တို့များရဲ့ ရှုပ်ဖို့ဒီကမ်းခြေမှာ နော်မန် ငါးသောင်း ချောချောမောမော တက်ရောက်နိုင်တဲ့ နေရာကောင်းကို စုံ စမ်းဖို့ လာတာပဲ။ အခု လာမယ့် နွေရာသီမှာ အင်္ဂလန်ကို လာပြီးတော့ မြို့စားကြီး ဝျွန်ကို သူ့ခမည်းတော် ပြင်သစ်ဘုရင် ဖိလစ်ရဲ့ လက်အောက်ခံအဖြစ် နန်းတင် မလို့ကွ သိရဲ့လား”

(ဟျူး) “ဘုရားရေ ... ဒါအမှန်ပဲလားဗျာ”

(အင်ဒရူး) “အမှန်ပေါ့ကွ။ ငါဟာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပေမဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ရာထူးရာခံကြီးတွေထဲက ငါ့မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့ ဆီက သတိ ပေးစာတွေ ရတာနဲ့ ငါ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ စေတမန်

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ‘ဒန်းဝစ်’ ကို ရောက်လာပြီး ထမင်းဆိုင်တစ်ခုမှာ တည်းခိုနေတုန်း ဒီဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက ကိုယ့်လူဖြစ်လေ တော့ ဘုန်းကြီးဝတ်လုံရဲ့ အနားပတ်မှာ ထည့်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ညမှာ တိတ်တိတ်ခိုးယူပြီး စက္ကူတစ်ရွက် အစားထိုးထည့်လိုက်တယ်။ နော်မန်ဒီနယ်စား ဂျွန်ဆီရောက်မှ သူ့စာဟာ ဗလာစာရွက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရမှာပေါ့။ နေပါဦး ... ဒီစာရွက် မင်းကို ပြရဦးမယ်”

ဟူးက မိမိမှာ ပြင်သစ်စာ မတတ်သဖြင့် ဖတ်ပြရန် တောင်းပန်ရာ ဖားသား အင်ဒရူးက အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ပြန်ပြလေသည်။

အရှင်မြို့စားမင်း -

ကျွန်တော်မျိုး အရှင်နှင့် အရှင်ဖခမည်းတော်တို့၏ ကိစ္စများ ချောချောမောမော ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း၊ အရှင်သိသော ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သဝဏ်လွှာပါးလိုက်ပါသည်။ အမဲလိုက်ဟန်ဆောင်ရင်း ဤကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် စစ်တပ်ကြီး အခုအခံ အနှောင့်အယှက်မရှိ နွေရာသီ၌ တက်ရောက်နိုင်မည့်နေရာသုံးခုကို တွေ့ရှိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် အစာရေစာနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်ပေါများသော်လည်း လူသူနည်းပါးပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုး ထောက်လှမ်းစစ်ဆေးပြီးဖြစ်သည့် ထိုနေရာများတွင် ကမ်းခြေအထိ ရေနက်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး ပြန်လာမှ ထိုအကြောင်းကို အတိအကျ ပြောပြပါမည်။ ဤအတွင်း ကျွန်တော်မျိုးသည် အရှင်ပြောလိုက်သူများကို အရှင်ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်ရင်း အင်္ဂလန်တွင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ၊ ဘုရားသခင်အလိုတော်ကြောင့် ဖြစ်မြောက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာလည်း အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ကမတရားပြုခြင်း၊ လျစ်လျူပြုခြင်း ခံရသဖြင့် အတော်စိတ်နာလျက် ရှိကြပြီးလျှင် အရှင်ကိုယ်စား ကျွန်တော်မျိုးက ကမ်းလှမ်းသည့် ကတိများကို လိုလိုချင်ချင် လက်ခံပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုး ကြန့်ကြာနေရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာလည်း ရှုပ်ထွေးနယ်ရှိ ကျွန်တော်မျိုးပိုင် မြေယာများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်မျိုးသည် အင်္ဂလိပ် နိုက်စ်သူရဲကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကလေးဗာဒင်၏ သမီးကို ပိုးပန်းလျက်ရှိပါသည်။ ထိုအင်္ဂလိပ်မှာ အတော်ခေါင်းမာ၍ သူ့ကို ဆွဲဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း အတော်တန်ခိုးကြီး၍ နာမည်ထင်ရှားသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးမှာ လှပချောမောသော်လည်း အလွန်မာနကြီးသဖြင့် ပထမတွင် အပျော်သဘောနှင့် စခဲ့သော်လည်း အရှင်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဇနီးပြုရန် ကြံရွယ်ထားပါသည်။ သူ့၏ဖခင်ကလည်း ကျွန်တော်မျိုးနှင့် သဘောတူပါသည်။ အရှင်၏

၂ ဓ □ ဒဂုန်ရွှေများ

စစ်တပ်ကြီးရောက်လာပြီးနောက်တွင် ဖခင်နှင့် မောင်ကြီးဖြစ်သူတို့ ရှိတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် သူသည် အတော်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား ပေးရန် ကြံရွယ်ထားသော အင်္ဂလိပ်နယ်မြေများနှင့် ဘွဲ့ထူးအတွက် အရှင်အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ယင်းတို့နှင့် ထိုက်တန်အောင်လည်း ကျွန်တော်မျိုး ကြီးစားမည်ဖြစ်သည့်အပြင် အရှင်သည် ဝက်(စ)မင်စတာတွင် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ဖြစ် ဘိသိက်ခံသည့်အခါတွင်မှ အရှင်ရှေ့တော်မှောက်တွင် ခူးထောက်၍ ခံယူလိုပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးသည် အရှင်၏ စစ်တပ် ကမ်းပေါ်ရောက်ပြီးနောက် လန်ဒန်သို့ ချီတက်ရန် လမ်းနှင့် တကွ လမ်းတွင် လှယက်ဖျက်ဆီးရမည့် မြို့များ၏ မြေပုံကိုလည်း ရေးဆွဲပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် တစ်ထောင်လျှင် တစ်ယောက်ပင် ပြင်သစ်စာကို မဖတ်တတ်သော်လည်း ပျောက်သွားလျှင် မြေပုံဖြစ်သည်ကိုကား သိမည်ဖြစ်သဖြင့် လူကြိုနှင့် မပေးလိုက်ဘဲ သိမ်းထားပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား ပုပ်ရဟန်းမင်းထံမှ ထောက်ခံစာများရရှိထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ဦးအတွက် အနှောင့်အယှက်တွေ့စရာအကြောင်း မရှိသဖြင့် ပျောက်မည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်ရပါ။

ဤစာကို ၁၃၄၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရှပ်ဖွဲ့ဒိန်နယ် ဘလိုက်ဘတ်မှ ကိုယ်တိုင်ရေးသား ပေးပို့လိုက်ပါသည်။

အရှင်၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး
နှိုင်းယင်နယ်စား အက်ဒမန်။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီး ‘အင်ဒရူး’ က -

“အင်း သူတို့ကတော့ စိတ်ချရပြီဆိုပြီးထားတဲ့ စာပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ ဒီစာကို အရုဏ်မတက်ခင် ငါရေးပေးလိုက်မယ့် စာနဲ့အတူ မင်းလုံခြုံအောင် ယူပြီး သွားပေးတော့။ ဒီစာက အက်ဒွပ်ဘုရင်နဲ့ သူ့ထီးနန်းဆက်ကို စိတ်ချရ အောင် လုပ်ပေးမယ့် စာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ဘေးရန်အသွယ်သွယ်က ကာကွယ်ပေးမယ့် စာ ဖြစ်တယ်”

(ဟျူး) “နို့ပေမဲ့ အခုလို ရန်သူတွေ ပိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဒီစာပေးလိုက်လို့ စိတ်ချရပါ့မလား ဖခင်၊ လမ်းမှာ ကျွန်တော် ကျီးစားများ ဖြစ်သွားမလား”

(ရူး) “မင်းကို စားမယ့် ကျီးဟာ မပေါက်သေးပါဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်၊ အိကိုတောင် မပြောရဘူး”

“မပြောပါဘူး ဖခင်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ငါပြောပြမယ်။ ဒီလိုကွယ် ... ဟိုအရှေ့ဘက်မှာ ငါတို့က ကာဠေးလို့ ခေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကို အင်္ဂလန်ကဆိုရင် ငါတစ်ယောက်ပဲ ရောက်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သလဲ ဖခင်”

“ဒါကို ပြောနေရင် မိုးလင်းတောင် ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပထမ ငါဟာ ဂျူးဆလမ်မြို့ကို ဘုရားဖူး ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ပင်လယ်နီဘက် ကို ဆင်းသွားတော့ လူရိုင်းတွေက ဖမ်းသွားတယ်။ ဒီနောက် သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ရောက်၊ အဲဒီက ရွက်လှေကလေးနဲ့ ထွက်ပြေးပြန်တော့ စင်္ကာပူရောက်၊ စင်္ကာပူက တစ်ခါ ရောက်ချင်ရာ ရောက်ဆိုပြီး ခရီးထွက်လိုက်တာ နှစ်နှစ်ကြာတော့ ကာဠေး ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်းနဲ့ သွားလိုက်တာ ‘ကန်ဗာလူ’ ခေါ်တဲ့ ပီကင်းကို ရောက်သွားတယ်။ ပီကင်းမှာ ဧကရာဇ်ဘုရင်တီမူးရဲ့ ဧည့်သည် တော်အဖြစ်နဲ့ ငါနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ငါသေပြီးနောက် ဖတ်ချင်တဲ့သူတွေ ဖတ်ဖို့၊ အသေအချာစာနဲ့ ရေးပစ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ ဘာသာအကြောင်းကိုလေ့လာတဲ့အခါ သူတို့ဟာ လူပုံသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ ဘုရားတွေ ကို ကိုးကွယ်ကြတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဒီဘုရားမျိုး တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုပြီး ကောင်းကင်ဘုံကျောင်း ခေါ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသွားပြီး လည်ပတ်တော့ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါက ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြီးကို မျက်စိနဲ့မြင်တဲ့ ဘုရား မရှိဘူးလားလို့ လျှောက်တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသွား ပါနဲ့လို့တော့ ပြောတယ်။ နို့ပေမဲ့ ငါက အတင်းပူလေတော့ ဘုရင်ကြီးက ဒေါသ ထွက်လာပြီးတော့ ‘ဟောဒီ လူမိုက်သားကို ‘မောက်’ ဆီခေါ်သွားစမ်း၊ ဒီတော့မှ သူ့ ဘုရားဟာ မောက်ရန်က ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ မကာကွယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်’ လို့ သူ့အစေအပါးတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ နို့ပြီးတော့ ငါ့ကိုတောင် သွားခါနီးမှာ နှုတ်ဆက်လိုက်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ နောက်ထပ်ပြီး ငါ့ကို မြင်ရမယ်မထင်လို့ပေါ့။ ဒီတော့ ငါဟာ အတော်ကြောက် သွားမိတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကြောက်ရွံ့တဲ့ အမူအရာမပြဘဲ သခင်ခရစ်တော်ကို ယုံကြည် မှုနဲ့ ဒီရုပ်ထုကို ငါသွားကြည့်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လည်း သူတို့ ပြောတာ ရုပ်ထုလို့ပဲ ထင်နေတာပဲ”

“အဲဒီညမှာပဲ တီမူးရဲ့ အစေအပါးတွေဟာ ငါ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲကနေပြီး ထမ်းစင်နဲ့ ခေါ်သွားကြတယ်။ ကြယ်ရောင်တွေ ရှိနေလေတော့ တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ကျော်၊ သင်္ချိုင်းဂူကြီးတွေကို ဖြတ်ပြီး လာကြတာ နောက် ဆုံး တောင်ခြေရင်းမှာ ငါ့ကို ထမ်းစင်ပေါ်ကချပြီးတော့ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်

၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သွားလို့ရှိရင် အရုဏ်မတက်မီ မောက်ရဲ့အိမ်ကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အိမ်ဝင်းတံခါးဟာလည်း အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားပါတယ်လို့ ပြောပြ တယ်။ ငါက အပြန်ကို စောင့်ဦးမလားလို့ မေးတော့ သူတို့က ရယ်ကြပြီး စောင့် ပေမဲ့လို့ အကြောင်းမထူးတဲ့အကြောင်း ပြောကြတယ်။ မောက်နဲ့တွေ့တဲ့လူဟာ ပြန်လမ်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါနဲ့ လမ်းကြီးတစ်လျှောက် စမ်းပြီးသွား တော့ တံခါးရွက်တွေ ပွင့်နေတယ် ထင်ရတဲ့ တံခါးပေါက်ကြီးတွေကို ရောက်သွား တယ်။ ပထမ ဝင်ကြည့်မယ်ကြံပေမဲ့ မဝင်ဖြစ်ဘဲ အရုဏ်တက်တဲ့အချိန်ထိ ငါ စောင့်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီလို တံခါးပေါက်ရှေ့က မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စောင့် နေတုန်း အသံဆိုလို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ငါ့ခေါင်းပေါ်က တဖျပ်ဖျပ်ပျံနေတဲ့အသံတွေလိုလိုတော့ ကြားရတယ်။ ဒီတစ်ခါလောက် ငါ့စိတ်ငယ်သွားတာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး အရုဏ်တက်ရောက်တော့ အင်မတန် ဝမ်းသာအားတက်ပြီး ငါ့ရှေ့မှာ ‘ဆီဒါ’ ပင်ကြီးတွေ ပေါက်ပြီးနေတဲ့ တောင်ကုန်းထိပ် သစ်ပင်ကြီးတွေထဲမှာ အုတ်ကြွပ် အနက်မိုး၊ အုတ်အနက် ထရုံတွေကာထားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ တံခါးပေါက်ကြီးတစ်ခု၊ တစ်ခုဟာ အတန်ကြီးတာပဲဟေ့၊ ဘယ် လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် အမြင့်ဆုံးရွက်တိုင်နဲ့ ရွက်သင်္ဘောကြီးတွေတောင် ဝင်နိုင် လောက်တယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရားသခင်ဆီ ဆုမွန် တောင်းပြီး တံခါးပေါက်ကြီးဆီ လျှောက်သွားတယ်။ အထဲမှာ အုတ်အနက်တွေ စီထားတဲ့ တံတိုင်းတစ်ခုကို ဝန်းရံထားတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ တံတိုင်းမှာလည်း အပြင်ထွက်ဖို့ အပေါက်ရှိတယ်။ ဘယ်ကို ထွက်သလဲဆိုတာ တော့ မသိဘူး။ ကွက်လပ်ကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ရေအိုင်တစ်ခုရှိ တယ်။ ရေအရောင်ကလည်း အနက်ကွယ်။ ရေအိုင်ရဲ့ ထိပ်မှာ ကျောက်နက်နဲ့ထု ထားတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီးပေါ့ကွာ။ ဘာကို ကြောက်တယ်ဆိုတာလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အတောင်တဖျပ် ဖျပ်ခတ်နေတဲ့ အသံတွေကလွဲပြီး ဘာသံမှလည်း မကြားရဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရား သခင်ထံ ဆုတောင်းပြီး တံခါးနားက ကုလားထိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား၊ ကုလားထိုင်ဟာ စောစောကလိုအလွတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ လူတစ် ယောက် ထိုင်နေတာတွေ့ရတယ်။ တခြားလူတွေ ထက်မကြီးပေမဲ့ အင်မတန် ခွန်အားကြီးမယ့် လူလို့ ငါမှတ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။ ကျောက် ကုလားထိုင်ကို တောင် ချိုးဖဲ့ပစ်နိုင်မဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ငါထင်တယ်”

(ဟူူး) “ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ ဖခင်၊ ဆင်မဆင်တို့ ဂိုးလီးယက်တို့လို လူစားမျိုးလား”

(အင်ဒရူး) “မပြောတတ်ဘူးကွာ ... သူလို ငါလိုထင်ရပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ထူးခြားနေတာက မျက်ခုံးတွေဟာ သံမျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေဟာ အေးစက်နေပေမဲ့ အတော်စူးရှတောက်ပြောင်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ထူတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပျိုလည်း မပျိုဘူး၊ အိုလည်း မအိုဘူး၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီကတော့ ‘အိ’ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အင်္ကျီအနီရောင် ဝတ်ထားပြီး လွှာချင်း ဖိနပ်ဖြူကို စီးထား တယ်။ ခေါင်းက ပြောင်နေပြီး ဘာမှလည်း ဆောင်းမထားဘူး။ ဦးခေါင်းခွံပြောင် လက်နေပြီး ရင်မှာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေပေမဲ့ ပုလဲနက်ပုတီးတစ်ကုံး ဆွဲထား တယ်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျောက်ကုလားထိုင်ဘေးမှာ တွဲလောင်းချထားပြီး ငါ သူ့ကို အတော်ကြာစိုက်ကြည့်နေပေမဲ့ သူကတော့ ငါ့ကို မမြင်သလိုဘဲကွ။ အဲဒီလို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတဲ့ ငှက်တွေ သူ့ဆီကို ပျံလာလိုက် ပျံသွားလိုက်လုပ်နေတာ တွေ့ရတော့မှ ငါကြောက်နေတဲ့အသံတွေ ဟာ ဒီအသံတွေပဲလို့ ငါသိရတယ်”

(ဟျူး) “ဘာငှက်တွေလဲ ဖခင်”

(အင်ဒရူး) “အသေအချာတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ချိုးငှက်လို့ ထင်ရ တာပဲ။ အရောင်က အဖြူနဲ့အနက် နှစ်မျိုးပဲကွ။ အဖြူက သူ့ညာဘက်ကလာပြီး အနက်က ဘယ်ဘက်ကလာတတ်တယ်။ သူ့ခေါင်းနားမှာ ခဏလောက် တစ်စုံ တစ်ရာ တီးတိုးပြောသလို လုပ်ပြီး ဝဲယာ ပျံထွက်သွားကြတယ်”

(ဟျူး) “သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲဟင်”

(အင်ဒရူး) “ဘယ်သိမလဲကွယ်။ ကမ္ဘာကြီးထဲ ရောက်လာပြီး ကမ္ဘာ ပေါ်က ပျံ ပျောက်သွားတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ သူတို့ဘုရားသခင်ရဲ့ သွေးနဲ့သားနဲ့ တမန်တော်ဆီကို တစ်ယောက်စီလာပြီး အစီရင်ခံနေသလားမှ မသိဘဲ။ ငါလည်း ဒီဟာတွေ ကြည့်ရင်း မူးလာပြီးတော့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာ သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ‘အင်ဒရူးအာနီ ... မင်း အခု ဘယ်ဘုရားသခင်ထံမှာ ဘာဆုတောင်းနေတာလဲ’ ဆိုတဲ့ အသံတစ်သံကြား လိုက်ရမှ ဖျတ်ခနဲ ငါနိုးလာတယ်။ ဒီတော့ ငါက ‘ကာဠွေးမှာနေတဲ့ ကျွန်တော်မျိုး စကားနဲ့နာမည် ဘယ်လို နားလည်ပါသလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ သူက မျက်လုံးကြီးကို ပင့်ပြီး မင်းရဲ့စိတ်ကိုသိလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မမေးနဲ့၊ မင်းဟာ လူဖြောင့်လား၊ လူညာလားသိရအောင် ကိုင်း ... ငါမေးတာ ဖြေစမ်း၊ ငါ့ဆီလာတာ ဘာကိစ္စရှိသလဲ’ လို့ မေးတော့ ငါလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ‘အိုမောက်အရှင်’ လို့သာ ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ သူက မင်းက သူ့ နာမည်တောင် သိနေမှကိုတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့တံခါးပေါက်တွေဆီ လာလည်ဝံ့တဲ့ အကောင်၊ မင်းဟာ ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ သန်လည်းသန်တယ်။ ဒီတော့ ငါ နဲ့

၃၂ □ ဖရန်ရှေ့များ

နာမီးချရအောင်တဲ့။ မင်းက နိုင်ရင် ဘယ်အပေါက်ကို သဘောကျသလဲဆို တာ ရွေးပေတော့တဲ့။

“အဲဒီလို ပြောရင်း သူ့ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ တံခါးပေါက်တွေကို ပြတယ်။ ဒီအခါ ငါလည်း စိတ်ကို မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီကို လျှောက်သွားမိ တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ခါးကို ဖက်လိုက်မယ်လို့ သူ့အနားကပ်သွားတဲ့အခါ သူ့ကို မထိရခင် ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သလို အပေါ်မြောက်ပြီး ပုံလျက်သားကျသွားတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တုန်း အသံအေးစက်စက်ကြီးက ‘ထစမ်း ... မင်းမနာပါဘူး’ လို့ ပြောသံကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ငါလည်း ထလိုက်ရ တာပေါ့ကွာ ... ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ငါ့အရိုးတွေ ကျိုးကုန်ပြီလို့ ထင်ရတာ မကျိုးပေဘူး။ ဒီနောက် ငါက ‘အရှင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကို သတ်နိုင်လျက်သားနဲ့ မသတ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ပြောတော့ သူက ‘သင်မှားတာပေါ့ ... ဆာအင်ဒရူး၊ လူတွေဟာ သူတို့အချိန်စေ့တဲ့အခါ မောက်ဆီကို လာကြရတယ်၊ မောက်က သူတို့ဆီမသွားဘူး။ မင်းကတော့ အချိန်မကျခင် လာတဲ့အတွက် မင်းကို ပြန်လွှတ်တာပဲ။ အချိန်ကျတဲ့အခါကျရင် မင်းလည်း လာရဦးမှာပေါ့။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုတွေ့ရမယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီနောက် သူပြောတဲ့အတိုင်း သူခြေထောက်နားက ရေအိုင်ထဲ ကြည့် လိုက်တော့ တကယ်လိုပါပဲကွာ။ ရေထဲမှာ ရပ်နေတဲ့လူတွေဟာ တကယ်အနား မှာ ရပ်နေသလိုပါပဲကွာ။ ဒီအထဲ မင်းလည်းပါတယ် လူကလေးရဲ့။ ဘလိုက် ဘတ် ညွန်ပြောင်းကြီးဟာ ဆီးနှင်းတွေဖုံးလို့၊ ကောင်းကင်ဆီချွန်ထွက်နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနဲ့ကမ်းစပ်မှာလည်း သစ်ပင်တွေ ပေါက်လို့၊ ချုံပုတ်တွေက လည်း လေတိုက်လို့ ယမ်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ငါနဲ့ အလှမ်း ၂၀ လောက်အကွာမှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ ခေါင်းနီနီနဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က ကိုက်လို့ ဖြတ်ပြေး သွားတာလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီရှုမြင်ခင်းမြင်ရမလားလို့ သတိ ထားကြည့်စမ်း”

“ဒီရှုမြင်ခင်းမျိုးတော့ မဆန်းပါဘူး”

“မဆန်းတော့ မဆန်းဘူးပေါ့ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ညွန်ပြောင်းထဲမှာ လူတွေ မြှုပ်ဖို့ ကျင်းတစ်ခုနဲ့ ပုဆိန်တစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ရသေးတယ်။ ကျင်းက မြေပွပ္ဖကို ပုဆိန်နဲ့ တူးထားတာကွ။ ဂရေးဒစ်ကလည်း လက်တစ်ဖက်က ပုဆိန်၊ လက်တစ်ဖက်က သူ့လေးနက်ကြီးကိုင်လို့၊ ပြီးတော့ ... ‘အိ’ ကလည်း အိပ်မက် မက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရပ်ပြီး ကျင်းထဲစိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ကျင်းထိပ်မှာတော့၊ အတော်အိုမင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘုန်းကြီး များ အဝတ်အောက်မှာ သံချပ်အင်္ကျီကျပ် ဝတ်ထားတယ်။ အဲဒီလူကြီးဟာ

အသက်အရွယ်ရင့်နေပေမဲ့ အခြားလူ မဟုတ်ဘူးကွာ။ ငါ ဖြစ်နေတယ် ဟူရဲ့။
 နို့ပြီး ကျင်းရဲ့ ခြေရင်းမှာတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ခရီးပမ်းလာပြီး ရပ်နေတယ်။
 မင်းကလည်း သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး နိုက်သူရဲကောင်းတွေရဲ့ ခမောက်နဲ့ လက်
 ထဲမှာလည်း ဓားလွတ်ကို ကိုင်ထားတယ်။ မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှာတော့
 မင်းလိုပဲ စိတ်ပျက်နေပုံရတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ လူရည်သန်သန် နိုင်ငံခြားသား တစ်
 ယောက် ရပ်နေတယ်။ သူ့ကိုတော့ ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ
 တစ်သောင်းထဲမှာ ရွေးပါရစေ၊ သူ့မျက်နှာကို ငါမှတ်မိတယ်။ ကျင်းဟာလည်း
 ငါ့စိတ်ထင် သူ့အတွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နောက်ဆုံး တသွင်သွင်
 စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ အဝတ်နက်ကို ခြုံထားပြီး လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့
 မောက်ကို တွေ့ရသဗျား။ ဒီဟာတွေ ခဏမြင်ရပြီး အားလုံးပျောက်သွားတာပဲ
 ကွယ်။ နောက်ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ တံခါးပေါက်ကြီးဆီကို ငါလျှောက်သွား
 နေတာတွေ့ရတယ်။ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ အရင်ကအတိုင်း ငှက်
 တွေလည်း သူ့ဆီပျံလာလိုက်၊ ပျံသွားလိုက်နဲ့ပေါ့ ... ကွ၊ နို့ပေမဲ့ တံခါးပေါက်
 ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုရော၊ ငှက်တွေကိုရော မမြင်ရစေတော့ဘူး။ ”

၆

ဘုန်းတော်ကြီး ဆာအင်ဒရူးက ပြောပြပြီးနောက် အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေကြ၏။ ထို့နောက်မှ ဆာအင်ဒရူးက “ဒါထက် ငါ့စိတ်ကို ‘မောက်’ သိခဲ့သလို မင်းဘာတွေ့နေတယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ် ဟူ၍။ မောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အင်အားသာမကဘူး၊ ဉာဏ်ပညာတချို့ကိုလည်း ငါ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါအင်္ဂလန်ကို ပြန်ရောက်ပြီး အခုအချိန်အထိ ဘေးမသိရန်မခဘဲ နေနိုင်တာပေါ့။ ငါအသက်ကြီးလာလို့ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ မင်းထင်တယ် မဟုတ်လား။”

(ဟူ၍) “မထင်ပါဘူး ဖခင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖေအမေတွေ မမွေးခင်က ဆိုတော့၊ သိပ်ထူးဆန်းနေလွန်းလို့ပါ။”

(အင်ဒရူး) “အေးလေ ... နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ၆၀ လောက်ရှိလေတော့ မင်းတွေ့တာ အဆိုး မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ငါပြောတာဟာ စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင် မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ အားလုံး လူတွေထဲမှာ မင်းနဲ့ အိကို ရွေးပြီးမှ ငါဘာဖြစ်လို့ ချစ်နေတယ် ထင်သလဲ။ ကလေးအရွယ် လွန်မြောက်ပြီး မင်းတို့ နှစ်ယောက်အတွဲကို တွေ့လိုက်ရရင်ပဲ ငါ့ကိုပြတဲ့ ရှုမြင်ခင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်အစစ်ပဲ ... လို့ သိလိုက်ရတယ်။ ဒစ်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒစ်လို အကောင်မျိုးတော့ လူမှားစရာ မရှိပါဘူးကွာ။ နို့ပေမဲ့ ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေသေးတယ်လို့ ... မင်းထင်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်နေ့နေ့တော့ စိတ်ပြောင်းလာမှာပဲ။ ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မျိုးပဲ တွေ့တွေ့ မင်းတော့ သေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟူ၍ရဲ့။ ဒါနဲ့ အိကို သိပ်လက်ထပ်ချင်တဲ့ ပြင်သစ်ကောင်ဟာ ဘယ်လို ပုံပန်းလည်း ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

ဟူ၍က ပြင်သစ်မူးမတ်ပုံသဏ္ဍာန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောပြလိုက်၏။

အင်ဒရူး “အလို ... ဒါဖြင့် ငါမြင်တုန်းက မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတဲ့သူနဲ့ တူနေပါကလား။ ဒါတွေ ထားလိုက်ဦးကွာ။ ဒါထက် မင်းကိစ္စကို ပြောကြဦးစို့၊ အခုတော့ ဟိုကျားရေပေါ်မှာပဲ အိပ်ပေတော့၊ မင်းအဖေကို ငါ စာရေးပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ရဦးမယ်၊ တံခါးဘောင်မှာ ဂရုဒေစံ စောင့်နေတာ တောင် စိတ်မချလို့ရှိရင်လည်း ဟောဒီ ဗီရိုထဲဝင်ပုန်းနေ ...”

ဟူ၍သည် အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လာပြီဖြစ်၍ ကျားရေပေါ်တွင် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ လေးနာရီကျသော အခါမှ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ကြောင့် လန့်၍နိုးလေရာ၊ စားပွဲတစ်ခုတွင် စာရေးနေသော ဆာအင်ဒရူးကို တွေ့ရလေသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက လှည့်မကြည့်ဘဲ “ဒါထက် ငါ့သားနေထွက်ခင် ဒန်းဝစ်က ထွက်သွားရလိမ့်မယ်။ ငါ့အိပ်ခန်းထဲမှာ မီးတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားတယ်။ အဲဒီမှာ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုပေတော့”

ဟူ၍သည် မထချင်ထချင်နှင့်ထပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ဘုရားကို အာရုံပြုပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်၍ထွက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းတွင် လူများစုရုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ဓားကို အမှတ်မထင် ဆွဲထုတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။ ၎င်းဓားမှာ သူ့သားချင်း ဂျွန်အား သတ်ခဲ့သော ဓားမဟုတ်ဘဲ ဆာအင်ဒရူးက သံချပ်အင်္ကျီနှင့်အတူ ပေးခဲ့သော နိုက်သူရဲကောင်းများ သုံးသည့် ဓားရှည်တစ်ချောင်းဖြစ်လေသည်။ ဓားလွတ်ကို ကိုင်ကာ သူသည် ရှေ့သို့တိုးသွား၏။ သို့နှင့် သူ၏ဖခင်က “ဟေ့ ... မင်းသားချင်းတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တာတောင် မကျေနပ်သေးဘူးလား။ ကိုယ့်အဖေနဲ့ အစ်ကိုတွေကို တိုက်ရအောင် လာတာလားဟင်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ဟူ၍သည် ဓားကို အိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော လူရှည်သန့်သန့် ခပ်ဝဝ လူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။ “ခွင့်လွှတ်ပါ ... ဖခင်၊ ဆာအင်ဒရူးကတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြောပြပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး ဒီလို သွေးစွန်းခဲ့တာလည်း ကျွန်တော့်အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး”

(ဟူ၍၏ဖခင်) “အေး ... ခွင့်လွှတ်ဖို့ မင်းတောင်းပန်ရမှာ အမှန်ပဲ။ မင်းနဲ့ အရိုးပိန်ဒစ် နှစ်ယောက် မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ ... ပြောစမ်း”

၃၆ □ ဝဂ္ဂနိဂ္ဂေယျ

အိသည် သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ အိပ်ရာမှ ထ၊ စဖြစ်စသော် လည်း လှမြဲလှနေ၏။

“ကျွန်မကိုသာ အပြစ်တင်ပါရင်။ ကိစ္စအရေးကြီးလွန်းလို့ ညွှန်ပြောင်း တောမှာလာတွေ့ဖို့ ဟူ၍ဆိုကို ကျွန်မ စာပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီအခါ ကျွန်မတို့ ကို တွေ့သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ မောင်ကြီး ဂျွန်ကလေဗာဒင်က ဟူ၍ရဲ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ပါတယ်။ ဒီကရက်ဆီ အမျိုးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုအစော်ကားခံ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြင်သစ်လက်အပ်မလား။”

ဟူ၍ဖခင် က -

“ဘယ်အပ်မလဲကွယ်၊ ဒင်းတို့ အမျိုးထဲကဆိုရင် သာဆိုသေးတယ်။ အင်း... အိန်နီရေ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ကိစ္စနဲ့ ငါတို့လည်း ဒုက္ခရောက်ကြရ ပြီ။ ငါပြောတာနားထောင်စမ်း... အိမ်ထောင် နှစ်ခုကြားမှာ လူသတ်ပွဲတွေ ဖြစ်လို့ ဘယ်သူသေကြဦးမယ် မသိဘူး။ နို့ပြီးတော့ ... မင့်မောင်ကြီး သေနေတဲ့ အထဲမှာ မင်းဟာဘယ်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

(အိ) “ဒါကတော့ သူ့အပြစ်နဲ့ သူပါရင်၊ ဟူ၍ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကြီးကို ပထမအကြိမ် ကျွန်မက သတိပေးခဲ့တယ်။ နို့ပြီး ဟူ၍ကလည်း တစ်ကြိမ်ချမ်းသာပေးခဲ့သေးတယ်။ ဒါထက် ပိုပြီးတော့များ ကျွန်မတို့က ဘာများ တတ်နိုင်မလဲ”

(ဟူ၍ဖခင်) “ဒါတော့ ငါမသိဘူးလေ၊ မင်းတို့ သုံးယောက်လုပ်ခဲ့တာ သိတာကိုး။ လေးယောက်သေပြီး နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်။ ဒါကို ငါအတော် စာရင်းရှင်းရဦးမယ်။ အင်း... နောက်ထပ်လည်း သေကြဦးမှာပဲ၊ ကလေဗာဒင် တွေလား ဒီကရက်ဆီတွေလား မပြောတတ်ဘူး။ ဖြစ်ပြီးသားတွေ ဘယ်တတ် နိုင်တော့မလဲ။ နို့ပေမဲ့ ဟူ၍ဟာ ကြိုးစင်မတက်ချင်ရင် အချိန်ကုန်ခံလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုင်း... ဟူ၍ရယ်။ မင်းဟာ မင်းရဲ့ အစ်ကိုတွေနဲ့ မတူဘူး။ တိုက် ချင်ခိုက်ချင်တဲ့စိတ်က တယ်များတာပဲကွယ်”

(ရူး) “ဒါထက် မာစတာဒီကရက်ဆီ ခင်ဗျာသား ဟူ၍ဟာ ကျုပ်ခိုင်း တဲ့ကိစ္စနဲ့ လန်ဒန်သွားရလိမ့်မယ်။ ဒါမှလည်း သူ ကြိုးစင်က လွတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နေပါဦး... ဒီလူတွေက သူနဲ့အတူတူ လိုက်မယ့်လူတွေလား။”

(ဟူ၍ဖခင်) “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါထက် ဖခင်ရဲ့ စာက ဘာလဲ။ ဘယ် သူ့ကို ပေးရမှာလဲ”

“အက်ဒွပ်ဘုရင်ကို ပေးရမယ်။ ဘာစာလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကို တောင် ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လို့ ရွှေနားတော် ကြား လျှောက်ထားဖို့ပဲ”

သို့နှင့် ဤစာအတွက် မပေါက်ကြားရန်သူတို့အား တစ်ယောက်စီ ကျမ်းကျိန်စေ၏။ ဟူ၏အစကိုတစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပါသွားမည်လောဟု မေးရာ၊ ဟူ၏ဖခင်က အခြားသားများမှာ အကြောင်းရှိက အကူအညီရရန် မိမိနှင့် အတူ နေရစ်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေသည်။

ထို့နောက် ဆာအင်ဒရူးသည် ဟူ၏အိတို့အား သွေးစွန်းခဲ့သော သူတို့၏အပြစ်ဒဏ်ကို ပြောပြ၍ အာပတ်ဖြေပေးရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားရာ၊ မာစတာဒီကရက်ဆီနှင့် သူ့သား သုံးယောက်ပါ နောက်မှလိုက် သွားကြလေ၏။ လူစုသည် ဆာအင်ဒရူး ရှေ့ဆောင်လျက် လှေကားထစ်များမှ ဆင်း၍ မြေအောက်လမ်းတစ်လျှောက်သွားကြရာ မကြာမီ တံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ ၎င်းမှ အဆောက်အအုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ သည်။ သူတို့တွင် မီးအိမ်နှစ်ခုပါ၍ တစ်ခုကို မာစတာဒီကရက်ဆီနှင့် သူ့သားများက ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း၏ အလယ်၌ ချထားရာ၊ အခြားမီးအိမ်တစ်ခုကိုမူ၊ အင်ဒရူးက သူ၏ အခန်းသို့ ယူသွားလေသည်။

မကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဟူ၏အိတို့အား အာပတ်ဖြေပေးရန် အတွက် သူ၏အဆောင်အယောင်များနှင့် ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဓမ္မကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ပြီးနောက် -

“သားနှင့်သမီးတို့ သင်တို့အပြစ်များအတွက် သင်တို့အား လွတ်ငြိမ်း ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။ သို့သော် အပြစ်ဒဏ်ကိုကား ခံရပေဦးမည်။ ယင်းသွေးစွန်းမှုကြီး မှာ သင်တို့၏ သဘောအလျောက် ဖြစ်ရခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ပေါ့လျော့သော အပြစ်ဒဏ်သာ ခံရမည်။ ယခုနေ့မှစ၍ တစ်နှစ်တိတိ အချိန်ကာလအထိ သင်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း ပြုရမည်မဟုတ်သည့်ပြင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး သူ နှစ်ဦးအနေနှင့်လည်း စကားပြောဆိုခြင်း မပြုရ။ အကယ်၍ အမိန့်ကို နာခံခဲ့လျှင် တစ်ကုန်လွန်ပြီးနောက် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နေရာ၌ မဆို လက်ထပ်နိုင် ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှတ်စာနှင့် သာသနာ၏အမိန့်ကို ကြေငြာလိုက်သည်။ ဤကောင်းချီးမင်္ဂလာကို အားလုံး ပရိသတ်များ သိစေသတည်း” ဟု ရွတ်ဆို လေ၏။

ဟူ၏အိတို့သည် မောင်ရိပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ သူတို့ လူစုအားလုံး ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပြီးနောက်၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ မစ္စတာ အေးညက်ပြင်ထားသော စားစရာများကို စားသောက်ကြရာ၊ ဂရေဒစ်မှာ အစားနိုင်ဆုံးဖြစ်တော့၏။ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဟူ၏ဖခင်က သူ့အတွက် မြားတစ်စင်းနှင့် လေးအပိုတစ်ချောင်း ယူလာကြောင်း ဂရေဒစ်အား ပြောပြလေ သည်။

၃ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဒစ်) “မြားအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်၊ လေးကတော့ မလို ပါဘူး။ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်တော်ရတဲ့ လေးကြီးပဲ တော်ပါပြီ။ ဒါထက် ဒီကလေး ဗာဒင်တွေဟာ သူတို့တတ်နိုင်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ခွင့်ပေး မယ် မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဒီမှာ ပုန်းနေတာ မသိလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

(မာစတာ ဒီကရက်ဆီ) “ဟေ့ မင်းစကားတွေ တော်စမ်းကွယ်။ ဘယ် လိုထွက်ရမယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစား။ ငါပြောမယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့သားကို ချော ချောမောမော အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ခေါ်လာနိုင်ရင် မင်းတစ်သက်မှာဘာမှ မပူစေ ရဘူး။ ငါ ကတိပြုတယ်ကွာ”

(ဒစ်) “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်၊ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါ တယ်”

သို့ပြောဆိုနေစဉ် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံများ ကြားရသဖြင့် လူတိုင်း ပင် နေရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်ကြ၏။

(မာစတာ ဒီကရက်ဆီ) “မကြောက်ကြပါနဲ့လေ။ မြင်းတွေ ယူလာတဲ့ လူတွေနဲ့ တူပါတယ်။ ကျုပ်သွားကြည့်ပါဦးမယ်။ ရစ်ချတ်က ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

မကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ရောက်လာ၍ ဟျူးဖခင်၏ အစေခံများ သည် အပြင်တွင် မြင်းများနှင့် စောင့်ကြကြောင်း၊ အစေခံများ ပြောပြချက်အရ ကလေးဗာဒင်အချို့သည် မြို့တော်ဝန်ကိုပင် အိပ်ရာမှနိုး၍ တိုင်တန်းနေကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

(ဟျူး) “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန် သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ မကြာ ခင် ဒီကို သူတို့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

(မာစတာ ဒီကရက်ဆီ) “အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဟောဒီမှာ စာရွက် စာတမ်းတွေ ရစ်ချတ်ကိုပေး လိုက်၊ ရစ်ချတ်ကတစ်ဆင့် ဝက်စမင်စတာက ဘုရင့် ရွှေလက်တော်အရောက် ဆက်လိမ့်မယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အသက်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ကိစ္စအတွက် ငါက လွတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားပေတော့။ နောက် ပြီးတော့ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်၊ မကြာခင် မင်းတို့လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရပြီး၊ ဒန်းဝစ်ကို ပြန်လာမှာ တွေ့ရမှာပေါ့”

(ဟျူး) “အိအတွက်ကော ဖခင်”

(ဖားသား အင်ဒရူး) “အိအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သူဟာ ဟောဒီဘေးမဲ့နေရာမှာပဲ နေမှာပေါ့”

(မာစတာ ဒီကရက်ဆီ) “ဟုတ်တယ်။ မိန်းကလေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားပါဗျာ။ ကိုင်း ... သွားကြစို့”

သူတို့သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်သွားကြရာ၊ လက်နက်ကိုင်လူ
လေးယောက်၊ မြင်းကောင်း ခြောက်စီးနှင့် အသင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
တစ်စီးမှာ ဟူးစီးနေကျမြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း သူသည် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်ပြီးနောက်၊ အားလုံးအား နှုတ်ဆက်လေသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာ
တွင် သူတို့ခြောက်ဦးသားတို့သည် ‘မစ်ဒယ်ဂိတ်’ လမ်းတစ်လျှောက် ဒုန်းစိုင်း၍
သွားကြလေရာ၊ ဒန်းဝစ်မြို့သူမြို့သားများကမူ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်နှင့်
နောက်လိုက်များ ဖြစ်သည်ဟုသာ ထင်လိုက်ကြလေသည်။ လမ်းပေါ်ရောက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် မြို့တံခါးကို ဖြတ်မိကြပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်
ခန့်ကြာသောအခါ လူသူကင်းမဲ့သော ဝက်စတယ်လတန် ကွင်းပြင်ပေါ်သို့
ရောက်ကြပြီးလျှင် ကာလျူးငှက်မြည်သံနှင့် အခြားငှက်များ၏ တဖျပ်ဖျပ် တောင်
ပံခတ်သံများမှတစ်ပါး မည်သည်ကိုမျှ မကြားရပေ။ သို့သော် မကြာမီ သူတို့
နောက်မှ မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂရုစိုက်သည် မြင်းစက်ကို သတ်
၍ နားထောင်လိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “ခုနစ်ယောက်ထက်တော့ မပိုဘူး ထင်တယ်။ ကိုင်း ... သခင်
ပြေးမလား၊ ခုခံမလား၊ ဒါဟာ ကလေးဗာဒင် လူတွေပဲဖြစ်မယ်”

ဟူးသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားကာ -

“မခုခံရင် သူတို့လိုက်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခံချတာပဲ ကောင်း
မယ်”

“မှန်တာပေါ့ သခင်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဒစ်သည် သစ်ပင်များပေါက်နေသည့် လမ်းဘေး
တောင်ပူစာတစ်ခုဆီသို့ လူစုကို ခေါင်းဆောင်ကာ ခေါ်သွားလေ၏။ ရောက်သော
အခါ မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြ၍ တစ်ယောက်အား မြင်းထိန်းခိုင်းပြီးသော်
ကျန်လူများသည် လေးများကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ညှို့တပ်ကာ၊ အသင့်ပြင်ဆင်
ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ နှင်းများကွဲသွားပြီဖြစ်၍ ဒစ်ပြောသည့်အတိုင်း ပြင်သစ်
နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုက်
၂၀၀ - ၃၀၀ ခန့် ခွာလျက် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် လူခုနစ်ယောက်ကို
မြင်ကြရလေသည်။

(ဟူး) “ကိုင်း ... အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း။ တတ်နိုင်ရင် နောက်
ထပ်ပြီး သွေးထွက်သံယို ငါ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ လူတွေ မပစ်ဘဲ မြင်းတွေ
သာ ပစ်ကြ။ မြင်းမရှိရင် သူတို့ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အသက်
ကာကွယ်ဖို့က လွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မမူကြနဲ့”

၄၀၀ ဝဂ္ဂ ရန်သူများ

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အညံ့ခံလက်နက်ချရန် အော်လိုက်ရင်း ကိုက် ၂၀၀ အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ဒစ်သည် အမှတ်မထင် ပစ်လိုက်၏။ သူပစ်လိုက်သော မြားသည် နော်မန်သူရဲကောင်း စီးထားသော မြင်းကို နှလုံးသားနေရာတွင် တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သွားသဖြင့် လဲကျသွားရာ လူပါလွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

(ဒစ်) “ပစ်တာတော့ ကောင်းပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ မြင်းတွေပစ်ရပြီး၊ လူတွေကို လွှတ်လိုက်ရတာတော့ အသည်းနာစရာ ကောင်းလှတယ်ဗျာ”

ကျန်သူများက မြင်းများကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာကြ၏။ သို့သော် ရှေ့သို့ ကိုက် ၅၀ မျှမရောက်သေးမီပင် လေးပစ်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြင်းတစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် မပ်တတ်ရပ်ပြီး နောက်လဲကျသွားလေသည်။ အခြားသူများက လေးများကိုပစ်ရန် ချိန်ရွယ်ကြရာ၊ ဒစ်က “မင်းတို့ အသာနေကြစမ်း၊ ငါကြည့်လုပ်မယ်” ဟု ပြော၍ မဆုံးမီ၊ မြားတစ်စင်း လွှတ်လိုက်ပြန်သဖြင့် နောက်ထပ်မြင်းတစ်ကောင် လဲကျသွားပြန်၏။ သို့သော် နောက်တစ်ချိန်တွင် ကျန်လူများကပါ ဝိုင်း၍ပစ်လိုက်ကြရာ ကုန်းစွန်းကလေးသို့ မရောက်မီပင် ကလေးဗာဒင်တို့၏ မြင်းများမှာ တစ်ကောင်မျှပင် ရပ်တည်လျက် မကျန်တော့ပေ။

သို့နှင့် သူတို့သည် ထိုသူများရှိရာသို့ မြင်းများစီး၍ သွားပြီးနောက် ဟျူးက -

“ကိုင်း ... ကလေးဗာဒင်တွေ၊ သင်တို့အထဲက လေးနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရန်မူတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာခွင့်မရဘူး၊ သေရအောင်သာ ပြင်ပေတော့” ဟု ပြောရင်း အနီးတွင် ရပ်နေသော ဒစ်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ကလေးဗာဒင်များလည်း အချင်းချင်း နှိုးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကြလေသည်။

(ဟျူး) “မင်းတို့ လက်နက်ချလိုက်ကြဟေ့”

သူတို့သည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ဒစ်က မြားတစ်စင်း လွှတ်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်လွင့်စင်ကျသွား၏။ ထိုအခါ သူတို့၏ဓားနှင့် လေးများကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

(ဟျူး) “ဓားမြှောင်တွေကောဟေ့”

ထိုအခါ ဓားမြှောင်များကိုလည်း ပစ်ချလိုက်ကြ၏။

ဒစ်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်တွင် သူ့လူများသည် မြင်းများရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ မြင်းဝမ်းပတ်ကြီးများကို ဖြုတ်ယူခဲ့ကြပြီးနောက် ကလေးဗာဒင်များအား ကြက်ခြေခတ်ပူး၍ ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။ ပြင်သစ် ‘နိုက်’ သူရဲ

ကောင်းကိုမူ ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူပြီးနောက် သီးခြားချည်ထား၏။ ထိုအချင်းအရာကို ဟျူးက မြင်သဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ -

“ဟေ့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ တို့ကို သူခိုး ဓားပြ ထင်နေဦးမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်ရ၏။ ဟျူးသည် ထိုသူတို့ထံသို့ သွားရောက်ကာ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက် တောင်းပန်ပြီးနောက် -

“ဒါထက် သင့်နာမည်က ဘယ်လိုပါလဲ”

(နှိုက်) “ကျွန်ုပ် နာမည် ဆာပီယေဒီလာရော ဖြစ်ပါတယ်”

(ဟျူး) “ဒါဖြင့် ဆာပီယေဒီလာရော၊ တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားတို့ကို လာကယ်တဲ့အချိန်ထိ အတော်စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာဟာ အတော်ခေါင်ပြီး ဆောင်းတွင်းမှာ လူအရောက်အပေါက်လည်း နည်းတယ်။ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်တော့သာ ဟျူးဒီကရက်ဆီဟာ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပြုမူခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ပြောပြပါတော့။ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်နိုင်လျက်နဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ မြင်းတွေကို သတ်ရတာက မတတ်သာလို့ သတ်ရတာပါ။ စိတ်ကတော့ မကောင်းပါဘူး။ ကိုင်း ... ကျုပ်ပြောတာ ပြောပြမယ်လို့ ကတိပြုတယ် မဟုတ်လား”

(နှိုက်) “ပြောပြပါမယ် ခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားကြီးမှုကြောင့် ကျုပ်တို့အသက် ချမ်းသာရာရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ခင်ဗျား လေးသမားကတော့ လူသား မဟုတ်ဘဲ နတ်ဆိုးများ ဖြစ်နေရောသလား မသိဘူး”

(ဟျူး) “ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အရှင် သစ္စာဖောက် ဆာအက်ဒမန်အကူးအတွက်လည်း စကားလက်ဆောင်တစ်ခု ပါးလိုက်ပါရစေ။ ကျုပ်ဟာ မကြာခင် ပြန်လာမှာမို့ အကယ်၍ သူဟာ ကျုပ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ‘အိ’ ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ဖခင်နဲ့ သားချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းကြံလို့ရှိရင်တော့ သူ့ကိုရော၊ သူနဲ့အတူ ကြံရာပါတော့ရော ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာမပေးဘူး။ သတ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ တစ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါ။ ကိုင်း ... သွားပြီ မိတ်ဆွေ”

ထို့နောက် ဟျူးသည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် သူ့လူများကိုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် သူသည် ရန်သူတို့လက်နက်များကိုပါ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်ခဲ့ရာ ခရီး နှစ်မိုင်ခန့်မျှ ရောက်သောအခါ နောင်ပြန်ရှာဖွေနိုင်ရန် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ မြေခွေးတွင်းတစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ပြင်သစ်သူရဲကောင်း၏ ရွှေဖြင့် ပန်းကွက်ဖော်ထားသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုမူကား သူ့အတွက် ယူထားလိုက်လေသည်။

၄၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ပြင်သစ်သူရဲကောင်းနှင့် သူ၏အဖော်များကို နောက် ၃၆ နာရီခန့်ကြာမှ တောတွင်းသားတစ်ယောက်က တွေ့ရှိသွားပြီးလျှင် လှည်းတစ်စီးနှင့် တင်ဆောင်ကာ ဒန်းဝန်မြို့သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဆာအက်ဒမန်အကူသည် သူတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့သည့်အကြောင်းနှင့် ဟျူးမှာလိုက်သော စကားလက်ဆောင်ကို ကြားရသောအခါ တပည့်များအသက်မသေဘဲ ပြန်လာသည်ကိုပင် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။ ဆာဂျွန်ကလေဗာဒင်ကမူ သူကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်စားစွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟျူး၏ စားစွမ်းကိုလည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ပြီးမှသာ အပြစ်တင်ရန် သင့်ကြောင်းနှင့် နှစ်သိမ့်စကားပြောကြားရတော့၏။

*

ဟျူးတို့လူစုသည် ဒန်းဝန်က ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းများက လည်းမကောင်း၊ ရာသီဥတုကလည်း ဆိုးဝါးလှသဖြင့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင်မှ လန်ဒန်သို့ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရဘဲ ရောက်ရှိသွား၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း အရပ်ရှည်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းလှသော သူတို့ ခြောက်ယောက်အား လူဆိုးများပင် ခေါင်းဖော်၍ ကြည့်ခုံကြမည် မဟုတ်ပေ။

သို့နှင့် လန်ဒန်မြို့သို့ ယခင်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်ကာ သူတို့သည် 'ဝက်စ်မင်စတာ' သို့ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တည်းခိုပြီးနောက် မြင်းများကို ထားခဲ့ကာ ဟျူးသည် သူ၏ သံချပ်ကာ အင်္ကျီနှင့် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးနောက် နန်းတော်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ တံခါးဝတွင် တာဝန်ကျနေသော အရာရှိတစ်ဦးအား သူတို့၏ ကိစ္စကို ပြောပြလေသည်။

(အရာရှိ) “ဒီလိုဆိုရင် သင်တို့ အလကားဖြစ်နေပြီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တောကစားထွက်ရအောင် ဝင်ဆာရဲတိုက်ကို ယမန်နေ့ကပဲ ထွက်သွားတယ်။ ဟိုမှာ အနည်းဆုံး ရှစ်ရက်လောက် စံနေလိမ့်မယ်”

(ဟျူး) “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဝင်ဆာလိုက်ရုံပေါ့”

၅

သူတို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့မှ ခရီးထွက်နိုင်
ခဲ့ရာ ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးတံခါးပေါက်သို့ မချဉ်းကပ်မိသေးမီပင် အတော်နေစောင်း
ခဲ့လေပြီ။

ဈေးရပ်ကွက်တစ်ခုအနီး၌ နားကာခမ်းနားလှပစွာ ဆောက်လုပ်ထား
သည့် ရဲတိုက်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ခရာမှုတ်သံတစ်ချက် ကြား
လိုက်ရပြီးနောက် သိန်းငှက်များကို လက်ပေါ်၌တင်ကာ မြင်းကောင်းမြင်းလှများ
စီးလာသော အမျိုးသမီးအချို့နှင့်တကွ လူရည်သန့်များ ပါဝင်သော လူတစ်စု
လမ်းကွေ့တစ်ခုမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ဈေးကွက်တွင်
ရှိနေသူများက ဦးထုပ်များကို ချွတ်ကာ ဦးညွတ်ရင်း ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီတော်မူ
လာပြီ။ “ဘုရားသခင် ကယ်မပါစေ” ဟု ကြွေးကြော်လိုက်၏။ ထိုအခါ အနီးရှိ
လူတစ်ယောက်အား မည်သူသည် ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာ ထိုသူက
မြင်းစီးလာသည့်သူများထဲမှ အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေးသော မုတ်ဆိတ်တို့နှင့်
မဟာဆန်ဆန် မျက်နှာရှိသည့် နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍
ညွှန်ပြလေ၏။

ဟူူး၏စိတ်ထဲ၌ ထိုအချိန်သည်ပင် အကွက်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု မြင်း
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလျက် ဦးညွတ်ကာ ရှေ့သို့တိုးသွားရင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြွချီရာ
လမ်းတွင် ရပ်နေလိုက်လေသည်။

၄၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သဖြင့် အရာရှိတစ်ဦးသည် မြင်းကို တရကြမ်း နှင်လာ၏။ သို့သော် ဟူူးသည် လမ်းဖယ်မပေးဘဲ၊ မြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို ဖမ်းနှိမ်ကာ နောက်သို့ တုတ်ဆွဲလိုက်သဖြင့် အရာရှိသည် နွံထဲကို ထိုးကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ တဝါးဝါး ရယ်သံများကို ကြားရ၏။ သို့သော် ထိုသူသည် လဲရာမှ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ထလာပြီးနောက် “ဟေ့ ... မျောက်မသားတွေ၊ လမ်းဖယ်ပေးစမ်း၊ မဖယ်ပေးရင် ဒီနေရာမှာပဲ ထိပ်တုံးခတ်ခံရလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူလာနေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။”

(ဟူူး) “ဘုရင်မင်းမြတ် မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အလွန်ကြားချင်တဲ့ သတင်းစကားတစ်ခု ပါလာပါတယ်။”

ယင်းကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဘုရင်က သူ့အနီးရှိ လုလင်ပျိုအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ရာ ထိုသူငယ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် ဟူူးအား ရည်မွန်ချိုသောအသံဖြင့် -

“ဘာကြောင့် လမ်းပေါ်မှ အနှောင့်အယှက်ပြုလုပ်ရတာလဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့အရာရှိ ဆာအင်ဗရိုလေဆီကို မြင်းပေါ်က ဆွဲချရတာလဲ ဟင်”

(ဟူူး) “ဒီလိုပါ အရှင် ... ဘုရင်မင်းမြတ် ကြားချင်တဲ့ သတင်းစကားတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်က တင်လျှောက်မယ်လုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို သူက မြင်းနဲ့ နင်းမယ်လုပ်လို့ပါ။”

“ဒီအချိန်ဟာ သတင်းစကားတင်လျှောက်ဖို့ အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသင့်နာမည်ဘယ်လိုလဲ၊ အသင့်ကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်သလဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ အခြားသူမဟုတ်ဘူး အိမ်ရှေ့မင်းသားပါ။ ကျွန်ုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။”

(ဟူူး) “ကျွန်တော်မျိုးနာမည်ဟာ ဟူူးဒီကရက်ဆီပါ အရှင် ... ဒန်းဝစ်မြို့က ဘုန်းတော်ကြီး ဆာအင်ဒရူးအာနိုးက ကျွန်တော်မျိုးကို စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။”

ထိုအခါ မင်းသားသည် ဘုရင်ကြီးရှိရာသို့ သွား၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်လာကာ “ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်က ခင်ဗျားပြောတဲ့ နာမည်တွေ သိတဲ့အပြင် အသင်တို့လူစုလည်း ရဲတိုက်ကြီးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ တစ်ခါတည်း အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။”

သို့နှင့် ဟူူးတို့လူစုသည် ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးသို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ရဲတိုက်သို့ရောက်၍ သူတို့မြင်းများကို ဇောင်းထဲသို့ သွင်းခဲ့ပြီးနောက် သူတို့ ဝင်သွားရမည့် ခန်းမဆောင်တစ်ခုသို့ သွားနေသည့်အတွင်း အရာရှိတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဟူူးအား ဘုရင်မင်းမြတ် ညစာမစားမီ တွေ့လိုကြောင်းနှင့် ပြော

ကြားလေ၏။ ဒစ်ကို ခေါ်ခွဲရန်ကိုမူ အတော်ပင် အတိုက်အခံ ပြောရလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် စကြိုများတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလျက် အခန်းကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ တံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အရာရှိက ဒစ်၏ လေးကို သိမ်းမည်ပြု၏။ ဒစ်က မပေးဘဲခုခံရင်း -

“ဒီလေးကို ကျုပ် ဘယ်တော့ မခွာဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ လင်မယားလို အိပ်လည်းအတူ၊ နေလည်း အတူ ...”

သို့ပြောဆိုနေစဉ်၌ပင် တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် အက်ဒွပ်မင်းသား ထွက်လာလေသည်။

(အက်ဒွပ်) “ဒီလိုဆိုရင် စာရင်းလည်း အတူပဲလား ကိုယ့်လူ”

(ဒစ်) “စစ်မှန်ပါတယ် အရှင် ... အတူတူပါပဲ”

(အက်ဒွပ်) “ကောင်းပါပြီလေ ကျွန်ုပ်နဲ့ ခမည်းတော်က လေးသမား တွေကို နှစ်သက်လေတော့ သူ့လေးနဲ့ပဲ ဝင်ပါစေ။ မြားတွေကိုသာ တဆိတ် သိမ်းထားလိုက်ပါဦး။”

သို့နှင့် သူတို့သည် မင်းသား၏နောက်မှ လိုက်သွားကြရာ ခုံးကြီး သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသည့် အခန်းကြီးတစ်ခန်းသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ အခန်းကြီးမှာ ရောင်စုံမှန်များ တပ်ဆင်ထားလျက် အခန်းထိပ်၌ စင်မြင့်တစ်ခုရှိရာ ၎င်းအပေါ်တွင် နောက်မှီနှင့် ဝက်သစ်ချသား ကုလားထိုင်များရှိလေသည်။ ယင်း တို့နောက်တွင် မီးပုံးများ ထွန်းညှိထားသဖြင့် ထင်းများထည့်ထားသော မီးဖိုမှ အလင်းရောင်နှင့် ပေါင်းစပ်ပြီးလျှင် တစ်ခန်းလုံးလင်း၍ နေလေသည်။ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် ဇာပန်းထိုးနေ၏။ ၎င်းမှာ ဖိလစ်ပီမိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သူ၏အနားတွင် ဘုရင်ကြီးသည် သားမွေးအနားတပ် သော ကတ္တီပါကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ စကားပြောရင်း ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏နောက်တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် စားပွဲငယ်တစ်ခု၌ စာရေးနေလေ သည်။

ဟူးနှင့်ဒစ်တို့သည် စင်မြင့်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီးသော် ဦးညွတ်ကာ ရပ်၍နေကြ၏။

ဘုရင်ကြီးက အိမ်ရှေ့မင်းသားအား “ဘယ်သူတွေလဲ ဟေ့ ... ဩော် ငါသတိရပြီ။ ဆာအင်ဗရိုကို မြင်းပေါ်က ဆွဲချလိုက်ပြီး သတင်းစကားတစ်ရပ် ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူမဟုတ်လား။”

(မင်းသား) “မှန်ပါတယ် အရှင်။ ဒီဘက်က ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ လူက တော့ သူ့ လေးဟာ သူ့ဇနီးပဲလို့ဆိုတဲ့ သူလက်ပါးစေဖြစ်ပါတယ်”

၄ ၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဘုရင်) “အေး ... အင်္ဂလိပ်တွေအားလုံးဟာ သူ့လိုပဲ လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်ဟေ့ ... မင်းတည့်အောင် ပစ်နိုင်မလားကွယ့်”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်မျိုး မတည့်ပါဘူး အရှင် ... ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေ ထက် ပစ်နိုင်ကောင်းပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ဒီည အလွန်အကျွံ မမှူးရင် တော့ ဒီနန်းတော်ထဲက ဘယ်သူနဲ့ မဆိုလေးစွမ်းပြိုင်ပါ့မယ်။ လောင်းကြေး ရွှေဒင်္ဂါး ၂၀ ထည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဘုရင်က -

“ရွှေဒင်္ဂါး ၂၀ ဟုတ်စ၊ မင်းမှာ ဒီလောက်များ ရှိလို့လား”

ဒစ် က -

“တစ်ပြားမှတော့ မရှိဘူး အရှင်။ နို့ပေမဲ့ အမှန်ပစ်နိုင်မှာမို့ ပြောတာပါ”

ဘုရင် က -

“သားတော် ... ဒီကောင် ဒီည သိပ်မမှူးစေနဲ့၊ မနက်ဖြန် တို့များ လေးစွမ်းပြိုင်ပွဲကျင်းပရမယ်။ ဟေ့လူ ... မင်းဟာ လူကြွားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် တော့ ကြိမ်နဲ့ ဆော်ရမှာပဲ။ တို့များဟာ ကြွားတာကို မကြိုက်ဘူး။ ကိုင်း ... မာစတာဒီကရက်ဆီ၊ မင်းရဲ့ သတင်းစကားက ဘာတုန်း”

ဟျူးသည် ဘုန်းတော်ကြီး ဆာအင်ဒရူးအာနိုး၏ ချိပ်ပိတ်ထားသော စာကို ယူလိုက်လေ၏။

(ဘုရင်) “မင်း စာဖတ်တတ်သလား”

(ဟျူး) “မှန်ပါ ... ကျွန်တော်မျိုးက ဆာအင်ဒရူးရဲ့တပည့်ဖြစ်တော့ သူ့လက်ရေးကို သာပြီး ဖတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်အရှင် ...”

(ဘုရင်) “လက်ရုံးရည်ရော၊ နှလုံးရည်ရောပဲကိုး ... ဟျူးကရက်ဆီ၊ ကိုင်း ... ချိပ်ခွာပြီးတော့ ဖတ်စမ်း၊ တို့များ နားထောင်ကြမယ်”

ဟျူးသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြရလေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်”

အရှင်သည် ဒန်းဝစ်မှ ယခင် တင်ပလာ နိုက်သူရဲကောင်း အကြီးအကဲ ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ် အင်ဒရူးအာနိုးအား မှတ်မိကောင်း မှတ်မိလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ ဘိုးတော်နှင့် ခမည်းတော်တို့ထံ အမှုတော်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အရှင်၏အခွင့်အမိန့်ဖြင့် တင်ပလာ နိုက်သူရဲကောင်းကြီးတို့၏ ဂိုဏ်းကြီးတွင် ဘုန်းကြီးအဖြစ် နေထိုင်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဤစာကို ယူဆောင်လာသူ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းကိုင်းသား ဟျူးဒီကရက်ဆီသည် အရှင်မင်းမြတ်နှင့် အစဉ်အဆက်ရှိသော ဤမြို့မှ သိုးမွေးကုန်သည်ကြီး ‘ဂျော့ဖရီဒီကရက်ဆီ’ ၏သားပင် ဖြစ်ပါသည်။

(ဘုရင်) “အင်း ... ဟုတ်သားပဲ။ ငါ သူ့ကို ပေးစရာတောင် ရှိသေး တယ်။ အေးလေ ပြင်သစ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့တော့ ပေးမှာပေါ့။ ကိုင်း ... ဆက် ဖတ်စမ်း”

“ဤသူငယ်သည် သူတို့နှင့်သားချင်းဖြစ်သော ဘလိုက်ဘတ်မှ ဆာ ဂျွန်ကလေးဗာဒင်၏ သမီး ‘အိကလေးဗာဒင်’ အား မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ရာ အိနီနီဟု ခေါ်သည့် အမျိုးသမီးကလေးသည် သူ့အား မေတ္တာတုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်”

ဤနေရာတွင် မိဖုရားကြီးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ကြားဖြတ်၍ “နေပါဦး ... သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အိနီလို့ ခေါ်ကြတာလဲ၊ သူ့ပါးတွေ က နီနေလို့လား”

(ဟျူး) “မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ ... နီလွင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိလို့ပါ”

(မိဖုရား) “ဒါဖြင့် သူ့အသားက မည်းမှာပေါ့”

(ဟျူး) “မှန်ပါတယ် သခင်မ ... သူ့မျက်လုံးနဲ့ ဆံပင်တွေဟာလည်း မည်းနက်နေပါတယ်”

(ဘုရင်) “ကိုင်းလေ ... ဆက်ဖတ်စမ်းပါဦး”

“ဤချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ယမန်နေ့က ရန်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ထိုရန်ပွဲတွင် ဟျူးဒီကရက်ဆီသည် သူ့ညီအစ်ကိုတော် ဂျွန်အား တရားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့၍ သူ့တပည့်ကြီး လေးသည်ကျော် ဂရေးဒစ်က မြား သုံးစင်းဖြင့် လူသုံးယောက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ နှစ်ယောက်မှာ နော်မန်များဖြစ်၍ ဆာဂျွန်ကလေးဗာဒင်၏ အကူအညီ သောမတ်စ်ဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် သူသည် မြင်းတစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်ခဲ့၍ အခြားပြင်သစ်တစ်ယောက်က သူ့သခင်အား ဖမ်းမည်အပြုတွင် သူ၏လက်ဖဝါးကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် ပစ်ခဲ့ပါသည်။

(ဘုရင်) “အလို ... ဒီမှာ လေးပစ်ခန်း ပါလာပါကလား ... ဂရေးဒစ် ... သူတို့က သင့်အနားမှာ ရှိလို့လား”

(ဂရေးဒစ်) “သိပ်တော့ မဝေးလှပါဘူး အရှင်။ ဒီလူဟာလည်း ကျွန် တော်မျိုး အပစ်လိုက်မှာ သူ့မြင်းနဲ့ ကာလိုက်လို့ပါ အရှင်”

(ဘုရင်) “ကိုင်း ... စာဆက်စမ်းပါဦးကွာ။ ပြီးမှ လေးမြားအကြောင်း ပြောကြတာပေါ့”

“အရှင်မင်းမြတ် ဤစာများကို အရှင်ဖတ်ရှုပြီးနောက် ယင်းကဲ့သို့ သတ် ဖြတ်ခဲ့ခြင်းများအတွက် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့အား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် လျှောက်ထား အသနားခံပါသည်။

၄ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဘုရင်) “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ ... ဆက်ဖတ်စမ်းပါဦး”

“နော်မန်ဒီတွင် ကောင့်ဒီနှိုင်းယွန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိတလီတွင် ဆီညော်ကတ်ထရီဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ဖို့နယ်တွင် မြေပိုင်ရှင်သား ဆာအက်ဒမန် အကူးဟူ၍ လည်းကောင်း”

ဤနေရာတွင် ဘုရင်ကြီးက ကြားဖြတ်၍ မိဖုရားအား -

“နေပါဦး ဒီလူကို ကျုပ်သိပါတယ်။ မိဖုရားကြီးလည်း သိတယ် မဟုတ်လား။ လူရည်သန်သန်နဲ့ စကားပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ နို့ပေမဲ့ စိတ်မချရတဲ့ လူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ကိုင်း ... ဖတ်စမ်းပါဦး”

“အိကလေဗာဒင်ကိုလည်း မေတ္တာသက်ဝင်လျက်ရှိရာ သူ့ဖခင်၏ အလိုဆန္ဒဖြင့် ဇနီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကမူ သူ့အား မုန်းတီးသည့်ပြင် သူ့အား ဒန်းဝစ်မြို့သို့ ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အမိန့်ဖြင့် မိမိနှစ်သက်ရာကို ယူနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ ၎င်းပြင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ပူးတွဲပါ စာကိုလည်း ဖတ်ရှုကြည့်ရန် တောင်းပန်လိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်တွင် အချိန်မရသဖြင့် ထိုစာ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ မည်သို့ရောက်လာသည်ကို ဟူ၍ ဒီကရက်ဆီက လျှောက်ထားပါလိမ့်မည်။ အရှင်မင်းမြတ် အလိုကျပါလျှင် နောင်အခါ အရှင်အား ဘေးမပြုနိုင်အောင် မိမိ၏ခြံတွင်းဝယ် ရှိခိုက် ဤမြေဆိုးကို သုတ်သင်ပစ်စေလိုပါသည်။ ဒန်းဝစ်မှ အရှင် အလိုတော်ရှိသူများသို့ ညွှန်ကြားလျက် ဝရမ်းတစ်စောင် ဤစာယူလာသူ လက်သို့ ထုတ်ပေးခဲ့ပါလျှင် အထက်ပါကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် လူများ ရှာဖွေနိုင်ပါမည်။ ရန်သူပြင်သစ်တို့က အင်္ဂလိပ် ထီးနန်းကို လုယူမည့် ကြံစည်မှုတစ်ရပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အရှင်၏ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး
‘အင်ဒရူးအာနီ’

ဘုရင်က ထိုင်ရာမှထ၊ လျက် -

“ဒါက ဘာပါလိမ့်။ အင်္ဂလိပ်ထီးနန်းကို လုယူမလို့ ဆိုပါကလား။ နောက်စာကို မြန်မြန်ထုတ်စမ်းဟေ့”

ဟူ၍က စာရွက်ကို ဖြန့်ရင်း -

“အရှင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ဖတ်ရှုရန်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးကို မှာကြားလိုက်ပါတယ်”

(ဘုရင်) “ဒါဖြင့် ငါ့ကို ပေးစမ်း။ ဖိလိပီ လာပါဦး ... အတူတူဖတ်ကြ ရအောင်”

ထို့နောက် သူတို့သည် စင်မြင့်တစ်ဖက်စွန်းသို့ သွားရောက်ကာ ဆာ အက်ဒမန်အကူးက နော်မန်ဒီနယ်စားထံပေးသော စာကို တစ်လုံးချင်းပေါင်းကာ ဖတ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် စာကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ ဓေတ္တုမျှ ငြိမ်သက်စွာရုပ်နေပြီးနောက် ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ ပေါက်ကွဲ လေတော့၏။

(ဘုရင်) “ဖိလိပီရဲ့ ဒီနှစ်မကုန်မီ ပြင်သစ်ရဲ့ သားကို ဝက်(စ)မင် စတာမှာ ဘုရင် မြှောက်ရအောင် ငါ့ကိုဖမ်းခေါ်ကြပြီး သုတ်သင်ကြလိမ့်မယ် ဆိုပါလား။ အင်း ... ငါ့မြို့တွေကို ဖျက်ဆီးပြီး လူတွေကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်တဲ့။ နို့ပြီး ငါ့ဆီမှာ သစ္စာခံထားတဲ့ ဒီပြင်သစ်ခွေးကောင်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်နယ်ပယ် တွေနဲ့ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ပေးဦးမတဲ့။ အေး ... သေသေရှင်ရှင် သူတန်ဖိုးထား တာထက်ပိုပြီး မြင့်စေ့မယ်ဆိုတာတော့ ငါသစ္စာပြုလိုက်မယ်။ ပြင်သစ်ဘုရင်နဲ့ နော်မန်ဒီဘုရင်က မြောက်စားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ နေဦး တကယ်လို့ လက်နက် ကိုင်တပ်သားတွေကို ငါလွှတ်လိုက်ရင် သူသိသွားပြီး အလစ်ထွက်ပြေးမှာ အမှန် ပဲ။ ဒါထက် အိန်နီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်မှာတုန်း”

(ဟျူး) “ဒန်းဝစ်က တင်ပလာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘေးမဲ့နေရာမှာပါ အရှင်”

(ဘုရင်) “အင်း ... မင်းက သူ့အစ်ကိုကို သတ်လိုက်တော့ အခု သူ ဟာ အတော်ကြီးမားတဲ့ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ခံယူမှာပေါ့။ အကူးဟာ မြေအမြောက် အမြား ရှိတယ် ဆိုပေမဲ့ အသုံးအဖြုန်းကြီးလွန်းလို့ အတော် ကြွေးတင်နေတယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးကို မရမချင်း သူသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်ဒရူးကလည်း အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက်မှာပဲ။ ဒီတော့ အလျင်မလိုပါဘူး။ ကိုင်း ... ဒီအကြောင်း မင်းသိသမျှ မချန်ဘဲ ပြောစမ်း၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဒီအထဲမှာ သစ္စာဖောက်မယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

သို့နှင့် ဟျူးသည် ဒီကရက်ဆီနှင့် ကလေးဗာဒင်တို့ အချင်းချင်း မည် သို့မည်ပုံ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းမှစ၍ ဝင်ဆာရဲတိုက်သို့ မိမိတို့ရောက်သည်အထိ ကာဠေး တွင် ‘မောက်’ ၏ အိမ်၌ ဆာအင်ဒရူးတွေ့ကြုံခဲ့သည့် အကြောင်းကိုသာ ချန်လှပ် ၍ အကြောင်းစုံအစီအစဉ် လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။ သို့ပြောဆိုပြီးသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏စာရေးတော်ကြီးဘက်သို့ ကြည့်၍ “ဘရာသားပီတာ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ သတ်ဖြတ်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ ဟျူးဒီကရက်ဆီနဲ့ သူ့အစေခံရစ်ချတ်ဒစ်တို့အတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်

၅ ဝ ဩ ဝရန်ရွှေများ

အပြည့်အစုံ ရေးဆွဲစမ်းပါ။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ရေးဆွဲပြီး၊ ကျွန်ုပ် ညမအိပ် မိ လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ ကျွန်ုပ်ထံ ယူခဲ့ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဒန်းဝစ်မြို့တော်ဝန်ထံသို့ ပေးဖို့ အမိန့်စာတစ်စောင်လည်း ရေးပါ။ နေပါဦးလေ ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ် ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါဦးမယ်။ ဒါနဲ့ ... ဟျူးဒီကရက်ဆီ သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုလို ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်သွားရင် နောက်ထပ် အများကြီး ကျေးဇူးတင်စရာ ရှိပါသေးတယ်။ ကိုင်း ... အခုည ညစာစားကြစို့၊ ဒါပေမဲ့ အခုကြားရတဲ့ သတင်းဆိုးကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် စားချင်စိတ်တောင် မရှိလှပါဘူး။ သားတောင်မောင်ကလည်း ဟျူးနှင့်သူ့ တပည့်ကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပြီး တော့ ကျွေးလိုက်ပါ။ ကိုင်း ... မိဖုရားကြီး ကျုပ်တို့ သွားကြစို့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားကို လက်ဆွဲလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဟျူးသည် ခန်းမကြီး၏ အလယ်စားပွဲကြီး၌ အိမ်တော် ပါ နိုက်သူရဲကောင်းများနှင့် အတူညစာသုံးဆောင်ရ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာမူ သီးသန့်သုံးဆောင်လေ့ရှိသဖြင့် သူတို့၏ စားပွဲကြီးထိပ်တွင် အက်ဒွပ်မင်းသားက ထိုင်၏။ ညစာစားသောက်ပြီးသောအခါ ဆာအမ်ဗရိုလေဆီသည် သူ့ထံသို့ ညနေကအဖြစ်အပျက်ကို တောင်းပန်ရန် ရောက်လာလေသည်။ အမှန်သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က လေးစားခြင်း ခံရပြီးဖြစ်၍ အခြားလူများလည်း ကောင်းစွာလေး စားကြကြောင်း သိရတော့၏။ အနီးရှိလူများက ဟျူးအား သူ၏လာရောက်ခြင်း ကိစ္စကို မေးမြန်းသော်လည်း ဟျူးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။

ခန်းမကြီး၏ အောက်ပိုင်းရှိ စားပွဲများ၌ကား ဂရေးဒစ်အပါအဝင် ဟျူး ၏ အစေခံများသည် ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများနှင့်အတူ စားသောက်လျက် ရှိနေကြ၏။ ထိုသူများမှာ ရဲစွမ်းသတ္တိ၌လည်းကောင်း၊ လေးစွမ်း၌လည်းကောင်း ထူးချွန်သူများဖြစ်သဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသူများ ဖြစ်လေသည်။ အရက်များ အတော်မူးလာကြသောအခါ အတော်ပင် အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်၍လာကြလေ သည်။ ထိုအခါ တစ်ယောက်က ဂရေးဒစ်အား လေးအတတ်တွင် မည်မျှလောက် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းလျက်ရှိရာ၊ ဒစ်က မဖြေချင့် ဖြေချင်နှင့် “သူလို ငါလို ပစ်တတ်တာပါပဲဗျာ” ဟု ဖြေဆို၏။

သို့သော် လေးကြီးမှာ သာမန်လူတစ်ယောက် ပစ်နိုင်ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှ သည့် လေးကြီးဖြစ်သည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လေးစွမ်းပြိုင်ကြရတော့မည် ဖြစ်၏။ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများတွင် လည်း နာမည်ကျော်လေးသမားများပါရှိသဖြင့် ဒစ်အား အမျိုးမျိုး ပြောင်လှောင် လျက်ရှိရာ၊ ဒစ်က “ကိုင်း ... လေးပြိုင်ပွဲက နက်ဖြန်ဆိုတော့ သင်တို့တိုက်တဲ့

အရက်ကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် သောက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျုပ် အိပ်ရလိမ့်မယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏လေးကြီးကို ဆွဲကိုင်ကာ နောက်သို့ပင် ပြန်၍ မကြည့်ဘဲ၊ သူ့အား ပေးထားသော အိပ်ရာဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူထွက်သွားသောအခါ တစ်ယောက်က “လူကြွားပါကွာ”

အခြားတစ်ယောက် က -

“ရေမပြည့်တဲ့ အိုးဆိုတာ လှုပ်ရှားတာပဲကွ”

ထို့နောက် ဂရေးဒစ်အား မည်သူက အပြတ်အသတ်နိုင်မည် မနိုင်မည် ကို သူတို့အချင်းချင်း လောင်းစားလျက် ရှိကြကုန်၏။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဟူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့အား လူတစ်ယောက်လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စာရေးတော်ကြီးရှိရာ အခန်းကလေးသို့ လိုက်ပါသွားကြလေ ၏။ ထိုနေရာတွင် အခြားဝန်ကြီးတစ်ပါးကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ချိပ်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော စာရွက်တစ်စုကို ဟူးအား ပေးရန် ဝန်ကြီးကို လက်ပြလိုက်ရင်း -

“ဟူးဒီကရက်ဆီနဲ့ လေးသမား ဂရေးဒစ်၊ ဒါဟာ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ကတိပေးထားတဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပဲ။ ဖတ်ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ ... ရှည်ပါ တယ်။ ဘယ်လူမှ သင်တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးခွင့်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဟာ နောင်အနာဂတ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာတော့ သတိထားပါ။ အင်း ... ဒီကိစ္စတော့ ပြီးသွားပြီ။ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကို ပြောရဦးမယ်။ ဒန်းဝစ်မြို့တော်ဝန်နှင့်တကွ တရားဥပဒေကို ရိုသေတဲ့ မြို့သူ မြို့သားတွေကို ဆာအက်ဒမန်အကူးကို ဖမ်းဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတည်း သုတ် သင်ဖို့ အသင့်ကို အကူအညီပေးရန် ညွှန်ကြားတဲ့ ကော်မရှင်တစ်ခု ထုတ်ပေး လိုက်မယ်။ ဒီသူကိုလည်း ဆာအင်ဒရူးအာနီးရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ကျွန်ုပ်ရုံးတော်မှာ စစ်ဆေးရအောင် အသေဖြစ်စေ၊ အရှင်ဖြစ်စေ ခေါ်ဆောင်လာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက် တယ်။ နို့ပေမဲ့ အသင်အခု ယူသွားတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ အမိန့်ကို သူမနာခံမှဖြစ်စေ၊ ဒီနိုင်ငံထဲက ထွက်သွားအောင် တားဆီးလို့ မရမှဖြစ်စေ၊ သူ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် ဒါမှမဟုတ် သေအောင် ပြုလုပ်နိုင်တယ်။ အသင်ဟာ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ အသင့်တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ထံ အစီရင်ခံတဲ့အခါမှ ထိုက် သင့်သလို သင့်ကို ချီးမြှင့်ပါမယ်။ ကိုင်း ... သင် နားလည်ပြီ မဟုတ်လားဟူး”

၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ကောင်းပြီ စာရွက်စာတမ်းများကို ကျွန်ုပ် အရာရှိက ဖတ်ပြီး ရှင်းပြ ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မြင်းများ မရောက်ခင် သင်တို့မြင်းတွေကိုပဲ အစာကျွေး ထားပါဦး။ စာကိုတော့ သင်တို့ကို ဖမ်းဆီးမှသာပြပါလေ။ ကိုင်း ... အခုတော့ အပျော်အပါးကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့ စကြစို့ ... ဒါထက် ဂရေးဒစ်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လေးသည်တော်တွေထဲက ဘယ်သူနဲ့မဆို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား”

“အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်တော်မျိုး အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ပစ်နေတဲ့အခါ အနားမှာ ဘယ်သူမှမနေဖို့ ကျွန်တော်မျိုး တောင်းပန်လိုပါတယ်”

“ဒီအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ပေါ့လေ ... ကိုင်း ... သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသောအခါ ဂရေးဒစ်က ဟူးအား ညည်းညူရင်း “ကျွန်တော်တို့ အခုလို အချိန်မှာ ဟိုပြင်သစ်ကောင်ကို သွားဖမ်းဖို့ ကောင်းလှပြီ။ မဖမ်းရင်း နောက်ထပ်ပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်နေပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီ အကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်လျှောက်တင်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ဒစ်ရဲ့။ စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ရေးလို့ မပြီးသေး ဘူး။ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း ဒီလေးစွမ်းပြပွဲကို သိပ်ပြီး အာသာ ရှိ နေတယ်”

သို့နှင့် သူတို့သည် သူတို့အား လာ၍ခေါ်သော ကိုယ်ရံတော်သားများ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။

*

ရဲတိုက်အနီးရှိ ဝင်ဆာသစ်တောအတွင်း ကိုက်ငါးရာခန့် ကျယ်ပြန့်ညီ ညွတ်သော မြေကွက်လပ်ကြီး၌ ဂရေးဒစ်သည် လက်ထဲတွင် ခြောက်ပေခွဲမျှ ရှည်လျားသည့် လေးကြီးကို ခန့်ညားစွာ ကိုင်ဆောင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေ၏။ စစ်သည်တော်များကား ဂရေးဒစ်၏ ပိန်ခြောက်သော လက်များကို ကြည့်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောင်လှောင်ရယ်မောလျက် ရှိကြလေ သည်။

အနီးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် သားတော်အက်ဒွပ်မင်းသားနှင့် နိုက်သူရဲ ကောင်းအချို့တို့သည် နန်းတွင်း အပျိုတော်များ၊ မင်းသမီးနှင့်အတူ လေးစွမ်းပြပွဲ ကို ကြည့်ရှုရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။

ဟူးက တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ဟေ့ ... ဒစ်၊ မင်း အစွမ်းကုန်သာ ပစ်ပြလိုက်စမ်းပါကွာ။ ရှုပ်ဖို့ဒိန်နယ် ရဲ့ ဂုဏ်အသရေကို ဆယ်တဲ့အနေနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ”

(ဒစ်) “ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ပစ်ပြပုံမယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီကော သခင် ရယ်”

ထို့နောက် သူသည် မြက်ပင်များပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရု မစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် မြားတံများကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စစ်ဆေးကြည့် ရှုလျက်ရှိလေ၏။

မကြာမီ ပထမအစမ်းပြပွဲစလေသည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် နှစ်ပေပတ်လည်ထက် မကြီးသော သစ်သားတုံး အဖြူစက်ကွင်းတစ်ခုရှိ၏။ ထို စက်ကွင်းအလယ်တွင် သုံးလက်မခန့်ရှိသော မျက်လုံးတစ်ခုကို ဆေးနီခြယ်ထား သည့်အပြင် မြေပြင်မှ များစွာမြင့်လှချေ။

(ဘုရင်ကြီး) “ကိုင်း ... ဂရုဒစ်၊ တို့များမှာရှိတဲ့ လေးသည်တော်တွေ ထဲက မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အတော်ဆုံး သုံးယောက်ကို ရွေးချယ်ထားတယ်။ မင်းက အရင်ပစ်မလား၊ နောက်ဆုံးမှ ပစ်မလား။”

(ဒစ်) “သူတို့သဘောကိုသိရအောင် နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော် ပစ်ပါ့ မယ် အရှင်”

ထို့နောက် ခပ်ကြွားကြွားဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မြားသုံးစင်းဖြင့် ပစ်လိုက်၏။ ပထမမြားမှာ စက်ကွင်းကို မထိ၊ ဒုတိယမြားသည် စက်ကွင်းကို ထိရုံသာထိပြီးနောက် တတိယမြားကမူ အလယ်မျက်လုံးကို ထိသွားလေသည်။

စက်ကွင်းကို အသစ်လဲကာ အဟောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ယူ ဆောင်လာခဲ့ပြီးနောက်၊ ဒုတိယလူက ပစ်ပြန်၏။ ဤအချိန်တွင် သုံးစင်းစလုံး စက်ကွင်းကိုထိပြီးလျှင် တစ်စင်းက မျက်လုံးကို စွဲသွားလေသည်။ တစ်ဖန် ရှေးနည်းအတိုင်း စက်ကွင်းကို လဲလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ အတော်ဆုံး လေးသမား ထွက်လာ၏။ ထိုသူမှာ အရပ်ရှည်၍ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများ ရှိသော ဂျက်ဂရင်းဆိုသူဖြစ်၍ လေးအစွမ်းတွင် သူ့အား နိုင်သူမပေါ်သေးဟု အဆိုရှိ၏။ သူသည် ပထမအကြိမ်ပစ်လိုက်ရာ မျက်လုံး၏ ဘယ်ဘက်တစ်စွန်း တွင် စွဲသွား၏။ ဒုတိယအကြိမ်ပစ်ရာ ညာဘက်အစွန်းတွင် စွဲသွားသည်။ တတိယအကြိမ်၌မူ မျက်လုံးအလယ်တည့်တည့်ရှိ အမည်းစက်ကိုစွဲ၍ သွားလေ တော့၏။

ထိုအခါ ရှုပ်ဖို့ဒိန်နယ်သားဒစ်မှာ မပစ်ရသေးဘဲ ရှုံး၍နေသလောက် သေချာရကား ပြောင်လှောင်ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။ စက်ကွင်းကို ယူလာသောအခါ ဘုရင်ကြီးက ဟျူးအား “သင့်လူဒစ်ဟာ အခုပစ်တဲ့ အစွမ်း ထက်တော့ သာနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တူရင်သာ တူရမယ်”

၅ ၄ □ ဝရန်ရွှေမျှား

ဂရေးဒစ်က စက်ကွင်းကိုကြည့်ပြီးနောက် “ကျွန်တော်မျိုးတစ်ခု လျှောက်ထား တောင်းပန်ပါရစေအရှင် ... ဒီစက်ကွင်းကို မြားတန်းလန်းနဲ့ ပြန် ထားပေးပါ။ ကျွန်တော်မျိုး မြားတွေကို အခြားမြားတွေနဲ့ အရောင်ချင်း ခွဲခြား နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး မြားအရောင်က မွဲပြာဖြစ်ပြီး၊ သူတို့မြားက အမည်း ဖြစ်တယ်”

သို့နှင့် ဂရေးဒစ် တောင်းပန်သည့်အတိုင်း စက်ကွင်းဟောင်းကိုပင် ပြန်၍ထားလိုက်ရ၏။ ဒစ်သည် ကိုယ်ကိုဆန့်တန်းလျက် စက်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မှ သူ၏လေးကို ကြည့်ကာ အမြီးနက်တပ်ထားသော မြားတစ်စင်းကို တင်လိုက် ၏။ ထို့နောက် လေးညှို့ကို ဆွဲကာ ပစ်လိုက်လေသည်။ မြားသည် ဂျက်ဂရင်း၏ ဘယ်ဘက်အစွန်းဆုံးမြား၏ အတွင်းဘက် တစ်လက်မခန့်တွင် စွဲသွားလေ သည်။

(ပရိသတ်) “ကံစွပ်လို့ ထိသွားတယ်ဟေ့”

နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်လိုက်ပြန်ရာ ရှေးနည်းအတူ ဂျက်၏ညာဘက် အစွန်းဆုံး မြား၏ အတွင်းဘက် တစ်လက်မခန့်တွင် မျက်လုံးကို စွဲသွားပြန်၏။

(ပရိသတ်) “ဒီလူဟာ လေးသည်တော် တစ်ဦးတော့ မှန်တယ်။

နောက်ဆုံးမြားကိုတော့ နတ်ဆိုးမ၊ မှသာ ထိနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

(ဒစ်) “ဟေ့ ... တိတ်တိတ်နေကြစမ်း”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဒစ်သည် ခြေနှစ်ဖက် ခပ်ကြဲကြဲရပ်ကာ လေးကို သုံးကြိမ်သုံးခါ မြောက်ချီချီ ပြုလုပ်ပြီးမှ မပစ်သေးဘဲ စတုတ္ထအကြိမ်ကျမှသာ လေးညှို့ကို နားရွက်အထိ ဆွဲပြီးလျှင် ချက်ချင်း ပစ်လိုက်လေသည်။ တစ်ကိုက် ခန့် ရှည်လျားသော မြားသည် အခြားသူတို့ ပစ်သောမြားကဲ့သို့ ထက်ဝက်ခန့်မျှ ပင် မမြင်ဘဲ တန်းသွားရာ ပရိသတ်သည် ထိုမြားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ကြချေ။ သို့သော် စက်ကွင်းအနီးတွင် စောင့်နေသူသည် ရှေ့သို့တိုးလာ ပြီးနောက် -

“သူ့မြားဟာ ဂျက်ဂရင်းရဲ့ မြားကို ထက်ခြမ်းကွဲပြီးတော့ စက်ကွင်း ကို ဖောက်သွားတယ်ဗျို့”

ထိုအခါ ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများ ဆူညံသွားသည့်အပြင် အက်ဒွပ် မင်းသားက သူ၏ဦးထုပ်ကို မြောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

(ဘုရင်) “အင်္ဂလန်ပြည်မှာ ဒီလိုလူမျိုး များများရှိပါတော့ကွာ၊ ဂျက် ဂရင်း မင်းတော့ ရှုံးပြီဟေ့”

ဂရေးဒစ်က မြက်ပေါ်တွင် တစ်ဖန် ထိုင်ချလိုက်ရင်း -

“နေပါဦး အရှင် ... ဒီတစ်ပွဲတော့ သူမသာ ကိုယ်မသာ ပါပဲ။ နောက်ထပ် ဘယ်လို ပြိုင်ရဦးမလဲ အရှင်”

(ဘုရင်ကြီး) “စစ်တိုက်စားနည်းပဲပေါ့။ ဒါကတော့ နည်းနည်းကြမ်းလို့ မင်းတို့ သဘောတူမှ တူမှာပါ။ ကိုင်း ... တစ်ယောက်က ပြောပြလိုက်စမ်း”

ထိုအခါ လေးသည်တော် ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ထိုကစားနည်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြ၏။ အတိုချုပ်မှာ လေးသမားများသည် သားရေ ဂျာကင်ဝတ်ကာ မျက်နှာကို ကာကွယ်ရန်အတွက် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ပြီး လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် မြေဖြူဖြင့် လှုပ်ထားသော မြားတုံးများဖြင့် ပစ်ရမည် ဖြစ်၏။ သေလောက်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် ထိုက ဤသို့ ထိခြင်းခံရသူမှာ ‘ကျဉ်း’ ဟု ယူဆလေသည်။

(ဒစ်) “ကျွန်ုပ်တော့ ကိုယ့်မြားက လွဲရင် ဘယ်မြားမှ မကြိုက်ဘူး။ ဒါထက် ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်မှာလဲ၊ ဒီလူသုံးယောက်ပဲလား”

ဗိုလ်ကြီးက ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။

(ဒစ်) “ဒါဖြင့်လည်း သုံးယောက်စလုံးနဲ့ တစ်ခါတည်း ကစားပါရစေ”

အချို့က တရားမျှတခြင်း မရှိဟုပြောကြ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဒစ်အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်ရလေသည်။ ပထမပွဲတွင် ဂျက်ဂရင်းပါ ဝင်သော လေးသည်တော်သုံးဦးကို ငါးကိုက်စီခြားလျက် အရပ်ခိုင်းထား၏။ သူတို့အားလုံးကိုလည်း မြားတုံးများ ပေးထားလေသည်။ ဒစ်သည် မြားတစ်ချောင်းကို လေးတွင် တပ်ထားပြီးနောက် ကျန်နှစ်ချောင်းကို သူ့ရှေ့တွင် ချထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ရဲကောင်း တစ်ယောက်က သူတို့အကြားတွင် ဘေးကျကျ မြင်းစီးလာလေပြီးနောက် ‘ပစ်တော့’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အမိန့်သံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒစ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လေးမှ မြားလွတ်လွတ်ချင်း မြေပေါ်တွင် လဲချရင်း အခြားမြားတစ်စင်းကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ထိုခဏအတွင်း ဌိပင် သူရပ်ခဲ့သည်နေရာသို့ မြားသုံးစင်း ဝီခနဲ ရောက်လာပြီးနောက် သူ့အပေါ်မှ ကျော်၍သွား၏။ သို့သော် သူပစ်သော မြားသည် သူ့ချိန်ရွယ်သူကို ထိမှန်သွားသဖြင့် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ ထိုသူလည်း စည်းကမ်းအတိုင်း လေးကို ပစ်ချလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် တစ်ခဏအတွင်းဌိပင် ဒစ်သည် နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းကို လွှတ်လိုက်ပြန်ရာ သူ့ချိန်ရွယ်လိုက်သော သူက မပစ်နိုင်မီ ထိုသူအား ထိမှန်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဂျက်ဂရင်းတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့ရာ ဒစ်က မပစ်နိုင်မီ ဂျက်ကပစ်လိုက်၏။ ဒစ်က “ထိသွားပြီလား” ဟု ပြောရင်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ

၅ ၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လိုက်၏။ သို့သော် ဂျက်၏မြားသည် သူ့ပန်းပေါ်မှ နားရွက်ကို ဖြတ်သွားလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ဒစ်၏အလှည့်ကျတော့၏။ ဂျက်ဂရင်း၏ ဦးထုပ်ပေါ်တွင် ငှက်မွေးတစ်ချောင်းတပ်ထားရာ ဒစ်က “ငှက်မွေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားကြပါ အရှင်တို့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပစ်လိုက်ရာ ထိုခဏ၌ပင် ငှက်မွေး ပြတ်ကျသွားလေတော့၏။ ထို့နောက် မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြလေသည်။

ဒစ်သည် ကျည်ထောက်မှ မြား သုံးစင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကိုက် ၄၀၀ ကျော် ပစ်ပြခြင်း၊ ဒုတိယအစင်းကို ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာတွင် နား နေသော ချိုးငှက်အပျံတွင် တစ်ခါတည်းကျအောင် ပစ်ပြ၏။ ထို့နောက် ဒစ်သည် ကျည်ထောက်မှ မြားအားလုံးကို သွန်ချလိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုင်း ... ဗိုလ်ကြီး၊ ဟောဒီ ကျည်ထောက်ကို ခင်ဗျား အလှမ်း ၇၀ လောက်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်အောင် ထောင်ထားလိုက်စမ်းပါ”

ဗိုလ်ကြီးသည် ဒစ်ပြောသည့်အတိုင်း အလှမ်း ၇၀ ခန့်သွားပြီးနောက် ကျည်ထောက်ကို အောက်မှ ကျောက်တုံးများခု၍ ထောင်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒစ်သည် ကျန်မြားတစ်စင်းကို အသာပင်ကောင်းကင်သို့ ထောင်ပစ်လိုက်၏။ ခပ်စောင်းစောင်း တက်သွားပြီးနောက် မြားကျည်ထောက်အနီးသို့ရောက်လျှင် ခပ်စောင်းစောင်းပင် ထိုးစိုက်ကျသွားပြီးနောက် မြားကျည်ထောက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ကျည်ထောက်လည်း လဲကျသွားလေသည်။

ဒစ်သည် လေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်ရာ ရုပ်ဖို့နယ်မှ လူများလည်း ဦးထုပ်များကို မြောက်ကာ သြဘာပေးကြလေ၏။ သူ၏အံ့ဩဖွယ်ရာ လေးစွမ်းကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မနာလိုစိတ်များပင် ပျောက်ပျက်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘုရင်ကြီးသည် လူအုပ်ကြားမှ မြင်းစီး၍ ထွက်လာရာ အားလုံး ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြ၏။

(ဘုရင်) “လေးသမားဂရေဒစ် ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်္ဂုလန်ပြည်ကို စိုးစံခဲ့တဲ့ အချိန်က စပြီး အသင်ရဲ့ လေးစွမ်းမျိုးကို မမြင်ဖူးပါ။ သင်ယမန်နေ့ညက ပြောသော ရွှေဒဂါး ပြား ၂၀ ကို ကျွန်ုပ်၏ ဘဏ္ဍာစိုးက ထုတ်ပေးလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် ကတ္တီပါဦးထုပ်ကို ချွတ်လျက် -

“ဒါဟာလေးသည်တော်များရဲ့ မိတ်ဆွေ အင်္ဂုလန်ပြည်ရှင် အက်ဒွပ် ဘုရင်ထံမှ လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ အဖျားတွင် ပတ္တမြားတစ်လုံး တပ်ထားသော မြားတစ်စင်းကို ဒစ်အား ပေးလိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်”

“ဂရုဒေဝ ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခင် ပြင်သစ်ကို သွားကြရမယ်။ ဒီတစ်ခါ သင်လည်း လိုက်ပါစေလိုတယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ရုံတော် လေးသည်တော်တပ်မှာ ခန့်ထားလိုက်တယ်။ ဂျက်ဂရင်းက သင့်အတွက် နေရာ ထိုင်ခင်းပြုလိမ့်မယ်”

“အရှင် ... အရှင်အမိန့်ရှိသလို မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အတွက် အရှင်ရဲ့ မြားကို ပြန်ယူပါတော့ အရှင်”

“အလို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသင်က ပြင်သစ်တစ်ယောက်မို့လို့လား”

“ကျွန်တော်မျိုးမိခင်ကတော့ ဒီလိုမပြောခဲ့ပါဘူး အရှင်။ တစ်ကြောင်း က ကျွန်တော်မျိုးဟာ သခင်ကောင်းရဲ့ လက်ထဲမှာနေရလို့ သခင်လည်း မပြောင်း ချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း အရှင်မင်းမြတ် ရှေ့တော်မှာပဲ ပြောပါရစေတော့။ မင်းမူထမ်းဆိုတာ မြစ်ကမ်းပါးမှာပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်နဲ့တူပါတယ်။ ပြီးတော့ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သခင်ကို လေးစွမ်းနဲ့ ဓားစွမ်းသုံးရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စေခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်မျိုးကို ဒီမှာ မြားတွေ အလုပ်ခိုင်း ရင်တော့ မတရားပါဘူး အရှင်”

ယင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းလှသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဘုရင် ကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဟူူးက တားမြစ်လိုက် သေး၏။ သို့သော် အချိန်က နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

(ဘုရင်) “ဟင် ... မင်းဟာ မြားသမားသာ မဟုတ်ဘူး။ အတိုင်ပင်ခံ အဖြစ်နဲ့တောင် ခန့်ထားဖို့ ကောင်းတယ်ဟေ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ဝမ်းထဲရှိသမျှ ဉာဏ်ကလေးကို အသုံးချပြီး မင်းမျက်စိထဲမြင်သမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြော တတ်တဲ့ လူကိုးကွယ်”

ထိုအခါ ဟူူးက ဝင်၍ ဒစ်စကားပြောကြမ်းမှုအတွက် စိတ်မဆိုးရန် ဘုရင်ကြီးအား တောင်းပန်လေသည်။

(ဘုရင်) “အေး ... စိတ်မဆိုးပါဘူးကွယ်။ တို့များဟာ စကားကြမ်း ပေမဲ့ ဝမ်းထဲက ရိုးသားလျှင် သဘောကျပါတယ်။ အခုလည်း အပြောချို့ပြီး သဘောမရိုးတဲ့လူကို သွားဖမ်းဖို့ မင်းတို့ကို ခိုင်းနေရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... မင်းတို့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ သွားကြပေတော့။ နောက် အခါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

၆

ဟူ၍နှင့် သူ၏အဖော်တစ်စု လန်ဒန်သို့ ထွက်သွားသည့်နေ့ မွန်းလွဲခန့် အချိန်တွင် အခြားလူတစ်စုသည် ဒန်းဝစ်မြို့ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့အထဲတွင် ဆာအက်ဒမန်အကူးသော်လည်းကောင်း၊ သူ၏နောက်လိုက် နောက်ပါများသော်လည်းကောင်း မပါကြချေ။

ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာကြွယ်ဝလှသော ဒီကရက်ဆီမှာ သမီးချော ‘အိ’အား ရှေ့အဖို့ အလားအလာများစွာရှိသော ပြင်သစ်သူရဲကောင်းနှင့် ထိမ်းမြားရန် အကြံမှာ သဲထဲသို့ရေကို သွန်ချသည့်အလား ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက အိမှာလည်း ဘေးမဲ့ ရာတွင် သွားရောက်ခိုလှုံလျက်ရှိနေခဲ့၏။ အိ၏ချစ်သူ ဟူ၍မှာလည်း လန်ဒန်မြို့ သို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ သားရေးသမီးရေးအတွက် များစွာစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။ သို့သော် စိတ်သက်သာမှုရရန် တစ်ကွက်ကား ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ဟူ၍နှင့် ဒစ်တို့သည် ထိုအချိန်လောက်၌ မိမိလူများက သတ်ဖြတ်ပြီးသော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဖမ်းဆီးပြီးသော်လည်းကောင်း မုချဖြစ်ရမည်ဟူသော အတွေးအဆတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဆာဂျွန်သည် တင်ပလာ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီသို့ မြင်းစီးသွားပြီးနောက် ဝက်သစ်ချတံခါးကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခေါက်လိုက်ရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဆာ အင်ဒရူးကိုယ်တိုင်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေလိုက် ၏။ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီး ဝတ်ရုံအောက်တွင် သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၍ ခါးတွင်လည်း ဓားလွယ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲချိတ်ထားလေသည်။

(အင်းဒရူး) “ဘာများ အလိုရှိလို့ တံခါးကို သည်လောက် ရိုင်းပျော့ ခေါက်ရတာလဲ”

(ဆာဂျန်) “ကျွန်ုပ်သမီး သည်မှာ ခိုလှုံနေတယ် ကြားရတယ် ဘုန်းကြီး”

(အင်းဒရူး) “ကြားတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ် သူရဲကောင်းကြီး၊ သူဟာ စိန်မေရီနဲ့ စိန်ဂျွန်တို့ရဲ့ တောင်ပံအောက်မှာ ခိုလှုံနေတယ်။ ကိုင်း ... ပြန်ပေတော့ သူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါစေ”

(ဂျွန်) “ကျွန်ုပ် ခြံထဲက ငန်းတောင်ပံတွေကလဲ့လို့ ဘာတောင်ပံမှ နားမလည်ဘူး။ သူ့ကို ဒီခေါ်ခွဲပါလေ ... သို့မဟုတ်ရင် အတင်းဆွဲခေါ်ရလိမ့်မယ်”

အင်းဒရူးက ဓားလွယ်ကို လက်နှင့် ကိုင်လျက် -

“အသင်ဟာ ဒီဓားကို အသက်နဲ့ ကိုယ်မြဲပြီး ကျော်လွန်နိုင်ရင်တော့ ခေါ်သွားပေတော့။ ပြီးတော့ သည်နေရာဟာ ဘေးမဲ့နေရာဖြစ်တယ် ဆာဂျန်။ တကယ်လို့သာ သင်ဟာ အကြမ်းဖက်ပြီး ဝင်ခဲ့လို့ရှိရင် အသင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ငရဲမှာ အမြဲတစေခံရပါစေ”

ဆာအင်းဒရူးသည် ကျိန်စာဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်သဘောဖြင့် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန် လုပ်ကာ ဓားကို လက်ဝဲဘက်တွင် ကိုင်လျက် လက်ယာဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆာဂျန်၏ နောက်လိုက်များ ဖြစ်ကြသော ကလေးငယ်များသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မြင်းများနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

(အင်းဒရူး) “ကိုင်း ... ဆာဂျန်၊ အသင့်လူတွေတော့ သွားကုန်ပြီ။ ဒီ တော့ အသင် သူတို့နောက်ကိုပဲ လိုက်မလား ... အထဲကိုပဲ ဝင်မလား”

ဆာဂျန်သည် ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ဒေါသပြေသွား၍ပြီးလျှင် လေပျော့နှင့် “ဆာအင်းဒရူး ... ဘာကြောင့် ဒီမတရားမှုတွေ ကျွန်ုပ်အပေါ် ပြုနေရတာ လဲဗျာ။ ကျုပ်သားဟာ အသင်ရဲ့ ခေါင်းကိုင်းသား ဟျူးဒီကရက်ဆီရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်ခဲ့ပြီ။ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ ဟျူးဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဧစ္စစပ် ထားတဲ့ ကျုပ်သမီးကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို အသင်က အခု ဘေးမဲ့နေရာပို့ထားပြီးတော့ ကျွန်ုပ် လာခေါ်တဲ့အခါ သာသနာရေးဘမ်းပြုပြီး အသင်က ကာကွယ်နေတယ်”

(ရူး) “သင်ပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်လည်း ပြောတတ်တာပေါ့။ သင် ဟာ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်မရှိတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုခွဲချင်ရတာလဲ။ သည် ဟာတွင် မကသေးဘူး၊ အသင်က ဘာဖြစ်လို့ ဟျူးနဲ့ အိတို့သေအောင် ပြင်သစ် ကောင်နဲ့ သင့်သားကို မီးရှို့ခိုင်းရတာလဲ”

၆ ၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဂျွန်) “သင် သိချင်သလား။ ကျွန်ုပ် သမီးကို သည်ဆင်းရဲတဲ့ ကုန်သည် သားနဲ့ ကျွန်ုပ် မပေးစားနိုင်ဘူး။ နန်းညွန့်နန်းလျာ မဟာနွယ် မဟာသွေးနဲ့ ကြားကြားဝင့်ဝင့်နေတာကိုမှ ကျွန်ုပ် မြင်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ရော သူ့နောက်က ခွေးလို တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ လေးသမားလူမိုက်ကိုရော၊ သူတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါမကျန် ကျုပ် ကလဲ့စားမချေရမချင်း အေးလိမ့် မယ်တော့ မထင်လေနဲ့။ ခင်ဗျား မသေခင် တစ်နေ့နေ့တော့ သင်ရိုင်းမှာ ဒီကရက် ဆီအလောင်းတွေ ပုံနေတာ မြင်ရလိမ့်ဦးမပေါ့”

ဆာအင်ဒရူးသည် မျက်နှာကို ခေတ္တ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားရာမှ လက်ကို ပြန်၍ ရုတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

(ရူး) “အင်း ... သင်ပြောတာလည်း မှန်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်မိတယ် ဆာဂျွန်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကမ္ဘာအရှေ့ပိုင်းက မှော်ဆရာကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ရှေ့ဖြစ်ကို အတော်အတန် ကြိုမြင်တတ်တယ်။ သည်တိုင်းပြည်မှာ မကြာခင်အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝခရီးဟာ ကုန်ဆုံးလုနီးပါပြီ။ သည်တော့ သင်ဟာ အခု အိမ်ပြန်ပြီး သင်ရဲ့ မာနကြီးမှုနဲ့ ကလဲ့စားချေချင်တဲ့စိတ်တွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဘုရားသခင်ကိုသာ တိုင်တည်ပေတော့။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကျွန်ုပ် ပြောလိုတာ ဒါပါပဲ”

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆာဂျွန်၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်၍ သွားပြီးလျှင် ဒေါသလည်း ငြိမ်သက်၍သွားလေသည်။

ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် “ကျွန်ုပ်ကို မခြောက်ပါနဲ့ ကဝေ ဆရာကြီး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်ရဲ့ အကူအညီ မယူဘဲ ဘုရားသခင်နဲ့သာ စာရင်း ရှင်းမယ်ဆိုတာတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒါဖြင့် သင် ကျွန်ုပ် သမီးကို မအပ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မအပ်ဘူး။ သူနေလိုသမျှ ဒီဘေးမဲ့နေရာမှာ နေပါစေ”

“အသင် ဒီမနက် ကုန်သည်ကောင် မသွားခင် သူနဲ့များ လက်ထပ်ပေး လိုက်သေးသလား”

“မပေးပါဘူး ဆာဂျွန် ... သူတို့သစ္စာပြုရုံပဲ ပြုသွားကြပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အသင့်သားရဲ့ သွေးက ခြားနေတော့ တစ်နှစ်တိတိ အချိန် အတွင်းမှာ လက်ထပ်ရဘူး။ ချစ်သူအနေမျိုးနဲ့ မနေရဘူးလို့တောင် ဒဏ်ခတ် လိုက်သေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုန်းကြီး၊ ကျုပ်ကလည်း သူတို့တစ်နှစ် အချိန် ကုန်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်ဟာ မြေကြီး သြဇာဖြစ်သွားပြီး တစ်ယောက်က

တော့ ကျုပ်ရွေးထားတဲ့လူရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျိန်ဆိုလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်ကို တော့ မလှည့်စားနဲ့၊ အသင့်ဘေးမဲ့နေရာကို မီးရှို့ပစ်လိမ့်မယ်”

ဆာအင်ဒရူးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေဘဲ၊ သူ၏ရှည်လျားလှသော ဓားလွယ်ကြီးကို ထောက်ကာ၊ ဓားရိုးပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုမှီလျက် သူ၏ကြည်လင် သော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ဆာဂျွန်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ဆာဂျွန်မှာ ယင်းမျက် လုံးထဲတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာ မြင်ရသကဲ့သို့ မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျတော့မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်သွားပြီးနောက် ကိုယ်ကို ပြန်၍ မတ်လိုက်လေ ၏။ ထို့နောက် မြင်းစီး၍ ထွက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ည၌ မှောင်ထဲတွင် ယမန်နေ့က ဂရေးဒစ် သတ်ဖြတ် ထားသူများ၏ အလောင်းများကို ဘလိုက်ဘတ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းအတွင်း သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီးနောက် လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံလိုက်ကြလေသည်။

သာမန်ကုန်သည်သားတစ်ယောက်က နောက်လိုက်လေးသမားတစ် ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် လူ ၂၀ ခန့်ကို ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် အနိုင်ယူသွားသည်ကို ဆာဂျွန်နှင့် အကူးတို့မှာ အခဲမကျေနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူများမသိအောင် လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နံနက်မိုးသောက်လတ်သော် လက်စားချေရန် လိုက်သွားသော လူများသည်လည်း လက်စားချေနိုင်ဖို့ဝေးစွာ မြင်းများ ကျဆုံးကုန်သဖြင့် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကာ၊ ဒန်းဝစ်သို့ ခြေလျင် ပြန်၍ လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆာဒီလာရော့က ဟျူးမှာလိုက်သည့်စကားများကို ပြန်၍ ပြောပြသော အခါ ဆာဂျွန်မှာ စိတ်ကောင်းဝင်နေရာမှ ပြန်၍ ဒေါထကာ ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့ အားလည်းကောင်း၊ အိကိုလည်းကောင်း ကျိန်ဆဲရုံမျှမက၊ အကူးကိုပင် ကြိမ်း မောင်းရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

(ဆာအင်ဒရူးအကူး) “အသင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် အသက်ကို နှမြောကြရင် ဒီအကြောင်း နောက်ထပ် မပြောကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

(ဆာဂျွန်) “ဒါ ကျွန်ုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား၊ ခြိမ်းခြောက်ရင်တော့ ဒီအိမ်က မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ကျွန်ုပ် သတိမေ့သွားလို့၊ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ် သမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ် မဟုတ် လား။ သူ့ဂုဏ်ဖြင့်အောင် သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးရမယ့်လူ မဟုတ် လား။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ရအောင် အချိန်တော့ စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီလိုမှ မစောင့်ရင်တော့ ဥဩငှက် ဟျူးဟာ ကျွန်ုပ်အလိုက်ထဲ ဝင်လာမှာ စိုးရတယ်။ ကျွန်ုပ်သားကို သတ်လိုက်တာတော့ ဒီအကောင့်အပေါ် ကျွန်ုပ်ဟာ အရင်က လည်း

၆၂ □ ဝဂုန်ရွှေမျှား

ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရှေ့အဖို့လည်း စိုးရိမ်တကြီးနေရဦးမယ်။ သင်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ စောင့်ရမှာပဲ။ ကိုင်းလေ ... သူ့ကို ဘေးမဲ့နေရာက ဆွဲထုတ်ပြီး သူ သဘောတူတူ မတူတူ လက်ထပ်ပေတော့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဆာဂျွန်သည် စိတ်မကောင်းလေသည့် အထဲတွင် အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လေသည့်အတွက် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။ အကူးနှင့်အတူ ပါလာ သည့် ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်က အတော်ပင် ဆေးဝါးတိုက်ကျွေးပြုစုသောအခါမှ ပြန်လည် သတိရလာလေသည်။ သို့သော် ကယောင်ချောက်ချား ပြောလျက်ပင် ရှိသေး၏။

ထိုအခါတွင် အကူးနှင့် နစ်ကလပ်တို့သည် တီးတိုးတိုင်ပင်လျက် ရှိ ကြ၏။

(ကူး) “ကိုင်း ... ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်ုပ်တော့ ဒီမိန်း ကလေးကို အချစ်ကြီး ချစ်မိနေပြီ။ သူက မထီမဲ့မြင် ပြုလေလေ၊ သူက မုန်းလေ လေ၊ ကျွန်ုပ်က ချစ်လေလေပဲ။ ဒီလူကြီးလည်း ကြာကြာခံမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါသမွန်ပြီး မကြာခင်သေမှာပါ။ ဒီလူကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာ အင်မတန် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့ လူကြီး၊ ကျွန်ုပ်မှာ ချမ်းသာတယ်ဆိုပေမဲ့ အကုန်အကျက များလေ တော့ အကြွေး တောင် တင်နေတယ်။ နစ်ကလပ် ... ကိုင်းလေ ဒီအကောင်သတ်ပြီး ဒီမိန်းကလေး ရအောင်သာ သင်ကူညီစမ်းပါ။ ဒါထက် ဘေးမဲ့နေရာဆိုတာ ဟုတ် ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်ုပ်တို့ အတင်းတိုက်ခိုက်ပြီး လုယူရင် ရဟန်းမင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို အာပတ်ဖြေပေးပါ့မလား။ သင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

(နစ်ကလပ်) “မဖြစ်ဘူးအရှင် ... ဘုန်းကြီးလုပ်တာကို ရဟန်းမင်းကြီး က ထောက်ခံမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဆာအင်ဒရူး အာနိုးဟာ လူကြီးလူကျယ်တွေရဲ့ အတိုင်ပင်ခံဖြစ်လေတော့ ဥရောပတစ်ခွင်မှာ အတော်ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုးရှေးရှေးက အသိအမှတ်ပြုလာတဲ့ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းဘေးမဲ့နေရာကိုတော့ သွားပြီး မထိလေနဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်ခြင်း ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး”

(ကူး) “ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမလဲ နစ်ကလပ်၊ လက်လျှော့ပြီး ထွက်ပြေး ရမှာလား။ ဒါထက် ဟျူးက ကျွန်ုပ်ကို သစ္စာဖောက်လို့ နှစ်ကြိမ်တောင် ခေါ်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ စာတွေဟာ သူစိမ်းတွေလက်ထဲ ရောက်သွားလို့လား”

(လပ်) “ဒီလိုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်၊ နို့ပေမဲ့ ဖြစ်မယ်လို့ တော့ မထင်ပါဘူး။ စကားရအောင် အစ်အောက်နေတာလားမှ မသိဘဲ။ ဒီ တိရစ္ဆာန် အင်္ဂလိပ်တွေဟာ သူတို့ထက် အစစအရာရာသာတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်သစ်

တွေကို မုန်းတီးနေကြတယ်။ သစ္စာဖောက်ဆိုတာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို စွပ်စွဲတဲ့ အပျော့ဆုံးပြစ်မှုပဲ”

(ကူး) “မဟုတ်ပါဘူး နစ်ကလပ်ရ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိခင်ကလည်း အင်္ဂလိပ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်မှာကလည်း အင်္ဂလိပ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စတွေ အသာထားပြီး သူ့ကို ဇနီးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြံရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်သာ ပြောစမ်းပါ”

(လပ်) “ကျွန်တော်မျိုး စဉ်းစားမိတာက လေဒီ အိဟာ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲနဲ့ ဒီဘေးမဲ့နေရာခိုနေတာ အရှင့် ရန်ကြောက်လို့ပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ သာ ပြင်သစ်ကို အရှင်ပြန်သွားပြီ သူထင်ရင်၊ ပြီးတော့ သူ့ဖခင်ကြီး မမာတာလည်း သိရင် ...”

(ကူး) “ဘေးမဲ့နေရာက သူထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ သင်ဆိုလိုတာလား”

(လပ်) “မှန်ပါတယ် အရှင် ... ဒီလောက်တောင် ရှားပါးပြီး ကြောက်ရွံ့ တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးကို ထောင်ချောက်နဲ့ ဖမ်းမှ ရပါလိမ့်မယ်”

(အကူး) “တယ်လည်း ဉာဏ်ကောင်းပါလား နစ်ကလပ်ရ၊ သင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်ရမယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ့ဖခင်က ...”

(လပ်) “ဒီသူရဲကောင်းကြီးကို စကားထဲထည့်မပြောပါနဲ့လေ။ သူက တော့ ဘာမဆို လုပ်မှာပဲ။ သူ့သတိမေ့ပြီး လဲကျမသွားခင် တစ်နာရီလောက်တုန်း ကတောင် သူ့သမီးဟာ အရှင်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးကို ပြောပြပါသေး တယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကိုပြောပြလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ တိုင်ပင်ပြီး စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

*

ထိုနေ့တွင် ဆာအက်ဒမန်အကူးနှင့် သူ့လူများသည် သူတို့၏ ကိစ္စကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံတင်ပြရန် လန်ဒန်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဟူသော သတင်းနှင့် တကွ လန်ဒန်မှ ပြန်မလာတော့ဘဲ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဆက်လက်သွားတော့မည် ဟူသော သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘလိုက်ဘတ်မှထွက်ခဲ့၍ ဒန်းဝစ်မြို့တွင်းသို့ တခမ်းတနား ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရာ၊ မြို့သူမြို့သားများက ၎င်းတို့အား မနှစ်မြို့သော အမူအရာများဖြင့် လှမ်း၍ကြည့် လိုက်ကြ၏။ ဈေးကွက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်က လမ်းတွင် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့ကို မတွေ့အောင် ရှောင်ရှားသွားရန် ပြောင်လှောင်ဟစ်အော် လိုက်ရာ၊ အကူးကမူ နစ်ကလပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် အံ့ကြိတ်လျက် -

“ခုလို ပြောင်လှောင်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်ကြီးတက်လာတဲ့ အခါ တစ်မြို့လုံး မီးရှို့၊ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေ သတ်၊ မိန်းမတွေကို စစ်သား

၆ ၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တွေနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ကျွန်ုပ် ကျိန်ထားတယ်။ ဒီဟာကို မှတ်ထားစမ်းပါ နစ်ကလပ်”

“ဒီအတိုင်းဖြစ်ရမယ်ပေါ့ အရှင်”

မြို့တော်ဝန်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အကူးသည် မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်၍ ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးနောက် မြို့တော်ဝန်အား တွေ့လိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသောအခါ မကြာမီ မြို့တော်ဝန် ရောက်ရှိလာလေသည်။

(အကူး) “တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အသင့်ထံက ဘယ်အကူအညီမှမရလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှာ သွားတောင်းခံရမယ်ဆိုတာ ပြောမလို့ပါ။ နောက်ပြီး တော့လည်း စိန်ဂွန်းနဲ့ စိန်မေရီဘေးမဲ့ စခန်းမှာခိုလှုံနေတဲ့ လေဒီအိမ်ကို ဒီစာကလေး သွားပြီး ပေးစေချင်ပါတယ်။ စာကတော့ နှုတ်ဆက်တဲ့စာပါပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးကလေးဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်ချင်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့အလိုမတူဘဲ မလိုချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီစာကလေးကို ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အား ပိုင်းအုံကြည့်နေကြသော တံငါသည် လူအုပ်ကြီးမှာ များသည်ထက်များလာပြီးလျှင် မျက်နှာထားများလည်း တင်းသည်ထက် တင်းလာပြီးနောက်၊ အဖြေကိုမှ မစောင့်နိုင်ဘဲ အကူးသည် သူ၏နောက်လိုက်များနှင့်အတူ အစ်ဂဝစ်တံခါးမှ ထွက်ကာ ကွင်းပြင်များဆီသို့ မြင်းများကို အပြင်းနှင့်သွားကြလေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ခပ်ဖြည်းဖြည်း သွားကြ၍ မြင်းများကို ယာတောတစ်ခု၌ အပန်းဖြေစေပြီးနောက် ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ‘ဂုဗရစ်’ အထိ သွားမည် ဟန်ပြုလျက် လမ်းကြားတစ်ခု ပြန်ကွေ့ကာ လူများမမြင်စေဘဲ၊ ဗက်ကယ်မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ညွှန်ပြောင်းတောအတွင်းရှိ အိမ်အလွတ်တစ်ခုရှိရာသို့ မှောင်ထဲပင် မြင်းများကို စီးနင်းသွားကြလေ၏။ ထိုအိမ်မှာ ‘ဖားအိမ်’ ဟု ခေါ်၍ အကူးပိုင်အိမ်ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်၌ အကူးနှင့် သူ၏လူများ ပုန်းအောင်းနေတော့၏။ အကူးသည် ယခင်ကပင် ထိုနေရာသို့ စားရေရိက္ခာများ လျှို့ဝှက်စွာ ထားရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါး၍ အလွန်ခေါင်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ရာ၊ အကူး၏လူများမှာ ညဉ့်အချိန်တွင် ယခင်က သူတို့သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများက အမျိုးမျိုးလာရောက် ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု သူတို့၏သခင်အား တိုင်ကြားကြလေသည်။

ဆာအက်ဒမန်အကူး၏ စာမှာ အိထံသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွား၍ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

“အမျိုးကောင်းသမီး ... အသင်က ကျွန်ုပ်ကို အလိုမရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ကို အလိုမရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်ချစ်သူကို သတ်ရန် ထွက်သွားပါပြီ၊ ပြီးလျှင် ပြင်သစ်သို့ ဆက်သွားပါမည်။ အကယ်၍ သင့်ချစ်သူ ဟူ၍ ဒီကရက်ဆီသည် ကံကောင်းထောက်မ၍ လွတ်သွားခဲ့လျှင် သူ့ကိုသာ လက်ထပ်ရန် ကျွန်ုပ် အကြံပေးပါ၏။ သင်၏ ဖခင်ကြီးမှာ သားဖြစ်သူလည်း အသတ်ခံရသည့်ပြင် သင်ကလည်း ရက်စက်စွာ ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့သဖြင့် ပူဆွေးသောကဗျာပါဒဖြင့် ယခုအခါ သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပါသည်။ အသင့်ကိုပင် ကယောင်ကတမ်း တမ်းတနေပါသည်။ အသင့်အား ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိုမိဦးမည်ဟု ယုံကြည်သော်လည်း ယခုမူ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ်ဖြင့် အသင့်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။ အသင်၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွဟုလည်း ဆုတောင်းမိ၏။ သင့်အား ‘အိနီ’ ဟုမှည့်ခေါ်သည်မှာ သင့်မြတ်လှသည့်ပြင် သင်မကြားသေးဖူးသေးသော ပုံဝတ္ထုတစ်ခုထဲမှ သစ္စာမတည်သော ‘ဟယ်လင်’ ကဲ့သို့ပင် အသင်သည် လူ့သတ္တိခံများကို သေမင်းနိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ရန် မွေးဖွားခဲ့လေရှော့သလားဟုပင် အောက်မေ့မိတော့သည်။ ယခုတစ်ဖန် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

‘ဒီဗိုင်ယန်’

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ‘အိ’ က ဆာအင်ဒရူးအား “ဟယ်လင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဖခင်”

“ဂရီလူမျိုး မိန်းမချောတစ်ဦးပါ သမီးရယ်။ သူ့အလှအတွက်ကြောင့် တိုင်းပြည်ကြောင့် တိုင်းပြည်တွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ သူလှတာက သူ့ဟာသူ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီဟယ်လင်ဆိုတာက သေတာလည်း ကြာလှပါပြီကော ... အခုအကူးလည်း ပြန်သွားပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ဖခင်ကြီးလည်း မမာဘူးဆိုပါလား။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ သူ့ဆီကို ပြန်သွားရမလားဟင်”

“ပြင်သစ်ကောင်ပြန်သွားတာ မှန်မမှန် ပထမစုံစမ်းပြီးမှ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သမီးရယ်”

သို့နှင့် ဆာအင်ဒရူးသည် လူလွတ်၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ၊ အကူးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တွေ့ရန် လန်ဒန်သို့ ထွက်ခွာသွား၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ဒိုဗာကို ဖြတ်ပြီး လျှင် ပြင်သစ်ပြည်သို့ သင်္ဘောဖြင့် ပြန်လီမိမည်ဟူသော သတင်းများမှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဆာဂျွန်မှာလည်း အကယ်ပင် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

၇

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အိနှင့် ဆာအင်ဒရူးတို့သည် မြို့ပေါ်တွင် ပြင်သစ်များ မရှိတော့သဖြင့် စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့သောကြောင့် အစေခံတစ်ယောက် ကို လိုက်ပါစေလျက် ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ဘလိုက်ဘတ်ရွာသို့ ခရီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကလေဗာဒင်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆွဲတံခါးမှာ ဆွဲ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ဂိတ်ဝတွင်ရှိနေသော အစောင့်အား မေးမြန်းရာတွင် ပြင်သစ်များ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် အိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရန် လူအနည်းငယ် သာရှိသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုရန် အမိန့်ပေးထားကြောင်း သိရှိရလေသည်။

(အိ) “ဘယ်လိုလဲ ဖအေကြီးတစ်ယောက်လုံး မမာလို့ လိုက်လာတဲ့ သမီးကိုတောင် ဝင်ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား။”

(စောင့်) “မမာနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ သခင်မ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျိုးကို ဒီအတိုင်း အမိန့်ပေးထားလို့ပါ။ ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ သခင်မ ... ကျွန်တော် မျိုး သွားပြီး မေးလိုက်ပါရစေဦး။”

အစောင့်သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ပြန်ရောက် လာပြီးလျှင် ဆာဂျွန်က သူ့သမီးအား ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ သို့သော် အကယ် ၍ ဆာအင်ဒရူးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့လျှင် အတင်းအကြပ် တွန်းထုတ် ရမည်ဟု ပြောလိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

(ရူး) “မင်း ဝင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါနဲ့ ပြန်လိုက်မလား။”

(အိ) “သူ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးနေနေ ကျွန်မဟာ သူ့ဆီကို မသွား ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး သခင်။ ကျွန်မ ဝင်သွားပြီး သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ သူနားလည်ရင် စိတ်ကျေပါလိမ့်မယ်။”

(ရှုး) “ကိုင်း ... မင်းသဘော အတိုင်းပဲ၊ ငါအဖို့တော့ သမီးနဲ့ ဖအေ အကြားမှာ ဝင်ရှုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ကိုင်း ... ဝင်သာသွားပါလေ။ အခြေအနေဆိုး လာရင် ဘယ်အခါမဆို အကူအညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် နှစ်ဦးခွဲခွာကြလေရာ ချထားပြီးသော ဆွဲတံခါးမှ အိမ်သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဖခင်ကြီးအခန်း အနီးသို့ရောက်လျှင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည့် အိမ်ဖော်များသည် သူ့အား ကြောင်ရွှဲကြည့်ကာ နှုတ်ပင် မဆက်ဘဲ ရှောင်ဖယ်သွားကြ၏။ သူတို့ကား သေဆုံးသူ ဂျွန်၏ အစေခံ များ ဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ကား ဆာဂျွန်သည် မိမိထင်သည့်အတိုင်း လဲမနေဘဲ သားမွေးအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ မီးဖိုအနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူလာသည်ကို မြင်လျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသဖြင့် အိမ်မှာ ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

(အိ) “ဖခင် ... ဖခင်ဟာ မမာနေပြီ၊ တစ်ယောက်တည်းမို့”

စကားမဆုံးမီ ဆာဂျွန်က -

“အင်း ... သိပ်မမာဘူး (ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်ကိုတင်လိုက်ပြီးလျှင်) ဟောဒီမှာ ပူနေလို့ပေါ့။ မင်းနဲ့ မင်းအကောင်နဲ့ ငါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို သေတွင်းပို့ ... ငါ့ဧည့်သည်တွေသတ်၊ ဒီသွေးစွန်းတဲ့ အိမ်ကြီးက ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ကြတော့။ အင်း ... ငါတစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

(အိ) “ဖခင်ပြောတာတွေဟာ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးဆိုတာ ဖခင်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ ဖခင်နဲ့ဖခင်ရဲ့ ပြင်သစ်ကောင်က ကျွန်မတို့ကို မီးရှို့သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မောင်ကြီးဂျွန်ကလည်း သူ့ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လူမပြောနဲ့ အင်မတန် နိမ့်ကျတဲ့ လူတောင်မှ မသုံးတဲ့စကား မျိုးတွေကို ပြောခဲ့တယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း ဂရေးဒစ်ဟာလည်းပဲ တစ်ယောက်နဲ့ အများ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့သာ သူ့အစွမ်းကို အသုံးပြု ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အသရေကို ကိုယ်ဆယ်တာ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ကယ်တာဟာ လူသတ်တာလားဟင်။ ကျွန်မဟာလည်း လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ ချစ် ကြိုက်နေလို့ ပြင်သစ်ကောင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းလိုက်တာ မှားသလား”

ဂျွန်က စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် အော်လျက် -

“ငါ့ကို ဒီလို ရေရွတ်ပြစ် တင်နေတာဟာ ငါ မင်းအဖေမှ ဟုတ်သေးရဲ့ လားဟင် ... ဒူးထောက်ပြီး ငါ့ကို တောင်းပန်စမ်း၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းကြိမ်နဲ့ အနက်ခံရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ အိမ်၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောက်ပလာ ၏။

၆ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အိက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ကာ သူ၏ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ကိုင်လျက်-
“ငါ့ကို လာထိရဲတဲ့လူတော့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ သတိသာထားကြ၊ ငါဟာ
ခြိမ်းခြောက်တာ ခံမယ့် မိန်းမစားမျိုးလားဆိုတာ ... ငါ့ကို ကူညီမယ့် ထိပ်ထိပ်ကြံ
လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ အင်္ဂလန်ပြည် ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ် တောင်
ပါတယ် ... သိကြရဲ့လား”

(ဂျွန်) “ဒါက ဘာသဘောလဲ ... ငါ့ကို ဘယ်လိုများ မကောင်းကြံကြံ
ပြန်ပြီလဲ။ ငါက ငါ့အရှင်သခင် အင်္ဂလန်ပြည် ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံက ဘာကို
ကြောက်နေရဦးမှာလဲ”

(အိ) “ဒီလိုပါ ... ဖခင် မသိပေမဲ့ ဖခင်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ လူနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မကို ပေးစားမလို့ လုပ်ခဲ့တယ်။
သူ့အခု ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အသနားခံဖို့သွားပြီ မဟုတ်လား။ ဒါထားပါဦး၊ ဖခင်
ကလည်း ဖျား၊ ကျွန်မကလည်း ဒေါသကြီးဆိုတော့ ပျို့နဲ့ မီးခတ်ကျောက်လို
ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ခုတွေ့ရင် မီးပွင့်ပြီးသားပဲ။ ကိုင်း ... ဒီတော့ ကျွန်မအပေါ်
ညာညာတာတာရှိတဲ့ လူတွေဆီကို ကျွန်မပြန်တော့မယ်။ မြန်မြန် ကျန်းမာပါ
စေလို့သာ ဆုတောင်းခဲ့ပါ တယ်”

(ဆာဂျွန်) “အင်း ... ငါလည်း ဒီလို အထင်သားပဲ။ ဒါကြောင့် အဆင်
သင့် လုပ်ထားတယ်ဟေ့၊ မင်းဘေးမဲ့ နေရာမှာ ဟိုအဝေကြီး အင်ဒရူးအာနီးနဲ့
အတူတူ ပြန်နေပြီးတော့ ငါ့ကိုလှောင်ဦးမလို့ မဟုတ်လား ... ဟင်”

ဤသို့ပြောရင်း အိအား ဖြတ်ကာ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို
ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။

စကြိုတွင် အိ တွေ့ခဲ့သော ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမကြီးသည် စောင့်
ဆိုင်းလျက်ပင် ရှိနေသေးဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် ချက်
ချင်းပင် ပေါ်လာသည်။

(ဆာဂျွန်) “ဟေ့ ... အကောင်တွေ၊ ဟေ့ ဂျိမ်းမဲ၊ ဟောဒီ ငါ့သမီး
သူပုန်သွေး ကလေးကို အကျဉ်းသားမျှော်စင်က အခန်းထဲခေါ်သွားစမ်း။ အဲဒီမှာ
သူ့ကို သေ့ခတ်ထား၊ ရေနဲ့ပေါင်မုန့်နဲ့ လွဲလို့ ဘာမှမပေးနဲ့။ သူ့အနားကိုလည်း
ဂျိမ်းမဲ ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသွားစေနဲ့။ နေဦး သူ့ဆီက ဓားကိုပေးစမ်း”

ဤသို့ပြောဆဲတွင် လူတစ်ယောက်က အိခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကို
ကျင်လည်စွာ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဆာဂျွန်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဆာဂျွန်က
တစ်နေရာသို့ လွင့်ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် “ကိုင်း ... ကလေးမ မင်းဟာမင်း သွားမလား ဆွဲခေါ်ရ
မလား”

အိသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာမော့လျက် သူ့ဖခင်အား လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ဖခင်လို့ ပြောရမှာတောင် ရက်စရာကောင်းနေပြီ။ အင်း ... မိခင်ကြီး ဒါကို မမြင်ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ” ထို့နောက် လူများဘက်သို့လှည့်၍ -

“နားထောင်ကြစမ်း၊ ငါ့ကို လက်ဖျားနဲ့တို့တဲ့လူဟာ မသေချင်ပေမဲ့ မကြာခင် သေရမှာပဲ။ အေး ... ငါ့ကို သတ်ရင်လည်း ငါ့အတွက် ကလဲ့စားချေ မယ့် မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုင်း ... အခု ငါသွားမယ်။ ဖယ်ကြစမ်း ... တိရစ္ဆာန်တွေ”

လူကြမ်းများပင်ဖြစ်လင့်ကစား အိ၏စကားကြောင့် သူတို့သည် နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်သွားကြ၏။ သို့သော် ဆာဂျန်က ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ် သဖြင့် ‘အိ’ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ချဉ်းကပ်လာရာ အိသည် ဦးခေါင်းကို မော့ကာ သူတို့အလယ်မှ လျှောက်သွားလေ၏။

မျှော်စင်အောက်ရှိ အကျဉ်းသားများထားသော အခန်းကြီးမှာ ခွေးခြေ တစ်လုံးနှင့် ခုတင်တစ်လုံးမှလွဲ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။ ထူထဲသော ဝက်သစ်ချ သား တံခါးကြီးကို အပြင်မှကန့်လန့်ချ၍ သေ့ခတ်ထား၏။ ၎င်း၌ချောင်းကြည့် ပေါက်တစ်ခုရှိ၏။ မျက်နှာကြက်အနီး၌ လေဝင်ရန် အပေါက်ငယ်များရှိ၏။ သို့ သော် ယင်းတို့မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပင်မထွက်နိုင်ချေ။ ဂျိမ်းမဲသည် ပေါင် မုန့်တစ်လုံးနှင့် ရေချိုင့်တစ်ချိုင့်ကို ယူလာပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်၌ ချထားလိုက်၏။

(ဂျိမ်း) “နောက်ထပ် ဘာများလိုချင်ပါသေးသလဲ”

(အိ) “ငါ့အခန်းထဲက အင်္ကျီရှည်နီနီထူထူကြီးနဲ့ အဲဒါနဲ့ လိုက်အောင် ခေါင်းစွပ်တစ်ခုလည်း လိုချင်တယ်။ နို့ပြီး ဒီနေရာက အေးလည်းအေး အနံ့က လည်း ဆိုးတော့ ကိုယ်လက်ဆေးကြောဖို့ ရေလည်းယူပေးစမ်းပါ။ ငါ နွေးနွေး ထွေးထွေး သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ သေပါရစေ”

(ဂျိမ်း) “အင်းလေ ... သခင်မရဲ့ ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင်က ခွင့်ပြုရင်တော့ ရမှာပေါ့”

(အိ) “အေး ... မြန်မြန်သွားယူစမ်းပါ။ ရရင်လည်း ရပေါ့၊ မရလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ဂျိမ်းမဲ ထွက်သွားပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် အဝတ်အစား များ၊ ရေနံအခြားပစ္စည်းများကို ယူ၍ ပြန်လာပြီးလျှင် အိအားပေးပြီးနောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ၊ တံခါးကို သေ့ခတ်၍သွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရနေခိုက် အိသည် ဆာ လောင်နေသဖြင့် စားစရာများကို မြိန်ရည်ရက်ရစားသောက်လေ၏။ ထို့နောက်

၇ ဝ ဩ ဒဂုန်ရွှေများ

ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်လေသည်။ အိမ်မှာ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်သလိုနေတတ်ရန် အလေ့အကျင့်ပြုထားပြီးဖြစ်၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မျှော်စင်တစ်ဝိုက်တွင် တောကျီးကန်းများ တအား အားနှင့် အော်နေလျက် နေရောင်မှာလည်း အပေါက်ငယ်များမှ ထိုးကျနေလေ သည်။ သူသည် အတော်ပင် လန်းဆန်း၍ကျန်နေသော ပေါင်မုန့်ကို စားသောက် ကာ ဆံပင်ကို ဖြီးပြီးသော် အဝတ်အစားများကို ဆင်ယင်ဝတ်စားလေသည်။

နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့်ကြာလျှင် တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် သူ၏ဖခင်ဝင် လာ၏။ သူ့ဖခင်အား ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲရှိ နေခဲ့သည်ဟု တွေးဆရ၏။ ခွေးခြေပေါ်၌ထိုင်ရန် လက်ပြလိုက်သည့် အတိုင်း ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

(ဂျွန်) “အိ ... မင်း စိတ်မလျှော့သေးဘူးလား”

(အိ) “ဟင့်အင်း ... သေချင်သေ ရှင်ချင်ရှင် ဘယ်တော့မှ စိတ်လျှော့မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ကြီးကို ဖခင်သတ်ချင်သတ်နိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကိုတော့ ကျွန်မပိုင်တယ်။ ဘယ်တော့မှ သတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျွန်သည် အံ့ဩသောအမူအရာနှင့် နှစ်လိုသော အမူအရာတို့ ရောပြွမ်း လျက် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

(ဂျွန်) “တကယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ... ငါဟာ ဒီလို သမီးမျိုးအတွက် ဂုဏ်ယူ ဖို့သာရှိတယ်။ မင်းသတ္တိဟာ မင်းအမေဆီကရတာလို့ ထင်တယ်။ ကိုယ် နေကိုယ် ထားကတော့ မင်းအမေနဲ့ မတူဘူး။ ကလေးဗာဒင်အမွေကို ဆက်ခံဖို့က လည်း မင်းတစ်ယောက်ပဲ အခုရှိတော့တယ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ မင်းဟာ မာနတံခွန် ထူပြီးတော့ ငါ့ကို မုန်းနေတယ်”

(အိ) “စဉ်းစားပါဦး ဖခင်ရယ်။ ဒီလိုပဲ ဖခင် လက်ထဲမှာ ခံစားရပြီး တော့ မာနမရှိတုန်းဆိုတဲ့ လူတောင်မှ မေတ္တာရှိနိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်လိုနတ်ဆိုး ကများ တိုက်တွန်းလို့ ကျွန်မကို အခုလိုလုပ်ထားတာလဲ”

(ဂျွန်) “ဘယ်နတ်ဆိုးကမှ တိုက်တွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့၊ မင်း ကောင်းဖို့နဲ့ ငါ မရှိဘဲနောက်မှာ ငါတို့ အမျိုးကြီးကျယ်လာဖို့အတွက်ပဲကွယ်”

(အိ) “ကျွန်မကို ကျွန်မမုန်းတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးတာဟာ ကျွန်မ ကောင်းဖို့နဲ့ အမျိုးကြီးကျယ်ဖို့လား။ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြောပြမယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ သေလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကလေးဗာဒင်လည်း မျိုးပြုတ်ရော၊ နို့ပြီးတော့ လည်း ဖခင်ဟာ ကိုယ့်ခြေတွေကို အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ ပြင်သစ်လက်ထဲ ရောက် ခံချင်သလား။ ကျွန်မလူက ကော့ဒ်နိုင်းယင် ထက်တောင်မှ ကြီးမြင့်လာဦးမယ်”

(ဂျွန်) “ထို့ ... ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ပါ။ မင်းဟာ ငယ်လည်းငယ်၊ ခေါင်းလည်း မာတော့ ဒီလိုပဲ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောတာပေါ့။ ကိုင်း ... ဒါတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်းအခု မင်းဟူူးဒီကရက်ဆီနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပါ့မယ်လို့ သစ္စာဆိုမလား၊ အဲဒီလို သစ္စာဆိုရင် မင်းကို ငါ လွှတ်မယ်။ မင်းနေချင်တဲ့ဆီမှာလည်း နေခွင့်ပြုမယ်”

အဲက တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း ဆာဂျွန်က ပင် ဆက်လက်၍ -

“နေပါဦး ... ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး။ ငါပြောတာကို လက်ခံရင် ဆာအက်ဒမန်အကူးကိုလည်း အတင်းအကြပ် အယူမခိုင်းတော့ဘူး။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ဆိုပြီး၊ အဲဒီကိစ္စကို ပစ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအသက်ရှင်နေတုန်းမှာ မင်းအစ်ကိုကို သတ်ခဲ့တဲ့လူနဲ့ အဆက်အဆံ မလုပ်ရဘူး၊ ကိုင်း ... မင်းသစ္စာဆိုမလား”

(အိ) “ကျွန်မ မဆိုဘူး။ ဘယ့်နယ်ဆိုနိုင်ပါ့မလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းကပဲ ကျွန်မနဲ့ ဟူူးတို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့မှာ သစ္စာပန္နက် ချခဲ့ကြပြီးပြီ”

ဆာဂျွန်သည် ခွေးခြေပေါ်မှထကာ ဒယ်မ်းဒယိုင်လျှောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲ အရိုးဆွေးအောင်နေပေတော့” ဟု ပြောပြီးလျှင် တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်လေသည်။ အဲသည် နံရံဘက်သို့လှည့်ကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုည၌ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ မြင်းခွာသံများကို ကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေ၏။ နားစွင့်၍ ထောင်သော်လည်း လေပြင်းတိုက်ခတ်သံမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရတော့သဖြင့် ဖခင်ကြီးထားသော အစောင့်အရှောက်များသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ကာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဂျိန်းမဲသည် သူ့အတွက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများကို ယူလာသဖြင့် အဝတ်များလဲလှယ်ပြီးလျှင် ဆံပင်ကိုလည်း ကောင်းစွာ ပြီးထားလိုက်၏။ မကြာမီ ဂျိန်းမဲပြန်လာပြန်၍ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပေါင်မုန့်နှင့် ရေ မဟုတ်ဘဲ၊ စားသောက်သောက်ဖွယ်များနှင့် ဝိုင်အရက်ကို ယူလာသဖြင့် အံ့အားသင့်၍ နေမိ၏။

တဖြည်းဖြည်း မွန်းတည့်အချိန်ရောက်လတ်သော် တံခါးမကြီး ပွင့်သွား၍ အက်ဒမန်အကူးအား တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရလေသည်။ အဲသည် ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ နံရံကိုမှီ၍ ရပ်လိုက်၏။ အကူးက ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် -

၇၂ □ ဝရန်ရွှေမျှား

“အသင့်ဆီ ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်စာပေးပြီးတဲ့နောက် အခုလို တွေ့ရတာ အံ့ဩမှာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းရင်တွေ့ကြဦးမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့တာ မှတ်မိ သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဟော အခု ကံကောင်းလို့တွေ့ရပြီ၊ မနေ့ညက အရှေ့ ဘက်ကမ်းကနေပြီး သင်္ဘောစီးတော့မယ်လို့ ဒီပြန်ရောက်လာတော့ သင်ဟာ ဒီမှာ ရောက်နေပြီ၊ ဖခင်ကြီးနဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ အကျဉ်းချထားတယ်ဆိုတာ သိရ တယ်။ အဘိုးကြီးလည်း သူ့ဘာလုပ်လို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ မသိဘဲ စိတ်ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်”

အိက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောချေ။ သို့နှင့် ဆက်လက်၍ -

“သင် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်ုပ် ကရုဏာသက်ပါတယ်။ တကယ်ပါ ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ မေတ္တာကြောင့် သင်ဟာ စိတ်ပြောင်းလိုပြောင်းငြားဆိုပြီး အခုလို လာ တွေ့တာပဲ။ နို့ပြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ခုပြောစရာ ရှိပါတယ်။ သိပ်တော့ မပြောချင် လှဘူး။ နို့ပေမဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဟျူးဒီကရက်ဆီဟာ သေပြီ”

အိသည် ထိုအခါ၌ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း တစ်စုံ တစ်ရာ ပြန်၍မပြောချင်။ သို့နှင့်အကူးက ဆက်လက်၍ -

“ဒီသတင်းကို လမ်းမှာ လန်ဒန်က ဒန်းဝစ်ကို ပြန်ပြေးလာတဲ့ သူ့လူ နှစ်ယောက်ကပြောလို့ ကြားခဲ့ရတာပဲ။ ဟျူးတို့ လူစုံမရောက်ခင် ဘလိုက်ဘတ် ညွှန်ပြောင်းကြီးမှာ သတ်ဖြတ်မှုတွေကို တိုင်ရအောင် သင့်ဖခင် လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေက နန်းတော်ကြီးကို ရောက်သွားခဲ့ဟန်တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ဟျူးရောက်သွား တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နိုက်သူရဲကောင်းတွေနဲ့ သောမတ်ကက်စလင်တို့ကို သတ်မှုနဲ့ ရုံးတင်စစ်ဆေးတဲ့အခါ သူတို့ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ရဲရဲရင့်ရင့် ဝန်ခံကြ တယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်ဖြစ်နေတုန်း ပြင်သစ်တွေကို တိုက်ဖို့ လူအလိုကြီးလိုနေချိန်မှာ အခုလို ဘာမဟုတ်တာနဲ့ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ရ မလား ဆိုပြီးတော့ ကုန်သည်သားကိုတော့ လည်ဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ လေး သမားကိုတော့ ကြိုးစင်တင်သတ်လိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်လည်း ချမ်းသာ ရာမရခဲ့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ရာနေရာမှာ ဖမ်းပြီးတော့ ကျွန်ုပ် နိုက်သူရဲကောင်းတွေ နဲ့အတူ ရုံးတင်စစ်ဆေးနိုင်တဲ့အထိ ချုပ်နှောင်ထားရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထား တယ်။ အသင့်ဖခင်အတွက်တော့ တစ်ဦးတည်းသားလည်း အသတ်ခံရပြန်၊ သူ့ကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်က အတော်လေးစားပြန်တော့ စဉ်းစားနေဆဲပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ လန်ဒန်ကို ရှောင်ပြီးတော့ ဒီမှာ လာခိုရတယ်” ဒီအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောသဖြင့် သူက ဆက်၍ -

“အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်ပြောချင်တာက အသင်တို့ သစ္စာပြုထားတဲ့ ကိစ္စက လည်း သူ့သေသွားလို့ ရှိမှ မတည်တော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မေတ္တာကိုသာလက်ခံ

ပါတော့။ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးနဲ့ ပူဆွေးဒုက္ခခံနေမှာလဲ။ ကျွန်ုပ်
ကို ယူရင် ကြီးမြင့်မယ်၊ ချမ်းသာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ကဲ ... ဘယ်လို
သဘောရလဲ ပြောစမ်းပါ အိရယ်”

သို့ပြောပြီးနောက် ကြမ်းပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ အိ၏လက်
ကို ဆွဲယူပြီး နမ်းလိုက်၏။

(အိ) “သွားစမ်း လူယုတ်မာ၊ တော်စမ်း သစ္စာဖောက် လူညာကြီး ...
ဟူူးဒီ ကရက်ဆီဟာ မသေဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိတယ်။
သူဟာ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှာ အသင့်အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ
လျှောက်ထားဖို့ သွားတာပဲ။ အသင့်ဆရာ နော်မန်ဒီမြို့စားထံ ပြန်ပြီးတော့
အသင့်ရဲ့အရှင် အက်ဒွပ်ဘုရင်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့အတွက် ရခွင့်ရ ထိုက်ရှိသမျှ
သွားတောင်းချေ။ နို့ပြီး သူ့စစ်တပ်ဘေးရန်မရှိဘဲ တက်နိုင်မယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့
ဘက်ကမ်းခြေ မြေပုံကို ပြလိုက်ပါဦး”

အကူးသည် ရုတ်တရက် ထလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့
သလောက် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲရင်း
အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

သူ၏ဘုန်းကြီး နစ်ကလပ်အား အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြပြီး
သောအခါ နစ်ကလပ်က “ကိုင်း ... စခန်းသိမ်းတော့ ရောက်နေပြီ။ အရှင်ဟာ
ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးနဲ့အတူ ဟောဟိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ရောက်ချင်ရင်တော့
ပြင်သစ်ကို ပြန်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“အေး ... သွားတာပေါ့လေ။ နို့ပေမဲ့ ဒါ ဒီ ‘အိနီ’ ကိုလည်း ခေါ်သွား
မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဒီလောက်တောင် သိနေမှတော့ ထားရစ်လို့ မဖြစ်
တော့ဘူး မဟုတ်လား။ နို့ပြီး သူ့ကို ငါ ကလဲ့စားချေချင်တယ်။ ငါဟာလည်း
သူ့ကို အရူးအမူး ချစ်နေပြီ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ အရှင် ... နို့ပေမဲ့ အိနီဟာ အရှင်နဲ့ဘက်
မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မခေါ်ခဲ့ပါနဲ့၊ ခေါ်လာရင် သူ့အတွက် ဒုက္ခ
ရောက်ကြလိမ့်မယ်”

“ရောက်ချင်ရောက်ပေစေကွယ်။ ငါတော့ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထား
ခဲ့နိုင်ဘူး။ ငါ အသေခံမယ်ဟေ့”

“အရှင်ရဲ့ အကြံက ဘယ်လိုပါလဲ”

“အတင်းချိပြီး ခေါ်မှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား အရှင်၊ လမ်းမှာ အသိတွေကလည်း ပေါ်တဲ့အပြင် ဂရေး
ဒစ်ရဲ့ မြားတွေလည်း ကြောက်ရသေးတယ်”

၇၄ □ ဝဂ္ဂနိဂ္ဂေယျများ

အကူးက သူ၏ပန်းကို ပုတ်လျက် -

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူရဲ့၊ တစ်နည်းနည်းတော့ ဖြစ်ရမပေါ့။ နည်းဆိုတာ အများကြီးရှိတာပဲ။ သင် ကြောက်ရင် တစ်ယောက်တည်း နေရစိမ့်”

နစ်ကလပ်သည် အကြံကြပ်သည့် လက္ခဏာဖြင့် တောင်မြောက်လေး ပါး ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ -

“ဆေးအတတ်မှာ ကျွန်တော်မျိုး အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ အရှင် သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီဆေးတွေထဲမှာ လူရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဆွပေးတတ် တဲ့ ဆေးတချို့ အကြောင်းကိုလည်းလေ့လာခဲ့ဖူးပါတယ် အရှင်”

“ပီယဆေး မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင် ... အဲဒါမျိုးပါပဲ။ တစ်စက်တိုက်လိုက်ရင် ... မုန်းတဲ့ လူချစ်လာပြီး ချစ်တဲ့လူ မုန်းသွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဆေးမျိုးတိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ... မတော်လို့ ဆေး များ မှားပြီး သူသေသွားရင်တော့ အသင့်ကို ဟောဒီ ဓားနဲ့ ထိုးဖောက်ရလိမ့်မယ်။ ဆေးတန်ခိုးကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ပထမတော့ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သလို ထင်ရပြီး စကား မပြောဘဲ နေချင်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြင်နာတဲ့ အမူအရာနဲ့ ပြုံးနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေ တာ အနည်းဆုံး ၁၂ နာရီ လောက်ကြာမှာမို့ အရှင်လက်ထပ်ဖို့အချိန် အများကြီး ရမယ် မဟုတ်လား။ နောက်ဆေးတန်ခိုး ပျံ့နှံ့နေတဲ့အခါ အရှင်ကို အရမ်းချစ် လာပါလိမ့်မယ်”

“မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ကို အခုလို ပြောင်းနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တကယ် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဆေးဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖော်စပ်ရသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ တာဝန်ထားလိုက်ပါ အရှင်။ ကျွန်တော် မျိုးကို ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြားလောက်သာ ပေးပါ။ တချို့ကို အရည်ကျိုပြီး ကျန်တာကို ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့တခြားလူတွေကို လာဘ်ထိုးရမယ်။ အရှင်ဟာ နက်ဖြန်နေဝင်ချိန် အိကို လက်ထပ်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ထားပေးတော့။ နို့ပြီး အခုပဲ ဆာဂျစ်ဆီသွားပြီး အိဟာ စိတ်ပြောင်းလာတဲ့အကြောင်းပြော၊ လူတချို့ကို ကင်စလင်လွှတ်ပြီး ကျွန် တော်မျိုးတို့ ရောက်တာနဲ့တစ်ချက်တည်း သင်္ဘောထွက်နိုင်အောင် လုပ်ထားပါ စေ။ ကံကောင်းရင် ၄၈ နာရီအတွင်း ရောက်သွားမှာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် မျိုးဟာ ဒီကိစ္စကို အတော်ပဲစွန့်စားပြီး ဆောင်ရွက်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မမေ့ လိုက်ပါနဲ့ အရှင်။ ကိုင်း ... ကျွန်တော်မျိုး လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ သွားလိုက် ပါဦးမယ်”

ထို့နောက် သမီးကိုလိမ်၍ ပြောသကဲ့သို့ ဖခင်ကိုလည်း လိမ်လည်ပြော

ရန် ထွက်သွား၏။ ဆာဂျွန်မှာ သမီးကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အကူးပြောသမျှကို အလွယ် တကူပင် ယုံကြည်ပစ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အိမှာ ယခုကဲ့သို့ အချုပ်ခံခဲ့ရသဖြင့် စားစရာ များကို မစားနိုင်ဘဲ ရှိနေတော့၏။ ထို့ပြင် သူသည် အကူးအား မည်သို့ပင် ပြောလိုက်စေကာမူ အကူးပြောသည်မှာ မှန်ကောင်းမှန်လေမည်လောဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိချစ်သူသည် ပါးကွက်အာဏာသားများ လက်ထဲ တွင် သေမည်မဟုတ်ဟုလည်း ယုံကြည်မိ၏။ အကူးကိုယ်တိုင်ပင် ဟူူးအား သတ်ခဲ့လေသလော သို့မဟုတ် လူငှား၍ သတ်ခဲ့လေသလောဟုလည်း စေခွဲမရ အောင် ရှိနေလေသည်။

အိသည် စားစရာများကို ပြန်၍ပေးလိုက်ပြီးနောက် နွားနို့ကိုသာ ယူ လာရန် ပြောလိုက်၏။ သို့နှင့် အချိန်အတန် ကြာသောအခါ ဂျိမ်းမဲသည် နို့ကို ယူလာလေသည်။ ဂျိမ်းမဲက နွားခြံသို့ လူလွတ်၍ယူရသောကြောင့် အချိန်ကြန့် ကြာသွားကြောင်း ရှင်းပြ၏။ အိမှာ ရေငတ်နေသဖြင့် ဂျိမ်းမဲ လက်ထဲမှ နို့ချိုင့်ကို ယူပြီးလျှင် တစ်စက်မျှမကျန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် “နို့က သောက်ရ တာ အနံ့တစ်မျိုးကြီးပဲ” ဟု ပြောရင်း ချိုင့်ကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဂျိမ်းမဲက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ အနည်းငယ်မျှသာ ပြုံး၍ ထွက် သွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အိသည် အလွန်အမင်း အိပ်ချင်လာလျက် ထူး ဆန်းသော အိပ်မက်များကို မက်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ အိပ်မက်များမှာ ဒန်းဝစ် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ငယ်စဉ်က ဟူူးနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေခဲ့ပုံများ၊ မိခင် ကြီးက သတိပေးနေပုံများ ဖြစ်၏။

စကားပြောသံများကြားရကာ သူ့အား လွတ်ရာသို့ခေါ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သူကလည်း ခေါ်ရာသို့ထလိုက်သွားရာ ကန့်လန့်ဖြုတ်သံများ ကြားရသဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ရောက်နေပြီဟု သတိထားမိလေသည်။ ထို့နောက် လှေကားမှဆင်းကာ အိမ်ပြင်ဝင်းထဲသို့ ရောက်သွားရာ၊ နေရောင်ကြောင့် မျက်စေ့ ကျိန်းသွားပြီးလျှင် လေအေးကလေးတစ်ချက်တိုက်သဖြင့် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ယခင်ကထက်များပြားလှသော အသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ဆုတောင်းနေသံကိုလည်း ကြားရကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ လက် ကိုလာထိသဖြင့် နောက်သို့ တွန့်လိုက်သည်ကိုလည်း သိလိုက်လေသည်။ အိပ်မက်မှာ ရှည်လျားလွန်းသဖြင့် ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်၍ လာပြီးနောက် နှလုံးမှာလည်း အေးစက်နေတော့၏။

၈

အိသည် ဂျိမ်းမဲယူလာသော နွားနို့ကို သောက်ကာ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်များမက်ခဲ့သော ထိုနေ့ သုံးနာရီကျော်ကျော်တွင် ဟျူးဒီကရက်ဆီနှင့် သူ၏လူများသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော်လည်း ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ဒန်းဝစ် မြို့သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် တင်ပလာသူရဲကောင်းများ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှေ့တွင် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျနေသော သူတို့၏ မြင်းများကို ရပ်နားလိုက်လေသည်။

သူတို့ မစ်ဒယ်ဂိတ်လမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့စဉ် ဂရေဒစ်က တညည်းညည်းတညူညူဖြင့် “ကျွန်တော်တို့ မြို့တော်ဝန်ဆီ ပထမသွားပြီးတော့ ဘုရင့်စာချွန်တော်ကို ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် သခင်။ နေကလည်း အတော်နည်းနေပြီ။ ပြင်သစ်ကောင်တွေ သတင်းရသွားရင် ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး ညဉ့်မှာဆိုတာ မြားပစ်ဖို့ခက်တယ်”

(ဟျူး) “နေစမ်းပါဦးကွာ။ ငါ သူဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ပထမသိရမှ ဖြစ်မယ်”

(ဒစ်) “လေဒီအိဟာ ဒီလိုပဲ နေမှာပါ သခင်။ ပိုလည်းဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုလည်း ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟျူးသည် ဒစ်စကားမဆုံးမီပင် မြင်းပေါ်က ဆင်းကာ ကျောင်းသင်္ခမ်း တံခါးကြီးကို တခုံးခုံး ခေါက်နေလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆာအင်ဒရူးမှာ သူကြားရသော သတင်းကြောင့် စိတ်မသာမယာ ဖြစ်ကာ သီလရှင်အိုကြီး အေး

ညက်မှာလည်း လက်နက်စွဲကိုင်ထားသူများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် တံခါးကို မဖွင့်
ဝံ့ဘဲရှိ၏။ သို့နှင့် ၁၅ မိနစ်ကြာသွားပြီးမှသာ ဟျူးမှာ သူ၏မွေးစားဖခင်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရလေတော့၏။

(ဟျူး) “အိတ်ထဲထောက်ဘယ်မှာလဲ ဖခင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖခင်နဲ့အတူ
ဒီမှာ မတွေ့ရတာလဲ ဟင်”

(ရှူး) “တစ်ခုချင်းမေးမှပေါ့ သားရယ်။ အိတ် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးကွယ့်။
ဘလိုက်ဘတ်က သူ့ဖခင်ကြီးဆီ ပြန်သွားပြီ။ ပြီးတော့လည်း တစ်ခုက အကူးနဲ့
သူ့လူတွေဟာ လန်ဒန်ကို မသွားဘဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်နေတယ်လို့ ကြား
တယ်”

(ဟျူး) “အဲဒါ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီပြင်သစ်ကောင်တွေ အသေရရ
အရှင်ရရ ဖမ်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ မြို့တော်ဝန်ကို ညွှန်းထားတဲ့ ဝရမ်းစာပါလာ
တယ်”

(ရှူး) “ပြီးတော့လည်းဟေ့ အိတ်ကို သူ့အဖေက ချုပ်တည်းထားတယ်
ကြားရ သေးတယ်ကွယ့်။ ငါတို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ဟေ့ တစ်ယောက်
ဒီကို လာစမ်း ... မာစတာ ဒီကရက်ဆီရဲ့ အိမ်သွားစမ်း။ သူ့သားတွေ၊ သူ့လူတွေ
အားလုံးနဲ့ မြင်းစီးလက်နက် အပြည့်အစုံ ကိုင်ပြီး ဈေးကွက်မှာ တို့ကိုလာတွေ့ပါ
လို့ ပြောလိုက် ကြားလား။ ကိုင်း ... မားသားအေးညက် ကျုပ်သံကျပ်အင်္ကျီ
ယူခဲ့စမ်းဗျို့။ မြို့တော်ဝန်အိမ်ကို တို့များ သွားကြမယ်”

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဟျူးသည် သူ၏ဖခင်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်
အား လူအချို့နှင့်အတူ ဈေးကွက်သို့ မြင်းစီးလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အချင်း
ချင်းနှုတ်ဆက် ကြပြီးနောက်၊ မြို့တော်ဝန်အိမ်သို့ သွားကြစဉ် ဟျူးက အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မြို့တော်ဝန်မှာ သူတို့လာမည့်အကြောင်း ကြိုတင်
သိလိမ့်မည် ထင်သော်လည်း ဒန်းဝစ်သို့ ခရီးလွန်နေသဖြင့် သုံးရက်ကြာမှ ပြန်
ရောက်မည့်အကြောင်း သိကြလေသည်။

(ရှူး) “ဒီလိုဆိုရင် ခက်တာပဲ။ ဒီတော့ နက်ဖြန်အထိ စောင့်ဆိုင်းရင်း
ခုည အသင့်ပြင်ထားကြမှ ထင်ပါရဲ့”

(ဟျူး) “ကျွန်တော်တော့ မဆိုင်းနိုင်ဘူး။ ဝရမ်းဟာ ကျွန်တော့်ကို
လည်း ညွှန်းထားတာပဲ။ ဒီတော့ မြို့တော်ဝန်ဆီ စာရေးပစ်ခဲ့ပြီး ဘလိုက်ဘတ်ကို
ကျွန်တော် အခုပဲ လိုက်မယ်။ လာဟေ့ ... ဒစ် တို့များ အမှောင်ခဲလို့ မဖြစ်ဘူး”

*

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးမှာ ဖွင့်ထားသဖြင့် သူတို့လူစုသည် အတွင်း
သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်၍သွားကြရာ၊ အခန်းမှာ အလွန် ကျယ်လှသော်လည်း

၇ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လူများ ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးကျလာသည့် ဝင်လှ ဆဲဆဲ နေရောင်တွင် တွေ့မြင်ရသော ရှုမြင်ကွင်းကြောင့် ထိုလူများကိုပင် ဂရုမစိုက် နိုင်ဘဲ ရှိနေကြလေသည်။

ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည့် ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့တွင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရပ်လျက် ပလ္လင်လက်ရမ်းကိုမှီကာ ဒူးထောက်နေသည့် လူနှစ်ဦးအား ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပေးလျက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်မှာ အင်္ကျီရှည် အနီကြီးကို ဝတ် ထားပြီးလျှင် ဆံပင်ကို ဖြန့်ထား၏။ အင်္ကျီနီဝတ်ထားသူကား အခြားမဟုတ် နီကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ အနီး၌ အိမ်ဖခင်သည် ရပ်လျက်၊ ၎င်းနောက်တွင် ကား အခြားနိုက်သူရဲကောင်းများနှင့် လက်နက်ကိုင်များ ရှိလေသည်။ စကြိုထဲ တွင် ဆာဂျန်၏မြေယာတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသူများရှိ၍ ၎င်းတို့သည် ယဇ်ပလ္လင် ရှိရာသို့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

ဟူူးတို့လူစုအား ဘုန်းကြီးက ရှေးဦးစွာ တွေ့မြင်သွားသဖြင့် “ဘုရား သခင်ရဲ့ အိမ်တော်တွင်းမှာ လက်နက်ကိုင် လူစိမ်းတွေ ဘာလာနှောင့်ယှက်တာ လဲ” ဟု ဘုန်းကြီးက အော်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ယဇ်ပလ္လင်ကိုမှီကာ ဒူးထောက်နေသော နိုက်သူရဲကောင်း သည် ရုတ်တရက် ခုန်၍ထလိုက်ကာ၊ သူတို့ ဘက်သို့မျက်နှာမူလိုက်လေ၏။ ထိုသူမှာ အကူးပင်ဖြစ်ကြောင်း ထိုအခါမှ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အင်္ကျီနီ ဝတ်ထားသော အိကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

ဆာဂျန်ကလေးဗာဒင်ကလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟူူးနှင့် သူ့လူ များကို စကြိုကွက်လပ်တွင် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဟူူးက -

“ကျွန်ုပ်ကား မိမိအရှင်သခင် အက်ဒွပ်ဘုရင်မင်းမြတ်အား သစ္စာဖောက် မှုဖြင့် ကောင့်နွိုင်ယန် အက်ဒမန်အကူးအား ဖမ်းဆီးရန် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဝရမ်း ကို ယူဆောင်လာ၏။ အသို့နည်း အက်ဒမန်အကူး ... အဖမ်းခံလော့”

ဤသို့ရဲတင်းလှသော စကားများကို ကြားရသောအခါ၊ ပြင်သစ် နိုက်သူရဲကောင်းများနှင့် တပည့်တပန်းတို့သည် ဓားလွယ်များကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးလျှင် သူတို့၏သခင်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသဖြင့် ဟူူးနှင့်သူ၏အဖော်များက လည်း ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

(အင်ဒရူး) “နေကြဦး၊ ဘုရားသခင်၏သန့်ရှင်းသော အိမ်တော်ကို သွေးမစွန်းပါစေနဲ့။ ဟေ့ ရုပ်ဖို့နယ်သူနယ်သားတွေ၊ သင်တို့ဟာ သင်တို့ကို ပြင်သစ်တွေ လက်ကို ဝကွက်အပ်မယ့် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို လက်ခံထား တယ်ဆိုတာ သိထားကြစမ်း။ သူ့အတွက် သင်တို့ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်မလျှို ချင်ကြနဲ့။ အသင်တို့ ဘုရင် မင်းမြတ် ရာဇမာန်ရခြင်း ခံရလိမ့်မယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်

ဟာ အကူးကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဖို့ အရာရှိအားလုံးနဲ့ လူတကာကို အမိန့်ထုတ် ဆင့်ထားတယ်။ နားလည်ကြရဲ့လား” လက်ရမ်းများကို ဖေးကိုင်ကာ အသာအယာ ထ၊ လိုက်ပြီး နောက် ဟျူးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မည်သူမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့နောက် ဟျူး က -

“ဆာအက်ဒမန်အကူး အသင် အညံ့ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပြင်မှာ စောင့်နေကြတဲ့ ဒန်းဝစ်မြို့သားတွေရဲ့ အဖမ်းခံမလား”

အကူးသည် နောက်သို့လှည့်၍ ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်နှင့် စကားခပ် သွက်သွက်ကလေးပြောနေစဉ် ပရိသတ်အားလုံးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ကြည့်နေကြလေသည်။ ထိုနောက်တွင် ဆာဂျွန်ကလေးဗဒင်သည် အိပ် မက်နေရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် -

“ဟျူး ဒီကရက်ဆီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ စာချွန်တော်ထဲမှာ ဂျွန်ကလေး ဗဒင်အတွက်ကော ပါသလား”

“မပါပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အသင်ဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်က လှည့်စားတာကို ခံနေရတဲ့ လူရိုးတစ်ယောက်ပါလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက် တင်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ငါ့သားကို သတ်ခဲ့တဲ့ မင်းဟာ ငါ့အိမ်ထဲ ဘာလာလုပ် တာလဲဟင်။ သစ္စာဖောက်လို့ မင်းက စွပ်စွဲတဲ့ ဒီနိုက်သူရဲကောင်းနဲ့ ငါ့သမီးကို အခုပဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီ။ ဒီတော့ အခု ငါ့ရဲ့ သွေးသားဖြစ်လာပြီ။ သူ့ကို ငါ ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်၊ သွား ... ခု ထွက်သွား”

“ဟင် ... ဘယ့်နှယ့်လက်ထပ်လိုက်သလဲ။ သူ့သဘောနဲ့ သူ မဟုတ် ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ထ၊ စမ်းပါ အိရဲ့။ မောင်တို့ကို ခုန်တာ ပြောစမ်းပါ”

အိသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီးလျှင်

(အိ) “အခု ဘယ်သူစကားပြောနေတာလဲ ဟင်။ သင်ဟာ သေပြီလို့ အကူးက ကျမ်းကျိန်ပြောတယ်။ အို ... ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ဟျူး ... ဟျူးရေ”

(ဟျူး)

“အိ ... အိကို ဟောဒီသစ္စာဖောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးပြီလို့ သူတို့က ပြောတယ်”

(အိ) “ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးပြီ ... ဒီအဝတ်အစားကြီးနဲ့ ဟင် ... ဒီဟာ သွေးနိမိတ်ပါလား”

၈ ၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဆာအင်ဒရူး) “ဘုရားသခင်၏ နာမတော်ကို ထောက်ပြီးတော့၊ ဒီဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ တဆိတ်ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဂျွန်ကလေးဗာဒင်၊ ဟောဟို မိန်းကလေးဟာ သူ့ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ဆေးခပ်တာ ခံရရင်ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် ရူးချင်လည်း ရူးရမယ်။ ကိုယ့်လူ ... ကိုယ်သမီးကို ကိုယ်ပြန်ပြီးတော့များ ဆေးခပ်ထားသလားဟင်”

(ဂျွန်) “ကျုပ်သမီး ကျုပ်က ဆေးခတ်ရမယ်ဟုတ်စ ... ကျုပ်ကလား ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ဘုန်းကြီးသာ မဟုတ်ရင် ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ခင်ဗျားလျှာကို ဖြတ်ပြီးသားပဲ။ သူ့သဘောနဲ့သူ လက်ထပ်တာပေါ့”

(ဟျူး) “ဒါကိုတော့ နောက်မှ စုံစမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ။ ကဲ ... ဆာအင်ဒရူး အညံ့ခံပါတော့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အရေးကို ဦးစားပေးရမယ်” ကလေးဗာဒင်က ဓားလွယ်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာရင်း -

“နေဦး ... ငါ့အိမ်မှာ ငါ့အရေးကို ဦးစားပေးရမယ်။ အကူးဟာ ငါ့သမီးရဲ့ ယောက်ျား၊ ဟေ့ ... ဟျူးနဲ့ ကုန်သည်ကောင်တွေ ဒီအထဲက ထွက်သွားကြ”

ဟျူးသည် အရေးမစိုက်ဘဲ အကူးရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ ဆာဂျွန်သည် သူ၏ဓားလွယ်ကို ရုတ်တရက် မြှောက်လိုက်ပြီး အားရှိသမျှ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ ဓားချက်သည် ဦးခေါင်းကို ထိသွားသဖြင့် ဟျူးသည် သံချပ်အင်္ကျီ သံတချွင်ချွင်နှင့် ကျောက်တုံးများ စီခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားပြီး နောက် မလှုပ်မယှက်ရှိနေလေတော့သည်။ ဂရုဒစ်လည်း ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူ့ခါးတွင် အမြဲချိတ်ဆွဲပါလာလေ့ရှိသော လေးသမားသုံး ပုဆိန်ကို လက်တွင် မြှောက်ကိုင်လျက် ဆာဂျွန်ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်သွား၏။ သို့သော် ဆာအင်ဒရူးက ဆီး၍ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

(ဒရူး) “ကလဲစားချေဖို့က တို့များ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်ပါကွာ။ ဟော ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဤသို့ ပြောနေဆဲမှာပင် ဆာဂျွန်သည် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြစ်စပြုလာ၏။ သူ့လက်တွင်းမှ ဓားလွယ်ကို လွှတ်ချလိုက်ကာ လူ့လက်များဖြင့် ရင်ဘတ်ကို အသာဖိထားပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်စလုံး မြှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ခူးများခွေကျကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ထိုင်ကျသွားရာမှ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ခေါင်းကြီးမှာ ယဇ်ပလ္လင် လက်ရမ်းကို မှီလျက်သား ဖြစ်နေတော့၏။

သဘာဝအလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်သာ ကျန်နေတော့၏။ အိမှာလည်း ယခုမှ နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်လာကာ ဟစ်အော်၍ နေလေတော့သည်။ ဆာအင်ဒရူးသည် လဲကျသွားသည့် လူ

သတ်သမားနှင့် အသတ်ခံရသူတို့နှစ်ဦးအား အသက်မထွက်သေးမီ အာပတ်ဖြေ
ခြင်းအမှုကို ပြုပေး၏။ မြေခွေးမျက်နှာနှင့်တူသော ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်သည်
အကူးနှင့် သူ၏ နိုက်သူရဲကောင်းများအား တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်
တွင် အကူးလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် အိရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလိုက်ရာ
ထိုအခိုက်မှာပင် အိသည်လည်း မေ့မျောသွားသဖြင့် ဂရေးဒစ်က အသာဖမ်းကိုင်
ထားလိုက်ရလေသည်။

နစ်ကလပ်က ဆာအက်ဒမန်ကို ဆွဲထားရင်း “မလုပ်ပါနဲ့လေ။
အသက်ဟာ မိန်းမထက် ပိုအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။”

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးရှူးတိုင်များကို မှောက်ပစ်လိုက်
သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားလေရာ အကူးနှင့် သူ့လူများ
အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြချေ။

ကြည့်ရှုနေသူများလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားကြ
လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ထပ် မီးရှူးတိုင်များ ယူလာသောအခါတွင် ဟူး၏
လူများသည် သူတို့ချည်း ကျန်ရှိရစ်တော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(ဂရေးဒစ်) “ပြင်သစ်ကောင်တွေ ပြေးပြီ ... ဟေ့ လူတွေ ကျုပ်နောက်
ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

သူတို့သည် အပြင်ဘက်သို့ အပြေးထွက်ကာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှာဖွေ
ကြ၏။ သို့သော် အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရတော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမကြီး
တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့်သာ အကူးနှင့် သူ့လူများသည် နောက်ဖေးတံခါး
ပေါက်များမှ တောအုပ်များထဲသို့ မြင်းများစီး၍ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း
သိရှိရလေသည်။

ဆာအင်ဒရူးက အကျိုးအကြောင်း သိရပြီးနောက်တွင် -
“မာစတာ ဒီကရက်ဆီ၊ အသင့်လူတချို့နဲ့ ဒန်းဝစ်ကို ပြန်သွားပြီးတော့
တကယ်လို့ ဒီသစ္စာဖောက်တွေ လွတ်သွားခဲ့ရင် ဘုရင်မင်းမြတ် ရာဇမာန်ရှုလိမ့်
မယ်လို့ မြို့သူမြို့သားတွေကို သတိပေးလိုက်ပါ။ ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေအားလုံးကို
လည်း ခြေမြန်တော်တွေ လွှတ်ပါ။ အကူးနောက်ကိုတော့ အလုံးအရင်းနဲ့ လိုက်ပြီး
အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းခဲ့ပေတော့။ ဟေ့ ... ဂရေးဒစ်ရယ်၊ မင်းတို့နဲ့ လန်ဒန်ကို
ပါသွားတဲ့ လူတွေရယ် ဒီမှာနေရစ်ဦး။ အကူးဟာ ပြန်လှည့်ချင်လည်း လှည့်လိမ့်
ဦးမယ်။ ဒီတော့ လေဒီအိနဲ့ မင်းသခင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ တချို့ ချန်နေဦး
မှ ဖြစ်မယ်”

ဒီကရက်ဆီနှင့် သူ၏သားနှစ်ယောက်တို့သည် အစေခံများနှင့် ဒန်းဝစ်
ဘက်သို့ မြင်းများကို အပြင်းနှင်သွားကြ၏။ သို့သော် အကူးတို့လူစုမှာ လွန်ခဲ့

၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သော သုံးနာရီခန့်ကပင် ဖလန်ဒါသို့ အသင့်စောင့်နေသော သင်္ဘောကလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့၏။

ထိုသတင်းကိုကြားသိရသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အမျက်တော် ရှုကာ ဒန်းဝစ်မြို့ဝန်အား ရာထူးမှ ချထားလေသည်။

*

မာစတာဒီကရက်ဆီနှင့် သူ၏လူများ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဒစ် သည် ရှေးဦးစွာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အနံ့အပြား ရှာဖွေလေရာ အစေခံယောက်ျား နှင့် မိန်းမအချို့ကိုသာ တွေ့ရှိ၍ ယင်းတို့အား အကယ်၍ သူ့အမိန့်ကို မနာခံလျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားပြီးသော် ဆွဲတံတားကိုလည်း တင်ထားလိုက် လေသည်။ ထို့နောက် အစစအရာရာ လုံခြုံအောင် စီစဉ်ကာ တံတိုင်းများတွင် အစောင့်များ ချထားလျက် အကယ်၍ အကူအညီလိုက် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဖြင့် တောင်းခံရန် အမြင့်ဆုံးမျှော်စင်ထိပ်ရှိ သံဒယ်အိုးကြီးထဲတွင် ထင်းများ အသင့်ရှိအောင်လည်း ပြုလုပ်ထား၏။

သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်တွင် ဆာအင်ဒရူးသည် ဟျူးဒီကရက်ဆီ အိပ်ရာအနီးတွင် ခူးထောက်လျက် စောင့်ကြည့်နေစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး နောက် အိမ်သည် မီးရှူးတိုင်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

(အိ) “သူသေပြီလား ဖခင်”

ရှူးက “မသေပါဘူး သမီး၊ ဖခင်ကိုယ်တိုင် အရှေ့နိုင်ငံများက ရခဲ့တဲ့ နည်းနဲ့ ကုလို့ သေတွင်းက လွတ်ပါပြီ”

ထို့နောက်တွင် သူသည် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပြီး မည်သို့ကုသခဲ့ရပုံတို့ကို အသေးစိပ်ရှင်းပြလေသည်။

(အိ) “သူမသေဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲဟင်၊ အခုကြည့်ရတာ တော့ အသေလိုပဲ ဖြစ်နေပါလား”

(ရှူး) “သိတဲ့နည်းရှိတာပေါ့ သမီးရယ်။ ထပ်မမေးပါနဲ့တော့၊ နို့ပေမဲ့ ဘာမျှ မကြောက်ပါနဲ့၊ သူ့အသက်ရှင်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

အိသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်၏။

(အိ) “ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မေးပါရစေဦး ဖခင်ရယ်။ ကျွန်မ ကိစ္စပါပဲ။ ဟိုတိရစ္ဆာန်ကောင်ဟာ ကျွန်မကို ဆေးခတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ နွားနို့သောက်မိပြီး တော့ အိပ်မက်တွေ မက်တာကလွဲပြီး ဟျူး ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကြားရ တဲ့အထိ ဘာမျှမမှတ်မိဘူး။ အခု သူတို့က ကျွန်မကို ဒီနှိုင်းယန်နဲ့ သူ့ဘုန်းကြီးက လက်ထပ်ပေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အခုမှ ဒါတွေကို ကျွန်မ သိရတယ်။ ဟောဒီ ကျွန်မ လက်ပေါ်မှာလည်း လက်စွပ်တစ်ကွင်း (သူသည်

လက်စွပ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။) တရားတော်အရဆိုရင် ဒီလူဟာ ကျွန်မ ရဲ့ ယောက်ျားပဲလား ဖခင်”

ဆာအင်ဒရူးက အတန်ကလေးကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ငါ မပြောနိုင်ဘူးကွယ်။ ဒီဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်ဟာ တို့က လူယုတ်မာ တစ်ယောက်လို့ ယူဆပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်ကွယ်။ သူ့မှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အာဏာစက် တည်နေသေးလေတော့၊ မင်းမေးတာ ဖြေဖို့ ခက် နေတယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဆေးခတ်တယ်လို့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိပေမဲ့ သူဟာ မင်းကို ဆေးခတ်ထားတယ်လို့ သိချင်မှ သိမယ်။ မင်းကလည်း ငြိမ်နေတော့ သဘောတူတဲ့ လက္ခဏာရှိတာကိုး။ ဒီတော့ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားဟာ ပြည့်စုံနေတာပေါ့။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းဖခင်ကိုယ်တိုင် ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဆောင်နှင့်ခဲ့တယ်။ ဆေးခတ်တယ်ဆိုတာကတော့ တွေးဆချက် တစ်ရပ်ပဲ ဖြစ် နေတယ်။ အထောက်အထားလည်း မရှိဘူး၊ သက်သေဆိုတာကလည်း မင်း တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သာသနာ့ တရားဥပဒေအရ မင်းဟာ ဒီနိုင်ငံယန်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပဲ”

(အိ) “သာသနာ့တရားဥပဒေအရ ဟုတ်လား ... ဘုရားသခင်ရဲ့ တရား ဥပဒေအရ ကောဟင်။ ကျွန်မနဲ့ သစ္စာပန္နက်ထားတာ ဟောဟိုလူပဲ၊ ဒီတော့ အပြန်တစ်ရာ သေပေစေ။ ဒီပြင် လူကိုတော့ ကျွန်မ မယူဘူး။ တကယ် လို့ အရေးကြီး လာရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ သတ်သေလိုက်မှာပဲ”

(ဒရူး) “ရှူး ... တိတ်စမ်း၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သာသနာက ချည်နှောင်ပေးတဲ့ အထုံးအဖွဲ့ကို သာသနာက ပြန်ပြီးပေးနိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ပုတ်ရဟန်းမင်းထံ လျှောက်ထားရမယ်။ ဒါကို ငါ့တာဝန်ထားလိုက်ပါ။ နို့ပြီးတော့ ... ဒီကောင်ဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပါ။ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်က လည်း သူ့အသက်ကို လိုချင်တယ်။ နို့ပြီးတော့ ဟောဒီ ဟူးကလည်း လိုချင် လိမ့်ဦးမယ်။ သိပ်စိတ်ညစ်မခံပါနဲ့ သမီးရယ်။ အခြေအနေတွေဟာ ဒီထက်ပိုမဆိုး တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတော့။ ပြီးခဲ့တာကိုတော့ ပြန်ပြင်လို့ မရနိုင်ဘူးကွယ်။ ကိုင်း ... သွားပြီး အနားယူပေတော့။ ငါ လူနာနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း မပြုစုနိုင်ဘူးကွယ်။ ကဲ ... သွားတော့၊ မင်းဖခင်ဟာလည်း မင်းကောင်းကျိုး အတွက် သူ့နည်းနဲ့သူ လုပ်တာပါပဲ”

ထို့နောက် အိသည် ဟူးအား တစ်ခဏမျှ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက်၊ လာစဉ်ကကဲ့သို့ပင် အခန်းတွင်းမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထွက်သွား လေ၏။

*

၈ ၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သုံးရက်ကြာသောအခါမှ ဟူးသည်ပြန်လည်သတိရလာ၏။ သို့တိုင် အောင် သူသည် အားနည်းလွန်းသဖြင့် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှစကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ရာထဲတွင် နေရလေသည်။ ဆာအင်ဒရူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့သည် သူ့အား နေ့ညဉ့်မပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရာ မကြာမီ နလန်ထလာခဲ့ပြီးနောက်၊ နေသာသော တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာထဲမှထကာ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်နိုင်လာတော့၏။ သို့သော် လမ်းက ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်သေးပေ။ အကြောင်းသော်ကား၊ ကလေးဗာဒင်၏ ဓားချက်ဖြင့် လဲကျသွားရာတွင် လက်ဝဲ ခြေဆစ် ပြုတ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကလေးဗာဒင်၏ ဓားချက်ကြောင့် သူ၏လက်ဝဲဘက် ခြေထောက်မှာ သေသည်အထိ ခပ်ဆာဆာ ဖြစ်၍နေတော့ သတည်း။

သို့သော် ထိုနေ့တွင် အိကို တွေ့ရတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အနာကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ မကြာမီ အိသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ လေသည်။ အိမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာနှင့် ထိတ်လန့်စရာများကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍၊ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ချောမောလှနေပေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ အိဝင်လာခိုက် တွင် ဆာအင်ဒရူးလည်း အခန်းထဲ၌ပင်ရှိနေသဖြင့် သူ့ရှေ့မှာပင် အိက သူ၏ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင်ကို ဟူးအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင်မှ အိမှာ သူ့ဖခင်က အခန်းလှောင်ထားခြင်းခံခဲ့ရပုံနှင့် ဆေးခတ်ခြင်းခံခဲ့ရပုံတို့ကို ပထမဦးစွာ သိရတော့၏။ ဆာဂျွန်မှာ ကွယ်လွန်သွား ပြီဖြစ်၍ အိမှာ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံဖြစ်လာကြောင်းကိုလည်း သိရ၏။ အရှက်မရှိလှသော အကူးကမူ၊ အိအမွေရလိုက်သော ပစ္စည်းများအတွက် အိသည် သူ၏တရားဝင်ဇနီးသည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြင်သစ်မှ နေ၍ ကြေညာလိုက်သေး၏။

နောက်ဆုံးတွင် အက်ဒွပ်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ဆာအင်ဒရူးအားအနီးထံသို့ ထိုနေ့နံနက်ကပင် ရောက်ရှိလာသော စာတွင် ဟူးအား အကူးလွတ်မြောက်သွား သည့်အတွက် အပြစ်မတင်လိုကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ့ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းခဲ့လျှင် သူနှင့် သူ၏ အစေခံ လေးသမားတို့သည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဖြစ်စေ၊ မကြာမီ သူကိုယ်တိုင် အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်ရန် ကြံရွယ်ထားသော ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဖြစ်စေ၊ သူနှင့်ဖြစ်စေ၊ လာရောက်တွေ့ဆုံစေလိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ဟု လည်း သိရှိရလေ၏။ ထို့ပြင် အက်ဒမန်အကူးသည် နော်မန်ဒီသို့ ရောက်သွား လျှင် ရောက်သွားခြင်း အင်္ဂလိပ်ဘုရင်၏ ကျေးဇူးသစ္စာကို အတိအလင်းတော် လှန်ကာ သူ့အား စစ်ဖက်ရန်အတွက် လူသူစုဆောင်းနေခဲ့ကြောင်းနှင့် အကူးက ဆာဂျွန်ကလေးဗာဒင်ပိုင် မြေယာများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလျက်

ရှိရာ၊ အကယ်၍ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုမြေယာများကို သိမ်းယူရန် ကြံရွယ်ထားသဖြင့် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံ သိလိုကြောင်းနှင့်လည်း ထိုစာတွင် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

(ဟူ၍)

“အိ ... မင်းဟာ ဒီကောင်ရဲ့ဇနီးသည် ဟုတ်လားဟင်၊ မောင့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

(အိ) “မဟုတ်ပါဘူး ဟူ၍ရယ်။ ဒန်းဝစ်မှာ မွေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ သဘောမတူဘဲ လက်ထပ်ပေးနိုင်သလား။ နို့ပြီး ... ဆေးခတ်ခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သဘောတူရာ ရောက်နိုင်သတဲ့လားဟင် ... ဒီလိုဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရားမျှတမှု မရှိတော့ဘူး”

(ဒရူး) “တရားမျှတမှုဆိုတာကတော့ ဒီခေတ်မှာ အလွန်ရှားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာပေပေါ့ သမီးရယ် ... ပြီးတော့ ငါ့သားကလည်း စိတ်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပုတ်ရဟန်းမင်းကြီးထံ အထောက်အထားသက်သေနဲ့တကွ အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြလျှောက်ထားလိုက်ပါပြီ။ မိတ္တူတွေကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ထံရယ်၊ နော်ဝစ်ဂိုဏ်းအုပ်နဲ့ ကင်တာဗာရီဂိုဏ်းအုပ်တို့ထံလည်း ပို့ပြီးပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ သာသနာရေးဆိုင်ရာ တရားဥပဒေလှည့်ဘီးကြီးဟာ တော်တော်နဲ့ မလည်နိုင်ဘူး။ ရွှေအမဲဆီ ထိုးပေးရသကွယ့်”

(ဟူ၍) “ဒီလိုဆိုရင် ဒီထက်ပိုမြန်တဲ့ တခြားဥပဒေတစ်မျိုးရှိပါသေးတယ်။ လက်နက်အားကိုးတရား ဥပဒေလေ၊ တကယ်လို့ မင်းဟာ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ မကြာခင်ပဲ မင်းဟာ မုဆိုးမဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါရင်လည်း သေမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အထွတ်မြတ်ဆုံး ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့မှာပဲဖြစ်ပေစေ၊ ဒီနှိုင်းယှက် ကို အလွတ်မခံတော့ဘူးဟေ့”

အိမှာ တွေဝေစဉ်းစားနေဟန်ရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောတော့ချေ။

ဇ

၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်၊ စနေနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ပါရစ်မြို့မှ သေပြေးရှင်ပြေး ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီးနောက် လူအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရစ်သော အင်္ဂလိပ်တပ်မှာ ရန်သူတို့ ဖိနှိပ်တိုက်ခိုက်သည်ကို ခံရသဖြင့် ပြင်သစ်လူမျိုး သစ္စာဖောက်တစ်ဦးညွှန်ပြသော ရေအတိမ်ဆုံးနေရာမှ ‘ဆုမ်း’ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့လေသည်။ ယခုမူ ကရက်ဆီလွင်ပြင်တွင် အရှုံးအနိုင်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လျက်ရှိနေ၏။

ဂရေးဒစ်သည် မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေသော ရွာတစ်ရွာရှိ သစ်တော်သီးပင် တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ စစ်တပ်များ အနေအထားကို ကြည့်ရှုလေ့လာရင်း သစ်တော်သီးများကို စားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဒီသစ်တော်သီးတွေဟာ အတော်ကောင်းတယ် သခင်။ စားခွင့်ရတုန်း စားစမ်းပါ။ မတော်လို့ သေသွားရင် မစားလိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်” ဟု ဟျူးအား လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။ ဟျူးအား တစ်လုံးပစ်ပေးပြီးလျှင် အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာသော လေးသမားများအားလည်း အတော်များများ ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဒစ်သည် သူ့အနီးရှိ အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်အား သစ်တော်သီး တစ်လုံးလှမ်းပေးရင်း “ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ဂျက်ဂရင်း၊ ဒီဟာကို မိတ်ဆွေရင်းချာ အဖြစ်နဲ့ ယူစမ်းပါ။ ဝင်ဆာမှာတုန်းက ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို အနိုင်ယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အခု ခင်ဗျားရဲ့ အစွမ်းပြပြီး ကျုပ်ကို အနိုင်ယူစမ်းပါ။

ခင်ဗျားပစ်လို့ မှန်တဲ့ မြားတွေ မှတ်ထား၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်မြားတွေ မှတ် ထားမယ်”

(ဂျက်ဂရင်း) “အေး ... မှတ်ထားပေါ့”

ထိုခဏ၌ လက်ဝဲဘက်ရှိလူအုပ်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဟစ်အော်လိုက် သော ကြွေးကြော်သံကြီး တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် အရာရှိတစ် ယောက်က “တန်းစီကြ၊ တန်းစီကြ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြချီလာပြီ” ဟု ဟစ်အော် လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကမူကလေး တစ်ခုဆီမှ သံချပ်အင်္ကျီ အပြည့်အစုံဝတ်လျက် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် အက်ဒွပ်ဘုရင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် ပြင်သစ်ပြည်တံဆိပ်များ ထိုးထားသည့် ခါးတိုအပေါ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော်လည်း သူ၏မျက်နှာကို အားလုံးမြင်စေရန် ခေါင်းစွပ်ဦး ထုပ်ကို မြင်းကုန်းနီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ သူသည် စီးနေကျစစ်မြင်းကြီး ကို စီးမလာဘဲ အလှစီးမြင်းဖြူကလေးကို စီးလျက် လက်တွင် တုတ်ငယ်တစ် ချောင်းကို ကိုင်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မာရှယ်နစ်ဦးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဦးထုပ်တွင် အရည်အသွေး ကောင်းလှသည့် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို တပ်ဆင် ထားပြီး ဝေလမင်းသား အက်ဒွပ်ဟု အားလုံးကပင် သိကြသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်တစ်ယောက်လိုက်ပါလာလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တပ်သားများက ကောင်းချီးပေးသည်ကို ရာဇ အိန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ဦးညွတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုရင်း ဆက်လက်စီးနင်းသွားရာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အစီအစဉ် မပြုရသေးသဖြင့် နိုက်သူရဲကောင်း အချို့နှင့် လက်နက် ကိုင် အချို့ ရောနှောလျက်ရှိသည့် လေးသည်တော်များ သုံးတန်းတန်းစီလျက် ရှိနေရာသို့ရောက်လျှင် မြင်းကို ဧကန်သတ်ကာ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်အဝေးရှိ လွင်ပြင်တွင် သစ်ပင်အုပ်များအောက်မှ မြားပစ်၍ မရောက်နိုင်သောနေရာသို့ ခမ်းနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပြင်သစ်နိုက်သူရဲကောင်းလေးဦးနှင့် လက်ပါးစေ အချို့ ပေါ်လာပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေကြ၏။ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်အခြေအနေ ကို စူးစမ်းကြည့်ရှုနေဟန် တူလေသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့”

ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က မေးလိုက်၏။

(မာရှယ်တစ်ဦး) “တစ်ယောက်ကတော့ လော့ဗာဇိုင်းယီးပဲ။ သူ တံဆိပ်ကို ကျွန်တော်မျိုး ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားလူ တွေရဲ့ တံဆိပ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးကောင်းကောင်းကြီး မမြင်ရပါဘူး အရှင်။

၈ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို လာစုံစမ်းထောက်လှမ်းတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ထွက်ပြီး တိုက်ရမလား ... အရှင်”

(အက်ဒွပ်) “နေဦး ... သူတို့မြင်းတွေက တို့မြင်းတွေထက်ပိုပြီး လတ်ဆတ်နေတယ်။ သွားပါစေလေ ... မကြာခင် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေါ့”

ထိုနောက် သူတို့သည် အေးဆေးစွာ မြင်းစီး၍ သွားကြလေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်သည် ကမူကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်၍ အင်္ဂလိပ်များဘက်သို့ လှည့်ကာ မတော်တရော် လုပ်ပြလေသည်။

(အက်ဒွပ်) “ဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်ဆီ ရောက်အောင်ပစ်နိုင်တဲ့ လေးသမား တစ်ယောက်သာ ရှိရင်တော့ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ပြောသာပြောရတယ် ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးလေ။ ဒီလောက် အဝေးကြီးကို ဘယ်သူမှန်အောင် ပစ်နိုင်မှာလဲ”

ထိုအခါ ဂရေးဒစ်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။

(ဒစ်) “ကျွန်တော်မျိုး စမ်းကြည့်ပါရစေ အရှင်”

(ဒွပ်) “ငါ့ရွှေမြားကလေး ဦးထုပ်မှာ တပ်ထားပါကလား။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်၊ ဩော် ... ငါမှတ်မိပြီ ဝင်ဆာမှာတုန်းက တို့များကို လေးစွမ်းပြခဲ့တဲ့ ရုပ်ဖို့က ဂရေးဒစ်မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... နေရာကျပြီဟေ့ ... မင်းရောက်အောင် ပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကြိုးစားစမ်းပေါ့ကွယ်”

ထိုအခါ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော ဟူးက -

“ကိုင်း ... ဒစ် မင်းအရင်က ဒီလိုခက်ခက်ခဲခဲတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဝင်၍ ထောက်လိုက်လေသည်။

သို့နှင့် သူသည် မြက်ခင်းကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် ဖိ၍နင်းပြီးသော် လေးညှို့ကို သူ၏နားရွက်နှင့် တစ်ပြေးတည်းနေအောင် ဆွဲလိုက်၏။ ထိုနောက် ရန်သူရှိရာသို့ မျက်လုံးတစ်လုံးဖြင့် ချိန်ဆကာ မြားကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ လူများ ငေးကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် မြားတံသည် တလက်လက် မြင့်တက်သွားလျက် အောက်သို့ စိုက်သွားသဖြင့် ဘုရင်က “မမိဘူးဟေ့” ဟု အော်လိုက်၏။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ ပြောလိုက်ဆဲမှာပင် မြားသည် စိုက်ဆင်းသွားရာမှ ထောင်တက်လာပြီးလျှင် တန်း၍သွားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ မတော်တရော် လုပ်ပြသော စစ်သားသည် မြားလာနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ထွက်ပြေးရန် လှည့်လိုက်၏။ သို့လှည့်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ အခုန်လိုက်တွင် မြားသည် ထိုသူ၏ ကျောရိုးကို နောက်မှ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စိုက်လိုက်ရာ၊ ထိုသူသည် ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချခြင်းခံရသော နွားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေသည်။

အံ့ဩဖွယ်မြင်ရသော အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် ဒစ်အား တစ်ခဲနက် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ ဟျူးကမူ ဒစ်အား လည်ပင်းကို ဖက်၍ နမ်းလိုက်သေး၏။

(ဂျက်ပရင်း) “ဒီလူဟာ လေးသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဝေကြီးပဲ”

(ဘုရင်မင်းမြတ်) “အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကဝေမျိုး ငါ့မှာ များများ ရှိရင် ကောင်းတာပဲ။ ကိုင်းဟေ့ ဒစ်၊ မင်းဘာဆုလိုချင်သလဲ ပြောစမ်း”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှ အလိုမရှိပါဘူး အရှင်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်လို တော်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့သခင် ဟျူးဒီကရက်ဆီကို နိုက်သူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ သူ့အတွက်ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင်၊ ကျွန်တော်မျိုး အခုလို စွန့်စားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

(ဘုရင်) “ဟုတ်ကဲ့လား ဒီကရက်ဆီ၊ အင်း ... အခုမှပဲ အကူးနဲ့အိတို့ အကြောင်း ငါသတိရတော့တယ်။ ကိုင်း ... ဟျူး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က တိုက်ပွဲမှာ မင်းအတော် ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ပြီး ဆုမ်းမြစ်ကို နောက်ဆုံးဖြတ်ကူးလာတယ်လို့ ကြားရတယ်။ နို့ပြီး တို့များ မင်းကို ဆပ်စရာအကြွေးတွေ ရှိနေသေးတယ်ကွယ့်။ ဒီကိုလာခဲ မင်းစားလွယ်ကို ပေးစမ်း”

(ဟျူး) “သည်းခံပါ အရှင် ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကိုယ့်တပည့်စွန့်စားမှု အတွက်နဲ့ နိုက်သူရဲကောင်းအဖြစ် မခံချင်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ခံပါရစေ အရှင်”

(ဘုရင်) “အေး ... ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုး ချီးကျူးစရာပဲဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီကရက်ဆီရဲ့ ဒီနေရာဟာ ကရက်ဆီလို့ ခေါ်တာဟာ နိမိတ်ကောင်းတစ်ခုပဲလို့ ငါ ထင်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် လာဘ်ကောင်တွေပဲ။ ကိုင်း ... ဒီတော့ သူတို့နှစ် ယောက် တိုက်ပွဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ကွဲ မဖြစ်စေနဲ့၊ ဒါကိုကြည့်ဆောင်ရွက်ပါ။ ‘လော့ဝါဝစ်’ ဒီကရက်ဆီလည်း လေးအကိုင်တတ်သားပဲ။ သူ့ကို လေးသည် တော်တွေနဲ့ အတူတိုက်ပေစေ၊ နောက်ပြီး အချိန်ကျရင် လက်နက်တွေနဲ့ ပူးပေါင်း ပြီး တိုက်ချင်ရင် တိုက်ပေစေပေါ့ ... ဪ ... နေပါဦး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သားတော် အနားမှာ နေရာချထားပေးလိုက်။ အဲဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲ အပြင်းအထန် ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆက်လက်၍ ... “အင်္ဂလန်ပြည်သား အပေါင်းတို့ ဖိလစ်ဘုရင်သည် ပြင်သစ်ပြည်တွင် ရှိသမျှ အင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာလေပြီ။ အင်္ဂလိပ် တို့သည် အရေအတွက်ကို အရေးမထားကြောင်း၊ တရားမျှတမှုနှင့် မိမိတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကိုသာ အရေးထားကြောင်း၊ ယနေ့ဖြစ်စေ၊ နက်ဖြန်ဖြစ်စေ မည်သည့် အချိန်တွင် မဆိုပြုကြလော့။ အို ... ကျွန်ုပ်၏ ညီအစ်ကို မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့

၉ ၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အက်ဒွပ်အား ကရက်ဆီလွင်ပြင်နှင့် ပြင်သစ်ပြည်တို့မှ တိုက်ထုတ်သည်ကို ကြည့်
နေကြမည်လော။ သင်တို့ အလံများနှင့် မကင်းမကွာ ရှိကြလော့၊ သင်တို့၏ ဘုရင်
အနီးတွင် ရှိကြလော့။ အကယ်၍ လိုအပ်လျှင် သင်တို့ရှိနေသည့်နေရာတွင်ပင်
အသေခံကြလော့။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုနည်းအတူသာ လုပ်မည်ဖြစ်၏။ မည်
သည့်အခါမျှ တွန့်ဆုတ်ထွက်ပြေးခြင်း မပြုလင့်၊ ကြည့်လော့ ... ယခုပင် ကျွန်ုပ်
၏သားတော်ကို အသင်တို့၏လက်တွင်းသို့ အပ်လိုက်ပြီ” ဤသို့ပြောရင်း မြင်း
ကို မတ်မတ်စီးလျက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေသော မင်းသားငယ်အား လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်၏။

“အင်္ဂလန်ပြည်၏ မျှော်လင့်ချက်သည် သင်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ပေါ်၌
တည်၏။ အကယ်၌ သူထွက်ပြေးလျှင် သူ့အား ခုတ်သတ်ပြီးလျှင် သူမပါဘဲ
တိုက်ကြလော့၊ သို့သော် သူလည်း ပြေးမည်မဟုတ်၊ အသင်တို့လည်း ပြေးမည်
မဟုတ်၊ သူနှင့် အသင်တို့သည် နောင်အစဉ်အဆက် ပြောစမှတ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်
အောင် ယနေ့နာမည်ရအံ့။ အသင်တို့ အဖို့အခွင့်အရေးကား ကြီးမားလေစွ၊
ရအောင်သာယူကြပေလော့။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသင်တို့ကိုလည်း ကောင်း
မတွေ့လင့်၊ အင်္ဂလန်၏ ဂုဏ်ကျက်သရေတိုးတက်ရေးကိုသာ တွေး
တောကြလော့”

ထိုအခါ စုရုံးရောက်ရှိနေသူများက တစ်ခဲနက် ဩဘာပေးကြလေ
သည်။ အက်ဒွပ်လည်း ပြုံးလျက် သူ့သားတော်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
မာရှယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မြင်းစီးထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် ဟျူးရှေက ဖြတ်သွားစဉ် “ဒီမှာ ဒီကရက်ဆီ၊ သင်နှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူ လူယုတ်မာ အကူးဟာ အခု ဖိလစ်နှင့်အတူ ရှိနေတယ်။
အသင်တတ်နိုင်ရင် ကလဲ့စားချေစမ်းပါ။ အသင် ကံကောင်းရင် အခွင့်ကောင်း
ကြုံပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် သူ၏သားတော် အက်ဒွပ်မင်းသားနှင့် မှူးမတ်
များအား နောက်တစ်ကြိမ် ဂုဏ်ရှိစွာနှင့် တွေ့လိုကြောင်း၊ သို့မဟုတ် နောက်ထပ်
မတွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

*

ဘုရင်မင်းမြတ်၏အမိန့်အရ ဟျူးရှေနှင့် ဂရေးဒစ်တို့အား ဝေလမင်းသား
၏ အနီးတွင် နေရာချထားပေးရာ၊ ဝေလမင်းသား၏နောက်တွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်
နိုက်သူရဲကောင်းများအပြင် လက်ရွေးစဉ်လေးသည်တော်တစ်စုနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်
ခွန်အားကြောင့် အထူးရွေးချယ်ထားသော လက်နက်ကိုင်တစ်စုလည်း ရှိလေ
သည်။ ထိုနေ့တွင် ထိုးစစ်မဆင်ဘဲ ခံစစ်ပြုမည်ဟုသာ ရည်ရွယ်ထားရကား
နိုက်သူရဲကောင်းများနှင့် လက်နက်ကိုင်အားလုံး ခြေလျင်တိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေး

ထားသောကြောင့် လက်နက်ကိုင်များသည် မြင်းမစီးဘဲ မြင်းများကို နောက်ပိုင်း သို့ ပို့ထားကြ၏။ မြင်းများနှင့် တိုက်၍လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမူ ကား စစ်မျက်နှာတစ်လျှောက်တွင် မြေကျင်းများ တူးထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

(ဟျူး) “အိတစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုများ နေမှာ ရှာမလဲ မသိပါဘူး ကွာ”

ဟျူးမှာ လွန်ခဲ့သည့်လ အနည်းငယ်ကပင် ဒဏ်ရာပျောက်ကင်း၍ အိနှင့် ခွဲခွာပြီးထွက်လာကတည်းက သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မသက်သာရှိနေခဲ့လေသည်။

(ဒစ်) “နေကောင်းမယ်ဆိုတာတော့ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ကော နေမကောင်းရမှာလဲ။ သူဟာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတာ ပဲ။ နို့ပြီး ... ဟိုမှာ ရန်သူလည်း မရှိဘူး။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ရန်သူဟာလည်း ဟောဟိုမှာ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ (ဤသို့ပြောရင်း ဖိလစ်၏စစ်တပ်ကြီး စခန်းချထား သော နေရာကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်၏။) သူကသာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ တွေးနေပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက်သာ ဆုတောင်းနေရမှာ ပဲ သခင်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ ဆုတောင်းမေတ္တာဟာလည်း ထိုက် သင့်သလောက်တော့ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ငှက်မွေးတစ်ချောင်းကြောင့် ချိန်ခွင် တစ် ဖက် စောင်းရတယ်ဆို မဟုတ်လား”

(ဟျူး) “သူဟာ သူ့အဖေလို ဆုတောင်းဖို့ထက် တိုက်ဖို့ခိုက်ဖို့ ပိုလို လားတယ်ကွာ”

ယင်းကဲ့သို့ ထွေရာလေးပါး စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် မည်းမှောင်လာလေ၏။ ထိုအခိုက် “လေးတွေ အိမ်ထဲကို သွင်းထားကြ” ဟူသော အမိန့်တစ်တပ်ပြီး တစ်တပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရာ ထောင်မက များပြားလှသော လေးများကို ညှို့များကို ဖြုတ်ကာ သားရေအိမ်ထဲ သို့ ထည့်သွင်းလိုက်ကြလေသည်။

မကြာမီ မုန်တိုင်းဆင်လာပြီးနောက် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလေ တော့သည်။ လျှပ်စီးများလည်း ပြက်လိုက်သေး၏။

ဒစ်က သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးရေစက်များကို ခါချရင်း -

“ဒါဟာ ကောက်သိမ်းမိုးပါ သခင်၊ ဟောကြည့်စမ်း တိမ်တွေတောင် ကွဲကုန်ပြီ”

မိုးနှင့်လေ စဲသွားပြီးနောက် အနောက်ဘက်မှ နေရောင် ထွက်ပြုစပြု လာလေသည်။ သို့သော် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ တော

၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အုပ်များဆီမှ လန့်၍ပျံလာကြသော တောကျီးကန်းများသည် အင်္ဂလိပ်တပ်များ အပေါ်ဝယ် တအားအား အော်မြည်ရင်း ဟိုမှ သည်မှ လူလာတုံ့ပြန် ပျံသန်းနေကြ လေသည်။ မိုးကောင်းကင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လင်းလာပြီးလျှင် ကျီး ကန်းများလည်း အရှေ့ဘက်သို့ အုပ်လိုက်ချီကာ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့၏။

(ဟူ၍) “ဒီကနေ့ ပြင်သစ်တွေ တို့ကို တိုက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ ဟေ့”

(ဒစ်) “ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင်”

(ဟူ၍) “ဘာဖြစ်လို့ရမလဲကွ ... မိုးဟာ မျက်နှာမလိုက်ဘူးဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ဟော အခု ပြင်သစ်တွေ ငှားထားတဲ့ အိတာလျံတွေရဲ့ ဒူးလေးတွေ ဟာ အိပ်နဲ့ထည့်မထားနိုင်တော့ လေးညှို့တွေ စိုကုန်လို့ပေါ့ကွ”

(ဒစ်) “ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီလို ဘာမှမဟုတ် တဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးတွေက စစ်ပွဲကြီး အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး”

ဟူ၍က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဖြေမည်အပြုတွင် “လက်နက်ပြင်ကြ၊ လက် နက်တွေပြင်ကြ၊ ပြင်သစ်တွေတက်လာပြီ။ ပြင်သစ်တွေ တက်လာပြီ” ဟူသော အော်သံများကြားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဒူးလေးသမားများ ပေါ်လာပြီး နောက် သူတို့နောက်တွင် အပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လှံသွားများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော် လှံကိုင်ထားသူများကိုကား ဒူးလေးကိုင် အိတာလျံများက ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရပေ။ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးသည် အနောက် ဘက်သို့ ကျစပြုနေပြီဖြစ်သော နေရောင်အောက်တွင် တပြုံးပြီးတပြောင်ပြောင်ဖြင့် ချီတက်လာလေပြီ။

သူတို့သည် ရှေ့သို့ အတန်ငယ်ချီတက်လာပြီးမှ ရပ်လိုက်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်မှ အစုလိုက် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်ပေ။ ထို့နောက် အိတာလျံ ဒူးလေးသမား များသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ညာသံပေးကာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်လေ သည်။

ဟူ၍က စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့် “တို့များကို ယုန်တွေ အောက်မေ့လို့ အော်သံနဲ့ ခြောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

သို့သော် ဂရေးဒစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ သူ၏ လေးထည့် ထားသည့် သားရေအိတ်ကြယ်သီးကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ကစားရင်း ရန်သူများကို

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အီတာလျံ လေးသမားများသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုး၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ငြာသံပေး၍ ဟစ်အော်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်များကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့သည် တတိယအကြိမ် ရှေ့သို့ ချီတက်လာပြန်ကာ ယခင်က ထက် ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် ခူးလေးများကို တင်လိုက်ကြ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ စစ်ကြောင်း အလယ်လောက်ဆီမှ တအုန်းအုန်းနှင့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စစ်ပွဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အသုံးပြုခဲ့သော အမြောက်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများဖြစ်ရာ ယင်းအသံများကြောင့် အီတာလျံများသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ နောက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။ သို့သော် အမြောက်ဆံများသည် အလှမ်းမမီသဖြင့် သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကျပြီးမှ သူတို့ဘက်သို့ အရှိန်မပြင်းလှဘဲ လိမ့်လာသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် တအားတက်ကာ ခူးလေးများကို ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

(ဂရေဒစ်) “သခင်ပြောတာ မှန်တယ်။ သူတို့ ညှို့တွေ စိုနေပြီ”

သို့ပြောရင်း အမြောက်ဆံများကဲ့သို့ပင် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ကျလာသော မြားများကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်တွင် အမိန့်ပေးသံထွက်ပေါ်လာ၍ လေးသမားများသည် ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ထိုင်နေရာမှ ထ,ကာ လေးများကို အိတ်များအတွင်းမှ ထုတ်လျက် တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုပင် ညှို့များကို တပ်လိုက်ကြ၏။ ဒုတိယအကြိမ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် လေးသမားတိုင်းသည် လေးများကို တင်လိုက်ကြပြီးနောက် တတိယအကြိမ် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ပစ်လိုက်ကြသဖြင့် ထောင်သောင်းမကသော မြားများသည် ရှေ့သို့ ထိုးထွက်သွားကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် ရှေ့သို့ ချီတက်ကြသော အီတာလျံတို့အပေါ်တွင် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျရောက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်လေးသမားများသည် မြားများကို အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်ကြရကား ၎င်းတို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပါးလွှာသော သံချပ်အင်္ကျီများကို ဖောက်ထွင်းကာ အီတာလျံ ခူးလေးသမားများအား ထိမှန်လေရာ အတုံးအရုံး လဲကျလေကုန်၏။ မြားများ ထိမှန်သဖြင့် လဲကျသူများကား များသည်ထက်များ၍လာပြီးလျှင် မထိဘဲ ကျန်နေသူများသည်လည်း ငယ်သံပါအောင် အလန့်တကြား ဟစ်အော်လျက် တစ်ခဏမျှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးနောက် လက်နက်ကိုင်များ၏ စစ်ကြောင်းများရှိရာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်ပြေးကြလေကုန်၏။

၉ ၄ □ ဝရန်ရွှေများ

ထိုအခါ လက်နက်ကိုင်များထံမှ “သစ္စာဖောက်ပြီ၊ သစ္စာဖောက်ပြီ” ဟူသော အသံကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် သူတို့သည် အီတာလျံများအား ခူးလေးများရေစိုသည့်အဖြစ်ဖြင့် ယင်းတို့ရှိနေသည့်နေရာမှာ ပင် ခုတ်ထစ်သတ်ခြင်း တည်းဟူသော ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်အဖြစ်အပျက် ကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ထိုကိစ္စမှာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်း၍ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သဖြင့် ဂရေးဒစ်နှင့်အချို့သော လေးသမားများကလွဲ၍ ကျန် အင်္ဂလိပ်လေးသမားများသည် မိမိတို့၏လေးများကို မပစ်ခတ်ဘဲ ခေတ္တမျှ အမှတ် မထင် ဆိုင်းငံ့ထားကာ ငေးစိုက်၍သာ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

သို့သော် မကြာခင် ဆက်လက် ပစ်ခတ်ကြပြန်ရာ၊ မြားများသည် လူသတ်သမားများနှင့် အသတ်ခံရသူတို့နှစ်ဦးစလုံးအပေါ်တွင် မိုးသီးမိုးပေါက် ပမာ ကျရောက်လျက်၊ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အချင်းချင်းသတ်ဖြတ်မှုကြီး ပြီး ဆုံးသွား၍ မူလက ၇၀၀၀ ခန့်မျှရှိသော အီတာလျံတို့မှာ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ ပြောင်လက်သော သံချပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ကာ၊ ဓားလှံများကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ပြင်သစ်တို့သည် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသော အင်္ဂလိပ်တို့ရှိရာသို့ တရကြမ်း ချီတက်လာကြလေသည်။

(ဒစ်) “အခုမှ စားပွဲထိုင်ရတော့မယ်။ ဟောဒါက စားကောင်းသောက် ကောင်းအောင်လို့ဗျ”

သို့ပြောရင်း သူ၏မြားကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ခမ်းနားစွာ ဝတ်စားထား သော နိုက်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်သည် နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ထိမှန်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ပြင်သစ်တို့ကား တရကြမ်း ချီတက်လာကြကုန်၏။ အင်္ဂလိပ်တို့က လည်း မြားများကို အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်လျက်ရှိရာ ပြင်သစ်စစ်သားများသည် မြင်းရောလူပါ လဲကျကာ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း လဲပြိုသော် လည်း နောက်ထပ် ပိုမိုများပြားစွာ ချီတက်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ သူတို့သည် ကျင်းများထဲသို့ လဲကျသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြားထိ၍လည်းကောင်း၊ နောက်မှ ချီတက်လာသော မြင်းများက နင်းမိသဖြင့်လည်းကောင်း လဲကျသေဆုံးကြကုန် ၏။ သို့နှင့်ပင် “ဖိလစ်ဘာရင်ကြီးအတွက် တိုက်ကြ၊ စိန်ဒင်းနစ်အတွက် တိုက်ကြ” ဟု ငြာသံပေးကာ ဟစ်အော်ရင်း ပြင်သစ်အလံတော်ကို လွှင့်လျက် ချီတက်လာ ကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်လေးသည်တော်များသည် လေးများကို မပစ်ခတ်တော့ဘဲ ပုဆိန်များကို ထုတ်လိုက်ကြ၏။ လက်နက်ကိုင်များလည်း ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာ ကြ၏။ စစ်တပ်နှစ်တပ် ဆုံမိကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးကား ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။ ဟျူး

၏ ဓားလွတ်မှာ သွေးချင်းချင်းနီနေသကဲ့သို့ ဂရုဒေဝ၏ ပုဆိန်မှာလည်း သွေးချင်းချင်းနီနေလေတော့၏။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော်လည်း နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလျက်ရှိနေလေသည်။ မင်းသားငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ရင်း သူ၏လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ကြောင်းသည် အဆုတ်ရပ်ကာ ကြွကြွခံနေပြီးမှ “အင်္ဂလန်နဲ့ မင်းသား အတွက် တိုက်ကြ” ဟု ငြာသံပေးပြီး ရှေ့သို့ အတင်းချီတက်တိုက်ခိုက်ကြပြန် လေသည်။

မကြာမီ ချီတက်တိုက်ခိုက်မှုကြီးကား ပြီးဆုံးသွား၏။ ပြင်သစ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ကြရလေရာ၊ ၎င်းတို့နောက်သို့ ဝေလနယ်သားများ ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားကြ၏။ တပ်မှူးများကမူ ထိုသို့မလိုက်ဘဲ ရပ်နေကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဝါဝစ်နယ်စားကြီးကလည်း ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဝေလမင်းသားကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ရှေ့မှ ပြေးလွှားလျက် ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့်ပင် ဝေလနယ်သားများသည် မည်သူ၏ အမိန့်ကိုမျှ မနာခံဘဲ အံကြိတ်ကာ ဓားကြီးများကို လက်ထဲတွင် မြဲစွာကိုင်လျက် ထက်ကြပ်မကွာတရကြမ်း လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

သူတို့သည် အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေသူများကို ကျော်နင်းလျက် အသက်မသေကျန်နေသူများရှိရာသို့ ရောက်သွားကြလေရာ၊ ငြာသံပေးလျက် မြင်းများကို ရှေးဦးစွာ ဓားများနှင့် ခုတ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် မြင်းစီးသမားများအား အသနားမဖက် ရက်ရက်စက်စက် ထိုးခုတ်ကြပြန်လေသည်။ အားလုံးသေဆုံးကုန်မှသာလျှင် သီချင်းများ သံပြိုင်ဆိုကာ သွေးချင်းချင်းနီနေသော သူတို့၏ ဓားကြီးများကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ပြန်လာကြလေသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲကား မပြီးသေးချေ။ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ပြင်သစ်များသည် လေးများဖြင့် ပစ်၍မရောက်နိုင်သော နေရာတွင် စုရုံးကာ ဗလွား၊ အယ်လ်လင်ဆွန်ဖလန်းဒါးနှင့် လော်ရိန်းတို့၏ အောင်လံများကို လွှင့်ထူ ကာ တစ်ဖန်ချီတက်လာကြပြန်ရာ၊ ယင်းတို့နှင့်အတူ ဦးခေါင်းတွင် သရဖူတစ်ခုကို ဆောင်းထားသဖြင့် ဘုရင်ဖြစ်ဟန်တူသူ တစ်ဦးလည်း ပါလာလေသည်။ မြင်းဇက်ကြီးကို ၎င်း၏သားတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ နိုက်သူရဲကောင်းများ၏ မြင်းများနှင့် ပူးတွဲချည်ထားရာ၊ ၎င်းတို့အပေါ်သို့ ဒစ်သည် မြားမိုးရွာချလိုက်၏။ တိုက်ပွဲအပြီးတွင် သူ၏မြားတစ်ချောင်းသည် မျက်မမြင် ဗိုဟီးမီးယား ဘုရင်၏ လည်ချောင်း၌ စူးဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့ ဒုတိယအကြိမ် ချီတက်လာသည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့သည် မတားဆီးနိုင်ချေ။ အင်္ဂလိပ်သူရဲကောင်းများသည် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလျက်ရှိကုန်၏။ လေးသည်တော်တို့၏ စစ်ကြောင်းလည်း ပေါက်သွားခဲ့

၉၆ □ ဝရန်ရွှေမျှား

လေပြီ။ ဝေလမင်းသား၏ ပတ်လည်တွင် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများ စုပြုံခုခံလျက်ရှိနေကြရာ၊ ထိုအထဲတွင် ဟျူးလည်း ပါလေသည်။ ပြင်သစ်တို့က မြင်းလုံးဖြင့် ဖိ၍ တိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဟျူးလည်း ရပ်တည်မနေနိုင်ဘဲ မြင်းတစ်ကောင်အောက်တွင် လဲကျသွားလေရာ၊ အောက်မှနေ၍ မြင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနှင့်ထိုးလိုက်မှ မြင်းကြီးသည် တစ်ဖက်သို့ ခုန်ထွက်သွားပြီးလျှင် သူလည်း ပြန်၍ထနိုင်လေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ဝေလမင်းသားမှာလည်း ဖလန်းဒါးနယ်စားက အတင်းဖိ၍ တိုက်နေသဖြင့် လဲကျသွားပြန်၏။ ဖလန်းဒါးနယ်စားလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီးနောက် မင်းသားအား ဓားမိုးလျက် အညံ့ခံရန်ပြောလေသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် အလံကိုင် ရောဗတ်ဖစ်ဇီမွန်သည် “ဘုရင့်သားတော်ကို ကူညီကြ ... ဘုရင့်သားတော်ကို ကူညီကြ” ဟု ဟစ်အော်ရင်း မင်းသားရှိရာသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

သူသည် နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ဦးအား အလံတိုင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ဟျူးလည်း ဖလန်းဒါးနယ်စား လူပီအား အတင်းခုန်အုပ်ကာ လည်မျိုကို ဓားနှင့် ထိုးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတ်ဒီဗိုးမောင့်က နောက်ထပ် အကူအညီလာသည်အထိ ဖုံးကွယ်ထားရန် မင်းသားအား ဝေလနယ်အလံတော်ကြီးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မင်းသားလည်း လူးလဲထကာ “ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ... မိတ်ဆွေတို့” ဟု ပြောလိုက်၏။ ပြင်သစ်တို့ကား နောက်တစ်ကြိမ် ဆုတ်ရပြန်လေပြီ။

ထိုအတွင်း ဝါဝစ်နယ်စားကြီးသည် ဂျန်ဒီနော်ဝစ်နှင့် ဟျူးတို့အား ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တပ်ကူတောင်းခံဖို့ ... စေလွှတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က -

“ငါ၏သားသည် သေလည်းမသေ၊ ဒဏ်ရာလည်း မရသေး၊ သူ့ထံဖို့ ဖို့ တပ်ကူ ငါ့တွင်လည်း မရှိ၊ နိုင်အောင်တိုက်ဖို့ သူ့အား ပြောပါလေ။ နိုင်နိုင်ပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား နောက်သို့ လှံတစ်ကမ်းစာမျှ မဆုတ်ရသေး။ ရှေ့တွင်လည်း လူသေများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ပြင်သစ်တို့ ပြိုကွဲမည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ ပြန်လေတော့ ဒီနော်ဝစ်၊ ပြန်လေတော့ ဒီကရက်ဆီ၊ မင်းသားအား ဆက်လက်တိုက်ရန်သာ ပြောပါလော့” ဟူ၍သာ ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် မင်းသားနှင့်အတူ ရှိနေသော ဝါဝစ်မြို့စားကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

(မင်းသား) “ခမည်းတော်ပြောတာ မှန်ပေတယ်။ မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ အောင်ပွဲမခံကြစေနှင့်၊ မြို့စားကြီးစစ်ကြောင်းများ ပြင်ပေတော့။ ကျွန်ုပ်၏ အလံတော်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ မြှောက်တင်လိုက်လျှင် တိုက်ဖို့သာ အမိန့်ပေးပါ။”

ကိုင်း ... ဆိုင်းမနေကြနဲ့၊ မှောင်လာပြီ၊ မမှောင်ခင် ပြင်သစ်ဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလန်ဖြစ်ဖြစ် နိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ပြင်သစ်တို့လည်း မြင်းသည်တော်နှင့် ခြေလျင်တပ်သားများ ရောပြွမ်း လျက် ထပ်မံချီတက်လာပြန်၏။ သူတို့အား မြားများဖြင့် ဆီးကြိုပစ်ခတ်သော် လည်း မြားကျည်ထောက်များမှာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေကြသဖြင့် ယခင် အကြိမ် များကလောက် မပြင်းထန်လှတော့ပေ။ ထိုအခါ မင်းသား၏ အလံတော်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ မြောက်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ် အမြောက်လိုက်တွင် -

“စိန်ဂျောနဲ့ စိန်အက်ဒွပ်တို့အတွက် တိုက်ကြဟေ့” ဟူသော အော်သံ ကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက်၊ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရန်သူရှိရာသို့ အတင်းချီတက် တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ ဟျူးသည် လူသေများနှင့် သေလုမျောပါး လူနာများကို ခုန်လွှားကျော်နင်းပြီးနောက် ရှေ့တွင် ဝံပုလွေခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော သံ ခမောက်ကို ဆောင်းကာ ဝံပုလွေပုံ ရေးခြယ်ထားသော ဒိုင်းကိုကိုင်ထားသည့် နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုနိုက်သူရဲကောင်းသည် သူ့အား မည်း၍သာ တိုက်ခိုက်နေဟန်တူ၏။ နောက်မှနေ၍ ပစ်လိုက်သော မြားဒဏ်ကြောင့် ၎င်း၏မြင်းကြီးသည် ပုံလျက်သားလဲကျသွားရာ စီးလာသူ သည် ခုန်ထွက်လာလျက် ဟျူးနှင့်နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ဟျူးသည် တစ်ဖက်လူက ပြင်းထန်စွာ ခုတ်ချလိုက်သဖြင့် သူ၏သံခမောက် လည်ထွက်သွားကာ ဒူးထောက်လဲကျသွား၏။ သို့သော် အထိအခိုက်မရှိဘဲ ပြန်ထကာ ထိုနိုက်သူရဲကောင်းအား အတင်းဝင်ခုတ်လိုက်၏။ နိုက်သူရဲကောင်း မှာ ဟျူးက တိုက်ခိုက်လာသည်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်းက လူသေကောင်တစ်ခု နှင့် သူ၏ခြေနင်းမှ သံချွန်ငြိသွားပြီးလျှင် နောက်ပြန်လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဟျူးသည် သူ့အား ဓားဖြင့် အသေထိုးသတ်မည်ပြုရင်း သူ့အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်၏။

နိုက်သူရဲကောင်းက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်အညံ့ခံပါတယ်”

(ဟျူး) “ကျွန်ုပ်တို့ သုံးပန်းမလိုချင်ဘူး”

(နိုက်) “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို သနားညှာတာပါ။ အသင်ဟာ ရဲရင့်ပါပေ တယ်”

“လဲကျသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ကျွဲနွားလို သတ်တော့ မလား ရဲဘော်။ အသင်သာ ခုလိုလဲကျသွားရင် ကျွန်ုပ်ချမ်းသာပေးမှာ အမှန်ပါပဲ။ ညှာတာမှုကို ပြုစမ်းပါ။ တစ်နေ့နေ့ အသင်လည်း ကျုပ်လို အဖြစ်မျိုး ကြုံပြီးတော့ အလားတူ အကျိုးခံစားရပါလိမ့်မယ်”

၉ ၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟူ၍၏ ဓားဖျားမှာ သူ၏အင်္ကျီကိုပင် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဟူ၍သည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေ၏။

(နိုက်) “အသင့်ရဲ့ ချစ်သူအတွက် ကျွန်ုပ်ကို ညှာတာပါ”

(ဟူ၍) “ဟင် ... ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုလှည့်စားရမယ်ဆိုတာတောင် သိနေသကိုး။ ကိုင်း ... သွားပေတော့”

နိုက်သူရဲကောင်းသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက် လူးလဲထ ကာ လွတ်နေသော မြင်းတစ်ကောင်၏ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ဖမ်းတက်စီးပြီးလျှင် မှောင်ရိပ်များ အတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ဂရေးဒစ်က “သခင် ... ကျွန် တော်မျိုး ငန်းကို တွေ့ခဲ့တယ်။ နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်မြားတွေ ကုန် သွားလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကို ကျွန်တော် ပစ်ရမှာ”

(ဟူ၍) “ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ပြစမ်းဟေ့” ဤသို့ပြောပြီးနောက် နှစ် ယောက်သား မြင်းများ စီးနင်းကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ကောက်သင်းကောက် လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေကြ သော ဝေလနယ်သားများကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးလျှင် ပြင်သစ်စစ်တပ်မှ တပ်ပြေးများ နှင့် ရောနှောသွားလေသည်။ သို့သော် မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့အား မည်သူမျှ အရေးမထားကြပေ။ လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းနေသည့် အချိန် ဖြစ်လေသည်။ ကိုက်သုံးရာခန့်အကွာတွင် ပြင်သစ် နိုက်သူရဲကောင်း အချို့သည် ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ မြင်းတစ်ကောင်ထဲတွင် နှစ်ယောက်စီးလျက်တစ်ဖုံ စစ်မြေပြင်မှ ထွက်ပြေးနေကြ၏။ နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မှာ သူ၏မြင်း ဒဏ်ရာရနေဟန် ဖြင့် အတန်ငယ် နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒစ်က ညွှန်ပြသဖြင့် ဟူ၍သည် ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းတွင် ငန်းရုပ်ကို ဦးထုပ်အမောက်အဖြစ် တပ်ဆင်ထားလျက် ဒိုင်းတွင်လည်း ငန်းရုပ်ရေးခြယ်ထားသော နိုက်သူရဲကောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသည် အထင်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်း၏ ဒဏ်ရာကို ကဗျာကယာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေး နိုင်ရန် သူ၏ဒိုင်းကြီးကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

(ဟူ၍) “ဒစ် ငါ မသေခင် သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့လေနဲ့၊ ငါကျဆုံးမှ သူနဲ့ ဆက်တိုက်ရမယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ ထိုသူရှိရာသို့ ဓားလွတ်ကိုင် ကာ ခုန်ထွက်သွားရင်း -

(ဟူ၍) “အသင့် ဒိုင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး တိုက်ပေတော့ ရဲဘော် ... ကျွန်ုပ် ဟာ ဟူ၍ဒီကရက်ဆိပ်”

ထိုသူက -

“ဒီလိုဆိုရင် နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ကျွန်ုပ် အညံ့ခံ ပါတယ်”

(ဟူူး) “ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကလဲ့စားချေချင်တဲ့သူ၊ သို့ပန်း မလိုချင်ဘူး။ ရွေးမဲ့ငွေလည်း မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖော်ဟာ ကျွန်ုပ် မကျဆုံးမချင်း အသင့်ကို လက်ဖျားနဲ့ တို့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ... မြန်မြန်လုပ်၊ အလင်းရောင် မရှိတော့ဘူး။ အသင့်ကို ကျွန်ုပ် တိုက်ရင်းနဲ့ အသေသတ်မယ်”

နှိုက်သူရဲကောင်းလည်း ခိုင်းကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

(နိုက်) “ကျွန်ုပ် အသင့်ကို သိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်ထင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

(ဟူူး) “ကျွန်ုပ်လည်း အသင့်ကို သိပါတယ်။ ကိုင်း ... စကားကြော မရှည်နဲ့တော့”

သို့ပြောရင်း ဟူူးသည် ၎င်းအား ဓားနှင့် လှမ်း၍ ခုတ်လိုက်၏။ နှစ်မိနစ်ကျော်ကျော်မျှ သူတို့သည် သည်းသည်းမည်းမည်း တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြ ၏။ တစ်ချိတွင် ငန်းရုပ်နှင့် သူရဲကောင်းသည် အားရပါးရ လှမ်းခုတ်လိုက်ရာ ဟူူးက ခုန်၍ ရှောင်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် ပြင်သစ်သူရဲကောင်းသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြင့် အားလွန်လာရာ ဟူူးသည် သူ၏ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ခုတ်ချလိုက်လေ၏။ ဓားချက်သည် ကုတ်ဆီမှ သံချပ်အင်္ကျီကို ဖောက်ထွင်းပြီး လျှင် အသားထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေရာ ၎င်းသည် ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေ သည်။

(ဟူူး) “ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်စမ်းဟေ့ ဒစ်၊ ငါ သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံး ကြည့်ချင်သေးတယ်။ တကယ်လို့ သူရှင်နေသေးရင်”

ဒစ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

“အလို ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ ဒါ ဆာအက်ဒမန်အကူးဆိုရင်ဖြင့် အတော့ကို ရုပ်ပြောင်းသွားတာပဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ နှိုင်းယန်နယ်စား အကူး မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်သာပေးခဲ့ရင် သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းပြမလို့ပါပဲ”

(ဟူူး) “ဒါဖြင့် အသင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဘာပြုလို့ နှိုင်းယန်နယ်စား အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားရတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့နောက်လိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ပီယေဒီ လာရော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အသင်အင်္ဂလန်မှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့အတူတူရှိခဲ့ပြီးတော့ အသင်ဒန်းဝစ်လွင်ပြင်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုတောင် ဖမ်းထားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။

၁၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သူက တိုက်ပွဲမစခင် ကျွန်ုပ်ကို ဆုလာဘ်အကြီးအကျယ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးတော့ အင်္ကျီချင်းလဲခိုင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဖမ်းမိရင် အက်ဒွပ်ဘုရင်က သစ္စာဖောက်အဖြစ် ကြီးစင်တင်သတ်မှာကို သိလို့ပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ ငွေနဲ့ အရွေးခိုင်းမယ် မဟုတ်လား။ နို့ပြီး အသင်ဟာ သူ့ကို ကလဲ့စားချေမှာကို ကြောက်နေတယ်”

(ဟူး) “ဒါဖြင့် အကူး အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ ပြင်သစ်ဘုရင်နဲ့ အတူ စစ်မြေပြင်က ထွက်ပြေးသွားတယ်”

(ဟူး) “ဘယ်ကို ထွက်ပြေးတာလဲ”

“ဒီဟာလည်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့အရေးမလှရင် အီတလီကို ထွက်ပြေးမယ်လို့ ပြောသံကြားရပါတယ်”

(ဒစ်) “သူ ဘယ်လို သံချပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသလဲ”

“ကျွန်ုပ်အင်္ကျီပေါ့ ... ကျွန်ုပ် အင်္ကျီလေ၊ ဒိုင်းမှာ ဝံပုလွေရုပ်နဲ့ အမောက်ကလည်း ဝံပုလွေရုပ်လေ”

(ဟူး) “ဝံပုလွေရုပ်နဲ့ဟာ အကူးလား ... ဟုတ်လား၊ ဟင် ... ငါ သူ့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မိတယ်”

“တိုက်ပွဲအတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့တုန်းက ဒီအကြောင်း ပြောပြီး တောင်ရယ်လိုက်သေးတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကံတရားလှည့်စားတာ ကို ခံနေရတဲ့အရူးတွေပဲ”

ဤသို့ပြောရင်း ထိုနိုက်သူရဲကောင်းသည် အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။

ဟူးသည် ဒေါသကြီးလွန်းသဖြင့် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေသည်။

“ငါဟာ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို သတ်ပြီး အပြစ်ရှိတဲ့ လူကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်မိတယ်။ ငါ့မှာ အတော်အပြစ်ကြီးနေပြီ။ ကိုင်း ... သူ့အင်္ကျီနဲ့ ဒိုင်းကိုယူခဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် အကူးကို ပြရမယ်။ တို့လည်း ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

၁၀

ဟူ၍နှင့် ဂရုဒေဝတို့သည် မီးပုံးများ ထွန်းညှိထားရာ မိမိတို့၏ တပ် စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် အက်ဒွပ်ဘုရင်သည် သူ၏ ရှေ့တွင် သွေးစွန်းနေသည့် အင်္ကျီကို ဝတ်လျက် ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ ဦးညွတ်နေသော မင်းသားနက်အား ဖက်ယမ်းလျက် ကောင်းချီးပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ဘုရင်မင်းမြတ်) “မြေပေါ် လဲကျနေတုန်းက သားတော်ကို ကူညီခဲ့တာ ဆာရောဗတ်ဖစ်ဇီမွန်နဲ့ ရစ်ချတ်ဒီဗောမွန်တို့အပြင် ဘယ်သူတွေများ ပါသလဲ သားတော်”

မင်းသားက သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

(မင်းသား) “ကျွန်တော်မျိုး မသိပါဘူး။ ခမည်းတော် အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီမှာ တစ်ယောက်”

ဤသို့ပြောရင်း မီးရောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည့် ဟူ၍ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“သူ ဖလန်းဒါးနယ်စားကို သတ်လိုက်တယ် ထင်ပါတယ်”

(ဘုရင်) “ဪ ... တို့ဒန်းဝစ်က ကုန်သည်ကလေးပါလား။ တော်တော် သတ္တိ ကောင်းတယ်ဟေ့။ ကိုင်း ... ခူးထောက်လိုက်စမ်း၊ ဒန်းဝစ် ကုန်သည်ကလေး”

၁၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟူးသည် ဒူးထောက်ချလိုက်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း သူ၏လက် တွင်းမှ သွေးစွန်းနေသော ဓားကို ယူလျက် ထိုဓားဖြင့် ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း-

“ကိုင်း ... ထ၊ ယေတော့ ဆာဟူးဒီကရက်ဆီ၊ တိုက်ပွဲမစခင်တုန်းက အသင်ရဲ့ တပည့်က တောင်းခဲ့တဲ့ဆုကို အခုမှ ပေးရတော့တယ်။ အသင်တို့နှစ် ယောက်ဟာ အင်္ဂလန်ပြည်ရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ခဲ့ပေတယ်။ နို့ ... နေပါဦး၊ လေးသမား သယ်ဆောင်လာတာ ဘယ်သူ့သံချပ်အင်္ကျီလည်း ဆာဟူးရဲ့”

(ဟူး) “ဆာအက်ဒမန်အကူးရဲ့ အင်္ကျီပါအရှင်။ နို့ပေမဲ့ ဒီအင်္ကျီကို တခြားလူ တစ်ယောက် ဝတ်ထားပါတယ်”

(ဘုရင်) “ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟူးက အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပြလေသည်။

(ဘုရင်) “အတော်ထူးဆန်းတာပဲ ဆာဟူး၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘုရားသခင်က သူ့ဘက်က ကူညီနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ နို့ပြီးတော့လည်း အသင့်ကို ကျွန်ုပ် စိတ်ဆိုးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ ထွက်မတိုက်ရဘူးလို့ ကျွန်ုပ်က အမိန့်များ ပေးထားရက်သားနဲ့ ထွက်တိုက်ကြတယ်။ နို့ပေမဲ့ သင်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ဟူးသည် တစ်ဖန် ဒူးထောက်ချလိုက်ရင်း -

“အရှင်ထံမှ ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခုတောင်းလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး နဲ့ အရှင်ရဲ့ ရန်သူ ဒီနိုင်ငံယန်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကို လှည့်စားသွားပါတယ်။ သူ့နောက်ကို လိုက်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လက်ပါးစေ လေးသမား ဂရေးဒစ်ကို အခွင့်ပေးပါ အရှင်”

(ဘုရင်) “ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုး တောင်းလိုက်တာလဲ ဆာဟူး။ အသင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြင်သစ်ပြည်ထဲမှာ ယောင်လည်လည်နဲ့ အဖမ်းခံရပြီး အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ သေရင်သေ ဒါမှမဟုတ် သူခိုးသူဝှက်လို ကြိုးစင်အတင်ခံ ရအောင်လို့ လား။ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဆာဟူးဒီကရက်ဆီ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူကောင်း တွေ လိုနေတယ်။ ဒီလို ကိုယ်ရေးကိစ္စအတွက် အသက်စွန့်ဖို့ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုင်း ... အသင်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကျွန်ုပ်နောက်သာလိုက်ခဲ့ကြ။ အသင့်ရဲ့ တပည့်ကိုလည်း လေးသည်တော် ဗိုလ်ကြီးခန့်လိုက်ပြီ၊ ‘ကာလေး’ မကျမချင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ခွဲထွက်မသွားရဘူး။ နောက်ထပ် လည်း ဒီလိုအခွင့် အရေးမျိုး မတောင်းနဲ့တော့ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... အသင့် ကိစ္စပြီးပြီ၊ တခြားလူတွေနဲ့ ပြောစရာရှိသေးတယ်။ နောက်ဆုတ် တော့ ဆာဟူး၊ ဘာပြောလိုက်သလဲ ဝါရစ်မြို့စားကြီးရဲ့။ ဪ ... အင်း ... အတော်စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝေလနယ်သားတွေကို ပြီးအောင်

လုပ်ပါစေလေ ... ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေလည်း ဒဏ်ရာမခံစားရတာပေါ့ ... အားလုံး ပြီးစီးတဲ့အခါ သင် ဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းဖို့ လူတွေအားလုံး စုရုံးရလိမ့်မယ် ... မမေ့နဲ့”

*

တစ်နှစ်ခန့်မျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ‘ကာလေး’ မြို့လည်း အင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီသည် သူ၏တဲအတွင်း ထိုင်လျက် တိုက်ရခိုက်ရကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အိုလျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ‘ကာလေး’ မြို့ကို ဝိုင်းရံလုပ်ကြံခဲ့စဉ်က နဖူးတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဒန်းဝစ်မှ ကုန်စည်များကို သင်္ဘောဖြင့် တင်ဆောင်လာခဲ့သော သူ၏ ဖခင် မာစတာဒီကရက်ဆီကလည်း သူနှင့်အတူ တည်ရှိနေလေသည်။

(ဟျူး) “ဖခင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အိဟာ နေကောင်းတာပေါ့နော်”

(မာ) “အေး ... နေကောင်းပါတယ်။ သားရဲ့မျက်နှာက နည်းနည်းညှိုးနေပေမဲ့ အရင်ကထက်တောင် ပိုလှနေသေးတယ်။ ငါက လိုက်မလားလို့ မေးတော့ သူဟာ တခြားလူရဲ့ ဇနီးဖြစ်လို့ မလိုက်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဝံပုလွေသေမှ လာလည်ချင်မယ့်အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နှလုံးကတော့ အရင်က နေရာမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း၊ မင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူမိတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဂရုစိုက်အတွက်လည်း ဝိုင်းရံကောင်းကောင်းနဲ့ မြားအစင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်ကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်ကွယ့်”

(ဟျူး) “ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာလက်ဆောင်မှ မပါပါလား ဖခင်”

(မာ) “ဟင့်အင်း ... မပါဘူး။ အိက သူ့အချစ်ကလွဲပြီး ဘာမျှ မပေးလိုက်ဘူးကွယ့်။ ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းကို ချမ်းချမ်းသာသာတွေ့ရတာနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဖားသား အင်ဒရူး ပေးလိုက်တဲ့စာကိုတောင် ပေးဖို့မေ့နေလိုက်တာ၊ ဟောဒီမှာ ဟေ့ ... စာ”

စာမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ မွေးစားသား နိုက်သူရဲကောင်း ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီထံသို့ အသင့်ထံမှ ရရှိခဲ့သော စာများနှင့် လူကြံ့များမှဆစ်ဆင့် အသင့်အကြောင်းကို သိရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်သူပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုအတွက် ဘုရားသခင်အား ချီးမွမ်းဆုတောင်းမိသည့်ပြင် အသင် ဘေးမသိရန်မခဘဲ ယခုထက်ပိုမိုကြီးပွားရန်လည်း ဆုတောင်းမိပါသည်။

၁၀၄ □ ဝဂ္ဂနိဂ္ဂေယျာ

ချစ်သား ... ကျွန်ုပ်တို့တွင် သင့်အား ပြောကြားရန် သတင်းကောင်းမရှိပါ။ အဗိညုန်ရှိ ပုတ်ရဟန်းမင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ကိစ္စကိုလေ့လာပြီးနောက် အိကလေဗာဒင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီးစားတို့၏ အိမ်ထောင်သည်အဖြစ်ကို နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စလုံးအား သူ၏ ရှေ့တော်မှောက်တွင် မျက်နှာစုံညီကြားနာစစ်ဆေးခြင်း မပြုသေးသမျှ၊ ဖျက်သိမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုသာ ပြန်ကြားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ သဘောထား မပြောင်းလဲသေးသမျှ ကောင့်ဒီနှိုင်းယှဉ်အသက်ရှင်နေစဉ် အိသည် အသင့်ထံ မလာရဘဲ၊ အသင်လည်း အိထံလာရမည် မဟုတ်ပါ။ တိုင်းပြည်အေးချမ်းပါက အိနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ အဗိညုန်သို့သွားရောက်ပြီး ပုတ်ရဟန်းမင်းထံ သူ့ကိစ္စကို တင်ပြကောင်း တင်ပြပါမည်။ ထို့ပြင် သစ္စာဖောက်အကူးသည် တစ်နည်းနည်းနှင့် စခန်းသိမ်းသွားလျှင်လည်း ထိုသို့သွားရောက်ရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်ပါ။ ယင်းကိစ္စမျိုးကို စစ်ဆေးရန် အချိန်ကြာ၍ စရိတ်စက အကုန်အကျ များပါသည်။

မကြာမီ အသင့်ထံ စာရေးပါဦးမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အရွယ်ပင် ကြီးသော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ရှိပြီး ကာလေးမြို့ပြင်တွင် အသင်နှင့်အတူ ရှိနေချင်ပါသည်။ လေးသမား ဂရေးဒစ်အားလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ။

“အင်ဒရူးအာနီ”

ထိုစာကို ဟျူးဖတ်ပြီးသောအခါ မာစတာဒီကရက်ဆီက နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို ဟျူးအား ပေးလိုက်ပြန်၏။ ယင်းမှာ အိကလေးပေးလိုက်သော စာဖြစ်လေသည်။ ထိုစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား၏။

ဟျူး ... ပုတ်ရဟန်းမင်းက လီမင်သည် သူ့ရှေ့တော်မှောက်သို့ လူကိုယ်တိုင် မရောက်နိုင်သမျှ ကျွန်ုပ်အား လည်ဆယ်ကာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးမှုကို ပယ်ဖျက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သွားရန်မှာလည်း စစ်ပွဲများ ကြောင့် မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ထို့ပြင် ကျိန်စာလည်း ဆိုထားပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဆာအင်ဒရူးကလည်း ဘုရားသခင်က အချိန်ကျလျှင် အမှားကို အမှန်ဖြစ်အောင် ပြုပေးလိမ့်မည်ဟု လည်း ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ဒီနှိုင်းယှဉ် အသက်ရှင်နေသမျှ ပုတ်ရဟန်းမင်းက ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုကို မပယ်ဖျက်သေးသမျှ ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုကို ပယ်ဖျက်ရန်ကိစ္စမှာ လူမိုက်သား ဒီနှိုင်းယှဉ်က ရဟန်းမင်းနှင့် ပိုနီးစပ်နေသဖြင့် အတော်ကြာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အကြံပေးလိုသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ခွင့်ပန်၍ ဒီနှိုင်းယှဉ် နောက်ကို လိုက်ပါ။ အသင်တို့နှစ်ယောက် ဆုံမိလျှင် မည်ကဲ့သို့ အဆုံးသတ်

မည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ထို့နောက် သူ့သေဆုံးသောအခါ ဤကမ္ဘာမှာရော၊ နောက်ကမ္ဘာမှာပါ အသင့်ကို စောင့်နေမည်သူထံသို့ ပြန် လာခဲ့ပါ

ဟူ၍... ကျွန်ုပ်သည် အသင်၏ စွမ်းဆောင်ချက်များအတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူအားတက်မိပါ၏။ ယခု သင့်အားမည်သူမျှ 'ကုန်သည်သား' ဟု ပြောင်လှောင် သရော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အိကလေဗာဒင်

မှတ်ချက် ။ ။ ဆာအင်ဒရူးသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် အတော်ဖြစ်နေပါ သည်။ သူသည် အရှေ့တိုင်းမှ ယူဆောင်လာသည်ဟု ဆို သော ဖန်လုံးကြီးထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာဦးက စ၍ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးသော ဘေးဒုက္ခတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အထူးထူးအပြားပြား သော မြင်ကွင်းများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသည်ဟု ကျိန်တွယ်၍ပင် ပြောပါသည်။ ထိုဘေးဒုက္ခအကြောင်းကို ဒန်းဝစ်မြို့သူ မြို့သားများအားဟောပြောလျက် တရားစီရင် မည့်နေ့ ဆိုက်ရောက်တော့မည်ဟု သတိပေးခဲ့ရာ သူတို့ လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြပါသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကား စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ပြောပါ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါသည်။

စာများကို ဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းထားပြီးနောက် ဟူ၍သည် သူ့ဖခင်အား ဆာအင်ဒရူးအာနီ ဟောပြောခဲ့သည်မှာ မည်သည့်တရားများ ဖြစ်သနည်းဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မာစတာဒီကရက်ဆီက သူသည် ဆာအင်ဒရူး၏တရားကို တစ်ကြိမ်သာ နာရသော်လည်း အတော်ထိတ်လန့်သွားသဖြင့် နောက်ထပ် မနာလို တော့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ထိုတရားကိုနာပြီး အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ကမ္ဘာအရှေ့ ဘက်မှ ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် အတော်ပျက်စီးဆုံးရှုံးအောင် ပြုမည့် ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ရောဂါဆိုးအကြောင်းက လွဲ၍ တခြားတစ်စုံတစ်ရာ မမှတ်မိတော့ ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် မာစတာဒီကရက်ဆီက ဆက်လက်၍ -

၁၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဖခင်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး သားရယ်။ တချို့ကလည်း ဆာအင် ဒရူးဟာ ရူးနေကြပြီလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့လည်း ကဝေကြီးလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့လည်း သူပြောတာနဲ့ တရားရပြီး ဓမ္မသီချင်းတွေကို အမြဲရွတ်ဆိုနေကြ တယ်”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပဲ ဘခင်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ”

*

ထိုည၌တွင် အထူးအခွင့်ဖြင့် ဟျူးသည် ဂရေးဒစ်နှင့်အတူ ဘုရင်မင်း မြတ်ထံ ဝင်ရောက်စားလျက်ရှိလေသည်။

(ဘုရင်) “ဘာများအကြောင်းထူးသလဲ ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီ”

(ဟျူး) “လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်တုန်းက တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ကာလေး မြို့ ကျဆုံးတဲ့အထိ ကျွန်တော်မျိုး အမှုထမ်းရမယ်လို့ အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားထမ်းရွက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ကာလေးမြို့လည်း ကျပါပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ရန်သူ ဆာအက်ဒမန်အကူး ခေါ် ကောင့်နှိုင်ယန်ကို လိုက်ရှာဖို့ ခွင့်ပြုပါ အရှင်”

ဘုရင် က -

“ဒီလိုဆိုရင် အဝေးကြီး သွားရလိမ့်မယ် ဆာဟျူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ အသင့်စားချက်က လွတ်အောင် သူတစ်ပါးရဲ့ သံချပ်အင်္ကျီကို အရှက်မရှိ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ လူမိုက်သားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပဲ ဆီညော် ကက်ထရီနားအဖြစ်နဲ့ ဗင်းနစ်မြို့မှာ သူပိုင်အိမ်ခြေယာခြေရှိတဲ့ အိတ်လီကို ထွက် ပြေးပြီလို့ သတင်းကြားရတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပြော ပြပါဦး။ အိရဲ့အတွက်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

(ဟျူး) “မှန်ပါတယ် အရှင်” ဟျူးသည် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြလေသည်။

(ဘုရင်) “အမှန်ပင် ထူးဆန်းပါပေတယ် ဆာဟျူး။ ကျွန်ုပ် အသင်တို့ နှစ်ဦးအတွက် ကလီမင်ထံ စာရေးလိုက်မယ်။ နို့ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ ဖြစ်နေလို့ သိပ်မျှော်လင့်ချက် မရှိလှဘူး။ အခု အဗီညွန်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ မျက်နှာသာ မကြေဘူး။ ဖိလစ်က ဒီနှိုင်ယန်အတွက် စာရေးထားလို့လားတော့ မပြောတတ် ဘူး။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပုတ်ရဟန်းမင်းကတော့ သင့်ထံကလည်းရသမျှယူပြီးတော့ အချိန်ဆွဲနေမှာပဲ။ အိန်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီအထုံးကို ဓားနဲ့ဖြတ်တာက ပိုမြန်လိမ့် မယ်။ သူအခု ပြင်သစ်ပြည်အတွက် နောက်ထပ်လေးသမားများ စုဆောင်းရင်း ဗင်းနစ်မှာရှိနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သံအမတ်ထံက အစီရင်ခံစာရတယ်။ အသင့် ကို သွားခွင့်ပြုပါတယ်လေ။ ဗင်းနစ်မြို့စားဆီကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ သံအမတ်ကြီးဆာဂျော့

ဖရိယန်ကတစ်ဆင့် ဆက်သဖို့စာများလည်း ပေးလိုက်မယ်။ ကိုင်း ... သွားပေ
တော့။ ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီနဲ့ ကပ္ပတိန်ဂရေးဒစ်၊ ကိစ္စပြီးတဲ့အခါ ပြန်လာပြီးတော့
ဒီနွိုင်ယန် ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြပါဦး။”

*

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့သည် အင်္ဂလန်ပြည်
ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ဗင်းနစ်မြို့စားကြီးထံသို့ စေလွှတ်လိုက်သော ဘုရင့်
စေတမန်များအဖြစ် သုံးမွေးနှင့် အခြားကုန်စည်များ တင်ဆောင်ထားသည့် ဂျီနီဝါ
မြို့သွား သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းတွင် စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြလေ၏။ သူတို့မထွက်
ခွာမီ မာစတာဒီကရက်ဆီက ခရီးစရိတ်အတွက် ကြေးငွေ အမြောက်အမြားနှင့်
ငွေလွှဲစာများ ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ လေငြိမ်သက်သဖြင့် ဂျီနီဗာသို့ သွားရသည့် ခရီးမှာ တာ
ရှည်လှပေ၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ဆာဟျူးနှင့် ကပ္ပတိန်ဒစ်တို့သည် ဂျီနီဗာသို့
ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်သွားရာ သူ၏ဖခင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသော ကုန်
သည်ကြီးတစ်ဦးထံ တည်းခိုပြီးနောက်၊ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရာ
၁၁ ရက်မြောက်သောနေ့ ညနေခင်းတွင် ဗင်းနစ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

သူတို့သည် မြို့ရှိရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၍ အနောက်တံခါးမှ ဝင်ခဲ့
ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်သံအမတ် ‘ဆာဂျော်ဖရီကာလီယန်’ ၏အိမ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်း
ကြည့်သော်လည်း အတန်ကြာ စုံစမ်းမရရှိဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။ တစ်မြို့လုံးမှာ လွန်
စွာပင် ငြိမ်သက်ပြီးလျှင် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ရိုးတွင်းချဉ်ဆီသို့ ခိုက်အောင်
ပူလောင်လျက်ရှိလေ၏။

ခရီးကလည်းပန်း၊ မည်သူ့ကိုမျှလည်း မေးမြန်း၍မရသည်နှင့် ဟျူးမှာ
စိတ်ပျက်ကာ နောက်ဆုံး ကြံရာမရသည့်အဆုံး၌ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ထုတ်ယူ
လျက် သူ့အား ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ကြည့်နေသူ လူတစ်စုအား မြောက်ပြလိုက်ပြီး
လျှင် ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် အင်္ဂလိပ်သံအမတ်အိမ်သို့ လိုက်ပြစေလိုကြောင်း
တစ်ဖန်ပြောလိုက်၏။ ရွှေဒင်္ဂါးကို မြင်သောအခါ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်
သည် ဟျူး၏မြင်းဇက်ကြိုးကို လာ၍ကိုင်ပြီးနောက် လမ်းခွဲတစ်ခုမှ တူးမြောင်း
ကျယ်ကြီးတစ်ခု၏ ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုသူသည် ကမ်းပါးမှနေ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ဟစ်ပြောလိုက်ရာ မကြာ
မီပင် ဝမ်းပြားနှင့် လှေကြီးတစ်စင်းကို လူနှစ်ယောက် လှော်ခတ်လျက် တစ်နေရာ
မှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုလှေကြီးပေါ်သို့ လူစီးမြင်းများနှင့် ကုန်တင်မြင်းကို မောင်း
တင်ကြပြီးနောက် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့ လှေပေါ်ရောက်သောအခါ အီတာလျံ သုံး
ယောက်တို့သည် တူးမြောင်းတစ်လျှောက် လှော်ခတ်သွားကြ၏။ တစ်မိုင်ခန့်

၁၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရောက်သောအခါ အခြားတူးမြောင်းတစ်ခုတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်သွားရာ၊ ထိုနေရာရှိ အိမ်ကြီးများမှာ ဆန်းကြယ်သော ခုံးကြီးများဖြင့် လှပစွာ ရှိနေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ဝင်းပေါက်ဝ၌ အင်္ဂလန်ပြည်၏ ကျားသစ် နှစ်ကောင် အလံတော်ထူလွှင့်ထားသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ တစ်ဘက်ကမ်း သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေသည်။ ဤနေရာသို့ အရောက်တွင် လှေသမားများ ရေလယ်၌ လှေထိုးဝါး စိုက်ထားလိုက်ကာ သူတို့အား အခပေးရန် လက်ဟန်ခြေ ဟန်ဖြင့် ပြကြ၏။ ဟူလည်း သူတို့အား လှေသို့ ခေါ်ဆောင်လာသူကို ရွှေစ ပေးလိုက်ရာ ထိုသူလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်ကာ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလျက် ရွှေစကို လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ချကာ အပေါ်သို့ တံတွေးထွေးချလိုက်၏။ သူ၏အဖော် များလည်း သူကဲ့သို့ပင် လိုက်၍ လှုပ်ကြလေသည်။

(ဟူူး) “ဒီအကောင်တွေ ရူးနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

(ဒစ်) “ရူးရူး မရူးရူး သူတို့ အမူအရာကို ကျွန်တော်တော့ မကြိုက်ဘူး သတိထားနော်။ သူတို့ဓားမြှောင်တွေ ဆွဲထုတ်နေကြတယ်”

ဤသို့ပြောနေဆဲမှာပင် အီတာလျံတစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာကို လှမ်း ထိုးလိုက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်က သူ့ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို အတင်းဆွဲလှလိုက်လေသည်။

ဂရေးဒစ်သည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲလှသူအား အရှိုက်ကို ထိုးလိုက် ရာ၊ ထိုသူလည်း ရေထဲစိုက်ကျသွား၏။ သူ့အား ဓားနှင့်ထိုးသူကိုမူ လက်ကိုဖမ်း ကိုင် လိမ်ချိုးလိုက်သဖြင့် လက်မှ ဓား လွတ်ကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် သန်မာလှသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်ညှစ်လျက် ခေါင်းကို နှိမ်ကာ ထိုသူ၏ နှာခေါင်းကို လှေနှင့် ဖိတိုက်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ အလုပ်ခံရသော အီတာလျံက အသံကုန်အော်ဟစ် တောင်းပန် သော်လည်း ဒစ်သည် မလွှတ်ဘဲ အားရအောင် ပွတ်တိုက်ပြီးမှသာ ရေထဲသို့ ကန်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ၏အဖော်များ မရှုမလှခံရကာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခတ်တက်ရောက် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော တတိယ အီတာ လျံလည်း ဓားမြှောင်ကို အိမ်ထဲပြန်သွင်းပြီး ကျိုးနွံသော အမူအရာများဖြင့် အခါ ခါ ဦးညွှတ်ကာ ထိုးဝါးကို ဆွဲနှုတ်ပြီးလျှင် အလံလွှင့်ထူထားသည့် အိမ်ကြီး၏ ရေဆင်းတံတားရှိရာသို့ လှေကို လှော်ခတ်သွားလေတော့၏။ ထိုနေ့တွင် ဆူဆူ ညံညံအသံကြောင့် လူများစုရုံးနေကြ၏။

ဟူူးက ကျယ်လောင်လှသော အသံဖြင့် -

“ဒီမှာ ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန် နေပါသလားခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်ရာ တုတ်တစ်ချောင်းကို မှီကာ ရပ်နေသဖြင့် ကောင်းစွာ ကျန်းမာပုံမရသော မုတ်

ဆိတ်မွေးဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဖြူဖြူရောင်နှင့် လူ့ဂုဏ်ထံတစ်ဦးသည် ဆင်ဝင် အောက်မှ ခြေထောင့်နှင့် ထွက်လာလျက် -

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဒါ ကျုပ်နာမည်ပဲ။ ကျုပ်ဝင်းဝမှာလာပြီး ဆူဆူပူပူ လုပ်တာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဒုက္ခပေးမယ့် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ အင်း ... အာမခံရချည်သေးရဲ့”

(ဟူး) “ဟုတ်ပါတယ်။ ဆာဟူးဒီကရက်ဆီဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်တစ် ယောက်နဲ့ သူ့အဖော် လေးသည်တော် ဂရေးဒစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အက်ဒွပ် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တမန်တော်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူဆိုးတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လုယက်ပြီး သတ်ဖြတ်မလို့ပါ”

ဆာဂျော့ဖရီး၏လေသံမှာ ပြောင်းသွား၏။

“ကျွန်ုပ် ခပ်ထန်ထန် ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆာဟူး။ ကျွန်ုပ်တို့လို သံအမတ်တွေ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က လူဆိုးလူတေတွေနဲ့ အတော်ဆက်ဆံရပါ တယ်။ ကိုင်း ... အထဲဝင်ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်အစေခံတွေက ပစ္စည်းတွေနဲ့ မြင်းတွေ ကိုကြည့်ပြီး နေရာချပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဘာဖြစ် ကြတာလဲ”

ဟူးက အကျိုးအကြောင်း ခပ်တိုတိုပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

(ဂျော့ဖရီး) “အင်း ... နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဒီလိုပဲ ညစ်ချင်ကြတယ်ဗျ။ သိပ်မမှောင်သေးတာ ခင်ဗျားတို့အတွက် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ နို့မဟုတ်ရင် တော့လား ချောင်ကျကျတစ်နေရာကို လှော်သွားပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပစ် ပြီး ဒီတူးမြောင်းတွေထဲမှာ အစ ဖျောက်ပစ်လိုက်မှာ အလိုဘုရားရေ။ ဒီကောင်ဟာ နာမည်ကြီး လူဆိုး ‘ဂျိုးဆက်’ ပါလား”

ဤသို့ ပြောရင်း ... သူ၏အစေခံများအား အီတာလျံဘာသာဖြင့် ပြောကာ ထိုသူကို အဖမ်းခိုင်းလိုက်၏။

သို့သော် ဂျိုးဆက်သည် ရေထဲသို့ ခုန်ချကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကျင် လည်စွာ ကူးခတ်သွားပြီးနောက် လမ်းကြားထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်ပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဒီအကောင်တော့ ပြေးပြီ သူ့ကိုတော့ မိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့လှေကို ပြပြီး တရားသူကြီးကို တိုင်ကြားပဲ။ ဆာဟူး ... နောက်ကို ညထွက်ရင် သံချပ် အင်္ကျီ ဝတ်ဖို့ မမေ့နဲ့။ ဒီကောင်တွေ ချောင်းလုပ်မှာ စိုးရတယ်။ ကိုင်း ... အထဲကို ဝင်ပါ။ ပစ္စည်းတွေအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်လူတွေ ရိုးပါတယ်။ အလို ... ပူလိုက် အိုက်လိုက်တာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး”

*

၁၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဟျူးသည် ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် အေးချမ်းကျယ်ဝန်းလှသော အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဆာဂျော့ဖရီး ဇနီးမောင်နှံတို့နှင့်အတူ ညစာစားသောက်လျက် ရှိလေသည်။

(ဆာဂျော့ဖရီး) “စာတွေ ကျွန်ုပ်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါတွေကတော့ ဘုရင် မင်းမြတ်လောလောဆယ်မှာ မဆပ်နိုင်သေးတဲ့ အကြွေးကိစ္စတွေပါ ... ကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ စာအရ အသင့်မှာ ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီကိစ္စမပျက်မကွက် ဖြစ်မြောက်သွားအောင် အစွမ်းကုန်ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အမိန့်ရှိလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပါလဲ ဆာဟျူး ခင်ဗျား”

(ဟျူး) “အရှင်သံအမတ်ကြီးကတစ်ဆင့် ဗင်းနစ်မြို့စားကြီးထံ ဆက် သဖို့ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ သဝဏ်လွှာထဲမှာပါပါတယ် ဆာ ဂျော့ဖရီး။ ဟောဒီမှာ သဝဏ်လွှာဖွင့်ထားပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ချင် ဖတ်ကြည့်ပါ ခင်ဗျား”

သံအမတ်ကြီးသည် သဝဏ်လွှာကိုယူလျက် မျက်ခုံးများ ချိကာ ဖတ် ကြည့်လေသည်။

(ဖရီး) “အလို ... အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စပါကလား။ အသင် ဒီကို လာခဲ့တာဟာ ကောင့်နှိုင်းယန် ဆီအော်ကက်ထရီးနားနဲ့ ဆာအက်ဒမန်အကူးလို့ သုံးဘွဲ့ခံတဲ့ ဒီနှိုင်းယန်နဲ့တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ဖို့ကိုး။ ဒီနှိုင်းယန်ဟာ အင်္ဂလန် ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သစ္စာဖောက်၊ ထီးနန်းကချဖို့ ကြံစည်ပြီးတော့ တော် လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကတစ်ကြောင်း၊ အသင်ရှင်းပြရမယ့် ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေ အတွက် ကလဲ့စား ချေရန်ကတစ်ကြောင်း၊ သေတဲ့အထိ တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးဖို့ မြို့စားမင်းကိုလည်း တောင်းပန်ထားပါလား။ နို့ပြီး အသင် ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းလို့လည်း ဆိုထားတယ်။ သဝဏ်လွှာက တော့ ဒါပါပဲ။ မြို့စားမင်းက အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရေးသာနေတုန်းမှာ အပြိုင်အဆိုင်မခံရလို့ လိုက်လျောမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီနှိုင်းယန်ဟာလည်း သူနဲ့ဆွေမျိုးတော် စပ်ပြီးတော့ မြို့စားမင်းနဲ့ မသင့်မမြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း သိပ်လုပ်နေတယ်။ သူ့အကြံက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအကြောင်းပြုပြီးတော့ အင်္ဂလန်နဲ့ ဗင်းနစ်မသင့်မတင့် ဖြစ်လာအောင်နဲ့ ပြင်သစ်အတွက် ကြေးစားစစ်သည်တော် တွေ စုဆောင်းဖို့ပဲ။ ဒီတော့ မြို့စားမင်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကို ပါမှာပါပဲ။ နို့ပြီး တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဒီလောက်အထောက်အခံရှိနေပြီးတော့ တကယ်လို့သာ သူနဲ့ အချင်းများစရာအကြောင်း ကောင်းကောင်းပြနိုင်ခဲ့လို့ရှိရင် ကက်ထရီးနားဟာ ငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗင်းနစ်မြို့သားတွေဟာ ဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ သိပ်ပြီး

သေချာတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း တစ်ဆိတ်ပြောပြစမ်းပါ
ဦး ... ချိန်ဆကြည့်ရအောင်”

*

ထို့ကြောင့် ဟူက လုံးဝဥသံ ပြောပြရလေ၏။

“ထူးလည်းထူး အကြောင်းလည်း လုံလောက်ပါပေဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကက်
ထရီးနားဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်နော် ... ခင်ဗျား ဗင်းနစ်ကိုလာ
တယ်ဆိုတာသိရရင် ကျွန်ုပ်အိမ်ကိုတောင် ခင်ဗျား ရောက်ချင်ရောက်မှာ။ နေဝင်ပြီး
တဲ့နောက် အပြင်ထွက်လို့ရှိရင်တော့ သံချပ်အင်္ကျီဝတ်ပြီးတော့ ထွက်ပေတော့။
ကိုင်း ... အခု အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြပြီးတော့ တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းထားတဲ့
စာတစ်စောင် မြို့စားမင်းထံ ဆက်သဖို့ ရေးလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်ုပ် မအိပ်ခင် လူ
လွတ်ပြီး အပို့ခိုင်းရမယ်။ အင်း ... ဒီလောက်ပူအိုက်နေတာ အိပ်လို့လည်းရမှာ
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒီမှာ ခဏနေပြီးတော့ ကျွန်ုပ် ဇနီးသည်နဲ့ စကားစမြည်
ပြောကြဦးပေါ့ဗျာ။ မအိပ်သေးခင် စာ ခင်ဗျားကို ပြပါဦးမယ်။ ကိစ္စက အရေးကြီး
သကိုး။ ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတာကို သူမသိသေးခင် ကက်ထရီးနားကို အမိဖမ်း
ရမယ်ဗျာ”

၁၁

(မဒမ်ကာလီယန်) “အင်္ဂလန်က ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆာဟျူး”

(ဟျူး)

“တစ်ဆယ့်ရှစ်လလောက်ရှိပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ ဒီထက်မကကြာပြီလို့ ထင်ရတယ်ခင်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော့်မှာ အဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာကိုး”

(ယန်) “တဆယ့်ရှစ်လရှိသေးလား၊ ကျွန်မတို့တော့ ကိုယ်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြစ်တဲ့ ဆပ်ဆက်နယ် ကုန်းမြင့်မြက်ခင်းပြင်က ခွာခဲ့ရတာ လေးနှစ်တောင်ရှိပါပြီရှင်။ နောက်တွေ့မှတွေ့ရပါဦးမလား မသိတော့ပါဘူး”

(ဟျူး) “ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရမှာလဲ ခင်ဗျာ။ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်ကလေးရှိ သေးတာကပဲ”

(ယန်) “ကျွန်မတို့ အချိန်တွေကုန်ခဲ့ပြီ ဆာဟျူး၊ ကုန်ခဲ့ပြီ ... ကုန်ခဲ့ပြီလို့လည်း ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ ကျွန်မ မဆွေးဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးကို ဟောဒီမှာပဲ ပစ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက လှတယ်၊ ပတယ်၊ သာယာတယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်မတစ်ခါတည်း မုန်းသွားတော့တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတော့ မိဘဘိုးဘွားတွေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ ဆပ်ဆက်မှာပဲ ခေါင်းချချင်ပါတယ်ရှင်” ဤသို့ပြောပြီးနောက် ငိုလေတော့သည်။

(ဟူ၍) “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... နေမကောင်းဘူးလား”

(ယန်) “အို ... ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး။ အပူရှိန်ကြောင့် မဟုတ်ရင် လူတွေအပေါ်ကျရောက်မယ့် ဘေးဒုက္ခအရိပ်နိမိတ်ကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ။ ကြည့် စမ်းပါဦး သဘာဝကိုက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်” ထိုသို့ ပြောပြီးလျှင် ဟူ၍အား ခန်းမကြီး၏ လေသာဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ထိန်လင်းနေသော လရောင် အောက်တွင် လေတိုက်ခတ်နေလျက် ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ တလိပ်လိပ် တက်လာ သော မြူခိုးတန်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီမြူတွေဟာ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ ပင်လယ်ထုံးအိုင်တွေက တက်လာ တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သမားတော်တွေကတော့ ရောဂါထူပြောဦးမယ်လို့ ကြို တင်နိမိတ်ဖတ်နေကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ အချိန်အတော်ကြာကပဲ ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ သတင်းဆိုးတွေ အရှေ့ဘက်ဆီက ကြားရတယ်။ မှန်မမှန်တော့ မပြောတတ် ပါဘူး”

(ဟူ၍) “အရှေ့ဘက်ဆိုတာကလည်း အကျယ်ကြီးကလား၊ ရောဂါ ဘယ အမြဲထူပြောတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောသံကြားဖူးတယ်”

(ယန်) “ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ သေမင်းရဲ့ နေရာပေါ့။ ဒီက လာသလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ ဒီလိုထင်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီမြို့က လူတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကလည်း ဒီလိုထင်ကြတာပါပဲ။ အလို နားထောင်စမ်း”

ဟူ၍နားထဲဝယ် ဓမ္မသီချင်းဆိုသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။ အသံ များမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီးလျှင် မကြာမီ လမ်းချိုးတစ်ခုမှ ရှေ့ဆုံးတွင် ဆင်စွယ်လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကိုင်ဆောင်လာကြသည့် ဖရိုင်းယာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်သိုက်ထွက်ပေါ်လာ၍ လမ်းတစ်လျှောက် ဓမ္မသီချင်းများ သီဆိုကာ သူတို့ နောက်မှ လူအုပ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

(ယန်) “သူတို့ဆိုသွားတာဟာ အသုဘသီချင်းပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သေလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်လလောက်တုန်းက ကျွန်မတို့ ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ဘုရင်မင်း မြတ်က သူ့ကြွေးရှင်တွေအတွက် ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေရဦးမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပြန် တယ်။ ကျွန်မတို့တော့ တစ်သက်လုံး ဒီမှာပဲ နေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဟောဟို မှာ ကျွန်မခင်ပွန်းလာနေပြီထင်တယ်။ သူ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ ဘာမျှ မပြောနဲ့ နော် ကြားလား”

လေဒီကာလီယန်ထွက်သွားပြီးနောက် ဂရေးဒစ်က -

၁၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ သဘောတော့ ကောင်းပါတယ် သခင်။ နို့ပေမဲ့ သူ ပြောတဲ့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ ကြားရတာနဲ့ ကျွန်တော် ရူးချင်သလိုဖြစ်လာ ပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟူးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲက မူ သူ့ဖခင်ပြောသော စကားများကို ကြားယောင်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဗင်းနစ်မြို့မှ ထွက်သွားချင်စိတ်ပေါက်၍နေလေသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားသောက်လျက်ရှိစဉ်၊ ဗင်းနစ်မြို့စားကြီး အန်ဒရီဒန်ဒိုလို၏ စေတမန်ဖြင့် စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာရာ၊ ထိုစာတွင် မြို့စား ကြီးသည် မွန်းလွဲပိုင်း ညီလာခံအပြီး၌ အက်ဒွပ်ဘုရင်ထံမှ တမန်တော် အင်္ဂလိပ် နိုက်သူရဲကောင်းအား လက်ခံတွေ့ဆုံကာ ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန်၏ စာတွင် ဖော်ပြထားသော အချက်များကို ဆွေးနွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြင်သစ်တွင် ကောင့် ချွင်ယန်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်တွင် ဆာအက်ဒမန်အကူးဟူ၍ လည်း ကောင်း အမည်တွင်သည့် ဆီညော်ကက်ထရီးနားသည် ညီလာခံဝင်မည်ဖြစ်၍ သူ့အားမေးမြန်းစရာရှိသမျှတို့ကို ဖြေကြားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။
(ဟူး) “ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့မှာ ပေါ့”

(ဒစ်) “ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ နို့ပေမဲ့ အရင်တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ် လား။ တွေ့ပြန်တော့လည်း ကျောခိုင်းသွားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီလို မဖြစ် ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ထို့နောက် တစ်နေရာသို့သွားကာ ဒစ်သည် သူ့သခင်၏ သံချပ်အင်္ကျီ ကို တိုက်ချွတ်ပေးနေလေ၏။ ထိုနေ့မှာလည်း အလွန်ပူအိုက်လှ၏။ သို့စေကာမူ ဟူးသည် စစ်ဝတ်စစ်စားဖြင့် မြို့စားကြီးရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ရန် စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ သံကျပ်အင်္ကျီမှာ ဝင်စာရဲတိုက်ကြီးသို့ သွားစဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အင်္ကျီမဟုတ်တော့ပေ။ ဓားလွယ်မှာကား ထိုစဉ်က သံချပ်အင်္ကျီ နှင့်အတူ ဆာအင်ဒရူးအာနိုးက ပေးလိုက်သည့် ဓားပင်ဖြစ်လေသည်။ သံချပ် အင်္ကျီမှာ တိုက်ပွဲများ၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် ပိန်ရာချိုင့်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိ၏။ ထို့ပြင် ယခင်တိုက်ပွဲ၌ အကူးထင်မှတ်သဖြင့် ဟူးက သတ်ဖြတ်လိုက် သော ဆာဖီးယာဒီလာရှော့၏ သံချပ်အင်္ကျီကိုလည်း ဒစ်က ယူဆောင်လာခဲ့၏။

ဂရူးဒစ်ကိုယ်တိုင်ကမူ အက်ဒွပ်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ လေးသည်တော် ဗိုလ်ကြီး၏ စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လေသည်။ သို့အသင့်ပြင်ပြီး သောအခါ ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန်ကိုယ်တိုင် သူ၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ကတ္တီပါဝတ်ရုံအင်္ကျီရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ လိုက်ပါလျက် ဆေးရောင်စုံ ခြယ်

လှယ်ထားသည့်လှေဖြင့် သံအမတ်ကြီး၏ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ၁၅ မိနစ် ခန့်တူးမြောင်းကြီးတစ်လျှောက် လှော်ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခမ်းနားဆန်းပြားသော ခုံးကြီးများ၊ ကျောက်ဖြူခင်း လှေကားထစ်များတို့ဖြင့် ပြီးသည့် ရေဆင်းတံတား တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် လှေကို ဆိုက်ကပ်လိုက်လေသည်။ ထိုနေရာမှ အစောင့်များက ကြိုဆိုကာ ဝင်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းခေါ်သွား၏။ ဝင်းထဲတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ ရပ်နေကြသူများသည် ဂရုဒေဝကို မြင်လိုက်ရလျှင် မိမိတို့လက်များဖြင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန် များ ပြုလုပ်လိုက်ကြလေသည်။ ဝင်းကို ဖြတ်သန်းကာ နောက်ထပ် လှေကား ထစ်များကို တက်ပြန်၍ စကြိုကျယ်ကြီးများ တစ်လျှောက်အစောင့်များ ခေါ် ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြရာ၊ မကြာမီ အလွန်လှပ ဆန်းကြယ်သော အခန်း ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ အခန်းကြီးမှာ ကျောက်ဖြူဖြင့် ပြီး၍ ရွှေရောင်ဖြင့် တောက်ပြောင်နေပြီးလျှင် ပန်းချီကားများဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေလျက် ရှိ နေလေသည်။

အခန်းကြီးထဲတွင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ မြို့စားကြီးသည် ခမ်းနားစွာ ဝတ်ဆင်ယင်လျက် ရာဇအိမ်ခြံမြေဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိရာ သူ၏ နောက်တွင်လည်း ကိုယ် ရံတော် တပ်သားများသည် ကျောက်ရုပ်များပမာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေသည်။ သူ၏ရှေ့တွင်ကား ဗင်းနစ်မြို့ရှိ မှူးကြီးမတ်ရာ အားလုံးသည် မင်းကတော်များနှင့်တကွ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စုရုံးရောက်ရှိနေကြ၏။

ဤအခန်းကြီးထဲသို့ ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန်တို့လူစု ဝင်လိုက်မိလျှင် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးက -

- “အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီး ကဘဲလီးယေး ဂျော့ဖရီကာ လီယန် ...”
- “အင်္ဂလိပ်ဘုရင်၏ တမန်တော် ကဘဲလီးယေး ဟျူးဒီကရက်ဆီ”
- “သူ့အဖော် လေးသည်တော် ဗိုလ်ကြီး ဂရုဒေဝ ...” ဟူ၍ ကြေညာ

လိုက်၏။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးက ပင် ဝင်လာသူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်အား ဟျူးဒီ ကြည့်လျက် -

“လူချောတစ်ယောက်ပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပိန့်ချိုင့်နေတဲ့ သံချပ်အင်္ကျီ ကို ဝတ်လာရသလဲ မသိဘူးနော်”

အခြားတစ်ယောက် က -

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“အို ... သူဟာ အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ဘူးလား။ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ တစ်ယောက် လည်ပင်း တစ်ယောက် လှီးချင်ကြတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေပါ။ အလို ... ဘုရားရေ ... သေမင်းခေါင်းမျိုးနဲ့ သူ့နောက်က လိုက်လာတဲ့ လူရှည်ရှည်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျောမှာလည်း သူ့ပစ္စည်းတွေ အထုပ်ကြီးလုပ်ပြီး လွယ်ထား တယ်။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ ကျောတောင် စိမ့်လာပြီ”

ဟူးနှင့် ဒစ်တို့သည် သူတို့ပြောစကားများကို ထိုအခါက နားမလည်ဘဲ သံအမတ်ကြီးက နောင်ပြောပြမှ သိကြရ၏။ သို့နှင့် သံအမတ်ကြီးနှင့်အတူ အိန္ဒြေမပျက် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဂရေးဒစ်က မိမိတို့တွေ့လိုသူသည် အခန်းတွင်း၌ရှိနေကြောင်း ဟူးအား တီးတိုးပြောသေး၏။

ရာပေလွင်ရှေ့တွင် ရပ်မိကြသောအခါ မြို့စားကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေ့သို့နှစ်လှမ်းတိုးလျက် သံအမတ်ကြီးအား နှုတ်ခွန်းဆက်သလေသည်။ ထို့နောက် သံအမတ်ကြီးက မြို့စားကြီးအား ဟူးနှင့်လည်းကောင်း၊ ဂရေးဒစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထို့နောက်အလ္လာပသလ္လာပစကားများ ပြောကြရာ အိတာလျံဘာသာ ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသော သံအမတ်ကြီးက စကားပြန်လုပ်ရလေသည်။ ထို့ပြင် သူတို့စကားပြောနေကြသည်ကို နားထောင်ရန် လူများ စုဝေးလာကြ၏။

(မြို့စားကြီး) “ကဘဲလီးယေး ဒီကရက်ဆီ၊ အသင်ဟာ ဒီအက်ဒွပ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်စား ရောက်လာခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ ဘယ်သူရဲကောင်းမဆို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူနိုင်လောက်အောင်လည်း သဝဏ်လွှာထဲမှာ အသင့်ကို အတော် ချီးကျူးထားတယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း အခု အသင်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးဟာလည်း အသင့်ရဲ့အဖော်လို့ သိရတယ်။ သူ့အိတ်ကြီးနဲ့ သားရေအိတ်ရှည်ရှည်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ လက်ဆောင်များဖြစ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ အစေခံများက သိမ်းဆည်းပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုင်ဆောင်ထားရတာ ညောင်းလှပါပြီ”

ထိုစကားကို သူ့အား ဘာသာပြန်ပြလိုက်သောအခါ ဂရေးဒစ်က “သူ့အစေခံတွေ ကျွန်တော့်ကို လာမထိပါစေနဲ့။ ဒီအိတ်ထဲက လက်ဆောင်တွေဟာ သူ့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိတ်ထဲမှာ ဘာပါတယ်ဆိုတာ သိရင်လည်း သူလိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

ဆာဂျော့ဖရီက လေသံနှိမ့်လျက် ပြောပြလိုက်ရာ မြို့စားကြီးလည်း လက်ကို တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလျက် ထိုကိစ္စကို ပြီးပြတ်သွားစေပြီးနောက် ဆက်လက်၍ “ကဘဲလီးယေးဒီကရက်ဆီ ... တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့သာ ကြားသိသင့်တာ မဟုတ်ရင် အသင်၏ ကိစ္စကို ယခု ပြောပြပါလား”

ထိုအခါ ဟူက သူ၏ကိစ္စမှာ ဗင်းနစ်တစ်မြို့လုံးအတွက် သာမက အထူးသဖြင့် အင်္ဂလန်တွင် ဆာအက်ဒမန်အကူး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ် တွင် ကောင့်ဒီဗွိုင်ယန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အီတလီတွင် ဆီညော်ကက်ထရီးနား ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်လည်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ပြန်လည် ဖြေကြားလိုက်၏။

(မြို့စားကြီး) “အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ဆိတ် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ပြစမ်းပါ” ဤသို့ပြောရင်း သူတို့နောက်ရှိ လူအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

(ဟူက) “ကျွန်ုပ် အသေအချာ မပြနိုင်ပါ။ အရှင်မြို့စားမင်း ... ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့မျက်နှာကို နှစ်ကြိမ်သာ မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ခါက ညွှန်ပြောင်းတောကြီးထဲ မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ရန်သူရဲ့ ဓားချက်ကို ရှောင်နေတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ နောက် ကျွန်ုပ်နဲ့ သစ္စာပန္နက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဆေးခတ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက မှောင် နေတဲ့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ ထောင့်တစ်ခု နေဝင်ရိသရော မြင်ခဲ့တာက တစ်ကြိမ်၊ သည်နှစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက် ကရက်ဆီ တိုက်ပွဲမှာ ရှာခဲ့ပြန်တော့ လည်း တွေ့ရပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အရှင်မြို့စားမင်း ခွင့်ပြုလျှင် ကျွန်ုပ် ရှင်းပြပါမယ်”

ထိုအခါ စုရုံးရောက်ရှိ နေကြသူအားလုံးပင် ထိုသို့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြော လိုက်သည့် စကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သွားကြသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုအထဲမှ ရုတ်တရက် စူးရှသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

(ထိုအသံ) “တကယ်လို့ ဒီအင်္ဂလိပ် သူရဲကောင်းဟာ အကူး ဒီဗွိုင် ယန်နဲ့ ကက်ထရီးနားလို့ သုံးမည်ရ သူ့မျက်နှာကို လေ့လာချင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ် ဟာ ဒီမှာ ရှိနေပါတယ်လို့ အရှင်မြို့စားမင်းအား ပြောကြားလိုပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း အရပ်အမောင်း ကောင်း၍ မွန်ရည်သော လူတစ် ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့သို့ ထိုးထွက်လာပြီးလျှင် ရှေ့ဦးစွာ မြို့စားကြီးအား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်၍ ဟူကဘက်သို့လည်း ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။ သူ သည် အဖိုးထိုက်လှသော ကျူးနစ်အင်္ကျီတွင် ပုလဲဖြင့် ပြီးသည့် ငန်းဖြူတံဆိပ် တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထား၏။

ဒီကရက်ဆီသည် ထိုသူအား ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆာအက်ဒမန် အကူး ... အသင်ဟာ ဆာ အက်ဒမန် အကူးပဲ မဟုတ်လား။ နောက်အသင့်မျက်နှာကိုဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ သံချပ်အင်္ကျီ ပြောင်းဝတ်နိုင်ပေမဲ့၊ သူ့မျက်နှာတော့ ပြောင်းနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး” ထိုသို့ပြော

၁၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လိုက်သောအခါ ဒီနှိုင်းယန်သည် အနည်းငယ် ရှက်သွေးဖြာသွားပြီး မျက်နှာမသာ မယာနှင့် အောက်သို့ ငုံ့လိုက်၏။

(မြို့စား) “ကဘဲလီးယေးဒီကရက်ဆီ ... အသင်ပြောတဲ့ လူဟာ အသင့် ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ။ သူဟုတ်မှန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အာမခံပါတယ်။ ကိုင်း ... အသင့် ကိစ္စကိုသာ ပြောပေတော့”

(ဟူး) “ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စကတော့ သူရယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်သာ ဆိုင်လို့ အသာထားလိုက်ပါဦးမယ် ... အခု အရှင်မြို့စား မင်းထံ တင်ပြမှာကတော့ ကျွန်ုပ်အား သူ့ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်ုပ်က ဟောဒီနာမည် သုံးမျိုးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူ သစ္စာခံထားတဲ့ အက်ဒွပ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သစ္စာဖောက်တယ်လို့ စွပ်စွဲပါတယ်။ သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အသေးစိပ်အချက်အလက်တွေကို တင်ပြဖို့ အဆင် သင့်ပါပဲ။ နို့ပြီးတော့လည်း ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်စား သူ့ကိုနှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်”

အကူးက သူ့အနီးရှိ လူများအား “ကျွန်ုပ်ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ရဲ့ လူမိုက်တွေနဲ့ တိုက်ရမှာလဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟူးက ဆက်လက်၍ -

“သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ စွပ်စွဲချက်ဟာ မလုံလောက်သေးရင် ကျွန်ုပ်က သတ္တိ ကြောင့်မှုကို ဖြည့်စွက်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကရက်ဆီတိုက်ပွဲမှာ (ဂရေးဒစ်ကို လက် ညှိုးညွှန်ပြရင်း) ဟောဒီလူက သက်သေခံပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆာပီယေဒီ လာရော့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်းမှာတော့ ဝံပုလွေတံဆိပ်နဲ့ ဝံပုလွေခေါင်း အမောက်တပ်ဆင်ထားတဲ့ နိုက်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ဦးချင်းတိုက်ပြီး တော့ အနိုင်ရပါတယ်။ အဲဒီနိုက်သူရဲကောင်းဟာ တောင်းပန်တာနဲ့ အသက်ချမ်း သာ ပေးပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကလည်း သုံးပန်းတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ မဖမ်းတဲ့နေ့ ဖြစ်လေ တော့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကောင့်ဒီနှိုင်းယန်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ ငန်းဖြူနဲ့သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို တစ်ဦးချင်း တိုက်ပြီး တော့ သတ်လိုက်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အဲဒီ နိုက်သူရဲကောင်းဟာ မသေခင်မှာ သူ့ ငန်းဖြူရုပ်နဲ့ သံချပ်အင်္ကျီကို သူ့အရှင် ကောင့်ဒီနှိုင်းယန်ရဲ့ အမိန့်ကြောင့် ဝတ်ထား ရပြီးတော့ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကောင့်ဒီနှိုင်းယန်ဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်တို့က သူ့ကို မည်းပြီးတိုက်မှာစိုးလို့ သူ့သံချပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး တိုက်နေတယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ အဲဒီတော့ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ ဝံပုလွေဟာ ကိုယ့်လူရဲ့ သံချပ်အင်္ကျီ ကို ဝတ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးတဲ့ငန်းရဲ့ နေရာဝင်ပြီး တန်ဆာခံလိုက်ရတာပေါ့”

တစ်ခန်းလုံးမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ညီလာခံသို့ ရောက် ရှိနေသူများအဖို့ သစ္စာဖောက်မှုမှာ ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူရဲဘောကြောင်မှုနှင့် သံချပ်အင်္ကျီ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်မှုတို့အကြောင်းကြားရသောအခါ အတော်ပင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားကြလေသည်။

မြို့စားကြီးက “သူကောင်းရိုး ကက်ထရီးနား ... အင်္ဂလိပ်နိုက်သူရဲ ကောင်း၏ စွပ်စွဲချက်ကို အသင်ကြားရပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာပြောချင်ပါသလဲ”

ကက်ထရီးနားက ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လျက် -

“သူပြောခဲ့သမျှတွေလိုပဲ၊ ဒါဟာလည်း လိမ်လည်ပြောဆိုမှု ဆိုတာက လွဲလို့ ဘာမျှ မပြောလိုပါ အရှင်မြို့စားမင်း”

(မြို့စား) “ကဘဲလီးယေးဒီကရက်ဆီ အသင့်မှာ သက်သေရှိတယ်ဆို ... အဲဒီ သက်သေက ဘယ်မှာလဲ”

(ဟျူး) “ဟောဒီမှာပါ။ ဟေ့ ... ဒစ် ... ရှေ့တိုးပြီးတော့ ... မင်းတွေ့ သမျှ ပြောပြစမ်း”

ဂရေဒစ်လည်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ရှေ့သို့ တိုးပြီးနောက်၊ ကရက်ဆီ တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲနှစ်ရပ်အကြောင်းနှင့် ဝံပုလွေတံဆိပ်နှင့် နိုက်သူရဲ ကောင်း မည်ကဲ့သို့လွတ်မြောက်သွားပြီးလျှင် ငန်းတံဆိပ်နှင့် နိုက်သူရဲကောင်း မည်ကဲ့သို့ အသတ်ခံပုံ အကြောင်းကို ဟျူး ပြောပြသည်ထက်ပင် ပိုမိုပြည့်စုံစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

(မြို့စား) “ကိုင်း ... ဘာပြောချင်သေးသလဲ၊ သူကောင်းရိုး ကက်ထရီး နား”

(ကက်ထရီးနား) “တပည့်လုပ်တဲ့သူက သခင်ထက်တောင်မှ အလိမ် အညာမှာ ပိုပါသေးတယ်”

ထိုအခါ ညီလာခံသို့ ရောက်နေကြသူ အားလုံးကပင် ရယ်လိုက်ကြ ၏။

(ဟျူး) “အရှင်မြို့စားမင်း ... အရှင်မြို့စားမင်းရဲ့ နန်းတော်မှာ သံတော် ဆင့်ရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်း အယူခိုင်းပြီး တော့ ဒီနိုင်းယန်နဲ့ ကက်ထရီးနားတို့ရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကို အသေးစိတ် ပြောပြပါစေ”

ထိုအခါ မြို့စားကြီးသည် အရာရှိတစ်ဦးအား လက်ပြလိုက်ရာ ထိုသူ လည်း ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းမပါဘဲနှင့် ကက်ထရီးနား၏ မောက်တံဆိပ်နှင့်တကွ၊ အဆောင်အယောင်များကို အသေး စိတ် ပြောပြလေသည်။ ထိုမျှမကသေး သူသိရသမျှ ထိုအဆောင်အယောင်များ

၁၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကို အီတလီတွင်လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်တွင်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်တွင်လည်းကောင်း အခြားမည်သူမျှ အသုံးပြုသည်ဟူ၍ မသိကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း ဖြည့်စွက်လိုက်သေး၏။

(ဟူ၍) “ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအဆောင်အယောင်တွေကို မြင်ရင် သိမှာပေါ့”

(ဆင့်) “သိပါတယ် ကဘဲလီယေး ... အလောင်းအစားလုပ်ပြီးတော့ မှ ပြောရဲပါတယ်”

ဟူ၍နှင့်သံတော်ဆင့်တို့နှစ်ဦးသား ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုနေသည်ကို ညီလာခံသို့ ရောက်ရှိနေကြသူများ အထူးသဖြင့် မြို့စားကြီးနှင့် အကူးတို့က မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလေသနည်းဟု စဉ်းစားနေခိုက် ဟူ၍သည် ဒစ်အား တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒစ်သည် သူ၏သားရေအိတ်ကို ကြီးဖြေ၍ သွန်ချလိုက်ရာ ကျောက်ဖြူသား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွေးများ စွန်းပေနေသည့် သံချပ် အင်္ကျီတစ်စုံ ကျလာလေသည်။

ဟူ၍က ဒစ်အား “ဒါတွေ ဘယ်ကရသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

(ဒစ်) “အရှင်ကိုယ်တိုင် ကရက်ဆီတိုက်ပွဲမှာ သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ နိုက်သူရဲကောင်း ဆာပီယေဒီလာရောဆီက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချွတ်ယူခဲ့တာပါ”

(ဟူ၍) “သံတော်ဆင့်ကြီး ... ဒါတွေဟာ ဘယ်သူ့အဆောင်အယောင်ပါလဲ” ဤသို့မေးရင်း သံခမောက်နှင့် ဒိုင်းတို့ကို လူအားလုံးမြင်ရအောင် မြှောက်၍ ပြလိုက်၏။

သံတော်ဆင့်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

(ဆင့်) “ဒါတွေဟာ အရှင်ကက်ထရီးနားရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာမရှိပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဟောဒီ ဒိုင်းပေါ်က ငန်းရုပ်ကို ပြင်ပေးလိုက်ရပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဟောဟို အရှင် ကတ်ထရီးနားက တခြားလူတွေနဲ့ စိတ်မချဘူးဆိုတာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်ရပါတယ်”

တစ်ခန်းလုံးမှာ အပ်ကျသံပင်ကြားရအောင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှ တော့၏။

(မြို့စား) “ဘာများပြောချင်သေးသလဲ ကက်ထရီးနား”

(နား) “အမှားအယွင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အရှင် မြို့စားမင်း ... မမှားဘူးဆိုသည့်တိုင်အောင် နိုက်သူရဲကောင်းတွေဟာ မိမိတို့ကိုယ်ကျိုးအတွက်နဲ့ တရားဝင်ကိစ္စတွေအတွက် ယခင်က ဒီလိုပဲ သံချပ် အင်္ကျီများ ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်”

(ဟူ၍) “ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှ အမှားအယွင်း မရှိပါဘူး။ ဟောဒီနာမည် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆီညော်ဟာ သူ့အသက်ချမ်းသာရာရအောင် အကျိုးအမျိုးမျိုး လဲ တတ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူမတရားပြုတာကို ခံခဲ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ရန်က ကာကွယ်ရအောင် ‘ဆာပီယေဒီလာရော့’ရဲ့ အကျိုး ကို လဲဝတ်ခဲ့ပါတယ်။ နို့ပြီးတော့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ဆီမှာပဲ သူ့အသက်ချမ်းသာရ အောင် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့သာ အဲဒီတုန်းက အမှန်ကိုသိခဲ့ရင် သူ ဘယ်မှာ ချမ်းသာရာရလိမ့်မလဲ။ နောက် “ဆာပီယေဒီလာရော့” ကိုတော့ လာဘ် ထိုး၊ အကျိုးချင်းလဲပြီး အဲဒီ အင်္ဂလိပ်က ဒီနှိုင်းယှဉ်လို့ ထင်ပြီးသတ်အောင် ထားရစ် ခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒါတွေကတော့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေပါ။ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိပါသေးတယ်။ သူဟာ ‘ဆာအက်ဒမန်အကူး’ အဖြစ်နဲ့ အင်္ဂလန်ပြည့်ရှင် အက်ဒွပ်ဘုရင်ရဲ့ သစ္စာတော်ကို ခံယူထားခဲ့သူဖြစ်တယ်။ နို့ပေမဲ့ သစ္စာဖောက်ပြီးတော့ အက်ဒွပ်ကို နန်းကချ၊ နော်မန်ဒီနယ်စားကို နန်းတင်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်္ဂလန်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီအကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ်က တစ်ဆင့် သိရှိခဲ့ရပြီးတော့ သူ့ကို အရှင်ရရ၊ အသေရရ ဖမ်းဖို့ ကျွန်ုပ်ကို တာဝန် ပေးခဲ့ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုထဲမှာ ဆုံမိတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်အပေါ် မတရားပြုခဲ့တဲ့သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အပေါ်ပြုခဲ့တဲ့ အမှား ကို ဖြေရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ် တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ချက်နဲ့ လဲနေ တုန်း မှောင်ခိုပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ပြင်သစ်ကို ထွက်ပြေးတော့ ဖိလစ်ဘုရင်ရဲ့ အလံတော်အောက်က အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါ တယ်။ တစ်ခါ ဖိလစ်ဘုရင်အရေးနိမ့်သွားပြန်တော့ ဗင်းနစ်ကို ထွက်ပြေးလာပြီး တော့ ဒီမှာလည်းပဲ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်အပေါ် မကောင်းကြံနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ် သိရပါ တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကိန်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်ချင်းတိုက် ဖို့ သူ့ဆီ လူလွတ်ပြီး ကျွန်ုပ် အရေးဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာကုန် သည်သားလို လူစားမျိုးနဲ့ မတိုက်ဘူးလို့ နာသာခံခက်စကား ပြန်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကုန်သည်သားထံမှ အသက်ချမ်းသာရာရကြောင်း အသ နားခံခဲ့ပါတယ်”

“အခု ကျွန်ုပ်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်များကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ ကောင်းပြုခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ပါ ပြီ။ အဲဒီတော့ အရှင်မြို့စားမင်းနဲ့ ညီလာခံရောက်ရှိနေသူအားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ ‘ကက် ထရီနား’ ကို လှံ၊ ဓားလွတ်နဲ့ ဓားမြှောင်ကိုင်းပြီးတော့ သေသည်အထိ နှစ်ယောက်

၁၂၂ □ ဝဂ္ဂနိဒ္ဒေယျများ

ချင်းတိုက်ဖို့ ကျွန်ုပ် အရေးဆိုပါတယ်။ ဒါကို ငြင်းပယ်ရင်တော့ သူ့ကို သူရဲဘောင် နည်းသူ ဒါမှမဟုတ် မီးဖိုချောင်မှာ ပန်းကန်ဆေးသူလို ဆိုရပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ဘယ်လက်မှ လက်အိတ်ကို ချွတ်လျက် ဒီဗွိုင်းယန်၏ ခြေထောက်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကာ၊ စကားပြောသံများဖြင့် ဆူညံသွားတော့၏။ ထိုအထဲတွင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသံများလည်း ရောနှော ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အကြောင်းမူ ... ဟျူးပြောပုံမှာ ရဲတင်းလှသည့်ပြင် မှန်ကန်ပုံလည်း ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးအဝတ်အစားနှင့် လူမဲ့တစ်ယောက်သည် ‘ကက် ထရီးနား’ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုသူ ကား အိအတွက် ခတ်ဆေးဖော်ပေးခဲ့သည့် နွိုင်းယန်၏ အတွင်းရေး မှူးဘုန်းကြီး နှစ်ကလပ်ပင်ဖြစ်၏။ အတန်ကြာလျှင် မြို့စားကြီးသည် သူ၏လက် ကိုမြှောက် လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံးတိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

(မြို့စား) “အရှင်ကက်ထရီးနား ... ကျွန်ုပ်တို့၏မဟာမိတ် အင်္ဂလိပ် ဘုရင် လူစွမ်းကောင်းအဖြစ်နဲ့ ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီက အသင်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ဖို့ အရေးဆိုနေပြီ။ အသင်ဘာပြောချင်ပါသလဲ ...”

ကက်ထရီးနားက ပျင်းပျင်းရိရိဟန်မျိုးဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်ပြောရမယ်လား အရှင်မြို့စားမင်း ... အို ... ကျွန်ုပ် ပြောရမယ်ဆို ရင်တော့ ဟောဟိုက လူရှုပ်လူပွေဟာ ဗင်းနစ်မှာ ခေါင်းချသွားရင် တကယ်ဆို တော့ ဗင်းနစ်ဟာ သူနဲ့ မတန်ပါဘူးလေ။ ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့အလိုကို ဆန့်ကျင်မယ့် လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ လူသတ်သမား ဘုရင်ဟာ”

ဆာဂျော့ဖရီကာက ကြားဖြတ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သံတမန်အဖြစ် ကျွန်ုပ် ဒီစကားကို ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ဒီစကားသုံးလိုက်တာ ရန်စတင်ပါပဲ”

(ကက်ထရီးနား) “အရှင်သံအမတ်ကြီးရှိနေတာကို မေ့သွားလို့ပါ ခင် ဗျာ။ ကန့်ကွက်ချက်ကို ကျွန်ုပ် လက်ခံပါတယ်။ (ဤသို့ပြောရင်း သံအမတ်ကြီး ဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးညွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍) “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ လူသတ်သမားမဟုတ်တဲ့ ဘုရင်ဟာ” (ဤနေရာတွင် ပရိသတ် ထဲမှ တခါခါနှင့် ကြိတ်ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း မြို့စားကြီးမှာမူ သူ၏အမူအရာကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် သဘောကျပုံမရချေ။) “ဒီကရက်ဆီကိုမှ ရွေးပြီးတော့ သူကောင်းပြုလိုက်လို့ပါပဲ။ ဒါဟာ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ လူကြီး လူ ကောင်း ဘယ်လောက် ရှားနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် ...”

ထိုအခါတွင်လည်း ပရိသတ်သည် တစ်ခါနှင့် ရယ်ကြပြန်၏။ ဂရုဒေဝ
မှာလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လှ
မတတ် ကိုက်ထားလေသည်။

(မြို့စား) “အသင်အရေးဆိုတာကို လက်ခံရင်လည်း ထေ့လုံး၊ ငေါ့လုံး
တွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဒါတွေဟာ အသင့်လို သေရေးရှင်ရေးကိစ္စနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ
သူထက် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ပါးစပ်နဲ့သာ ပိုတန်ပါတယ်။ ကိုင်း ... လက်ခံရင်
လည်း လက်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပေါ့။”

ကက်ထရီးနားလည်း ဘာမျှပြန်ပြောဘဲ သူ့အနာရှိ လက်ပါးစေတစ်
ဦးအား မြို့စားကြီးက ခိုင်းသည်ကို တစ်ဆင့်ပြန်ခိုင်းလိုက်ရင်း -

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကောက်တဲ့အတွက် စိတ်မရှိဖို့ရာ တောင်းပန်ပါ
တယ် အရှင်မြို့စားမင်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်အိတ်ဟာ ညစ်ပတ်နေပုံရလို့
ပါ။ ဒီလက်အိတ်ရှင်ဟာ သူ့သခင်က သူကောင်းမပြုခင်က အထည်များ ဆေး
ဆိုးရာမှာ ဒီလက်အိတ်ကို အသုံးပြုခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။”

ဤအခါတွင်မူ ဟူူးမှာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားပြန်လေ
သည်။ သို့သော် ထိုသို့ရန်စလိုက်သည်ကို ဆာဂျော့ဖရီက တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်
၍ သိလိုက်ရသောအခါ ဂရုဒေဝသည် မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ တရူးရှူး တရား
ရှားနှင့် -

“အေး ... ကိုလူညာကြီးရေ။ ဆိုးခဲ့တဲ့ ဆေးကတော့ အသင်ရဲ့ ဓားစာ
ခံ ‘ဆာပီယေဒီလာရော့’ နဲ့ သူကောင်းရိုးနှစ်မန်တွေရဲ့ သွေးတွေပဲ။ အို ...
တခြားနေရာမှာသာဆိုရင် လက်အိတ်ကို အသင်ရဲ့ လည်ချောင်းထဲထိုးထည့်ပြီး
နောက် လျှာကို လိမ်ချိုးပစ်လိုက်မယ် သိလား။”

(မြို့စား) “တော်ကြစမ်း ... တိတ်ကြစမ်း၊ ဒီစကားမျိုးတွေဟာ မတော်
ဘူးလို့ ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အင်း ... အသင့်အတတ်နဲ့ အသင်စူး
တာပဲ ထင်ပါရဲ့။”

ကက်ထရီးနား သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ လှောင်ပြောင်ရယ်မော
လျက်ရှိလေသည်။

ထိုသို့မြို့စားကြီးပြောနေခိုက်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖဲကြီး
များ ဆင်ယင်ထားသည့် လက်ပါးစေလူရွယ်တစ်ယောက်သည် လက်အိတ်ကို
သူ၏လက်မနှင့် လက်ညှိုးအကြားညှပ်ကိုင်လျက် ဟူူးအား ကပျက်ကချော်ပြု၍
ဦးညွှတ်ကာ ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ လက်အိတ်ကို ကမ်းလိုက်ရင်း
အများမြင်သာအောင် ဒစ်၏ခြေထောက်ကို နင်းချလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒစ်မှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ၏ လေးအိတ်ကို ပစ်ချလိုက်ကာ လက်ပါး

၁၂၄ □ ဝဂ္ဂနိဒ္ဒေယျာ

စေလူရွယ်အား သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်မြှောက်ပစ်လိုက်ရာ၊ ကျောက်ဖြူသား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အုန်းခနဲကျသွားပြီးလျှင် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းများမှ သွေးများစီးကျကာ မျော့မော့နေလေတော့သည်။ ဟျူးကလည်း သူ၏လက်အိတ်ကို ကိုင်ကာ ‘ကက်ထရီးနား’ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးသော် လက်အိတ်နှင့် သူ၏မျက်နှာကို လှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း -

“အသင့်လက်နဲ့ မကိုင်ချင်ရင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ နမ်းပေတော့”

ထိုအခါ ကက်ထရီးနား သည် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလျက် သူ၏ဓားလွယ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ၊ ဟျူးကလည်း သူ၏ဓားလွယ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် -

“အေး ... အသင်သဘောတူရင် အခုပဲ တိုက်ကြတာပေါ့။ ဒီမှာပဲ တိုက်ကြမယ်လေ”

အစောင့်တပ်သားများ ပြေးဝင်လာပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ဦးကို လူချင်းခွဲလိုက်၏။

မြို့စားကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် -

“ဒီနေရာဟာ ရန်ဖြစ်ဖို့နေရာ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတွေကိုလည်း အပြစ်မတင်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ အတော်ပဲ ရန်စတာခံနေရတာကို ကျွန်ုပ် မျက်စိနဲ့ အမြင်၊ နားနဲ့အကြားပဲ။ တိတ် ပါတော့ ‘ကက်ထရီးနား’ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ် နန်းတော်မှာ ဆူညူပူပူဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကိုင်း ... အားလုံးနားထောင်ကြစမ်း။ အခု ဒီလောက်သွေးဆူနေကြ တာ သွေးအေးအောင်လုပ်ပေးလိုက်မှ နို့မဟုတ်ရင် ဟောဒီ နိုက်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ယောက်တော့ အဖျားရလိမ့်မယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း ‘ကက်ထရီးနား’ ဟာ ဒီနေ့ပဲ အဗီညွန်က ပုတ်ရဟန်းမင်း ကလီမင့်ရဲ့ နန်းတော်မှာ ကိစ္စရှိလို့ နက်ဖြန် ဗင်းနစ်က ထွက်ခွာဖို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲကို နက်ဖြန် မွန်းမတည့်ခင် သုံးနာရီလောက်အလိုမှာ ကင်ဖိုဒယ်လဟတ် ကွင်းကြီးထဲမှာ ကျင်းပဖို့ ကျွန်ုပ် အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ တိုက်ပွဲကိစ္စတွေကို ချက်ချင်းပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သံတော်ဆင့်များက ဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်။ အရာရှိတစ်ယောက် စစ်သားတွေခေါ်ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းနဲ့ လေးသည်တော် ဗိုလ်ကြီးနဲ့အတူ အိမ်အရောက်ပြန်ပို့လိုက်၊ နို့ပြီးတော့လည်း သူတို့ကို ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မပေးရအောင် အစောင့်များချထားပေးပါ။ ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန် ... အသင်၏တောင်းဆိုချက်များကို လည်း ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အက်ဒွပ်ဘုရင်ထံ သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါ။ ကိုင်း ... သွားပေးဦးတော့။ အလို ... ဘာတုန်း ဗိုလ်ကြီး ‘အမ်ဗရီဆီယို’

မြို့စားကြီးသည် အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်စကားပြော

နေရာမှ ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ အလေးပြုလိုက်သည့် ကိုယ်ရံတော်တပ်သား အဝတ်အစားနှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

(အမ်ဗရိုဆီယို) “အရှင်မြို့စားမင်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မိခင်ဟာ ဆွစ်လူမျိုးပါ”

(မြို့စားကြီး) “ဆိုစမ်းပါဦး ... အမ်ဗရိုဆီယို”

(အမ်ဗရိုဆီယို) “ဆွစ်လူမျိုးတွေဟာ ရဲရင့်တယ်။ ရန်စတာကိုလည်း ငုံ့ခံမနေတတ်ကြဘူး။ ဟောဟိုအင်္ဂလိပ်က နွားသိုးတစ်ကောင်လို မြောက်ပစ်လိုက်တဲ့ သူငယ်ကလေးဟာ ... (ဤသို့ပြောရင်း သတိမရသေးဘဲ ခန်းမကြီးထဲမှ သယ်ယူသွားခြင်းခံရသော လက်ပါးစေကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။) ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်”

(မြို့စားကြီး) “အေးလေ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီတော့ ဘာပြောချင်သလဲ။ တို့များ ညစာ သုံးဆောင်ဖို့ ရှိသေးသည်”

(အမ်) “အရှင်မြို့စားမင်း ... ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဟိုအင်္ဂလိပ်ကို ဂျယ်လီလို ပျော့စိသွားအောင် ရိုက်နှက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ညီအတွက် ကလေးစားချေချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ နက်ဖြန်အရှင် ‘ကက်ထရီးနား’ ဟာ သူ့သခင်နဲ့ တိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်မျိုးကို သူနဲ့ တိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်” ဤသို့ပြောရင်း လက်သီးတကားကားနှင့် ဂရေးဒစ်ရီရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ဒစ်၏ နှာခေါင်းကို ဆွဲမည်ကဲ့သို့ ပြုလိုက်လေသည်။

ဂရေးဒစ်က သူ့ဘာလုပ်ချင်တာလဲဟု မေးရင်း ... မျက်နှာထားကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ အမ်ဗရိုဆီယိုလည်း ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သူ့အား အကျိုးအကြောင်းကို ဘာသာပြန်၍ ပြောပြပြီးသောအခါ ဂရေးဒစ်က -

“အို ... ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆိန်၊ ဓားမြှောင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးခုစလုံးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်က တိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ အဲဒီအခါမှာ သူကပဲကျွန်ုပ်ကို ဂျယ်လီလို ပျော့စိသွားအောင် ရိုက်နိုင်မလား။ ကျွန်ုပ်ကပဲ သူ့ကို အပိုင်းပိုင်းအထစ်ထစ် ဖြတ်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်အထင်တော့ သူ့ကို နည်းနည်းဖြတ်ပေးလိုက်ရင် ပိုပြီးကြည့်ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးအမ်ဗရိုဆီယိုလည်း သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် အတန်ကြာ တိုင်ပင်ပြီးနောက် သူ့ဘက်မှ တစ်ပန်းသာဖွယ်ရှိသည့် ပုဆိန်နှင့် ဓားမြှောင်တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒစ်အား ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သောအခါ ဒစ်ကလည်း ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းနှင့် သဘောတူလိုက်

၁၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ပစ်ချရန်သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူ
ရန်သော်လည်းကောင်း လက်အိတ်များမရှိကြသောကြောင့် ဂရေးဒစ်က သဘော
တူ လက်ခံသည့်အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူ၏လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ လူ့သတ္တဝါ
ကြီးကလည်း ဆွဲကိုင်ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ဒစ်က ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မှာ ပြုတ်တူကြီးပမာ မြဲမြံလှသည့်ပြင် တော်
တော်နှင့် မလွတ်သဖြင့် အမ်ဗရီဆီယိုမှာ ပထမတွင် မရိုးမရွှဲဖြစ်လာကာ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်လာပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဟစ်အော်လိုက်၏။

သူ၏အဖော်များက သွေးခြည့်ဥနေသော အမ်ဗရီဆီယို၏ လက်များ
ကို ကြည့်လိုက်၊ ဂရေးဒစ်ကိုကြည့်လိုက် လုပ်ပြီးနောက် သူ့အနားမှ ရှဲသွားကြ
၏။ မြို့စားကြီးမှာ ဤကဲ့သို့သော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမျိုးတွင် များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိသည့်အတိုင်း ရာဇပလ္လင်မှဆင်းကာ အခန်းကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သဖြင့်
မတိုက်လိုတော့ဟု ပြန်ပြောရန်လည်း မဖြစ်တော့ပြီ။

ထို့နောက် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့လည်း ဆာဂျော့ဖရိုကာလီယန်နှင့် အတူ
မြို့တော်အစောင့်တပ်သားများ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလျက် သံအမတ်ကြီး ၏
နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

၁၂

ဆာအက်ဒမန်အကူးခေါ် ဆီညော်ကက်ထရီးနားသည် ဗင်းနစ်မြို့ရှိ သူ၏ အိမ်တော်ကြီးအတွင်း ကျယ်ဝန်းချမ်းမြေ့လှသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းဝယ် ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်နှင့်အတူ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေ၏။

(အကူး) “အသင်စီစဉ်တာ အတော်ညံ့တယ်။ အကုန်လုံး အလွဲလွဲ အချော်ချော်ချည့်ပဲ။ ဘာကြောင့် သေချင်းဆို အင်္ဂလိပ်ကောင်နဲ့ သူ့အဖော် သေ မင်းခေါင်းနှစ်ယောက် ဒီကိုလာနေတာ အသင်မသိရတာလဲ။ ဒီလိုဆို သူ့လျှို့ဝှက် လွတ်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် ... ဒီမှာ ကိုယ့်လူ လမ်းမှာပဲ သူတို့ကို အစတုံး ပစ်လိုက်ပေါ့။ လမ်းမှာ ဓားပြတွေက သောင်းကျန်းလွန်းတော့ သူတို့ကြောင့်ပဲလို့ ထင်ကြမှာပဲ။ နို့ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက ကျွန်ုပ်က အဗီညွန့်ကို ထွက်သွားခဲ့ဖို့ ကောင်းပြီ”

(နစ်) “ကျွန်ုပ်ဟာလည်း တန်ခိုးရှင်မဟုတ်လေတော့ ဟိုအဆေးကြီးမှာ နေတဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောကိုသိပြီး သူတို့နောက်တကောက်ကောက် မလိုက်နိုင် ဘူးခင်ဗျ။ နို့ပေမဲ့လေ ... ဟောဒီ အင်္ဂလိပ် ဆွေးဘီလူးကြီးဟာ အရှင်တို့နှစ် ယောက် တစ်ယောက်ယောက် မသေသေးသမျှတော့ ဒီလိုပဲ။ အရှင် နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်။ အင်း ... တစ်ချက်မလွဲအောင် ပစ်နိုင်တဲ့ လေးသမားကို မြင်လိုက်၊ ဟိုဆွစ်ကောင်ကို သနား လိုက်မိပါရဲ့”

၁၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(အကူး) “ဒီဆွစ်ကောင်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ သူကလည်း မဆိုင်ဘဲ ဒီအထဲဝင် ရှုပ်တော့ သူ့ထိုက်နဲ့ သူပေါ့။ ဘာသနားနေစရာရှိသလဲ၊ ကျွန်တော် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သနားတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ သူရဲဘောကြောင့်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသင်အသိပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့အထိ ကျွန်ုပ်အကြောင်း သိခဲ့တဲ့ လူတွေလည်း မနည်းလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအင်္ဂလိပ်နဲ့ ကျရင် ကံကို အတော် ခေတယ်။ အသင့်ကိုတော့ ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကရက်ဆီမှာတုန်းက သူ့လက်ချက်နဲ့ လဲကျသွားပြီးတော့ သူက ကျွန်ုပ်ကို အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့ တယ်။ ဟော အခုတော့ အဲဒီအကြောင်းအရာ၊ သံချပ်အင်္ကျီလဲဝတ်တဲ့အကြောင်း ရော အားလုံးသိကုန်ကြ ပြီ။ ဒီလာရောဟာ ဘာဖြစ်လို့များ စကားမပြောဘဲနဲ့ သေမသွားတာလဲ မသိဘူး။ တော်တော်မယုံရတဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ သူ့ကို ကျွေးရ မွေးရတာ အလကားပဲ။ အေးလေ ... ဒါတွေပြောနေလို့ အပိုပါပဲ။ ဒီကရက်ဆီ တော့ ဒီမှာ ရောက်နေပြီ။ ရင်ဆိုင်ရင် ရင်ဆိုင် ဒါမှမဟုတ် အရှက်ကွဲခံဖို့ပဲ ရှိ တော့တယ်”

(နစ်) “အရှက်လည်းကွဲ။ သေလည်းသေမှာတော့ မပြောဘူး။ နက်ဖြန် ဟိုအင်္ဂလိပ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်သေမှာတော့ သေချာတယ်။ ဒါဟာ ကလေးကစားတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ သူဟာ ကုန် သည်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်သစ်မှာတုန်းက သိခဲ့ရတဲ့အတိုင်း အတိုက် အခိုက်တော့ အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်။ နို့ပြီးတော့ မတရားခံခဲ့ရလို့ အတော် နာကျည်းနေတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ အမှန်ဘက်က လူကို အတော်ကြောက် စရာ ကောင်းတယ်”

(အကူး) “ဟေ့ ... တော်စမ်း။ ဘာဖြစ်လို့များ အပျက်စကားတွေချည်း ပြောနေရတာလဲ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘေးရန်မထိဘဲ လွတ် မြောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်ုပ် မသေနိုင်သေးဘူး။ ရှေ့လျှောက်ပြီး နေရဖို့အများကြီး ရှိသေးတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်အကြံတွေသာ အောင်ရင် ကြီးကျယ်ထင်ပေါ် ကြွယ်ဝဖို့ အကြောင်းရှိတယ်။ ဒါလည်း အသင်သိတဲ့အတိုင်း စနစ်တကျ စီစဉ် ထားမယ် မဟုတ်လား။ နို့ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီးသည် အိန်ကလည်း ရှိသေး တယ်။ အသင်ပဲ သူ့အနားက ကျွန်ုပ် ပြေးရအောင်လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်ပြောမယ် နစ်ကလပ် ... ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့ဆိုသူမှ မဖြစ်နေတော့တယ်။ အခု ပုတ်ရဟန်းမင်း ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်နဲ့ သူ့ကို အဗိညွန်လာဖို့ ဆင့်ခေါ်ထားတယ်။ သူဟာ ရဲတင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ပုတ်ရဟန်းမင်းကလည်း ဘေးရန်မရှိဘဲ လာနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတာက တစ်ကြောင်း၊ အဲဒီတော့ အဗိညွန် ကိုလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အေး ... သူလာရင်တော့ ဒီတစ်ခါ မလွတ်တော့

ဘူး။ မလာရင်တော့ အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဟာ တရားဝင် ဖြစ်သွားပြီးတော့ သူ ပိုင်ပစ္စည်းနဲ့တကွ ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာမှာ မဆို သူ့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်မှာပဲ။ သူ့ပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အသုံးကျမယ် မဟုတ်လား”

(နစ်) “ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ဟာ နက်ဖြန် မသေရုံသာမက ဒဏ်ရာ မရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီကရက်ဆီ အသက်ရှင်နေသမျှ ပုတ်ရဟန်းမင်းက ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ချချ အရှင်ရဲ့ အရှင်ကို တစ်ခါတည်း အိပ်သွားအောင် ညှို့မှာမို့ အင်္ဂလိပ် ကောင် သေမှ ဖြစ်မယ်။ သူဟာ ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက် ကို သေအောင် ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တယ်။ အောင်မယ်လေး ... သူ့သတိပြန်ရလာ တုန်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ကျွန်ုပ်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လိုက်တာ သူ့ အကြည့်ထဲမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျိန်စာပါတယ်လို့တောင် ထင်လိုက်မိတယ်”

(အကူး) “ဟေ့ နစ်ကလပ်။ အသင်လည်းပဲ ဟောဒီဗင်းနစ်မြို့က လူတွေကို အကြောက်ရောဂါ ကူးစက်လာပြီ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ မသိပါ ဘူး။ ဒီကနေ့တွေ့ရသမျှ လူတွေဟာ ဟိုအင်္ဂလိပ်ကောင်နဲ့ တပည့် သေမင်းခေါင်း က လွဲလို့ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေ သလိုပဲ။ ဘာကြောက်နေမှန်းလဲ မသိကြဘူး။ ဟောဒီ ထူးခြားနေတဲ့ ရာသီဥတု ကြောင့်ပဲ ထင်တယ်။ ကြားရသမျှ အတိတ်နိမိတ်တွေက ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ချည်းပဲ”

(နစ်) “ဟုတ်တယ် ... ကျွန်ုပ်မှာ အကြောက်ရောဂါကူးစက်နေပြီး ကျွန်ုပ် လုပ်ခဲ့သမျှ အပြစ်တွေဟာ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှာတောင်လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေ တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါတွေဟာလည်း အများအားဖြင့် အရှင်အတွက်သာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အိပ်ရာမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ နိုးနေတုန်းလည်း လာ ခြောက်နေတာပဲ။ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ အပြစ်လွတ်ခွင့် မရတော့ဘူးလို့ လာပြီး ပြော နေသလိုပါပဲလေ”

(အကူး) “နို့ပေမဲ့ နစ်ကလပ်၊ အသင်ဟာ နောက်ထပ် အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ရလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ အရှင်အပြစ်တွေလောက်တော့ မကြီးလေးတန်ပါဘူး။ အခုကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကရက်ဆီပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးခရီးကို သွားရမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ နက်ဖြန်ခါ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်တွေ့ရရင် ဘယ်နည်းနဲ့များ ဒီကရက်ဆီလို့ ကျွန်ုပ် သိနိုင် မှာလဲ။ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ယောက်မတွေ့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ...”

(နစ်) “ဘုရား ... ဘုရား အရှင်ထွက်ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူဟာ အက်ဒွပ်ဘုရင်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းဆိုတာ ဗင်းနစ်မြို့က ရွှေတိုက်စာရင်းဝင် လူတွေ အားလုံး ရှေ့မှာ ကြေညာပြီ။ အရှင်ရဲ့ အရှက်ကို နေရာတိုင်းမှာ ခွဲလိမ့်မယ်။”

၁၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူတို့ကလည်း အရှက်ခွဲမှာပဲ။ အရှင်ကို မကဲ့ရဲ့ မရှုတ်ချတဲ့ နိုက်သူရဲကောင်းဆိုလို့လည်း ဥရောပတိုက်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အရှင်ထွက်ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

(အကူး) “ဟ ... အရူးရ၊ နို့ပေမဲ့ သူသေနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ နက်ဖြန် မကျခင် ပြောတာလေ။ အသင်ရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ ခါတိုင်းလို့ မသွက်တော့ ပါလား နစ်ကလပ်”

(နစ်) “ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်ုပ် အခုမှ သတိရတယ် ထွက်မပြေးဘဲနဲ့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လို့ရသားပဲ ကျွန်ုပ် မေ့နေတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ အင်း ... အဆိပ်ခတ်ရမလား၊ အဆိပ်ခတ်ဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး။ သူဟာ ကာလီယန် အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်။ နို့ပေမဲ့ အတော်ရှားပါးတဲ့ သစ်သီးတစ်ခြင်း လောက်ပို့ လိုက်ရရင် ... ဒါလည်းပဲ မဖြစ်သေးဘူး။ သူစားချင်မှ စားဦးမှာ၊ ဒီ အင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတွေသာ ငမ်းငမ်းတက် စားကြတာ ... အဲဒီတော့ ဆီညော်ရာနဲ့ တခြား လူတွေသာ စားမိလိမ့်မယ်”

(အကူး) “နေစမ်းပါ ... အသင့်ဆေးတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ အသင် ဒီလို ဆေးဝါးတွေ ဘက်မှာ စွမ်းတာကို လူတိုင်းသိတယ်။ ဒီမှာ ဒီအကောင်တွေ ဗင်းနစ်ကို ရောက်လာကတည်းက သူတို့ကို လူတွေက လိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဆွစ်ကောင်အပြင် သူတို့နဲ့ မသင့်မတင့် ဖြစ်ဘူးတဲ့ လူများ မရှိဘူးလား”

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသကဲ့သို့ နစ်ကလပ်၏ မျက်လုံးများ မှာ ဝင်းလက်သွားတော့၏။

(နစ်) “အရှင်ပြောမှ သတိရတော့တယ်။ သူတို့နဲ့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ဘူး တဲ့လူ ရှိပါသော်ကော၊ လှေသမားတစ်ယောက်နဲ့ ဂျိုးဆက်ဆိုတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ပေါ့။ လှေခနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဂျိုးဆက်တို့လူစုနဲ့ သူတို့ရန်ဖြစ်လို့ ဂျိုးဆက်တို့ လူစုက ဓားမြှောင်တွေ ဘာတွေထုတ်တာနဲ့ သံအမတ်အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့ကို ရေထဲ ကန်ချလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်ုပ်နဲ့သိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်က ပြောပြလို့ သိရတယ်။ အဲဒီ ဂျိုးဆက်ဟာ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ပဲ။ ရွှေဒဂါး ဆယ်ပြားလောက်ပေးလိုက်ရင် ဘာမဆိုလုပ်တဲ့ အကောင်၊ အသဲအမဲကလည်း ကြီးပါဘိသနဲ့”

(အကူး) “သူ့ကို သွားခေါ်စမ်း နစ်ကလပ်၊ နေဦး အဲဒီ မိန်းမကြီးကိုပဲ လွှတ်လိုက်၊ ဒါက ပိုကောင်းမယ် ဆယ်ပြားဟုတ်စ ... ဆယ်ပြားမဟုတ်ဘူး ငါးဆယ် ပေးမယ်”

(နစ်) “အေးလေ ... ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ကြံဖို့ အခွင့်ရ ချင်မှ ရမှာကိုး ... ရန်သူတွေလည်းရှိ မြို့စားရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက လည်း အိမ်ကို စောင့်ကြပ်နေရတဲ့ အထဲမှာ အရူးတွေသာ ညဉ့်အချိန်မတော်ကြီး အဖော်မပါဘဲ မြို့ထဲထွက်လည်ကြမှာ။ နို့ပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်တာတော့ မမှားပါဘူး။ လူရဲတွေဟာ ကံကောင်းတတ်တယ်လို့ဆို မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အရူးတွေပဲလေ။ အေဒရီယာတစ် ပင်လယ်ထဲက လ, ထွက်လာတာကို ကြည့်ရအောင် ထွက်လည်ချင် လည်လိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ”

(အကူး) “ကြိုးစားစမ်းပါ နစ်ကလပ်၊ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားစမ်းပါ။ အောင်မြင်မှ ဖြစ်မယ်။ မအောင်မြင်ရင်တော့ အသင်နဲ့ ကျွန်ုပ် အိုးစားကွဲရလိမ့်မယ်။ အသင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

*

မြို့စားကြီး၏ နန်းတော်မှ ပြန်ရောက်လာ၍ နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ပြီး သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဟူးနှင့် ဒစ်တို့မှာ နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲအတွက် တိုက်ပွဲတွင် ဒိုင်လုပ်မည့် မာရှယ်နှင့် သူ၏ အရာရှိများယူဆောင်လာသည့် တိုက်ပွဲဆိုင်ရာ စည်းကမ်းချက်များ ပါသောစာရွက် စာတမ်းများကို သံအမတ်ကြီး၏ အကူအညီဖြင့် ဖတ်ရှုလက်မှတ်ရေးထိုးရခြင်း၊ တိုက်ပွဲအတွက် မြင်းရှာဖွေရခြင်း၊ သံချပ်အင်္ကျီနှင့် လက်နက်များကို တိုက်ချွတ်ပြင်ဆင်ရခြင်းစသည်ဖြင့် တစ်ညနေခင်းလုံး အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေတော့၏။

ထိုနေ့အတွက် ညစာကို လေဒီကာလီယန်နှင့်အတူ သုံးဆောင်ကြသော အခါ လေဒီကာလီယန်မှာ နက်ဖြန်တွင် သေရေးရှင်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ယမန်နေ့ညဉ့်ကထက်ပင် စိတ်လက်မကြည်မသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လေဒီကာလီယန်က သူတို့၏ အသုဘကိစ္စကို မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ချင်သနည်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်ရှိ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများထံသို့ မည်သည့်ပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ပေးစေလိုသနည်း ဟူ၍လည်းကောင်း မေးမြန်းသည့်အခါတွင်ကား မူလကပင် စိတ်အတန်ငယ်ထွေနေသော ဟူးမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဆာဂျော့ဖရီနှင့် စကားပြောရန်ရှိသေးသည်ဟုဆိုကာ ထမင်းစားပွဲမှ ထသွားလေတော့၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သား အခန်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ပြီးစီစီ ရှိလှသဖြင့် လေကောင်းလေသန့်ရမှ ဖြစ်မည်ဟု ဒစ်အား ပြောလိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “ကျွန်တောတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ။ တံခါးပေါက်မှာလည်း ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတွေ စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဟူ၍) “ငါနက်ဖြန်ကာ တိုက်ရမယ့် နေရာကို ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါမှ အခြေအနေကို သိရတာပေါ့”

ထိုအခိုက်တွင် ဆာဂျော့ဖရီ၏ အိမ်တော်ပါ အခိုင်းအစေ လူရွယ်တစ်ယောက်သည် နက်ဖြန် ဟူ၍စီးခြင်းအား မည်သို့ ကျွေးမွေးရမည်ကို မေးလာ၏။ ဒစ်လည်း ထိုလူရွယ်ကလေးအား ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် သူတို့အား ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများ မမြင်နိုင်အောင် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လျှို့ဝှက်စွာ ထုတ်ဆောင်လျက် နက်ဖြန် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရမည့် ‘လက်နက်လွင်ပြင်’ ခေါ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည်လောဟု မေးလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဒေးဟု ခေါ်သည့် ထိုလူရွယ်က ထိုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သော်လည်း ဆာဂျော့ဖရီ စိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရွံ့ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဟူ၍က သူ့အား ဆာဂျော့ဖရီက စိတ်ဆိုးလျှင် ကာကွယ်ပြောဆိုပေးမည်ဟု အာမခံသည်တွင် ဒစ်က သတိပေးသော်လည်း ပူအိုက်လွန်းလှသဖြင့် သံချပ်အင်္ကျီကို မဝတ်ဘဲ ဟူ၍က ဓားလွယ်ကို စွဲကိုင်ကာ ဒစ်က လေးနှင့် ပုဆိန်တို့ကို စွဲကိုင်လျက် အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဗင်းနစ်မြို့သားများ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများတွင် ဝတ်ဆင်တတ်သည့် ပိုးနက်ပါးပါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အင်္ကျီရှည်ကြီးများကို ခေါင်းစွပ်များနှင့် တကွ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ သူတို့သည် ဒေးဗစ်က ခေါင်းဆောင်၍ မီးဖိုတံခါးမှ အမှတ်တမဲ့ ထွက်ခဲ့ပြီး နောက်ဖေးရှိ မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြားထဲသို့ လျှို့ဝှက်သော ဝင်းတံခါးငယ်တစ်ခုမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုလမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်သွားရာ လမ်းအဆုံးတွင် တူးမြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေးဗစ်မှာ အီတာလျံ ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သဖြင့် လှေတစ်စင်းကို လှမ်းခေါ်ကာ လှေကို သုံးယောက်သား စီးနင်းကာ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ လှေလည်း တူးမြောင်းတစ်လျှောက် အိမ်ကြီးရခိုင်များကို ဖြတ်သန်းကာ ဟိုကွေ့သည်ချိုးနှင့် လှော်ခတ်သွားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဒေးဗစ်က သူတို့သွားလိုသည့်နေရာသို့ ရောက်လုနီးပြီဟု တီးတိုးပြောပြသဖြင့် သိရှိရလေ၏။

ထိုနေ့ညဉ့်အဖို့ လူတိုင်းစကားကို တီးတိုးပြောနေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ ခါတိုင်း နှုတ်သွက်လျှာသွက်နှင့် ဟေးလားဝါးလား နေတတ်သူများပင်လျှင် ယနေ့ညဉ့်အဖို့ မိမိတို့အိမ်ရှေ့ရှိ ဆင်ဝင်များအောက်တွင် ထိုင်ကာ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောဆိုနေကြရင်း လေမလာသဖြင့် တညည်းညည်းတညူညူ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်၍ ဒေးဗစ်က အချက်ပေးလိုက်လျှင် လှေသမားသည် လှေဦးကို ကမ်းဘက်သို့ ငဲ့ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တံတားတစ်ခုတွင် ထိုးတပ်လိုက်လေ၏။

နိဒါန်း □ ၁၃၃

ဒေးဗစ်က လှေခပေးလိုက်သောအခါ လှေသမားလည်း အင်အားကုန်ခမ်းသည့် အသွင်ဖြင့် ပေးသမျှကို မည်သို့မျှ မငြင်းဆန်ဘဲ ယူလိုက်ရင်း အကယ်၍ သူတို့ စောင့်နေမည်ဆိုလျှင် တစ်နာရီအတွင်း သူတို့လာသည့်နေရာသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင် ပေးမည်ဟုလည်း တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဟူးတို့လူစုသည် တံတားမှတက်ကာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိမ်မြင့်ကြီးများနှင့် တံခါးပေါက်ဝကြီးများ ရှိသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရလေ၏။

ထိုလမ်းကလေး၏ မှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် သူတို့တက်လာခဲ့ရာ တံတားတွင် နောက်ထပ် လှေတစ်စင်း ထိုးဆိုက်သံကို လည်းကောင်း၊ သူတို့လှေသမားနှင့် နောက်ထပ်ရောက်လာသော လှေမှလူများစကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒေးဗစ်က အနည်းငယ် တုန်လှုပ်လျက် “ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်စမ်းပါ ဆာဟူး... ဒီနေရာဟာ တယ်ပြီး မကောင်းလှဘူး။ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းတဲ့ပြစ်မှုကြီးတွေ ကျူးလွန်တတ်တဲ့ နေရာလို့ နာမည်ကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ လွန်သွားမှာပါ”

သူတို့သည် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားကြရာ၊ လမ်းတစ်ဝက်သို့ အရောက်တွင် နောက်မှ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြေသံများပျောက်သွား၏။ ဆက်လျှောက်သွားကြရာ မကြာမီ လမ်းအဆုံးကို ရောက်သွားပြီးလျှင် ဟူးက ဓားလွယ်ကို အိမ်မှ ထုတ်ကိုင်လျက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ သူတို့သည် အဝတ်များ ခြုံထားသော လူခြောက်ယောက်ခန့် လမ်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ဟူး၏ ဓားလွယ်ကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရလျှင် ရပ်တန့်သွားကြပြီးနောက် မှောင်ထဲ ဝင်သွားကြပြန်၏။

(ဟူး) “တို့နောက်လိုက်လာတာ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”

(ဒေးဗစ်) “လူဆိုး သူခိုးတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူခိုးတွေ ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ လုံခြုံပါတယ်”

(ဂရေးဒစ်) “အင်း... သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လရောင်နဲ့ ဆိုရင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပစ်နိုင်ပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်းက လေးနက်ကြီးကို အိမ်တွင်းမှ ထုတ်၍ အိမ်ကို ဒေးဗစ်အား အကိုင်ခိုင်းထားကာ ညှို့တပ်လိုက်ပြီးနောက်တွင် နောက်မှ လိုက်လာသူများအား တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

၁၃၄ □ ဝဂ္ဂနိဂ္ဂေယျ

ခေတ္တမျှ စောင့်ကြည့်နေပြီးလျှင် သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာကို အသေအချာ စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်ကြ၏။ ထိုနေရာကား ဒေးဗစ်၏ ပြောစကားအရ သူတို့နောက်တစ်နေ့တွင် နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲရမည်ဖြစ်သည့် ‘လက်နက်လွင်ပြင်’ ပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျယ်ဝန်း၍ မြေအညီအညွတ်ရှိ၏။ ပေ လေးရာပတ်လည်ခန့်ရှိရာ၊ အလယ်ဗဟိုလောက်တွင် သစ်သားဖြင့်ပြီး၍ ဆေး များခြယ်လှယ်ထားကာ ပိတ်ထူမှီးထားပြီးလျှင် ရွှေချထားသည့် အလံတိုင်များ ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသော စင်မြင့်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ မြို့စားကြီးနှင့် လူကြီးလူ ကောင်းများ တိုက်ပွဲများကို ရှုစားရန် ပြုလုပ်ထားသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ဒေးဗစ် က ပြောပြ၏။

သူတို့သည် မြေအနေအထားနှင့်တကွ၊ မည်သည့်ဘက်မှ နေရောင်ထိုး မည်ကို လေ့လာမှတ်သားကြ၏။

(ဟျူး) “အင်မတန် တိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ။ အင်း ... နောက် ၁၂ နာရီအတွင်း လူနှစ်ယောက်တော့ ဒီလောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရတော့မယ် ဆိုတာ တွေးလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

(ဒစ်) “ဟုတ်တာပေါ့အရှင်။ ကျွန်တော်တော့ နက်ဖြန် ကိုးနာရီ ရောက် စေချင်လှပြီ”

(ဟျူး) “မကြားလွန်းပါနဲ့ဒစ်ရယ်။ တိုက်ပွဲဆိုတာ မရေရာတဲ့ကိစ္စမျိုး ပါ။ ဘယ်သူ နိုင်မယ်ဆိုတာ မပြောကောင်းပါဘူး”

သို့နှင့် ‘လက်နက်လွင်ပြင်’ ကိုကြည့်ရှုလေ့လာပြီးနောက် သူတို့သည် ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားရာ၊ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်သောအခါ ချည်နှောင်ရန်အတွက် စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဗင်းနစ်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ညဉ့်က ဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောတစ်စင်းမျှပင် မရှိချေ။ သို့သော် သူတို့ ကြည့်နေဆဲ၌ပင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှ လူအချို့လည်း ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ဒစ်) “သင်္ဘောဟာ ဒီလိုဆိပ်ကမ်း ဝင်လာတတ်တယ်လို့ အရင်က ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။ ကြည့်စမ်း ... ပဲ့နဲ့ရွက်လွင့်လာတယ်” ဟျူးကလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ဘောမှာ အလွန်ကြီးမား၍ ဗင်းနစ်မြို့သားတို့ အရှေ့တိုင်းနှင့် ကုန်သွယ်ရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ဦးထောင်ပုံထောင် သင်္ဘော မျိုးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် လှော်ခတ်ရန်အတွက် လှော်တက် အများအပြားပါရှိရာ၊ ထူးခြားသည့်အချက်မှာ လှော်တက်များအနက် ကျိုးသည့် တက်က ကျိုး၊ ပဲ့သည့်တက်က ပဲ့ဖြစ်နေ၍ တလှုပ်လှုပ်တရားရား ဖြစ်နေသော်

လည်း မည်သူမျှ လှော်ခတ်ခြင်းမပြုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင် တွင်ကား ရွက်အချို့ရှိနေသေး၏။ ရွက်များမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေသော် လည်း အချို့ကား အကောင်းပကတိရှိနေသော ရွက်များအားဖြင့် သင်္ဘောမှာ ရွေ့လျားလာခြင်းဖြစ်၏။ သင်္ဘောထဲတွင် မီးရောင်လည်း မမြင်ရ၊ ပဲ့နင်း၏ အမိန့် ပေးသံ၊ သို့မဟုတ် မာလိန်၏ခရာသံတို့ကိုလည်း မကြားရချေ။ သင်္ဘောသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မျောပါလာလေသည်။

သင်္ဘောကို စောင့်ကြည့်နေသူများထဲတွင် သင်္ဘောသားများလည်းပါ ၏။ မြို့ထဲတွင် ပူအိုက်လှသောကြောင့် လေညင်းခံရန် ထွက်လာကြသော မြို့သား များလည်းပါ၏။ သူတို့သည် အထိတ်တလန့်နှင့် အချင်းချင်းတီးတိုးစကားပြော နေကြလေသည်။ အခါတိုင်း အာဘောင်အာရင်းသန်လှသော သင်္ဘောသားများ ပင် တီးတိုးပြောဆိုနေလေတော့သည်။

(သင်္ဘောသားတစ်ယောက်) “သင်္ဘောမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ သင်္ဘောသဏ္ဍ ကွ၊ ငါငယ်ငယ်တုန်းက အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ အဲဒီလိုသင်္ဘောမျိုး တစ်ခါမြင်ဖူးခဲ့ တယ်။ မကြာပါဘူးကွာ တို့သင်္ဘောလည်း ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိပြီး နစ်သွား လိုက်တာ၊ ငါနဲ့ ထမင်းချက်သာ အသက်မသေဘဲ ကျန်တယ်”

(အခြားတစ်ယောက်) “ဟ ... သင်္ဘောအစစ်ပါကွ။ ကြည့်ပါလား ဘေးမှာ ခိုက်ပင်တွေနဲ့ ခက်ရင်းတွေ တက်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောသားတွေ ဘယ်ရောက်နေကြပါလိမ့်”

(တတိယသင်္ဘောသား) “အေး ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းကြို လမ်းကြားထဲမှာ ရေကြောင်းပြမပါဘဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာပါလိမ့်”

(စတုတ္ထသင်္ဘောသား) “အို ... ပဲ့နင်းတို့၊ မာလိန်တို့မှ မပါဘဲ ရေ ကြောင်းပြကော ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ ငါ သင်္ဘောသားလုပ်လာတာ ဒီလောက်များ မသိဘူးတဲ့လား”

(ပဉ္စမလူ) “အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိပ်ကမ်းကိုတော့ တန်းတန်း မတ်မတ်ကြီး လာနေတာပဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လာနေသလဲဆိုတာတော့ နတ်ဆိုးမှ သိမှာကွယဲ့။ အခုအချိန်မှာ လေအားလည်း ပျော့၊ လှေတောင်ရွေ့အောင် တိုက် တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ကြီး အသင့်ပြင်ထားရင်တော့ လှိုင်းကာ အုတ်တိုင်နဲ့ ရိုက်မိလိမ့်မယ်”

ဤသို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြဆဲမှာပင် သင်္ဘောသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်မှာ ရွက်တစ်ခု၏ အရိပ် ထိုးကျနေသဖြင့် မှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိ၏။ မကြာမီ လကို တိမ်များ ပုံးသွားသောကြောင့် အားလုံး မှောင်မည်းသွားလေတော့သတည်း။

၁၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် နေလုံး၏ ပမာဏရှိသဖြင့် ဗင်းနစ် မြို့သူမြို့သားများ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသည့် ကြယ်တံခွန်ကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကြယ်တံခွန်ကြီးသည် အရှေ့ဘက် သမုဒ္ဒရာထဲမှ ပေါ်ထွက်လာကာ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်ဟု ထင်ရပြီးလျှင် မြို့ပေါ်သို့ အရောက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးပြုပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ကြယ်တံခွန်ကြီး ထွန်းလင်းနေခိုက်တွင် နေ့လယ်အချိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီးလျှင် အားလုံး အထင်းသားမြင်နေရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းလုံးကို လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောသား သုံးရာကျော်ကျော်မှာ အားလုံး သေဆုံးလျက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

သို့သော် သင်္ဘောပေါ်တွင် လူသူတစ်ယောက်မျှမရှိ ဟူ၍ကား မဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထူးဆန်းသော အနီရောင် ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းလျက် ဝတ်လုံရည်အနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကိုမူ ပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်လျက်သား တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။ ထိုလူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ အသံမပြုဘဲ မတ်မတ်ကြီးရပ်လျက် လက်ထဲတွင်လည်း ကြီးတစ်ခွေကို ကိုင်ထားရာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။ သူ့ကိုမြင်ရလျှင်ပင် ကြည့်နေသူများသည် ရူးတော့မလောက်ဖြစ်သွား၏။ လူများသည် တီးတိုးလုပ်ကြရာမှ သံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ကြလေသည်။

“ဆေတန်နတ်ဆိုးဟေ့၊ ဗင်းနစ်မြို့သားတွေကို ငရဲပြည် ဆွဲရအောင်လာတဲ့ ဆေတန်နတ်ဆိုးကွ၊ သူကမ်းပေါ်မတက်ခင် သတ်ကြ၊ သူ့ကို သတ်ကြဟေ့”

ဂရေးဒစ်ပင်လျှင် ကယောင်ချောက်ခြားဖြစ်လေသည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ရှိနေသည့် သူ၏ ဆံပင်များထောင်လာပြီးနောက် မျက်လုံးများလည်း ပြူးကျယ်တောက်ပလာ၏။ သူသည် မြားတစ်စင်းကို လေးတွင် တပ်ကာ လေးညှို့ကို နားရွက်နားအထိ ဆွဲပြီးနောက် ပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်နေသူကို ချိန်ရွယ်၍ ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုမြားသည် လေးညှို့မှပင် မထွက်တော့ဘဲ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားကာ အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။ မြားဦးမူကား ဂရေးဒစ်၏ပါးကို ပြန်မှန်ကာ စိုက်နေတော့၏။ ဂရေးဒစ်၏ ညာဘက်လက်မှာ ရုတ်တရက် လှုပ်၍ မရအောင်ရှိနေသဖြင့် မြားဦးကို ရုတ်တရက် မနှုတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေလေသည်။

သို့နှင့် ‘ငါတော့ နတ်ဆိုးပစ်မိတာနဲ့ ငါမမှန်စေချင်တဲ့ နေရာကို မှန်သွားပြီ’ဟု ညည်းညူရင်း ဆိပ်ကမ်းရှိ ကျောက်တိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ သူနှင့် ဆယ်ကိုက်မျှသာ ဝေးတော့သည့် ပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်နေသူကလည်း သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုသူသည် ကြီးခွေကို ကမ်း
ဘက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ကြီးမှာ ကြီးမားလေးလံ တုတ်ခိုင်လှ၍ အဖျားတွင်
ကွင်းလျှော့တစ်ခုပါ၏။ မည်မျှလေးသနည်းဟူမူ သာမန်လူတစ်ယောက်သည်
ထိုကြီးကို မ၊ နိုင်ဖွယ်မရှိဟုထင်ကြရ၏။ သို့သော်လည်း ကြီးသည် သံချောင်း
တစ်ခုကဲ့သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်လာပြီးနောက် ကွင်းလျှော့သည် ဆိပ်ကမ်း
ရှိ ကျောက်တိုင်တစ်ခုတွင် သွားစွပ်ကာ ချည်နှောင်ပြီးဖြစ်သွားလေသည်။
သင်္ဘောလည်း တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် ဦးလှည့် လျက်
ဆိပ်ကမ်းတွင် နံဘေးနှင့်ယှဉ်ကာ ဆိုက်ကပ်လျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။
ထို့နောက် သင်္ဘောနံဘေးရှိ လှေကားမှ လူကြီးဆင်းလာ၏။ သူ၏
ခြေထောက်များတွင် အဖြူရောင် ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားရာ လှေကားမှတစ်
ဆင့် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် လေးငါးလှမ်းမျှလှမ်း၍ လရောင် အောက်သို့
ထွက်လာကာ လူအများအား မြင်စေလိုသော သဘောဖြင့်ပေလောမသိ၊ မလှုပ်
မယှက် ရပ်နေလိုက်လေသည်။

စင်စစ်သော်ကား သူ့ကို ကြည့်ရကျိုးနပ်ပေ၏။ သူ၏ အဝတ်အစား
များ အထူးသဖြင့် သူ၏ခေါင်းဆောင်းကို ရှေးဦးစွာ ဟူ၍ သတိပြုမိ၏။ ထိုကဲ့သို့
သော ခေါင်းဆောင်မျိုးကို သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသေးချေ။
ထိုခေါင်းဆောင်းမှာ ဦးခေါင်းခွံနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသော ဦးထုပ်တစ်မျိုးဖြစ်၍
ထိပ်ပိုင်းမှာ ကြက်၏အမောက်ကဲ့သို့ ချွန်ထွက်နေ၏။ ထိုအမောက်သဏ္ဍာန်
မှာလည်း တောက်ပြောင်သော အနီရောင်ဖြစ်၍ ထိပ်ဖျားတွင် သစ်တော်သီး
အငယ်စားအရွယ်ရှိသော ဘောလုံးအမည်းတပ်ဆင်ထား၏။ ဦးထုပ်၏ အရောင်
မှာကား အစိမ်းရောင်ဖြစ်၍ အပတ်မှာ အနက်ရောင် ဖြစ်သည်။ နဖူး အလယ်
တည့်တည့် အနားပတ်ပေါ်တွင် ပတ္တမြားနှင့်တူသော ကျောက်လုံးသည် ဝင်း
လက်နေတော့၏။

ထိုသူ၏ ပြန့်ကားလှသော ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ ဒူးဆစ်အထိ ရှည်လျားသော
သားမွေးဝတ်လုံကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ ယင်းမှာ မီးသွေးထက်ပင် နက်မှောင်
ပြောင်လက်နေလေသည်။ သူ၏ နားနှစ်ဖက်တွင် ကျောက်စိမ်းနားဆွဲများ ဆင်
ထား၏။ သားမွေးဝတ်လုံရှည်ကြီး၏ အောက်တွင် အတွင်းခံ အဝါရောင်ပိုးအင်္ကျီ
ကို ရင်ဘတ်တွင် ဟင်းလင်းထားလျက် ဝတ်ဆင်ထားရာ၊ ဆီးသီးလုံးခန့်ရှိသော
ကျောက်မျက်ရတနာကုံးများ အဆင့်ဆင့် ဆွဲထားသည်ကို အထင်းသား မြင်နေရ
ပေတော့သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများမှာ သားမွေးဝတ်လုံရှည်ကြီးကဲ့သို့ မည်း
နက်နေသော်လည်း အတော်ပင် ပြောင်လက်လှပေ၏။ သူ၏ တုတ်ခိုင်လှသော
လက်များကား ဗလာကျင်းနေ၏။ သို့သော် ခြေထောက်တွင် စီးနင်းထားသော

၁၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အဖြူရောင်ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်နှင့် လိုက်အောင် လက်ချောင်းများအလိုက်၊ ခွဲမထားဘဲ ခြေစွပ်များကဲ့သို့ တစ်ပြင်တည်း ဖြစ်နေသည့် အဖြူရောင်လက်စွပ်များကိုကား စွပ်ထားသေး၏။

သူသည် အရပ်ရှည်၏။ သို့သော် အချို့သူများကဲ့သို့ မရှည်လွန်းလှပေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ကျယ်ပြန့်၏။ သို့သော် အချို့သူများလောက် မကျယ်ပြန့်လွန်းလှပေ။ သို့တိုင်အောင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးထက် သန်စွမ်းသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ထင်ရှားပေါ်လွင်သော သူ၏ နဖူးပေါ်တွင် နူးညံ့နက်မှောင်နေသည့် ဆံပင်များကို အလယ်တည့်တည့်မှ ခွဲထား၏။ မျက်ခုံးမွေးများမှာလည်း ပါး၍သေးသွယ်ပြီးလျှင် အဖျားဘက်တွင် ကော့ထောင်နေလေသည်။ မျက်လုံးများမှာ သေးငယ်၍ ဖြူဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိနေသော်လည်း ထိုမျက်လုံးတို့၏ အကြည့်မှာ စူးရှထက်မြက် လှပေသည်။ ရယ်ယောင်ယောင်ရှိနေသော ယင်းမျက်လုံးများမှတစ်ပါး ကျန်မျက်နှာတစ်ခုလုံးကား မလှုပ်မရှား တည်ကြည်စွာ ရှိနေလေသည်။ နှာခေါင်းမှာရှည်၍ အဖျားတွင် ပြားပြီးလျှင် နှာခေါင်းပေါက်များမှာလည်း ကျယ်လွန်း၏။ ပါးစပ်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှင့် ဖြစ်ပြီးလျှင် အဖျားနှစ်ဖက်တွင် အောက်သို့ကောက်ယောင်ယောင် ထင်ရ၏။ ပါးမှာ သံမဏိတမျှ မာကျောကာ မည်သည့်အမွေးအမျှင်မျှ မပေါက်ဘဲ ပြောင်လက်နေပြီးလျှင် ကာလအတန်ကြာကပင် သေလွန်ပြီးဖြစ်သော လူတစ်ယောက်၏ ပါးကဲ့သို့ ပိန်ကြုံနေလေသည်။

သူသည် အိပ်မက်ထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသွင်သဏ္ဍာန်ပမာ ရပ်နေပြီးလျှင် စူးရှသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် လူအုပ်ကို ကြည့်နေ၏။ လူအုပ်မှာ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်မှန်သော်လည်း ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်ရသော တဟဲဟဲ အသံကြောင့် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟူ၍ ကား မဆိုနိုင်ချေ။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် “နတ်ဆိုးကို သတ်ကြ၊ ကဝေဆရာကို နင်းဖွဲပစ်ကြ၊ သူ့နောက်မှာ သေမင်းပါလာတယ်။ သူ သေမင်းကို ခေါ်လာတယ်။ သတ်ကြ ... သတ်ကြဟေ့ ... သတ်ကြ” ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာပြန်လေတော့၏။

ဓားမြှောင်အစင်းနှစ်ဆယ်ခန့်အရောင်မှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ဤအကြိမ်တွင် ဂရေးဒစ်သည် လေးနှင့်ပစ်ရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသူများသည် ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာကြ၏။ ထိုအခါ လူထူးလူဆန်းက မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါသော သူ၏လက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ အားလုံး တန့်သွားကြလေသည်။

နိဒါန်း □ ၁၃၉

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်၏။ သူပြောသော စကားမှာ ဗင်း နစ်မြို့တွင် ပြောနေကျ အီတာလျံ ဘာသာစကားပင် ဖြစ်ရာ ဒေးဗစ်ဒေးက ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရင်းကပင် ဘာသာပြန်၍ ဟျူး တို့အား ပြောပြလေသည်။

ထိုသူက “ခရီးသွားဖော်တွေ ကြမ္မာဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ သူစိမ်းတစ်ဦးကို အသင်တို့ ဒီလိုပဲ ကြိုဆိုကြသလား” (ဤသို့ပြောရင်း သူသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပြန်ကျနေသော လူသေအလောင်းများကို ညွှန်ပြလိုက်၏။) “အသင်တို့ ဗင်းနစ်မြို့ သားတွေဟာ ဟိုအရှေ့တိုင်းကလာပြီးတော့ တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ ရတဲ့ လက်နက်မပါ သနားစရာကောင်းတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ သတ်ကြ မလား”

(တစ်ယောက်) “အေး ... သတ်မယ် ... မှော်ဆရာရေး၊ တို့ရဲ့ ညီအစ် ကိုတော်တွေဟာ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတယ်။ ဒီသင်္ဘောကို တို့ကောင်းကောင်း သိတယ်။ အသင် ... သူတို့ကို သတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

(နောက်တစ်ယောက်) “ဟိုအရှေ့တိုင်းမှာ အီတာလျံစကားကို ဘယ် လိုသင်ခဲ့သလဲဟင်”

ထို့နောက် လူအုပ်သည် သူ့အနီးသို့ တစ်ဖန် ချဉ်းကပ်လာကြပြန်၏။ ထိုသူလည်း တစ်ဖန်လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြန်ရာ လူအုပ်သည် တုန်၍သွားပြန် လေသည်။

ထိုသူက တစ်ဖန် “တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကူညီ မယ့် လူများ ဒီမှာ မရှိဘူးလားကွယ်တို့၊ မေတ္တာရှင်ခရစ်တော်ရဲ့ သားတော်များလို့ အမည်ခံတဲ့ ဟောဒီပုလွေတွေက လက်နက်မပါ သနားစရာကောင်းတဲ့ အရှေ့ တိုင်းက လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သတ်တာ အရှက်မရှိ ကြည့်နေတော့မှာလား”

ထိုအခါ ဟျူးသည် ဒစ်၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် “ထစမ်း ... လာဟေ့၊ ဒါဟာ တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲကွ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒစ်သည် နေရာမှထ၍ လာလေသည်။

ဒေးဗစ်မှာမူကား ထိုသူပြောစကားများကို ဘာသာပြန်ပြောပြပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား လှဲချလိုက်ပြီးလျှင် ဝပ်နေလေတော့၏။

ဟျူးတို့နှစ်ယောက်သည် ဦးထုပ်ဝါဆောင်းသော ထိုသူထံသို့ ချဉ်း ကပ်သွားပြီးနောက် သူ၏နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဟျူးက ဓားလွယ်ကို ကိုင်ကာ ဒစ်က ပုဆိန်ကိုကိုင်လျက် ရပ်နေလိုက်ကြ၏။

ဟျူးက ကျွန်ုပ်တို့ ကူညီမည်ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

၁၄၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ထိုသူ) “ကိုင်း ... အခု ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်ဖြစ်သွားပြီ။ အရှေ့တိုင်းက လူစိမ်းဟာ ကာကွယ်မယ့် အနောက်တိုင်းသားကို တွေ့ရပြီ။ ကိုင်း ... တိုက်ကြစမ်း။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီလို မတိုက်ဘူး။”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် လက်ပိုက်ကာ ရပ်ကြည့်နေလေ၏။

ဟူးနှင့် ဒစ်တို့သည် အီတာလျံတာသာစကားကို နားမလည်ကြသော်လည်း ယင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် သူပြောသမျှကို နားလည်ကြသဖြင့် ငြာသံပေးလျက် ဓားမြှောင်ငွေယမ်းနေသူများထံသို့ အတင်းချဉ်းကပ်သွား၏။ သို့သော် ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသူများကား သူတို့အနီးသို့ရောက်အောင်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ နောက်သို့လှည့်ကာ လက်နက်လွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းနေအောင် ထွက်ပြေးပြီးနောက် ရှုပ်ထွေးလှသော လမ်းသိမ်လမ်းမွှားများထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့၏။

၁၃

ဟူ၍နှင့် ဒစ်တိုသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်လာကြရာ၊ ထိုသူမှာကား ထိုနေရာ၌ပင် ရှိနေလေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေပုံရ၏။
(ဒစ်) “ရုတ်တရက် သေမယ့်ဘေးက ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ဘုရားတွေကို ကျေးဇူးတင်ချီးမွမ်းနေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကတော့ သူ့မှာ ဘုရား ရှိရင်ပေါ့လေ”

ထိုအချိန်တွင် ဒေးဗစ်ဒေးမှာလည်း ဝပ်နေရာမှ ထလာပြီဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါလာသော လူသေကောင်များကလွဲ၍ သူတို့လေးယောက်သာ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကျန်နေလေတော့သည်။ မည်သည့်နေရာမှမဆို တဟဲဟဲနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှတစ်ပါး၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ နက်နဲလှရကား ပူအိုက်ခြင်းကဲ့သို့ပင် သူတို့အဖို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေလေ၏။

ဂရေဒစ်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုသူသည် အနည်းငယ်မျှပင် မတုန်လှုပ်ချေ။ ထို့နောက် တစ်ဖန် သူ၏ ပုဆိန်ကို သင်္ဘောဆိပ် ကျောက်ဖြူခင်းပေါ်သို့ လွှတ်ချကာ ကောက်ယူလိုက်ပြန်၏။ သို့တိုင်အောင် ထိုသူအဖို့ မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ။ ယင်းကဲ့သို့ အသေးအဖွဲကလေးများကို ဂရုစိုက်ဟန်မတူချေ။ ဟူ၍သည် ရပ်လျက် ထိုသူကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုသူကလည်း ဟူ၍ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဟူ၍ကို ဖောက်ထွင်း၍သော်လည်းကောင်း ကြည့်နေလေသည်။

ဂရေဒစ်သည် စိတ်နာလာ၏။ သူ့မှာ မြားတစ်စင်းအဆုံးခံရပြီး လက်လည်းကပ်သွား၍ ပါးတွင်လည်း ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ယခုသူ၏ အတတ်ဖြစ်သော

၁၄၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တုဏှိဘာဝေဆိတ်ဆိတ်နေမှုတွင် သူပင် အရှုံးပေးရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သူသည် ဒေါပွလာကာ ဒေးဗစ်၏နံရိုးများကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်၏။

(ဒစ်) “ဟောဟိုလူစိမ်းကို ငါနဲ့ ငါ့သခင်က သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်စမ်း၊ အီတာလျံ လူသတ်သမားတွေ ထွက်ပြေးကြပြီ။ တကယ်လို့ သူဟာ လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောဖို့ကောင်းတယ်”

ဒေးဗစ်သည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဒစ်က နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်ပြင်းပြင်း တွက်လိုက်ရင်း သူပြောသည်ကို ကြားမှ ကြားပါ၏လောဟုလည်း မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေးဗစ်သည် ဂရေးဒစ်ပြောစကားများကို ထိုသူအား မြို့စားကဲ့သို့ တရိုတသေ ပြန်ပြောပြီးလျှင် အနှောင့်အယှက် ပေးသည်ဟု မယူဆစေလိုကြောင်းနှင့်လည်း တောင်းပန်လိုက်သေး၏။

ထိုသူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူသည် ဒေးဗစ်အား ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ ဂရေးဒစ်သို့ တိုက်ရိုက်စကားပြောလိုက်၏။ သူပြောသော စကားမှာ ဒန်းဝစ်မြို့ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ဂရေးဒစ်တို့ ငယ်စဉ်ကပင် ပြောလာခဲ့သော အင်္ဂလိပ်စကားပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒေသအလိုက် ဝဲသံကလေးများပင် ပါလိုက်သေး၏။

(ထိုသူ) “မင်းနဲ့ မင်းသခင်က ငါ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်တယ်ဟုတ်စ၊ အေး ... ဒါဖြင့် အရှေ့တိုင်းက သစ်သားနဲ့ လုပ်ထားတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ မင်းလေးကြီးနဲ့ ပစ်ပြီးတော့ ဘာလို့ ငါ့အသက်ကို ကယ်ရတာလဲကွယ်။ မဖြေပါနဲ့ လေ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ်။ မင်းဟာ ငါ့ကို ကြောက်လို့ပစ်ခဲ့တယ်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ အတော်ရက်စက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မင့်မြားက တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး ... ဟုတ်ပါတယ်လေ။ မင်းတို့ဟာ ငါ့ကို အီတာလျံ လူသတ်သမားတွေ လက်က ကယ်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ မင်းရဲ့မြားဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲကြောသွားရတာလဲ”

ထိုအခါ ဂရေးဒစ်မှာမည်သို့မျှ ပြန်မဖြေတတ်တော့သဖြင့် ဆိပ်ကမ်းတိုင်ငုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့အဖို့ ရှုပ်ဖို့ဒိန်နယ်တွင် ပြောနေကျ အင်္ဂလိပ်စကားကို သွက်သွက်ကြီးပြောတတ်သော ဦးထုပ်ဝါဆောင်းထားသူနှင့် စကားအချေအတင် ပြော၍ အကျိုးမရှိတော့သည့်အဖြစ်မှာ ထင်ရှားနေလေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် လေကုန်ခံနေ၍ မည်သို့ အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။

လူတိုင်းပင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေပြီဟု ထင်ရ၏။ ထို့နောက် ထိုသူသည် ဟူးအား ကြည့်ကာ “အသင်၏ နာမည်နှင့် တိုင်းပြည်ဟာ မည်သို့ပါလဲ။ ကျွန်ုပ် ၏ ဒုတိယ ကယ်တင်ရှင်” ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပင် မေးလိုက်၏။ သို့သော် ဟူးအား ပြောလိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ဒစ်အား ပြောစဉ်က အသုံးပြုခဲ့ သည် အင်္ဂလိပ်စကားထက် ပို၍ ရည်မှန်ပေ၏။ ပမာသော်ကား ဆာဂျော့ဖရီကိုသို့ သော မှူးကြီးမတ်ကြီး လူကုထံများ ပြောသည့်စကားမျိုး ဖြစ်လေသည်။

(ဟူး) “အင်္ဂလန်ပြည် ရုပ်ဖွဲ့ဒီကောင်တီ ဒန်းဝစ်မြို့က ဆာဟူး ဒီ ကရက်ဆီပါ ခင်ဗျာ”

(ထိုသူ) “အင်္ဂလန်ပြည် ဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ် အင်္ဂလန်ပြည်အကြောင်း ရော၊ ဒန်းဝစ်အကြောင်းရော ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီမြို့က မိတ်ဆွေဟောင်းတစ် ယောက်နဲ့ တွေ့ရအောင် ကျွန်ုပ် သွားမလို့ပဲ”

ဟူးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမိဟန်ရှိသော်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်၍ မပြောချေ။

(ထိုသူ) “ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် အသင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာ တယ် ထင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း ပါ”

ဟူးသည် ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် အသင့်ကို အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူး။ အသင်နဲ့ တူတာတောင် မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သို့ပေမဲ့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် အသင်နဲ့ အတော်နီးနီးကပ်ကပ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုင်း ... တဆိတ် ထပ်ကြည့်စမ်းပါ ဦး”

ဟူးသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်း တွင် ချိုးငှက်များ ဝိုင်းလျက်ရှိသည်ကို တစ်စက္ကန့်မျှ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါတွင် ထိုသူသည် မည်သူဖြစ်သည်ကို သိသွားသဖြင့် ခူးထောက်ချလိုက် ပြီးလျှင် “အသင်ဟာ ဘုရားသခင်တွေရဲ့ တံခါးပေါက်လို့ ခေါ်တဲ့ မောက် ဖြစ်ပါ တယ်။ ကာဠေးတိုင်းပြည်မှာ ဆာအင်ဒရူးတွေ့ခဲ့တဲ့ မောက်ပါ”

ထိုသူက -

“အေး ... ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရားသခင်တွေရဲ့ တံခါးပေါက်လို့ ခေါ်တဲ့ မောက်ပဲ။ မောက်ဟာ လူအားလုံးရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ ဒါကို လူတွေ မသိကြဘူး။ အသင်ဟာ မောက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့လို့ မောက်ကလည်း အသင်နှင့် တကွ အသင်ရဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်သူများရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရမယ်ပေါ့”

၁၄၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုသူသည် ရှည်လျားသော သူ၏လက်များကို ဆန့်တန်းကာ တစ်ဖက်ကို ဟျူး၏ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ဖက်ကို ကျောက်တိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဒစ်၏ပခုံးပေါ်တွင်လည်းကောင်း ခေတ္တမျှ တင်ထားလိုက်၏။

ဟျူးက ဘာပြောရမှန်း မသိသဖြင့် “ကျေးဇူးတင်ပါသည်” ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော် စိတ်ထဲ၌ ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူစိတ်ကူးနေသမျှကို မောက်က သိရှိဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသောကြောင့်တည်း။ မောက်သည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဒစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အသေအချာ ကြည့်ရင်း

“ငါ့မှာ သားရှိခဲ့ရင် သင်ဟာ ငါ့သားဖြစ်မှာပဲ”

(ဒစ်) “ကျွန်တော့်အဖေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အသေအချာ မသိလို့ အဲဒီလို ဟုတ်ကောင်းဟုတ်လိမ့်မယ်။ နို့ပေမဲ့ ... သေမင်းက သားသမီးရတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး”

(ထိုသူ) “သေမင်း ... ဟုတ်လား၊ သင် ဒီနာမည်ကြီး ငါ့ကိုပေးတာဟာ ငါ့ကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတာပဲ။ သေတယ် ရှင်တယ်ဆိုတာ အတူတူပါပဲ။ သင်နဲ့ငါဟာ ဟောဒီတို့အပေါ်က လ၊တွေ၊ ကြယ်တွေနဲ့ဆိုရင် အတူတူပါပဲ။ ဒါကြောင့် အမွေးခံရတဲ့ လူနဲ့မွေးတဲ့လူဟာ သူတို့ကို ကိုင်ထားတဲ့လက်ထဲမှာ အတူတူပါပဲ”

(ဒစ်) “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်လေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အတူတူပဲ။ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ မကြာခဏ တွေးမိတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကံကြီးလို့ အသင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် မြား အတူတူဖြစ်အောင် မလုပ်မိတော့တယ်။ ဒါနဲ့ အသင်ဟာ ဒီလောက်ပညာရှိ တာ ကျွန်တော်တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ။ သူတို့ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဆိုတာက ဘာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

(ထိုသူ) “ပြောရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ပထမ မင်းကို အသေခိုင်းရဦးမယ်။ နောက် ... ဆိုပါတော့ တစ်မိနစ် ... နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ မင်းသိရလိမ့်မယ်”

ဒစ်က သူ့အား မယုံသင်္ကာရုံဟန်ကြည့်ပြီး “ဒီလိုဆိုရင် အဖြေသိရအောင် စောင့်ဦးမှထင်ပါရဲ့၊ ဒီအဖြေကတော့ အနူးနဲ့ အမြန်သိရမှာ အမှန်ပဲ”

(ထိုသူ) “အေး ... လူအများကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ မင်းတောင်မှ တချို့ကို အဖြေရှာခိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းက လေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ကိုးကွယ်။ ဥပမာ ပြောရရင် ကရက်ဆီ တိုက်ပွဲမဖြစ်ခင် မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်တွေကို လှောင်ပြောင်သရော်ခဲ့တဲ့ လူညစ်တစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ မြားဟာ အတော်ပြေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တော့ မင်းရဲ့ ပြဿနာအဖြေကို သိနေပြီ ဆိုတာ ယုံမှားစရာ မရှိဘူးကွယ်”

ဒစ်က ခုန်ထလျက် “အသင့်ကို ဒီအကြောင်း ဘယ်သူပြောသလဲဟင်”

“တိုက်ပွဲမှာပါတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောတာပေါ့။ သူက မင်းနာမည်ဟာ လေးသမား ဂရေးဒစ်လို့လည်း ပြောပြသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အသင်သာသေမင်းဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ရောက်နေမှာ အမှန်ပဲ”

“မင်းပြောတာ မှန်ကောင်းမှန်လိမ့်မယ် ဂရေးဒစ်၊ အခုတင်ပဲ လူတွေ အားလုံးဟာ အတူတူပဲလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သတ်တဲ့လူရော ... အသတ်ခံရတဲ့ လူရောလေ၊ အဲဒီတော့ မင်းက သေမင်းလို့ခေါ်တဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေဟာ ဟိုမှာရှိခဲ့ရင် ငါလည်း ရှိခဲ့တာပေါ့။ ဟောဟိုလေးနက်ကြီး ငါ့လက်နဲ့ ဆွဲပေးလိုက် ပြီးတော့ ငါပဲ ဟိုလူညစ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် မှန်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို မင်းသခင် ဒီကိုလာခါနီးကလေးက သင်္ဘောထဲမှာ သူ့ဖခင်ကို နှုတ်ဆက်တုန်းက ဘာလို့ မပြောခဲ့သလဲ။ သင်ပြောခဲ့တာက ဘာတွေပါလိမ့်။ အို ... ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ မင်းရဲ့လေးကြီးကို သေမင်းက ကူဆွဲပေး တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ဂရေးဒစ်၏ သတ္တိမှာ အရည်ပျော်သွားလေတော့၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူး။ ဘုရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ထားကိုသိပြီးတော့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စကားတွေကို ကြားတဲ့ အသင့်ကိုတော့ ပထမစ၊ တွေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ သွေးအလိုလို လန့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အသင့်ကို မြားနဲ့ပစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်နေမှာပဲ။ သတ်ချင်ရင်လည်း သတ်ပါ။ ညှင်းတော့မညှင်းပါနဲ့ဗျာ။ ညှင်းတယ်ဆိုတာဟာ ငရဲပြည်မှာပဲ သူကောင်းပြုခံခဲ့ရပေစေ၊ နိုက်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ပိတ်ကာ ခေါင်း ငုံ့ပေးလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့ကို နာမည်အမျိုးမျိုး ပေးနေရတာလဲ ... အဖမဲ့ဂရေး ဒစ်ရဲ့။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်သလို မောက်လို့ခေါ်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိသေးသူတွေလို ‘တံခါးပေါက်’ လို့ ခေါ်ပါ လား။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားအကြောင်းတွေ၊ နတ်ဆိုးအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့။ ပြော လွန်းလို့ မင်းဆီ ပေါက်လာဦးမယ်။ နေစမ်းပါကွ မကြောက်ပါနဲ့။ သေမင်းကိုရှာ တဲ့ လူတွေဆီက သေမင်းက ထွက်ပြေးချင်ပြေးတာ။ အခုညဉ့်ပဲ သေမင်းက မင်းဆီက ထွက်ပြေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ကိုင်း ... အခု မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူက မြားကိုပိုပြီး ပြေးအောင် ပစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင် ငါ့ကို လေးပေးစမ်း”

၁၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒစ်သည် သူ၏လေးကို ယခင်က မည်သူ့ကိုမျှ ပေးအပ်မခိုင်းခဲ့သော်လည်း လေးကို လက်ကမ်းပေးလိုက်ရုံမျှမက မြားတစ်စင်းကိုပင် ကျည်ထောက်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်သေး၏။

“လေးသမား ဂရေးဒစ်၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း။ ဟောဒီ ဗင်းနစ်မြို့ထဲမှာ ရန်သူများရှိသလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှိလို့ရှိရင် သူ့ကို စမ်းပစ်ကြည့်ရအောင်”

“တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ် မောက်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်တာတော့ ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး”

“အေး ... မင်း ပြောတာ မှန်တယ်။ ကိုင်း ... ဒါဖြင့် လေးပစ်စမ်းရအောင် ရန်သူပစ္စည်းတစ်ခုခုကို စဉ်းစားစမ်းကွာ။ အေး ... မင်းစိတ်ကူး ကောင်းသဟော။ ပစ်ကွင်းကဝေးပေမဲ့ ငါမြင်သကွ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းဒီမြားကို မှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာပဲ။ နို့ပြီး အတောင်နှစ်ခုဟာ မည်းနေပေမဲ့။ ကျန်တစ်ခုကိုတော့ အဖြူမှာ အမည်းစက်လေးစက်နဲ့ အညိုရောင် အဖျားဆွတ်နေတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဆာဟျူး ... မမှားနိုင်ပါဘူး”

ဟျူးသည် ကြည့်ပြီးသော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မောက်သည် လေးညှို့ကိုလက်ဖြင့် ခတ်လိုက်ရာ ထူးခြားကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေးဗစ်သည် နားများကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဟျူးကမူ ညည်းလိုက်၏။

မောက်သည် မြားကို လေးတွင်တပ်ကာ အမှတ်မထင် ပစ်လိုက်လေသည်။ မြားသည် ငှက်များ အတောင်ခတ်သံကဲ့သို့ မြည်လျက် ဗင်းနစ်မြို့ပေါ်သို့ တဟုန်တည်း ဖြတ်သန်းပြေးသွားရာ ကြည့်နေသူများအဖို့ မီးတန်းကြီးကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ မြို့ပေါ်သို့ အလွန်ဝေးစွာ ဖြတ်သွားပြီးနောက် အိမ်ကြီးတစ်ခု၏ မျှော်စင်နောက်ကွယ်သို့ ထိုးကျပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

မောက်သည် လေးကို ဒစ်အား ပြန်ပေးလိုက်ရင်း -

“တယ်ကောင်းတဲ့လေးပဲ၊ အသားအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်တဲ့ လေးပေါင်း ထောင်သောင်းမက ကိုင်ခဲ့ဖူးပေတဲ့ ဒီထက်ကောင်းတာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဪ ... နေဦး ... ဒီလေးကို ငါမှတ်မိပြီ။ ဒီလေးကို မင်းလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာကြာ တုန်းက ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကများ ရခဲ့သလားဟင် ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှာ သေသွားတဲ့ လေးသည်ကျော်တစ်ယောက်ကို ငါပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ပဲ။ အသားလျော့ကျမသွားသေးပါဘူးကွ။ ငါ လေးအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်။ အေးလေ ... လေးအကြောင်း နားမလည်နဲ့ဦးတော့

မြားဘယ်လောက် ပြေးတယ်ဆိုတာကို သိတာတော့ မင်းတို့ မကြာခင် တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ အခုတင်က မြားဟာ မြန်လည်းမြန် ပြေးလည်းပြေးတာ မင်းတို့ ကြည့်နေတဲ့ လူတွေမြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မြန်လွန်းလို့ မီးတန်းကြီးလို့ တောင် မြင်လိုက်ရတယ်လေ။ အေး ... ဒါဟာ လေထုနဲ့ ပွတ်တိုက်မိလို့ပဲ။ အခုည မင်းတို့မြင်လိုက်တဲ့ ကြယ်တံခွန်ဟာလည်း ဒီသဘောပါပဲကွာ။ ငါလာ ခဲ့တဲ့ အရှေ့တိုင်းမှာ မီးကို ဒီနည်းလုပ်ယူကြတာပဲ။ ကိုင်း ... အခုသွားကြစို့ ငါဒီည လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဗင်းနစ်ကိုလည်း မအိပ်ခင်ကြည့်ချင် သေးတယ်။ ငါပဲ လမ်းပြပါမယ်ကွာ။ အရှေ့တိုင်းကိုလာတဲ့ ခရီးသည် တစ် ယောက်ဆိုမှာ ဗင်းနစ်မြို့ မြေပုံကို မြင်ဖူးလို့ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်ကွယ့်။ အခု ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီမြေပုံ အထင်းသား ပြန်ပေါ်နေတယ်။ နေဦး ... ဟိုသူငယ် ဆီက အင်္ကျီ ငါ့ကို ပေးစမ်း၊ ငါဒီအဝတ်အစားနဲ့ သွားလို့ လူတွေက တောပြော တောင်ပြော ပြောကြလိမ့်မယ်”

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဒေးဗစ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုးအင်္ကျီသည် မောက်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ မောက်၏ နဂိုရှိရင်းစွဲ အဝတ်အစားများမှာ ထိုပိုး အင်္ကျီအောက်တွင် ဖုံးကွယ်နေလေတော့သည်။

သူတို့သည် လက်နက်ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်သွားရာ မကြာမီ သူတို့နောက်မှ လူအများ အလိုက်ခံရသည့် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

ဟျူးက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာရင်း “ဆာမောက် ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်အဖော် ဂရေးဒစ်က ရှေ့က သွားပါရစေ၊ အသင်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးရတယ်။ တော်တော် စောစောက ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေရာကို ဖြတ်လာတုန်းက နောက်က ဓားပြတွေ လိုက် လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အသင် ဒီလို သတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာဟျူး။ ကျွန်ုပ် ဓားပြဘေးကို ရင်ဆိုင်မယ်။ အသင်တို့နှစ်ယောက် နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ ကြ”

ဤသို့ပြောဆိုရင်း ... သူတို့သည် လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်သွားရာ မောက်က ဦးဆောင်လျက် ဟျူး၊ ဂရေးဒစ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့က နောက်မှ လိုက်သွား ကြလေ၏။ သူတို့သည် မှောင်ရိပ်များအတွင်းသို့ ဝင်သွားမိလျှင်ပင် လေချွန်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားချေ။ လမ်းတစ်ဝက် ခန့်အရောက်တွင် ဝင်းတံခါးပေါက်တစ်ခုဆီမှာ လူလေးငါးခြောက်ယောက် အတင်းပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့မျက်နှာဖုံးများ တပ်ထား ပြီး လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။ သူတို့အထဲမှ နှစ် ယောက်သည် မောက်အား ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။ ကျန်လူများကား

၁၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

မောက်၏ အဖော်များကို ရန်ပြုရန်အတွက် သူ့ကို ကျော်ပြေးမည် ပြုသော်လည်း အထ၊မမြောက်ဘဲ ရှိခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကား ဟူ၍နှင့်ဒစ်တို့ မသိလိုက်ရပေ။ သူတို့မြင်တွေ့ရသမျှမှာ မောက်က လက်အိတ်ဖြူ စွပ်ထားသော သူ၏ လက်များကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်တွင် ဓားပြအားလုံး နောက် ပြန်လန်၍ သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မောက်အား ဓားနှင့်ထိုးသူများလည်း နောက်သို့ပြန်၍ လန်ကျသွားရာ ဓားမြှောင်များ ပစ်ချပြီး မောက်ကဖမ်း၍ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရာ သူတစ်ယောက်က လွဲ၍ အားလုံး ထွက်ပြေးလေတော့၏။ မောက်က ဖမ်းထားသည့်လူမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်ပြီးလျှင် လက်နက်ဟူ၍ မပါသော်လည်း သူအချက်ပေးသဖြင့် တခြားလူများက တိုက်ခိုက်သည်ကို ဟူ၍ သတိထားမိလေသည်။ ထိုသူအား မောက်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်ထားပြီးလျှင် ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်ကာ အလင်းရောင်ရှိရာဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

ဟူ၍နှင့် ဒစ်တို့သည် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် အင်္ဂလန်သို့ အကူးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့် ဘုန်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

(မောက်) “အသင် ဘယ်သူလဲ၊ ခေါင်းရိတ်ထားတော့ ဘုန်းကြီးပဲ ထင်ပါရဲ့။ မေတ္တာတော်ရှင် ကရုဏာတော်ရှင်ရဲ့ တပည့်ပေါ့ ဟုတ်စ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ လူသတ်သမားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် ပါလာပါလား။ ဘာဖြစ်လို့များ သတ်ဖြတ်ချင်တာလဲ ဘုန်းကြီးရဲ့။”

(နစ်) “ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ အရှင် ... ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားထားပြီး ဖြစ်လေတော့။ အဖိုးကျအောင် လုပ်ရပါတယ်။ အရှိန်နဲ့ ပြေးနေတဲ့လူဟာ အထက်တွေပေါ်မှာ ရပ်လို့ မရသလိုဖြစ်နေပါတယ်။”

(မောက်) “မဟုတ်သေးဘူး ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်။ အသင်ရဲ့ အထစ်တွေဟာ ကျဉ်းသထက်ကျဉ်း၊ စောက်သထက်စောက်လာပြီး အောက်ဆုံးမှာ လည်း ချောက်ကြီးရှိတယ်။ ဒီမှာကြည့်စမ်း လူသတ်သမားနစ်ကလပ်ရဲ့။ အသင် ဟာ နောက်ဆုံးအထစ်ကို ရောက်နေပြီ။ ဒီမှာ ... ငါ့ကိုကြည့်စမ်း” ဤသို့ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းဆောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။

တစ်ခဏကြာလျှင် သူတို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ကာ လမ်းလျှောက် ဒယ်မီးဒယ်မိုင် ထွက်ပြေးသွားသော နစ်ကလပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် လူဆိုးများအားလုံး ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက် လျှောက်သွားကြရာ လှေကိုထားခဲ့သည့် ရေဆိပ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ လှေသမားကား မရှိတော့ချေ။ သို့သော်လည်း လှေကား ရှိနေသေး၏။

(မောက်) “တို့ ဒီလှေကို ခဏငှားသွားကြတာပေါ့။ ငါ ဒီလမ်းတွေ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ငါပဲကိုင်ပါ့မယ်။ ဟိုအကောင်က လှော်ပေးပေးပေါ့။ ငါမှားရင်လည်းပြော ဟုတ်လား။ ပထမဆုံး မင်းတို့တည်းခိုတဲ့ အိမ်ကို သွားကြ တာပေါ့။ နောက်မှ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေဆီသွားမယ်”

သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် တူးမြောင်းများတစ်လျှောက် လှော်ခတ်သွားကြလေသည်။ ကြယ်တံခွန်ကြီးများထွက်ပေါ်လာခဲ့သောကြောင့် ပေလော။ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သော လေညှင်းကြောင့် ပေလောမသိ။ ထိုအချိန်လောက်တွင် အပူရှိန်လျော့ကာ အနည်းငယ် အေးလာ လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အတန်ညဉ့်နက်နေသော်လည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၏ ရှေ့တွင်လည်းကောင်း၊ လူအများအပြားပင် ထွက်၍ လေညှင်းခံရင်း ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ် ထွေထွေရာရာ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့၏ လှေဖြတ်သွားစဉ် ရုတ်တရက် စကားပြောရပ်သွားကြ၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား ပြီးလျှင် လူစုခွဲကာ အိမ်များအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

မောက်အား မည်သူကမျှ လမ်းညွှန်ပြခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း နောက် ဆုံးတွင် သူတို့သည် လှေကို ပထမငှားခဲ့ရာ လမ်းကျဉ်းကလေး၏ အဆုံးသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ဒေးဗစ်သည် တက်များကို ပစ်ချကာ၊ တံတားမှ တစ်ဆင့် လမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ လမ်းမှာ လူသူပြတ်နေပြီးလျှင် လမ်း နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်များမှာလည်း မှောင်မည်းနေလေသည်။

(မောက်) “ဟူးဒီကရက်ဆီနဲ့ အဖေမဲ့ ဂရေးဒစ်၊ မင်းတို့ဟာ ဒီညဉ့်မှာ အံ့ဩစရာတွေ တွေ့ပြီးတော့ ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ ရတယ်။ မင်းတို့ဟာ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်မယ်။ ဒါဟာ မဟုတ် ဘူး။ အခု ... မင်းတို့ကို ငါအကြံပေးလိုတာကတော့ မင်းတို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမျှ ပြောမပြုဖို့ဘဲ၊ ပြောပြရင်တော့ မင်းတို့ကို မှော်ဆရာတွေဆိုပြီး ရန်လုပ် ကြလိမ့်မယ်။ အခုခွဲကြဦးစို့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်တွေ့ရပြီးတော့ နှစ်ပေါင်း များစွာကြာတဲ့အခါမှာ တတိယအကြိမ် တွေ့လိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီအကြိမ်မှာတော့ ငါ့ကို မတွေ့ချင်ကြနဲ့။ နို့ပြီး တခြားအချိန်တွေမှာလည်း မင်းတို့ ငါ့ကို တွေ့ရလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက စပြီး မပြောဘဲနဲ့ မင်းတို့ ငါ့ကို စကားမပြောကြနဲ့။ ကိုင်း ... ဘာမျှ မကြောက်နဲ့ မင်းတို့သွားလိုရာ သွားကြပေတော့။ မင်းတို့ရဲ့ အန္တရာယ် ဟာ ဘယ်လိုပဲကြီးတယ် ထင်ရပေမဲ့ ငါပြောလိုက်မယ် ... ဘာမျှ မကြောက်နဲ့။ မကြာခင် မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း မကောင်းသတင်းတွေ ကြားလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေ ကို မယုံပါနဲ့လို့ ငါတောင်းပန်ချင်တယ်။ ‘ကြောက်စရာမောက်’ ‘ခားလွယ်မောက်’

၁၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လို့ ခေါ်ကြတဲ့အခါမှာ ‘မိတ်ဆွေမောက်’ အဖြစ်လည်း သတိရကြပါဦး။ ငါလုပ် သမျှဟာ ငါ့ထက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခိုင်းစေလို့ လုပ်ရတာပါ။”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဒေးဗစ်ထံမှ ငှားဝတ်လာသော ဝတ်လုံရှည်ကြီး ကို ချွတ်ကာ ဟျူးအား ကမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခတ်တက်များကို ကောက်၍ ကိုင်ကာ လှေကို နဂိုအဝတ်အစားဖြင့်ပင် လှော်ခတ်သွားလေတော့၏။ သူသည် လှေကို လှော်ခတ်သွားပြီးနောက်တွင် တဟဲဟဲ မြည်သံလည်း ပျောက်ကွယ်သွား ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ မကြာလှ ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ လှေချိုးဝင်ရမည့် တူးမြောင်းကြီးဆီမှ ဆူဆူ ညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ပေတည်း။ ထို့နောက် အသံများ လည်း ဝေးသည်ထက်ဝေးသွားကာ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ သည်။

ဒေးဗစ်က ရှိုက်ရင်း “အို ... ဆာဟျူး၊ ဒီလူဟာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

(ဟျူး) “သူ့နာမည်ဟာ သေမင်းထင်တယ်ကွ ...”

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သေရမှာပေါ့နော် ... ကျွန်တော်တို့ဟာ သေဖို့ မထိုက်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ ...”

(ဟျူး) “ငါတော့ မထင်ဘူးကွ။ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ ... သေမင်းဟာ တို့ကို ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အေး ... သူသတိပေးခဲ့သလို မင်းမြင်ခဲ့တာတွေ ကို ဘာမှ မပြောလေနဲ့ ကြားလား။”

(ဒေး) “သေမင်းကိုယ်တိုင် သတိပေးခဲ့တာ ဘာမျှ မပြောခုံပါဘူးဗျာ”

ထို့နောက် သူတို့သည် ထွက်လာစဉ်ကအတိုင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် လျှောက်သွားကြစဉ် ဟျူးက ဒစ်အား မောက်သည် လေးကို မပစ်မီ မေးခဲ့စဉ်က မည်သည့်အရာကို ပစ်ကွင်းအဖြစ် စိတ်ထဲမှာ မှတ်သားထားပါသနည်းဟု မေး လိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “သခင်ကို ကျွန်တော် မပြောဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန် တော် ပိုရူးတယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေးဗစ်ကိုတော့ သက်သေခံရအောင် ဒီမှာပဲ ပြောလိုက်မယ်” ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဒေးဗစ်ကို တစ်ဖက်သို့ခေါ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထွက်လာစဉ်ကအတိုင်း နောက်ဖေးဘက်မှပင် အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကြရာ အစေခံများအားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ မသိ လိုက်ဘဲ ရှိနေကြလေသည်။ စင်စစ်လည်း ထိုညဉ့်က သူတို့အပြင်ကို ထွက်သည် ကို အိမ်သားများထံမှ မည်သူမျှ မသိကြချေ။

သူတို့ အခန်းတံခါးပေါက်သို့ အရောက်တွင် ဒစ်က ဒေးဗစ်အား -

“ဒီမှာ ခဏနေပါဦးကွ ... ငါနဲ့ ငါ့သခင် မင်းကို ပြောစရာ ရှိချင်ရှိ လိမ့်ဦးမယ်”

ထို့နောက် မီးတိုင်များကို ထွန်းညှိကာ အခန်းတွင်းသို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် ဝင်သွားကြ၏။ ဒစ်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “မြားတော့ လွဲသွားပြီ၊ ပစ်ကွင်းတောင် မရှိတော့ဘူး”

ဟူးက ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် ဘာပစ်ကွင်းလဲဟု မေးလိုက်၏။ သူသည် အတော်ပင် အိပ်ချင်နေပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် လက်မှမီးတိုင်ကို ကိုင်လျက် အလှည့်လိုက်တွင် ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သူ၏ ခုတင်တိုင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“ဟေ့ ... ဘယ်သူများ သံခမောက်ကို ငါ့အိပ်ရာမှာ လာချိတ်ထား သလဲ။ ဗင်းနစ်မြို့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ယောက်က ရန်စတာ လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဒစ်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ရန်စတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်နိမိတ်လို့ ထင်ပါတယ်။ လာပြီး ကိုယ်တိုင်ကြည့်စမ်းပါ” ဟူးမြင်လိုက်ရသည်မှာကား ယင်းကိုဖောက်သွားပြီး သံလွင်သား ခုတင်တိုင်ကို ထိုးဝင်နေသည့် သံခမောက်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းမှာ ကရက်ဆီတိုက်ပွဲတွင် ဒီလာရောဆောင်းလာသော အကူး၏သံခမောက်ဖြစ်၏။ ထိုသံခမောက်ကို ကက်ထရီးနားရှေ့တွင် မြို့စားကြီးအား ပြသခဲ့ပြီးနောက် ဆာ ဂျော့ဖရီကာလီယန်၏ အိမ်သို့ပြန်အရောက်တွင် ပြတင်းပေါက်အလယ်၌ ချထား ခဲ့၏။ သူတို့အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ထားခဲ့လေသည်။

ခေတ္တမျှ အသေအချာ ကြည့်ပြီးနောက် ဒစ်သည် တံခါးရှိရာသို့ သွားကာ ဒေးဗစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဒေးဗစ်မြင်နိုင်အောင် အိပ်ရာနှင့်သူ၏အကြားတွင် ရပ်နေရင်း “ဟေ့ သူငယ်ချင်း၊ မောက်ကလေးကို ပစ်လိုက်တုန်းက ဘာကို ထိပါစေလို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မှန်းထားခဲ့တာကို မင်းကို ငါပြောပြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါဘာလည်း ပြန်ပြောစမ်း”

(ဒေးဗစ်) “သံအမတ်ကြီးအိမ်က သင့်အခန်း ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ နိုက်သူရဲကောင်းရဲ့ သံခမောက်။ ငန်းရုပ်အမောက်နဲ့ သံခမောက်”

ဒစ်က ဟူးဘက်သို့လှည့်၍ -

“အရှင်ကြားတယ် မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... အခု သခင်တို့နှစ်ယောက် စလုံးလာကြည့်စမ်းပါ။ ဟောဒီ ခုတင်တိုင်မှာ တွဲလောင်းကျနေတာ ဘာလဲ။ ကိုင်း ... ဒေးဗစ် မင်းဖြေစမ်းကွာ”

၁၅၂ □ စရန်ရွှေမျှား

(ဒေး) “နိုက်သူရဲကောင်း တစ်ဦးရဲ့ သံခမောက်ပါ။ ငန်းရုပ်အမောက် နဲ့ပါ ပြီးတော့ မြားတစ်ချောင်းက ဖောက်သွားပြီးတော့ ချိတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်”

(ဟျူး) “အေး ... စစ်ပွဲမှာ သုံးတဲ့ မြားပဲ။ အတောင်နှစ်ခုက အမည်း၊ ကျန်တစ်ခုက အဖြူပေမဲ့ အမည်းစက်လေးစက်နဲ့ အညိုရောင်စွန်းကလေးပါ တယ်”

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် သခင်ရယ်။ ဟိုတစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက်က မောက် ပစ်လိုက်တဲ့ မြားပဲလား”

ဟျူးသည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်၏။ ထို့ နောက် လေသံဖြင့် -

“ဟုတ်တယ်”

၁၄

မည်သို့ပင် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ကြုံစေကာမူ ထို နေ့ည၌ ဟူ၍နှင့်ဒစ်တို့သည် အခါတိုင်းထက် အိပ်ပျော်ခဲ့၏။ သူတို့သည် စော စောထရမည် ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် ငါးနာရီခွဲတွင် ဒေးဗစ်က သူတို့အား လာနှိုးလေသည်။ ဒေးဗစ်သည်လည်း ကောင်းစွာ အိပ်၍ ပျော်ခဲ့ပုံရ၏။

(ဒေးဗစ်) “ကျွန်တော် မနေ့ညတုန်းက လက်နက်လွင်ပြင်မှာနဲ့ လှေထဲ မှာ ဘာတွေများ မြင်ခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ် ဆာဟူ၍ ... ကျွန်တော့်စိတ် ကပဲ ထင်တာလား မသိဘူးလေ ”

(ဟူ၍) “မင်းစိတ်က ထင်တာပါကွာ။ တို့တစ်တွေ မြင်တယ်လို့ ထင် တာတွေကို လျှောက်ပြောလို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ ”

နောက်ဆုံးစကားကို မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ဒေး ဗစ်မှာ လူပါးကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာရိပ်စားမိသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် ဟူ၍အား တစ်စုံတစ်ခုသော အဝတ် အစားကို လှမ်းအပေးလိုက်၊ ငန်းရုပ်အမောက်နှင့် သံခမောက်ကို ယမန်ည၌က အတိုင်းပင် မြားတစ်စင်းက ဖောက်ထွင်းကာ ခုတ်တိုင်တွင် ချိတ်လျက်သား တွေ့ရပြန်လေသည်။

(ဒေး) “မြားပစ်လိုက်တဲ့ လက်ဟာ အတော်ကို သန်တဲ့လက်ပဲနော် ... ဆာဟူ၍။ မိလန်က လုပ်တဲ့ သံမဏိကို ထုတ်ချင်းခတ်ဖောက်ရုံတောင် မက ဘူး သစ်မာသားတောင် ပေါက်သွားသေးတယ်။ အင်း ... ဥစ္စာရှင်ရဲ့ခေါင်း ဆောင်လျက်သား မရှိတာပဲ ကံကောင်းသေးတယ် ”

၁၅၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဟူ၍) “အေး ... သိပ်သန်တဲ့ လက်ပေါ့ ဒေးဗစ်ရာ။ ဘယ်လောက်များ သန်သလဲဆိုရင် နောက်ထပ် ပစ်မှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်း ဘာမျှ မပြောဝံ့သလောက် ပဲကွ”

(ဒေး) “ကျွန်တော်လည်း မပြောဝံ့ပါဘူးခင်ဗျာ။ အရှင်တို့ စိတ်ချရအောင် အခုပြောရဦးမယ်။ ညက ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ထွက်တာကိုရော၊ ပြန်ဝင်လာတာကိုရော ဘယ်သူမျှ မသိကြဘူးခင်ဗျ”

ထို့နောက် ဟူ၍နှင့်ဒစ်တို့သည် အဝတ်အစားများ ဝတ်ပြီးလျှင် လက်နက်များနှင့် သံချပ်အင်္ကျီကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ သံချပ်အင်္ကျီကိုကား စောပင်စောသေးသော်လည်း အတော်ပူစပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် အပူရှိန်ကြောင့် ငြီးစိစိဖြစ်နေမည်စိုးသဖြင့် ဝတ်မထားသေးပေ။

အဆင်သင့်ဖြစ်ကြသောအခါ ဒေးဗစ်သည် ကက်ထရီးနားနှင့် တိုက်ရာတွင် ဟူ၍ဒီကရက်ဆီ စီးနင်းမည့် မြင်းကို ပြင်ဆင်ရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဒေးဗစ်ထွက်သွားပြီးနောက် ဟူ၍သည် ခူးထောက်ချလျက် ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းခြင်းအမှုကို ပြုလေ၏။ ဂရေးဒစ်လည်း သူ့နည်းတူ လိုက်၍ပြုလေသည်။ ထို့နောက် ခူးထောက်နေရာမှ ထလိုက်၏။

(ဒစ်) “သခင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဆီလိမ်းပေးမယ့်လူ မရှိလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူနဲ့သွားသလဲဆိုတာ ပြောပြရင် အာပတ်တောင် ဖြေပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီကိစ္စဟာ သခင်အဖို့တော့ အရေးကြီး လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တော့ အရေးမထားပါဘူးဗျာ။ ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်အကြောင်း သိပြီးတည်းက ဟိုအဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကလွဲပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကိုမှ မကြည့်ညိုတော့ဘူး”

(ဟူ၍) “ဒါပေမဲ့ကွာ ဒီလို အမှုကိစ္စမျိုး မလုပ်ခင် သာသနာရဲ့ ကောင်းချီးပေးတာကို ခံယူတာဟာ ကောင်းပါတယ် ဒစ်ရဲ့၊ ရနိုင်ရင် ပြောပေါ့လေ”

(ဒစ်) “ကောင်းချင်လည်းကောင်းမှာပေါ့ သခင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မောက်ကပေးတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ။ ဘုန်းကြီးတို့၊ ယဇ်ပလ္လင်တို့၊ ပုတ်ရဟန်းမင်းကြီးတို့၊ ကောင်းကင်တမန်တော်တို့ဆိုတာတွေ ဂရုမစိုက်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ဘုန်းကြီးတွေလို့ သူပြော တယ် မဟုတ်လား သခင်ရဲ့”

(ဟူ၍) “အေး ... ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်တော့ စိန့်မောက်ကိုပဲ နာယကတင်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေးသမားတစ်ယောက်အတွက် သင့်တော်တဲ့ နာယက တစ်ဦး

ပေကိုး” ဤသို့ပြောရင်း ခုတင်တိုင်တွင်မြားဖြင့် တွယ်ကပ်နေသော သံခမောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် နံနက်စာ ၇ နာရီတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်မည်ဟု ပြောထားသည့်အတိုင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။ ထိုအခန်းထဲ တွင် သူတို့အား စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ဆာဂျော့ဖရိုကို တွေ့ရ၏။

(ရီ) “ဆာဟျူး ကောင်းကောင်းအိပ်ရတယ် ထင်ပါရဲ့နော်။ စောစော အိပ်တာ ကောင်းပါတယ်။ အားစွမ်းပြိုင်ရမယ့် ကိစ္စလည်းဖြစ်နေ၊ ဆောင်ရွက်ရ မယ့်တာဝန်ကလည်း အတော်ကြီး လေးနေတယ် မဟုတ်လား။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အသေရေတော်ဟာ အသင့်လက်ထဲမှပဲ ရှိတယ် ဆိုကြပါစို့။”

(ဟျူး) “အိပ်ရပါတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ အသင်ကော”

(ရီ) “ကျုပ်တော့ နေမကောင်းဘူးဗျာ။ အတော်ကြီးကို နေမကောင်း တာ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဗင်းနစ်ဟာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိပါဘူးဗျာ။ လေထဲမှာတောင် အဆိပ်ပါတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ပူလိုက် အိုက် လိုက်တာကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူးဗျာ။ နို့ပြီး ... ညက မီးလုံးကြီးမြို့ပေါ်က ဖြတ်သွားလိုက်တာ အသင်တော့ အိပ်ရာထဲမှာမို့ မမြင်လိုက် ရဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လောက်များတောက်သလဲဆိုရင် မှောင်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ တောင် တစ်ယောက်မျက်စိရဲ့ အရောင်ကို တစ်ယောက် မြင်နိုင်မယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီးတစ်ခါ ကျွန်ုပ်ပြတင်းပေါက်က ရပ်ကြည့်နေတုန်း မီးတန်းကလေး တစ်ခု ဟာ ဟောဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲလား။ အိမ်အနားမှာပဲလားလား မသိဘူး၊ ကျတယ်လို့ ထင်တယ်။ နို့ပြီး သံကို သံချင်းခိုက်မိသလိုလိုလည်း ကြားလိုက်တယ်လို့ ထင် တာနဲ့ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာကြည့်တော့လည်း ဘာမျှ မတွေ့ရဘူးဗျာ”

(ဒစ်) “အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အရှင်နဲ့ အတူတူမရှိတာဘဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ နို့မဟုတ်ရင် အခုလိုတိုက်ရ ခိုက်ရ မယ့်နေ့မျိုးမှာ ကြောက်ရွံ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

(ရီ) “တကယ့်ကို အံ့စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပဲ မိတ်ဆွေ ဂရေးဒစ်ရေ။ ဒါပေမဲ့ အသင်တို့ကြားရတာ တစ်ဝက်တောင်မှ မရှိသေးဘူး။ အခုတင်တုန်းက အသင်တို့တိုက်ပွဲအတွက် မြို့စားကြီးနဲ့ ကက်ထရီးနားတို့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ နောက်ဆုံး စည်းကမ်းချက်တွေ ယူလာတဲ့ သံတော်ဆင့် ပြောသွားတာများ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူးဗျာ။ ညတုန်းက ဒီမြို့က ‘အရှေ့က ရောင်ခြည်’ လို့ ခေါ်တဲ့ သင်္ဘောဟာ လက်နက်လွှင့်ပြင်နားက ဆိပ်ကမ်းမှာ ပြန်ကပ်သတဲ့။ သင်္ဘောပေါ်မှာ မျက်လုံးနီနီကြက်အမောက်နဲ့တူတဲ့ ရောင်စွန်းထုပ် ဆောင်းပြီး အဝါရောင် အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ နတ်ဆိုးကိုယ်တိုင်ပါလာတယ်ဆိုပဲ။

၁၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သင်္ဘောသားတွေတော့ အကုန်လုံးအသေချည်းပဲတဲ့ဗျ။ သူက အဲဒီနတ်ဆိုးဟာ ကမ်းပေါ်တက်အလာ လူတစ်စုက တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ အနက်ရောင် အင်္ကျီရှည် ကြီးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ နောက် ... နတ်ဆိုးသုံးယောက် ရေထဲက တက်လာပြီး တော့ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်တယ်လို့တောင် ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောသေးသဗျ။ နို့ပြီး အဲဒီနတ်ဆိုးဟာ လှေတစ်စင်းခိုးပြီး လှေလှော်ရင်း မြို့ထဲလည်ပတ် ကြည့်သေး သတဲ့ အခုလှေကို ပြန်ရပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမျှ မတွေ့တော့ဘူးတဲ့ဗျ” (ဟူ၍) “ဒီလိုဆိုရင် လှေပိုင်ရှင်ဟာ လှေခသာ ဆိုးလို့ ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နတ်ဆိုးဆိုတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ ဆာဂျော့ ဖရီ”

(ရီ) “ကျွန်ုပ်တော့ မသိဘူးလေ။ နို့ပေမဲ့ ‘အရှေ့ကရောင်ခြည်’ တော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိလေရဲ့။ လူသေတွေလည်း မြှုပ်ရအောင် အရုဏ်တက်ကတည်းက သယ်ယူနေကြသတဲ့။ အဲဒီလူတွေရဲ့ ရောဂါကိုတော့ ဆရာဝန်တွေလည်း မပြောတတ်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘဲကိုး။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မကူး စက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်သာ မြို့စားကြီးဆိုရင် သင်္ဘောကို ပင်လယ်ထဲဆွဲသွားပြီး ကုန်တွေရော ဘာတွေရော အားလုံး မြှုပ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ ကိုင်းလေ ... ဒီအကြောင်းတွေ တော်ကြပါစို့။ ဘုရားသခင်မှပဲ အမှန်ကို သိတော့ မှာပဲ။ ကဲလာ ... စားကြစို့။ ကျွန်ုပ်တို့လက်နက်လွင်ပြင်ကို ၈ နာရီခွဲအရောက် သွားရမယ် ဆာဟူ၍။ အသင်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးဂရေးဒစ်က ကျွန်ုပ်လှေနဲ့ လိုက်ခဲ့။ အခု စားနေတုန်းမှာ ဟောဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို ကျွန်ုပ် ရှင်းပြမယ်။ ဒါတွေ ဟာ အသင်တို့မဖတ်နိုင်တဲ့ အိတာလျံဘာသာနဲ့ ရေးထားတယ်။ ဟောဒီ ဗင်း နစ်မြို့သားတွေဟာ အထူးသဖြင့် အခုလိုနှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲမျိုးမှာ အဆောင် အယောင် အခမ်းအနားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တယ်ဇီဇာကြောင်ပါတယ်ဗျာ”

*

ရှည်လျားလှသည့် စည်းကမ်းချက်များမှာ မကြာမီ ဖတ်ပြရှင်းလင်း၍ ပြီးဆုံးသွားကာ နံနက်စာမှာလည်း စားသောက်ပြီးစီးသွားလေတော့၏။ နောက် ဆုံး၌ ဟူ၍သည် သူ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုဆောင်ရန်အတွက် မြို့စား ကြီးက စေလွှတ်လိုက်သော ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှ ဗင်းနစ်မြို့သားနောက်လိုက် တစ်ဦးအား သူ၏ပစ္စည်းများ ကိုင်ဆောင်စေလျက် ဆင်ဝင်ဆောင်မှ သံအမတ် ကြီး၏လှေကို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ သူနှင့်အတူ ဂရေးဒစ်တစ်ဦးသာ လိုက် ပါလာ၏။ ဂရေးဒစ်သည် တိုက်ပွဲဝင်မည့်သူ၏ သံချပ်အင်္ကျီကို ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသည်။ ကျောတွင်ကား လေးကို ပိုးထားကာ ဓားမြှောင်နှင့် ပုဆိန်ကို ခါးတွင်လွယ်လျက် ခေါင်းတွင်လည်း သံခမောက်ကို ဆောင်းထားလေသည်။

ဤကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဘေးတံခါးပေါက်တစ်ခုမှ လေဒီကာလီ ယန် ရုတ်တရက် ထွက်လာ၏။ သူပြင်ဆင်ဝတ်စားနေရင်းက ထွက်လာဟန်တူ ၏။ အကြောင်းသော်ကား သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အတွင်းခံဂါဝန် အင်္ကျီဖြူသာရှိ လျက် အတန်ဖြူနေသော သူ၏ဆံပင်မှာလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် တည်း။

“ဒီလို ထွက်လာတာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ဆာဟျူး။ ကျွန်မဟာ နေ မကောင်းလေတော့ အသင့်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင် စောစောမထနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ တော့ နောက်ထပ် တွေ့ရတော့မယ် မထင်ပါဘူးရှင်။ မြို့စားကြီးကတော့ တိုက်ပွဲ လာကြည့်ဖို့ အတန်တန်ဖိတ်ခေါ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ပြည်သားတစ်ဦး အသတ် အဖြတ်ခံရမှာတော့ မကြည့်ချင်ဘူး” ဤသို့ပြောရင်း သူ၏ရင်ပတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်၏။

(ဟျူး) “ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျာ”

(လေဒီ) “ကျွန်မကို တစ်ယောက်က ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးလိုက်သလို ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာနေတာပါ။ ဟော ... ဟော ပျောက်သွားပြီ”

(ဟျူး) “ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ခင်ဗျာ”

(လေဒီ) “တကယ်ပြောရရင် အသင်တို့အတွက် ကျွန်မ စိတ်ပူတာပါ ပဲ။ နောက်တော့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်တယ်ဆိုတာ အသင် ကျွန်မကို မပြောခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အသင့်ပစ္စည်းတွေကော ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ။ အသင်တို့မှာ ကြေးငွေနဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါမှာပဲ ထင်တယ်။ ဒါတွေကို ချိပ်ပိတ်ပြီးထားပါ တယ် စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ ဟင်”

(ဟျူး) “ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ ပြောပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

(လေဒီ) “ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ... ပြန်မလာပါနဲ့ ဆာဟျူးရယ်။ သွားတဲ့ လူတွေဟာ သွားတာပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မတော့ တစ္ဆေသူရဲတွေ ကို ရွံတယ်။ အဲဒီတော့ အခုပဲပြောသွားပါ။ ညဉ့်အချိန်မတော် တမန်တော်လို တဝင်းဝင်း တလက်လက်နဲ့ ပြန်လာပြီးတော့ မျောက်လို တကွဲကွဲ တကွဲနဲ့ လာမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ မှားသွားရင်လည်း ဘယ်သူက ပြင်ပေးမှာလဲ”

ဟျူးသည် အခန်းတွင်းရှိ ကျောက်ဖြူတိုင်တစ်ခုကို မှီလျက် သူ၏အိမ် ရှင်အား ကြံရာမရသော ပုံမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဆာဂျော့ဖရိုကား ယခုမှ သူ၏ဇနီးသည်၏ စကားအသွားအလာကို ရိပ်စားမိသဖြင့်ကြားဝင်၍-

၁၅၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ တိတ်စမ်းပါကွာ။ ဒီလိုအခါ မျိုးမှာ ဒီစကားမျိုး ပြောထိုက်သလားဆိုတာလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး ဂျော့ဖရို၊ နို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်သွားရင် ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ နို့ပြီး သေမင်းဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ အနီး ကလေးလို့ ရှင်ပဲ မကြာခဏ ပြောတယ် မဟုတ်လား ...”

ဂရေးဒစ်က ကြားဖြတ်၍ -

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ သေမင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးနဲ့ အမြဲ ပဲ အနီးကလေးပါ။ အထူးသဖြင့် ဟောဒီ ဗင်းနစ်မြို့မှာသာပြီး နီးသေးတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို တဆိတ်ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင် နေပြီးတော့ သခင်မ သေသွားလို့ရှိရင် ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲဆိုတာ ... သခင်မ ရဲ့ ရွှေတွေ အဖိုးတန်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးစေချင်တယ် ... အင်္ဂလန်က မိတ်ဆွေ တွေဆီကို ဘယ်လိုစကားလက်ဆောင်များ ပါးချင်တယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ”

စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် ဤသို့ ငေါ့တော့တော့ ပြောပြီးနောက် ဒစ်သည် သူ့သခင်၏ လက်ကို ဆွဲကာ၊ တံခါးပေါက်မှ ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။ နောင်အခါ တွင် ထိုသို့ပြောမိသည်ကို နောင်တကြီးစွာ ရခဲ့လေသည်။ လေထဲတွင်လည်း ဆာဂျော့ဖရိုက သူ့ဇနီးသည်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့သည်အထိ စိတ်ညစ်နေကာ သူ၏သေတမ်းစာအကြောင်း၊ သူ့အတွက်မည်သို့သော ဂူမျိုးကို လုပ်စေချင် ကြောင်း စသည်တို့ကိုသာ တဖွဖွပြောနေသဖြင့် ထိုသို့ ဂရေးဒစ်က ပြောလိုက် သည့်အတွက် ဂရေးဒစ်အား ချီးမွမ်းခြင်းပင် ပြုလိုက်သေး၏။

သူ၏ကိစ္စ မြန်မြန်ပင်ပြီးပြတ်စေချင်လှပြီဖြစ်သော ဟျူးအဖို့ ကြာလွန်း လှသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် လှေဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါသွားရပြီးနောက် သူတို့ သည် လက်နက်လွင်ပြင်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့ အခု အကြိမ် သွားသည့်လမ်းမှာ ယမန်ညဉ့်က လမ်းအတိုင်းမဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် မြို့အောက်ပိုင်းကို ဖြတ်သွားသည့် ဖြတ်လမ်းမှမသွားဘဲ တစ်ခုသော တူးမြောင်း မှ သင်္ဘောဆိပ်ရောက်အောင် လှော်ခတ်သွားကြ၏။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် သူတို့အား စောင့်နေသော အခြားလှေများနှင့် ပေါင်းမိလေသည်။ ဟျူးသည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ‘အရှေ့တိုင်းရောင်ခြည်’ ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိုအကြောင်း ဆာဂျော့ဖရိုအား အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိ၏။

(ရီ) “ဟုတ်တယ် ... ကျွန်ုပ် လှေသမားတစ်ယောက်က အနံ့အသက် တွေကို မခံနိုင်လွန်းတာနဲ့ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွဲယူသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အနို့ နေပါဦး ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီသင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်လို့ သိသလဲ ဆာဟျူးရဲ့”

(ဟူ၍) “အသင် ပြောထားတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်”
ဤသို့ပြောပြီးနောက် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားစေရန်အတွက်
“ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ပွဲဟာ ပရိသတ်မနည်းပါပဲလား”
ထိုသို့ပြောရင်း ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သော လူထုကြီး
အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

(ရီ) “ဗင်းနစ်တစ်မြို့လုံး ထွက်လာကြမှာဗျ။ ဒီလူတွေက အထူးသဖြင့်
အခုလို အသေတိုက်ပွဲမျိုးဆိုရင် အတော်သဘောကျတယ်”

“အင်း ... သေတာတော့ နောက်ကို မတွေ့ချင်လောက်အောင်ဘဲ တွေ့ရ
လိမ့်မယ်ဗျာ”

ဂရေဒစ်သည် သူ့ခါးပိုက်ထဲတွင် ထည့်လာသည့် ကျောက်တုံးငယ်
တစ်ခုတွင် သူ၏ပုဆိန်အသွားကို ခတ်နေရာမှ ခေတ္တရပ်လျက် ဤသို့ ပြောလိုက်
၏။ ထို့နောက် ပုဆိန်ကို ပြန်ချိတ်ထားပြီးလျှင် ဟူ၍၏ ဓားလွယ်ကို အိမ်မှထုတ်
လိုက်၍ သင်တန်းဓားသွားတမျှ ထက်နေသော အသွားကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
ပြုပြင်ပေးလျက်ရှိရာမှ “ဖားသားအင်ဒရူးက ကောင်းချီးပေးလိုက်တော့ ဒါနဲ့ပဲ
လုံလောက်ပါပြီ” ဒါပေမဲ့ မိလန်သံမဏိဟာ မာတယ်။ ဒီတော့ အနည်းအကျဉ်း
ထပ်သွေးပေးလို့ မပိုပါဘူး။ ကိုင်း ... သခင်ရှေ့။ ခုတ်ရင် လည်မျိုသာ ခုတ်ပေ
တော့။ အဲဒီနေရာမှာ သံကျပ်အင်္ကျီဟာ အပါးဆုံးပဲ ခင်ဗျ”

ဆာဂျော့ဖရီက “ဘုရားသခင် ကောင်းကင်မှာ ရှိသဗျ။ တယ်ကြမ်း
ကြွတ်တဲ့ လူပဲ” ဟု အော်လိုက်၏။

သူတို့နှင့် တစ်လှေတည်း ပါလာသူများနှင့် အနီးအပါး လှေများထဲမှ
လူအားလုံးကလည်း ထိုသို့ပင် သဘောရလေသည်။ သူတို့သည် ဒစ်က ဓားကို
သွေးနေသည်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေကြ၏။ ဒစ်သည် ခေါင်းမှ ဆံပင်တစ်
ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်ပြီး၊ သံမဏိသွားတစ်လျှောက် ကန့်လန့်ဆွဲယူသွားရာ နှစ်ပိုင်း
ပြတ်သွားလေသည်။

“အင်း ... ဒီလိုမှပေါ့” (ဤသို့ပြောပြီး ဒစ်သည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့
ပြန်ထည့်လိုက်၏။) “ကက်ထရီးနားတော့ သူ့အဖို့ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲကို လာ
တာပဲ။ ဘုရားသခင် စောင်မပါစေလို့ ကျွန်ုပ်က ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သူတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားကြရာ သံတော်ဆင့်များက ခရာ
များမှုတ်ကာ ကောင်းစွာဆီးကြိုပြီးလျှင် အခမ်းအနားအဆောင်အယောင်များနှင့်
လူထုကြီးကို ဖြတ်လျက် သူတို့အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော ယာယီတဲတစ်ခု
ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုတဲထဲတွင် အသင့်ပြင်ဆင်ကာ စောင့်ဆိုင်း
နေရမည်ဖြစ်၏။ ဟူ၍နှင့် ဒစ်တို့သည် တဲအတွင်းဝယ် သူတို့၏စကားကို တစ်

၁၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လုံးမျှ နားမလည်သဖြင့် ကသိကအောက် ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ခေါင်းတညိတ်တည်း ညိတ်နေကြသော လက်ထောက်များ၏အကူအညီဖြင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်၍ ပြီး သွားလေသည်။

ကိုးနာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်အလိုတွင် ဒေးဗစ်ဒေးသည် ဟျူး၏မြင်းကို တဲအဝသို့ယူဆောင်လာခဲ့ရာ ကကြီးတန်ဆာနှင့်တကွ ကုန်းနီးများကိုပါ အသေ အချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြလေသည်။

(ဟျူး) “မြင်းတော့ ခုကတည်းက ရွေးယူနေပြီ။ ငါလည်းပဲ အတော် ရွေးထွက်တယ်။ တကယ်ပြောရရင် ငါဟာ ဟောဒီ အပူရှိန်ကို ကက်ထရီးနားရဲ့ ဓားထက်တောင် ကြောက်နေတယ်။ မြန်မြန်စကြပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပါပဲ ကွာ။ နို့ မဟုတ်ရင်တော့ သံဒယ်ပေါ်က ထောပတ်လို ငါအရည်ပျော်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထို့နောက် သူ့အား အကျအန သွေးထားသော လုံကြီးကို ပေးလိုက် ၏။ လုံကြီးကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် ဟျူးသည် မြင်းကို တက် စီးလိုက်လေသည်။ မကြာမီ ခရာတစ်ချက်မှတ်သံကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နံဘေးမှ ဂရေးဒစ်က ခြေလျင်လိုက်ပါလျက် မြင်းစီးထွက်သွားလေ၏။

သူတို့ထွက်လာသည်ကိုမြင်ရလျှင် စုရုံးရောက်ရှိနေသော ပရိသတ်ကြီး က ငြာသံဟစ်ကြွေး ဩဘာပေးလိုက်ကြ၏။ ပရိသတ်ထုကြီးမှာ ဆာဂျော့ဖရီ ပြောပြထားသည့်အတိုင်း ဗင်းနစ်တစ်မြို့လုံး စုဝေးရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ပင် များ ပြားလှပေသည်။ ငြာသံပေးကာ အော်ဟစ်ပြီးသောအခါ လူများသည် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့အား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝေဖန်ကြလေတော့၏။ စင်စစ်သော်ကား သူ၏သွင်ပြင်မှာ အထင်ကြီးစရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိပေ။ ခမ်းနားထည်ဝါခြင်း မရှိလှသော ဟျူး၏သံကျပ်အင်္ကျီမှာ ပိန်သည့်နေရာကပိန်၍ ချိုင့်သည့်နေရာက ချိုင့်နေ၏။ သူ၏မြင်းကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း လယ်ထွန်ရန် ထွက်လာသည်နှင့် တူလှလေသည်။ ဂရေးဒစ်မှာ အတော်ပင် ခေတ်နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော သံချပ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ ယင်းမှာ ဆာအင်ဒရူးအာနီးက ဟျူးအားပေးထားသော အင်္ကျီဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းတွင် နားကာများပါသော သံခမောက်ကို ဆောင်း ထားသည်။ ခြေထောက်တွင်ကား သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စီးထားလေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် မလေးလွန်း မပေါ့လွန်းသည့် သူ၏ပုဆိန်ကို ကိုင်ထားပြီး၊ ခါးတွင်ကား ကြီးမားလှသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ချိတ်ထားကာ ကျောက် ကုန်းတွင် သူ၏လေးကြီးနှင့် မြားအပြည့်ပါသော မြားကျည်ထောက်တစ်ခုကိုပင် ပိုးထားသေး၏။

ယင်းသို့ဆင်ပြင်လျက် ပရိသတ်က ဝေဖန်ပြောဆိုလျက်ရှိသည်ကို လျစ်လျူပြုပြီးလျှင် ဆိုင်ရာအရာရှိများ ခေါ်ဆောင်သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားရလေရာ မကြာမီ ယမန်ညက သူကိုတွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် သစ်သားစင်မြင့်ရှိရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သစ်သားစင်မြင့်အလယ်တွင် ရာဇပလ္လင်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသော နေရာ၌ မြို့စားကြီးဒန်ဒိုလိုသည် အဆောင်အယောင်နှင့် ထိုင်နေရာ သူနှင့်အတူ မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် စစ်ဗိုလ်များရှိနေသည်။ စင်မြင့်မှာ အတော်ရှည်လျက် ယင်းတစ်လျှောက် မြို့စားကြီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော ဗင်းနစ်မြို့မှ လူကုံထံအမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ပြုတ်သိပ်လျက်ရှိနေကြ၏။ ၎င်းသည်ကား လက်နက်လွင်ပြင်ကြီးကို အထပ်ထပ် ဝန်းရံထားကြသော လူထုကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှသာ ဖြစ်သည်။ လူထုကြီးအတွင်းဘက်သို့ တိုးဝင်မလာရအောင် စစ်သားများက အနိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းထားရလေသည်။

မြို့စားကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လျှင် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့သည် ရပ်တန့်လျက် အလေးပြုလိုက်ရာ မြို့စားကြီးနှင့် သူ၏ အခြေအရံများက လည်း ထ၍ ပြန်လည်အလေးပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခရာတစ်ချက်မှတ်လိုက်ပြန်ရာ ကွင်းပြင်တစ်ဖက်ရှိ အခြားယာယီတစ်ခုမှ တင့်တယ်လှပသော ရွှေခြည်ဖောက် သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ကာ ငွေငန်းရုပ်အမောက်နှင့် သံခမောက်ကို ဆောင်းပြီးလျှင် ငန်းရုပ်ခြယ်ထားသည့် ဒိုင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ကက်ထရီးနား ထွက်ပေါ်လာ၏။

(ဂရေးဒစ်) “တော်တော် ချောတယ်နော်။ ဒီတစ်ခါတော့ သံချပ်အင်္ကျီအောက်မှာ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ။ မတိုက်ခင် သူ့မျက်နှာ မြင်ရအောင် အခွင့်တောင်းပါသခင်”

ကက်ထရီးနားသည် မြေကြီးကို ခွာနှင့် ယက်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်လုပ်နေသော မြင်းနက်ချောကြီးကို စီးကာ ထွက်လာ၏။ သူ၏နောက်တွင်ကား ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ သံချပ်အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် အရိုးရှည်ပုဆိန်ကြီးကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဝှေ့ယမ်းရင်း လူထွားကြီးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။

(ဒစ်) “ဟာ ... အမ်ဗရီဆီယိုပါလား။ ဒီအကောင်ကြီးကို ဦးထုပ်ဝါဆောင်းပြီး သားမွေးအင်္ကျီရှည်နဲ့ ပုလဲတွေ ဆင်ထားတဲ့ညက ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ စစ်သည်တော်လို ကြောက်ရဦးမလိုလိုပဲ။ တကယ်ပြောရရင် သူ့နှလုံးက ပိုပြီး နူးညံ့တယ်လို့ ထင်တယ်။ နို့ပြီး ... ဒီအတိုင်းသာ သူ့ပုဆိန်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းနေရင်တော့ မကြာခင် မောသွားလိမ့်မယ်”

၁၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သို့သော် ပရိသတ်အဖို့ ဗင်းနစ်မြို့၏ လူစွမ်းကောင်းများ ဟုမှတ်ယူထားသော သူတို့နှစ်ဦး၏ ခန့်ညားထည်ဝါသည့်အသွင်မှာ များစွာ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်လေသည်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးများတီးကာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံများ အကြားတွင် မြို့စားကြီး၏ ရာဇပလ္လင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုလိုက်ရာ မြို့စားကြီးကလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း ပြန်လည်အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သံတော်ဆင့်များ တစ်စခန်းထပြန်ရာ တိုက်ပွဲဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းများကို ဖတ်ကာ ဘာသာပြန်ပြော၏။ ထိုသို့ဖတ်ပြပြီးနောက် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့အား ကန့်ကွက်စရာရှိပါသလားဟု မေးလိုက်ရာ သူတို့နှစ်ဦးက ‘မရှိပါ’ ဟု တစ်သံတည်း ပြန်ဖြေကြလေသည်။ သို့သော် ထိုမေးခွန်းကိုပင် တစ်ဖက်လူများအား မေးမြန်းသည့်အခါ အမ်ဗရီဆီယိုက သူနှင့်တိုက်ရမည့်သူမှာ လေးကိုလည်း ကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် စည်းကမ်းချက်များနှင့်မညီဟု ကန့်ကွက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂရေးဒစ်သည် သူပြန်တောင်းသည်အထိ သူ၏အသက်တမျှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရန်ပြောလျက် ဒေးဗစ်အား လေးနှင့်မြားကျည်ထောက်တို့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့ပြင် အကယ်၍ သူကွယ်လွန်သွားခဲ့လျှင် ယင်းတို့ကို ဟျူးအားပေးရန် အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကွယ်လွန်သွားခဲ့လျှင် ဆာဂျော့ဖရီအား ပေးအပ်ရန်တို့ကိုလည်း ဆက်လက်ပြောဆိုသေး၏။ ဒေးဗစ်ကလည်း မှာထားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလေသည်။

ထို့နောက် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူတို့လေးဦး အတန်ကြာ ဆွေးနွေးပြောဆို၏။ ကက်ထရီးနားနှင့် အမ်ဗရီဆီယိုတို့အား သူတို့၏ ဆန္ဒကို မေးမြန်းသည့်အခါ ကက်ထရီးနားက တစ်ယောက်ချင်းသာ တိုက်လိုကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတွဲလိုက်တိုက်ခဲ့သော် အကယ်၍ အင်္ဂလိပ်လေးသမားက အမ်ဗရီဆီယိုကို အနိုင်ရခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏မြင်းကိုသော်လည်းကောင်း ရန်ပြုမည်စိုးကြောင်းနှင့် ပြောလေသည်။

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများအား မေးမြန်းသောအခါတွင်ကား သူတို့အဖို့ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ အတွဲလိုက်တိုက်ရသည်ဖြစ်စေ မြို့စားကြီး၏ အမိန့်အတိုင်းသာ တိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သက်ဆိုင်ရာပါရဂူများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးသည်၏ နောက်ဆုံးတွင် မြို့စားကြီးက ဗိုလ်ကြီး အမ်ဗရီဆီယိုနှင့် လေးသည်တော်ဂရေးဒစ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ခြေလျင်တိုက်ရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ တိုက်ပြီးသောအခါ နိုက်သူရဲကောင်းနှစ်ဦး တိုက်ခိုက်ရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

နိဒါန်း □ ၁၆၃

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲစမည်ဟုချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် နာရီဝက် ကျော်ကျော် ကြာပြီးသောအခါမှသာလျှင် ဒစ်နှင့် လူထွားကြီး အမ်ဗရီဆီယိုတို့ သည် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်မိကြလေ တော့သည်။ သူတို့သည် တိုက်ရန်အချက်ပေးမည်ကို ငုံ့လင့်ရင်း အမ်ဗရီဆီယိုက ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်လျက် ဂရေးဒစ်ကမူ အံ့ကြိတ်ကာ မျက်လုံးမပွင့်တပွင့်နှင့် ကြည့်ရင်း ရင်ဆိုင်ပြီးရပ်နေကြ၏။

စ တိုက်ရန် အချက်ပေးခရာတစ်ချက်မူတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဒစ်သည် သူ၏ပုဆိန်ကိုမျှ မမြှောက်ဘဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဆွစ်လူမျိုး လူထွားကြီးသည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ သူ၏ပုဆိန်ကြီးဖြင့် အားရပါးရ ခုတ်ချ လိုက်ရာ ဒစ်က တစ်ဖက်သို့ ခုန်၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖန် အမ်ဗရီဆီယို သည် အားယူ၍ ခုတ်ချလိုက်ပြန်၏။ ဒစ်က သူ၏ဒိုင်းဖြင့် ခံလိုက်သည်။ ထို့ နောက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည့်အလား ပထမတွင် နောက်သို့ အသာဆုတ် ပေးကာ နောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းမြန်လာပြီး ဆုတ်ပြေး ပြေးလေတော့၏။

ယင်းအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ပရိသတ်က -

“လူကြောက် ... ခွေးအင်္ဂလိပ်ဝက်ကောင်” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ သည်။ ထိုသို့ အော်သံမှာ တဖြည်းဖြည်းကျယ်လာရာ ထိုသို့ကျယ်လာလေလေ ဒစ်ကလည်း မြန်မြန်ပြေးလေလေ ဖြစ်နေတော့သဖြင့် ဟျူးပင်လျှင် ကြံရာမရ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူထုကြီးကလည်း ငြာသံပေးကာ အော်လိုက်၊ ဒစ်ကလည်း ပြေးလိုက်၊ ဆွစ်လူထွားကလည်း ပုဆိန်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဟစ် အော်လျက် နောက်ကလိုက်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေခဲ့ရာ သူတို့နှစ်ယောက်သားမှာလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမီနိုင်ဘဲရှိနေလေ၏။

ဤတွင် ကွင်းကြီးကို နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လှည့်ပတ်ပြေးပြီးနောက်တွင် ဂရေးဒစ်သည် ခလုတ်တိုက်ကာ လဲကျသွားတော့၏။ သူ့နောက်မှ အတင်းပြေး လိုက်လာသော ဆွစ်လူထွားကြီးလည်း သူ့ကို တိုက်မိကာ လဲကျသွားလေ သည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်က -

“ညစ်ပတ်တာဟေ့ ... နိုင်ငံခြားသားလူညစ်ကွ” ဟုဟစ်အော်လိုက် သည်။ တစ်ခဏချင်းပင် ဒစ်သည် လဲကျနေရာမှ ထကာ ရုတ်တရက် မထနိုင် သေးဘဲ ရှိနေသော ဆွစ်လူထွားကြီးအပေါ် ခွရပ်လိုက်၏။ ပရိသတ်ကြီးက ဆွစ် လူထွားကြီးကား တစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပြီဟု အောက်မေ့လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဒစ်သည် မည်သို့မျှမလုပ်သေးဘဲ အားရပါးရ တစ်ချက်ကန်လိုက်ပြီးလျှင် ဆွဲထူ လိုက်၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်လူထုကြီးသည် တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျသွားလေသည်။

၁၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အမ်ဗရီဆီယို မှာလည်း ဒေါသပိုထွက်လာကာ တရကြမ်းဝင်၍ သူ၏ ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ခုတ်လိုက်ပြန်၏။ ဒစ်ကလည်း ယခင်အတိုင်းပင် တစ်ဖက်သို့ ခုန်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ၏ပခုံးကို အနည်းငယ်ထိသွား၏။ ထိုအခါ ဒစ်သည် “စိန်ဂျော့နဲ့ အင်္ဂလန်ကွ” ဟု ငြာသံပေးလျက် ဆွစ်လူထွားကြီးအား အတင်းဝင်ခုတ်လေသည်။

ဒစ်သည် ဆွစ်လူထွားကြီး၏ ပုဆိန်လက်လှမ်းမမီသည့် နေရာမှ ဟို ခုန်သည်ခုန်လုပ်ရင်း အကာအကွယ် အတော်လွတ်နေပြီဖြစ်သော လူထွားကြီးအား သူ၏ ပုဆိန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ခုတ်နေခဲ့ရာ ပုဆိန်ချက်များမှာလည်း တစ်ချက်ထက်တစ်ချက် ပြင်းလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အဖြူရောင် သံချပ်အင်္ကျီကြီးမှာ ချိုင့်ရာပိန်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေတော့သည်။ မကြာမီ ဆွစ်လူထွားကြီးမှာ အားအင်ကုန်ခမ်းကာ မယှဉ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။ သူအသက်ရှူသည်မှာ ပြင်းလာကာ ပုဆိန်ချက်များသည်လည်း မမှန်တော့ဘဲ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်ဖြစ်လာကာ နောက်ဆုံးတွင် တကယ်ပင် ဆုတ်ပြေးရလေတော့သည်။

ဒစ်ကလည်း သူ၏ နောက်ကျောကို ပုဆိန်အနှောင့်ဖြင့် ခုတ်ရင်း နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။ ဆွစ်လူထွားကြီးလည်း နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း လှည့်ပတ်ပြေးနေရလေသည်။

ပရိသတ်ကြီးက “တိုက်စမ်းပါ အမ်ဗရီဆီယို၊ တိုက်ပါကွ၊ မပြေးပါနဲ့” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ဆွစ်လူထွားကြီးက ပြန်လှည့်လိုက်ရာ ခေါင်းထက်တွင် အင်္ဂလိပ်၏ ပုဆိန်အနှောင့်မိသွားသဖြင့် တစ်ချက်တည်းပင် မေ့မျောလဲကျသွားလေသည်။

ဒစ်သည် သူ့အပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် သံခမောက်ကို ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ဖြတ်လိုက်၏။ ပရိသတ်က တစ်ခါဖြင့် သတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်ဟု အောက်မေ့ကြလေသည်။ သို့သော် ဒစ်သည် ဆွစ်လူထွားကြီးအား ကုတ်မှကိုင်ကာ ဆွဲထူလိုက်ပြီးသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ထားရင်း -

“အရှင်မြို့စားမင်း ... ကျွန်တော်မျိုးကို သစ်ပျော့ဖတ်ဖြစ်အောင် ထုပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့အဖြစ်ကို ရှုစားတော်မူပါ။ နို့ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်မျိုးကတိထားတဲ့အတိုင်း သူ့ကို အတုံးအတစ်ဖြစ်အောင် ခုတ်မလို့ဟာ စိတ်ပြောင်းသွားအောင်လုပ်လိုက်တဲ့ သူရဲ့ သူတော်စင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဟောဟိုက ထွက်လာတုန်းက သူ့ကို ခြေတွေလက်တွေ ဖြတ်ပြီးတော့ တိုအောင်လုပ်မလို့ပဲ။ နေပါဦးခင်ဗျာ ... စကားတစ်ခွန်းလောက် ဆက်ပြောပါရစေဦး။ တကယ်လို့ ဟောဒီကြွားမှာ

နိဒါန်း □ ၁၆၅

ညီအစ်ကိုတော်များရှိလို့ တိုက်ချင်သပဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုက်ပါမယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း သည်တစ်ကြိမ် နောက်ကို တစ်လှမ်းမှ မဆုတ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

မြို့စားကြီးက ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် အမ်ဗရီဆီယိုအား “အသင် အရုံးပေးပြီလား။ အသင်တကယ်ပဲ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ သနားညှာတာမှုကို လက်ခံ သလား” ဟု မေးလိုက်၏။ သို့သော် အမ်ဗရီဆီယိုကား ဘာမျှ မပြောဘဲ ဒယိမ်း ဒယိုင်နှင့် လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်သွားကာ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ဒစ်သည် အတန်ကြာမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း သူနှင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန်မည်သူ မျှ ပေါ်မလာဘဲရှိနေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပခုံးများကိုတွန့်လိုက်ကာ ပြန်၍ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ သူသည် အိန္ဒြေမရလောက်အောင်ပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်နေသော ဒေးဗစ်ထံမှ သူ၏ လေးနှင့်မြားကျည်ထောက်ကို လှမ်းယူပြီး နောက် မြင်းစီးလျက် အသင့်ရှိနေသော ဟျူးထံသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွား လေသည်။

“ရယ်ပွဲတော့ပြီးသွားပြီ သခင်။ အခုမှ တကယ့်အလုပ်စတော့မယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် အခုလိုပူတုန်း အိုက်တုန်းမှာ ထပ်မတိုက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း ပါတယ် ခင်ဗျာ။ သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် အခုလောက်ဆို ကျွန်တော် အေးနေမှာ၊ နို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ပေါက်လာသလဲ မသိဘူး။ သူ့ကို ချမ်းသာပေးမိတယ်။ တကယ်ပြောရရင် ကျွန်တော့်နောက်ကနေပြီး မောက်က ‘ချမ်းသာပေးလိုက်’ လို့ ပြောတာကို ကြားလိုက်တယ်လို့ ထင်တာနဲ့။ အင်း ... ငါတော့ နားထောင် ရမှာပဲလို့ သိလိုက်တာပဲ”

(ဟျူး) “အေးကွာ ... သူရှိနေသေးရင် ငါ့ကိုတော့ ဒီလိုလာမပြောပါ စေနဲ့လို့ မျှော်လင့်တာပဲ။ အလို ဘာဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်၊ ဒီအရာရှိကြီးတွေဟာ စကား ပြောနေပြန်ပါပြီကော”

သူတို့ကား ကက်ထရီးနား သို့မဟုတ် သူ၏အကြံပေးများ နောက် ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ပြန်သဖြင့် တကယ်ပင် စကားပြောနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ရာ၊ ဆာဂျော့ဖရီသည် ရှင်းပြရန်အတွက် ရှေ့သို့တိုးသွား၏။ သို့သော် ဟျူး သည် သူ့စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် -

“သူနဲ့ သူ့လူတွေကို ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ သူသဘော ကျသလို မြင်းစီးပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခြေလျင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားလွယ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓား မြှောင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆိန်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အို ... ဘာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြော လိုက်မယ်။ သံချပ်အင်္ကျီမပါဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ချည်းဖြစ်ဖြစ် တိုက်ဖို့ အသင့်ပဲလို့ ဒီကိစ္စမြန်မြန် ပြီးမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မျက်စိထဲ ချွေးတွေ ဝင်ပြီ

၁၆၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ခင်ဗျ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မွန်းမတည့်ခင် ညများ ရောက်လာပြီလား မပြောတတ်ဘူး”

(ရီ) “ဟုတ်တယ် အသင်ပြောတာ မှန်တယ်။ အခုလို မှောင်လာတာ နိမိတ် မကောင်းဘူး။ ကြောက်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ မုန်တိုင်း ကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နို့ပြီး ကက်ထရီးနားက တယ်မတိုက်ချင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့သာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှာပြီးတော့ ကြေးများနေတာပေါ့”

ထို့နောက် နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြရန် မြို့စားကြီးရှိရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ဟူးနှင့်ဒစ်တို့လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရင်းက ကက်ထရီးနားနှင့် သူ၏အကြံပေးများသည် နောက်ထပ်ကန့်ကွက်စရာရှာမတွေ့တော့ဘဲ ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် မြို့စားကြီးမှာလည်း ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ၊ ကတ္တီပါဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး လျှင် ကက်ထရီးနားနှင့် သူ၏လက်ထောက်များအား ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက်တွင် တိုက်ပွဲဝင်မည့်သူများ၏ ဘွဲ့များနှင့် တိုက်ပွဲအကြောင်းကို တစ်ဖန်ထပ်မံ ကြေညာလိုက်ပြန်၏။ ထိုသို့ ကြေညာနေစဉ် ဟူးက ဒစ်အား အိပ်ပေးလိုက်သော ဖဲကြိုးအနီစကို သူ၏ညာလက်မောင်းတွင် အချည်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒစ်က ဖဲကြိုးသာမက အတွင်းခံအင်္ကျီကိုပါ ချည်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း၊ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ချည်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတော်မှောင်လာပြီဖြစ်ရာ အလင်းရောင်နည်းနေသဖြင့် အတော်ကြိုးစား၍ပင် ချည်ပေးလိုက်ရ၏။

စင်စစ်သော်ကား ရာသီဥတုမှာ အတော်ဖောက်ပြန်နေလေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် မိုးတိမ်များ အောက်သို့ကျလာသကဲ့သို့ အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးသွားလေရာ၊ ပင်လယ်ဘက်မှလည်း အခိုးငွေ့များသည် လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ၊ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် လိမ့်ဝင်လာလေသည်။ ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်မှလည်း ညည်းသံကဲ့သို့သော အသံထွက်ပေါ်လာ၏။ လူထုကြီးသည် တညီးညီး တညူညူ ဖြစ်လာကာ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီး နောက်မျက်နှာများ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူတို့ တိုက်ပါစေတော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ မုန်တိုင်းမကျခင် အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ပြီ” ဟူ၍ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပထမအကြိမ် ခရာမှုတ်လိုက်ရာ၊ နိုက်သူရဲကောင်း၏ မြင်းများကို ယင်းတို့၏ နေရာသို့ ယူဆောင်လာကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ခရာမှုတ်လိုက်

နိဒါန်း □ ၁၆၇

လျှင် နိုက်သူရဲကောင်းများသည် လှုံ့များကို ထောင်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် တတိယအကြိမ် ခရာမမှုတ်နိုင်မီ ရုတ်တရက် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံပမာ၊ မှောင်ကြီး ကျသွားလေတော့သည်။

ဒစ်သည် ဟိုစမ်း သည်စမ်းနှင့် ဟျူး၏အနီးသို့ လျှောက်သွား၏။

“ဒီမှာပဲနေပါ။ ကမ္ဘာကြီးတော့ ပျက်ပြီးထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားကောင်းတွေလို ရင်ဆိုင်ရအောင်”

(ဟျူး) “အေး ... ကမ္ဘာကြီးပျက်တာတော့ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ကွ။ မောက်ကို ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ ငရဲဘုံရဲ့ တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးဖို့ လွှတ်လိုက် တာနဲ့ တူတယ်။ ဘုရားသခင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးအပေါ် ကြင်နာမှုရှိပါစေ”

သူတို့သည် အနီးအပါးရှိ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြသော လူထုကြီး ၏ ညည်းညူသံ ဆုတောင်းဝတ်ပြုသံများကို နားထောင်ရင်း ရပ်နေကြ၏။ ဒစ်သည် မြင်းဇက်ကို ကိုင်ထားရာ၊ မြင်းမှာလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော် လည်း မလှုပ်ရှားဘဲ ရှိနေလေသည်။ ဤသို့ အတော်ကြာအောင် ရပ်နေခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ပြင်သည် အနီရောင်ဖြင့် လင်းလာပြန်၏။ ထိုအခါ မြေပေါ်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးမှာလည်း သွေးစွန်းနေသကဲ့သို့ ချင်း ချင်းနီနေလေတော့သည်။ လင်းသည်ထက်လင်း၊ နီသည်ထက် နီလာသဖြင့် စင်မြင့်ကိုလည်းကောင်း၊ ယာယီများကိုလည်းကောင်း၊ လူထုကြီးကို လည်း ကောင်း မြင်ရပြန်လေသည်။ ပရိသတ်အများအပြားပင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက်ရှိ နေ၍ နေရာမရသဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်မချနိုင်သူများကလည်း ကောင်းကင်သို့ လက်များကို မြှောက်နေသူက မြှောက်ကာ၊ မိမိတို့ ရင်ဘတ်များကို ထုရင်း ငိုယိုနေကြ၏။

သို့သော် ဟျူးနှင့် ဂရေဒစ်တို့သည် ထိုသူများကို မကြည့်အားဘဲ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကက်ထရီးနားနှင့် သူ၏မြင်းတို့ရှိနေရမည့်နေရာ၌ တစ်ဦးတည်းရပ်နေသူကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ထိုသူမှာ ကြက်အမောက် သဏ္ဍာန်အနီနှင့် အကြား ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလျက် သားမွေးအင်္ကျီ၊ အဝါရောင် ဝတ်ရုံရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး၊ လက်တွင် လက်အိတ်အဖြူကို စွပ်ကာ၊ ခြေ ထောက်တွင် အဖြူရောင်ညှပ်ဖိနပ်တို့ကို စီးထားလေသည်။ သူသည် လက်ပိုက် လျက် မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၍ ရောက်ရှိနေကြသော လူထုပရိသတ်ကြီးတစ်ခု လုံးပင် သူ့ကို တွေ့မြင်ပြီးနောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ သံကုန်ဟစ်အော် ကြလေသည်။ “နတ်ဆိုး၊ နတ်ဆိုးဟေ့ ... နတ်ဆိုးကွ၊ သူ့ကိုသတ် ... သူ့ကို သတ်ကြ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများကား တစ်ခဲနက် ဆူပွက်သွားလေ တော့သည်။

၁၆၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကွင်းလယ်တွင် ရပ်နေသူသည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပြန်သွားကာ ကက်ထရီးနား ကိုင်ဆောင်သည့် လှံကဲ့သို့သော လှံတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုလှံကို မြှောက်ကာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ထိုးပြလိုက်ပြီးလျှင် မြို့စားကြီး ထိုင်နေသည့် ရာဇပလ္လင်ရှိရာနှင့် ဗင်းနစ်မြို့ဘက်သို့ အတန်ကြာအောင် ထိုးပြလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် လှံကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်တင်လိုက်ရာ၊ အောက်သို့ ပြန်အကျတွင် မြေကြီးပေါ်၌ စိုက်နေလေတော့၏။ ထိုနောက် ပင်လယ်ပြင်မှ တစ်ချက်တော့လာသော မြူထုက လွှမ်းခြုံသွား၍ ထိုမြူထု လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ထိုနေရာတွင် ရပ်နေသူလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အနီရောင် မင်းလွင်လည်း တဖြည်းဖြည်းပါးသွားရာ၊ ထိုနေ့နံနက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် နေထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူထုပရိသတ်ကြီးမှာလည်း စောစောက ရုတ်တရက် မှောင်ကြီးကျသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထူးခြားသော အသွင်သဏ္ဍာန်အား မြင်ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သတိရဟန်မတူဘဲ တိုက်ပွဲဆက်လက်ကျင်းပရန်ကိုသာ ဟစ်အော်တောင်းဆိုနေကြလေသည်။

ဟျူးသည် သူ့ကို မမြင်ရသော်လည်း ကက်ထရီးနား သူ့နေရာတွင်ပင် ရှိနေသေးသည်အထင်ဖြင့် လှံကိုထောင်ကိုင်လိုက်ပြန်၏။

ထိုနောက် တတိယအကြိမ် မှုတ်လိုက်သဖြင့် ဟျူးသည် သူ၏မြင်းကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် မောင်းနှင် လာခဲ့သော်လည်း သူ့ထံသို့ တစ်ဘက်လှလှ နေသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ရပ်လိုက်လေသည်။ ဟျူးသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူ၏ လှံကို လက်ထောက်တစ်ယောက်အား ပစ်ပေးလိုက်ကာ ရာဇပလ္လင်ရှိရာသို့ ကဆုန်ဆိုင်းချသွားလေ၏။

“ကက်ထရီးနား ဘယ်မှာလဲ ... ကျွန်ုပ်ဟာ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ဘုရင်မင်း မြတ်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းအဖြစ်လာခဲ့တာ ... ဒီလိုပဲ အရူးအလုပ်ခံရတော့မလား။ သူသေသေ ကိုယ်သေသေ တိုက်ရအောင် ကက်ထရီးနားကို ထုတ်ပေးစမ်းပါ။”

မြို့စားကြီးသည် ထကက၊ အမိန့်များပေးလိုက်ရာ သံတော်ဆင့်များ လည်ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးသွားကြ၏။ နိုက်သူရဲကောင်းများနှင့် ဗိုလ်ကြီးများ သည် မြင်းစီးထားသူတစ်ယောက် ပုန်း၍ရမည်ထင်သော နေရာဟူသမျှတွင် လိုက်ရှာကြသည်။ သို့သော် ကက်ထရီးနားကို မတွေ့သဖြင့် ပြန်လာပြီးသော် မတွေ့ကြောင်း ဦးခါင်းများ ညွှတ်လျက် ပြောပြကြလေသည်။

ထိုအခါ မြို့စားကြီးသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်မှ ရွှေကြိုးကြီးကို နှစ်ပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဖြတ်လိုက်၏။

နိဒါန်း □ ၁၆၉

“ကက်ထရီးနား ပြေးပြီ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နတ်ဆိုးက သူ့ကို ခေါ်သွားပြီ။ သူ့နာမည်ကို ဗင်းနစ်မြို့ ရွှေတိုက်စာရင်းက ပယ်ဖျက်လိုက်ကြ။ သူ့အပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေမပြနိုင်သမျှ ဗင်းနစ်မြို့က မှူးမတ်တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြနဲ့။ ဗင်းနစ်မြို့သားအပေါင်းတို့ ကက်ထရီးနားဟာ သေပြီလို့ မှတ်လိုက်ကြတော့”

(ဟျူး) “ကက်ထရီးနားကိုယ်စား တိုက်မည့်သူများ မရှိကြဘူးလား”
မြို့စားကြီးက အမိန့်သဖြင့် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးသည် အီတာလျံ စကားဖြင့် သုံးကြိမ်သုံးခါ ထိုအတိုင်းကြွေးကြော် မေးမြန်းလိုက်၏။ သို့သော် မည်သူမျှ ထွက်ပေါ်မလာသဖြင့် ဟျူးက ဆက်လက်၍ -

“ဒါဖြင့်ရင် ဤအသေတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်ုပ်သာ အနိုင်ရတယ်လို့ ရေးမှတ်ထားဖို့ တောင်းဆိုပါတယ် အရှင်မြို့စားမင်း”

“ရေးမှတ်ပါစေမယ် ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဗင်းနစ်တစ်မြို့လုံးကလည်း မှတ်သားထားကြစေ”

ထိုသို့ ပြောအပြီးတွင် မြေကြီးသည် သွက်သွက်ခါမျှ ဆက်ကာ ဆက်ကာ တုန်လှုပ်နေလေတော့သည်။

ပထမအကြိမ် တုန်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဟျူးသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဂရေဒစ်အား မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ ဒုတိယအကြိမ် အလှုပ်တွင် လူထုပရိသတ်ကြီးသည် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြလေသည်။ တတိယအကြိမ် အလှုပ်တွင်ကား သစ်သားစင်မြင့်ကြီး ပြိုကျသွားလေရာ၊ လူအများပင် အောက်တွင်ပိနေလေတော့သည်။ မြို့ထဲတွင်လည်း အိမ်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့် မျှော်စင်မြင့်ကြီးများသည် ပြိုကျသွားကြ၏။ ယင်းတို့၏ နေရာတွင် ဖုန်လုံးကြီးများ တလိပ်လိပ်တက်နေလေသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင်လည်း ရေပန်းများ ထကာ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကမ်းခြေသို့ တလိမ့်လိမ့်တက် လာ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လူထုကြီးသည် ဦးတည့်ရာ ပရမ်းပတာ ပြေးလွှားနေလေတော့သည်။ ဟျူးနှင့် ဒစ်တို့မှာလည်း ဒေးဗစ်နှင့်အတူ မည်သည့်နေရာသို့ ပြေးလွှားနေမှန်း မသိဘဲ လူထုနှင့်အတူ ရောနှောပြေးလွှားလျက်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် ပြေးလွှားနေရင်းပင် မြေကြီးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်နေသည်ကို သိရပြီးနောက် တလိမ့်လိမ့် တက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများ အကြား၌ လူများသည် သစ်ရွက်ကလေးများပမာ မျောပါသွားလျက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေလေသည်။

၁၅

မကြာမီ ဟူးသည် သူ့အဖော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မြေလျင်ဒဏ်
ကြောင့် ပြိုကျသွားသည့် တန်းလျားတစ်ခု၏ ကျောက်တံတိုင်းနောက်တွင် ခွ
လျက် ပြေးလွှားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် ပြေးလွှားနေကြ
သော လူထုကြီးတက်နင်းမိမည်ကို မစိုးရိမ်ရပေ။

ဟူးက ပြန်ကျဆင်းပြီဖြစ်သော လှိုင်းလုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်
“လှိုင်းလုံးကြီးတော့ မလာတော့ပါဘူး။ တို့များ ပြန်ပြီးတော့ ဆာဂျော့ဖရီကို
ရှာကြရအောင်။ သူ့ကို ဒီလိုပဲ ပိနေလျက်သားထားခဲ့ရင်တော့ သိပ်ရှက်စရာ
ကောင်းတာပဲ”

ဒစ်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် လူအုပ်ကြီးကို
ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်သွားကြရာ စောစောက ဆာဂျော့ဖရီနှင့် မြို့စားကြီးတို့ စကား
ပြောနေခဲ့သည့် စင်မြင့်ပျက်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ လူအုပ်ကြီးမှာလည်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပါးသွားပြီဖြစ်၏။

ထိုစင်မြင့်မှာ ရစရာမရှိအောင် ပြိုကျသွားသည့်ပြင် လေးဘက်လေး
တန်စလုံး ဟင်းလင်းဖြစ်နေသဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်မှ လူလေးပုံ သုံးပုံခန့်မှာလည်း
လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အချို့က ပိတ်ဖြူ
အမိုးပိပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေသဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်လေ
သည်။ သေဆုံးသွားသူများမှာလည်း တင်းကြမ်းပင်ဖြစ်၍ အချို့မှာလည်း ခြေ
ကျိုးလက်ကျိုး သွားပြီး မလှုပ်မရှားနိုင်ဖြစ်နေသည့်အထဲ ပြုတ်ကျနေသော
ယက်မကြီးများဖြင့် ပိနေလေသေး၏။

ဟူ၍တို့လူစုသည် ထိုသို့ ပိနေသူ အများအပြားကို သစ်တိုသစ်စ များဖယ်ရှားပေးကာ ကယ်ဆယ်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်မရသူများ သည် ကျေးဇူးတင်စကားမျှပင် မပြောနိုင်ဘဲ ကမ္ဘာ့ရှေးတိုး ထွက်ပြေးသွားကြလေ သည်။ သို့သော် သူတို့သည် အချိန်အတန်ကြာအောင်ပင် ဆာဂျော့ဖရီကို အစ အနုမျှပင် မတွေ့ရဘဲ ရှိနေ၏။ စင်စစ်ဆိုသော် စစ်မြေပြင်များတွင် ခြေကျိုးလက် ကျိုးများ သွေးရဲရဲသံရဲရဲများ တွေ့ရဖန်များသဖြင့် ရိုးနေပြီဖြစ်သော သူတို့အဖို့ပင် လျှင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာကာ ဆာဂျော့ဖရီအား ရှာဖွေခြင်းကို လက်လျော့တော့ မည်အပြုတွင် ဒစ်သည် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ကယ်ပါ ယူပါ တစစာ ဟစ်အော်သံ များကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအသံများမှာ လူသေကောင်များနှင့် တင်း ကြမ်းပြည့် ဖြစ်နေသော ရာဇပလ္လင်၏ နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာဟန်ရှိ၏။ ယင်းတို့ကား မြေလျင်ကြောင့် ထွက်ပြေးကြရာတွင် အချင်းချင်း နင်းမိပြီး သေ ဆုံးသွားကြသည့် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်၏။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ထိုလူသေကောင်များကို တစ်ဦးချင်း ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီးနောက် အောက်ဆုံးတွင်မှ သူတို့သည် ဆာဂျော့ဖရီကာ လီယန်အား တွေ့ရလေတော့၏။ မိနစ်အနည်းငယ်သာ နောက်ကျသွားလျှင် ဆာဂျော့ဖရီမှာ အသက်ရှူမရသဖြင့် သေသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်သော်ကား အကယ်၍သာ ခြေတစ်ဖက် အပြင်ထွက်လျက် အသေရိုက်ထားသည့် ခုံရှည်အောက်တွင် လဲကျမနေက တခြားသူများကဲ့သို့ပင် လူများနင်းမိပြီး သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အပြင်ဘက် ထွက်နေ သော ခြေထောက်မှာ သွင်သွင်ကြီး ကျိုးသွားလေတော့၏။ သူတို့သည် ဆာဂျော့ ဖရီအား အသာအယာပင် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေအနည်းငယ် တိုက်လိုက် ၏။ သူတို့သည် ရေကို ကံအားလျော်စွာပင် ရာဇပလ္လင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အတွင်းခန်းငယ်တစ်ခု၏ ထောင့်ဝယ် ငွေရေချိုင့်ကြီးနှင့် အပြည့်တွေ့ရှိရလေသည်။

(ရီ လေသံဖြင့်) “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေတို့ ကျွန်ုပ် သူတို့ကို ထိုင်နေဖို့ တောင်းပန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရူးထပြီးတော့ နားမထောင်ကြဘူး။ နောက်က လူက ရှေ့ကလူကို တက်နင်းမိ၊ နောက်ဆုံးမှာ တံခါးပေါက်ကြီးပိတ် သွားပြီးတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ခုံရှည်အောက် လွင့်စင်ကျသွားတာပါပဲ။ အိုဗျာ ... လူတွေ အနီးအနားမှာ သေငယ်စေ့နဲ့ အော်ဟစ်နေကြတာ ကြားရပြီး ငါလည်း သူတို့နောက် မကြာခင် လိုက်ရတော့မှာပဲဆိုတာ တွေးမိတော့ အတော်လန့်သွား တယ်။ အသင်တို့သာ လာမကယ်ရင်တော့ ခြေထောက်ကလည်း ကျိုးနေတာနဲ့၊ အသက် မရှူနိုင်တာနဲ့ သေမှာ အမှန်ပဲ”

၁၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုနောက် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေကို အဝသောက်ကြပြီးနောက် နေရာအနှံ့အပြား ရှာဖွေကြည့်ရာ၊ ပျဉ်တစ်ချပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် ဆာဂျော့ဖရီကိုတင်လျက် ထိုနေရာမှ သယ်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းပင် ဆာဂျော့ဖရီအား လက်နက်လွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း၍ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် လက်နက်လွင်ပြင်မှာ လူသေများ၊ သေလူဆဲဆဲ လူနာများနှင့် ယင်းတို့အကြားတွင် ပစ္စည်းများရှာဖွေလှယက်ရင်း၊ ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာနေကြသော လူဆိုးသူဆိုးများမှတစ်ပါး လူသူကင်းမဲ့သလောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လူဆိုးသူဆိုးတစ်အုပ်သည် ယင်းတို့နေထိုင်ရာမြို့ အစွန်အဖျားရပ်ကွက်များမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ၊ ဆာဂျော့ဖရီဆွဲထားသော ရွှေကြိုးကြီးကို မြင်ရလျှင် ဓားမြှောင်များဝင့်လျက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ သူတို့ထိုသို့ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်ရလျှင်၊ ဂရုစိုက်သည် သူ၏လေးကို ထုတ်လျက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မျက်လုံးတစ်ဖက်နှင့် လူဆိုး၏နှလုံးသား တည့်တည့်ကိုချိန်ကာ ပစ်ခွင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျန်လူဆိုးများလည်း သူတို့၏ခေါင်းဆောင်အား လဲကျသွားသည့်နေရာမှပင် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ဟူးတို့လူစုသည် ယမန်နေ့ညဉ့်က လူဆိုးများနှင့်တွေ့ရသည့် လမ်းစသို့ ရောက်သွားကြရာ၊ ထိုနေရာတွင် အိမ်များပြိုကျသဖြင့် ဝင်၍မရတော့ချေ။ ထိုနေရာမှာ ဗင်းနစ်မြို့၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်၍ အပျက်အနာဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ နောင်အခါတွင် ထိုနေရာ၌ လူပေါင်းတစ်သောင်းခန့် သေကျေပျက်စီးသွားသည်ဟု ခန့်မှန်းသိရှိခဲ့ရလေသည်။

ထိုလမ်းမှနေ၍ တူးမြောင်းကြီးတစ်ခု၏ ကမ်းပါးသို့ အရောက်လျှောက်သွားကြ၏။ ရောက်သွားသည့်နေရာမှာ လက်နက်လွင်ပြင်အသွားတွင် သူတို့ သူတို့၏လှေဆိုက်ကပ်ခဲ့သည့် သင်္ဘောဆိပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့သည် မှောက်နေသည့်လှေငယ်တစ်စင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဒုက္ခခံ၍ လှန်ရပြီးနောက် တက်ရောက် စီးနင်းလှော်ခတ်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာနှင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများကို တွေ့ရပြီးနောက်၊ သံအမတ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့ရှိ ရေဆိပ်သို့ ဘေးမသီရန်မခင် ဆိုက်ရောက်သွားလေတော့၏။ သံအမတ်ကြီး၏အိမ်မှာ မည်သို့မျှ မပျက်စီးဘဲရှိနေခဲ့၏။ အိမ်ထဲသို့ဝင်မိလျှင် သံအမတ်ကွယ်လွန်ပြီဟု သတင်းကြားသဖြင့် ငိုယိုနေကြသော အစေခံများကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် ခန်းမကြီးထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရောဂါတစ်ခုဖြင့် ပါးစပ်နှင့်နားများမှ သွေးများယိုစီး

နေသော လေဒီကာလီယန်ကို ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်ကလေး တွေ့မြင်ရပြန်လေ၏။ သူ၏အနီးတွင် သမားတော်တစ်ဦး ရှိနေသည်။

ဆာဂျော့ဖရီက သူ၏ဇနီးသည် ရောဂါအကြောင်းကို သမားတော်အား မေးမြန်းရာ၊ သမားတော်က ထိုနေ့နံနက်အထိ ထိုရောဂါမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘဲ၊ ထိုနေ့နံနက်တွင်မှ ထိုရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ပွားသည့် လူနာသုံးဦးကို တွေ့ရကြောင်း၊ လူနာတစ်ဦးမှာ ရောဂါရပြီး၍ ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာပင် သေဆုံးသွားကြောင်း၊ ရောဂါကို အမည်မမှည့်တတ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေဒီကာလီယန်သည် သတိပြန်ရလာပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟျူးတို့လူစုက အနီးရှိ ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသော ဆာဂျော့ဖရီအား တွေ့ရလေသည်။

(လေဒီ) “သူတို့ပြောတော့ မောင်ဟာ ပိကျပြီးတော့ သေပြီဆိုပါလား။ သူတို့ ပြောတာဟာ လိမ်ပြောတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ နို့နေပါဦး ... မောင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ မတ်တတ်ရပ်မနေနိုင်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ ... ဟင်”

(ရီ) “နည်းနည်းပါးပါး ဒဏ်ရာရတာပါကွာ။ မောင့်ခြေထောက် နည်းနည်း ကျိုးသွားတယ်။ ဒါပါပဲ ... နို့ပေမဲ့ ဟောဒီနိုက်သူရဲကောင်းနဲ့ သူရဲ့ လက်ထောက်တို့ကသာ မကယ်ရင်တော့ မောင်လည်း ကျနေတဲ့နေရာမှာပဲ သေရမှာကွယ့်”

ထိုအခါ လေဒီကာလီယန်သည် အနည်းငယ်ကြွလျက် မျက်နှာမထား တတ်ဘဲရှိနေသော ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့ကို ကြည့်လိုက်၏။

(လေဒီ) “အသင်တို့ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဟောဒီ ဗင်းနစ်မြို့သားတွေရဲ့ သဘောအရသာဆိုရင် သူဟာ အမှန် သေမှာပဲ။ အင်း ... ကျွန်ုပ်က အသင် ဒီကနေ့ သေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်ုပ် သေရမှာပါလား။ နို့ပြီး ... သံအမတ်လည်း သေချင်သေလိမ့်ဦးမယ်။ သမားတော်ကြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ဒုက္ခမခံပါနဲ့တော့။ ကျွန်ုပ်သွားရဖို့ အချိန်ကျလာပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရင်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ။ သူဟာ ဒီရောဂါသာ မစွဲကပ်ရင်တော့ အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်ပါသေးတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အား အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားကြ၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်က ဆာဂျော့ဖရီ၏ ကျိုးနေသော အရိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်ဆက်ပေးလေသည်။

၁၇၄ □ ဝဂ္ဂနိဒ္ဒေယျများ

သို့သော် ... ဆာဂျော့ဖရိုက “ကျွန်ုပ်တော့ ဒီဒဏ်ရာနဲ့သေမှာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ‘အရှေ့တိုင်း လင်းရောင်ခြည်’ နဲ့ ဆိုက်ပရပ်ကပါလာတဲ့ ရောဂါဆိုးနဲ့ သေမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ သေမှာ ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဇနီးသည် မနေတော့ဘူးလို့ အသင်ပြောတဲ့နောက်မှာ ကျွန်ုပ်လည်း သူနဲ့အတူတူ လိုက်သေပါမယ်”

နေဝင်ချိန်တွင် လေဒီကာလီယန်သည် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ ဟျူးနှင့် ဒစ်တို့ကို အခေါ်ခိုင်းကာ သူ၏ခင်ပွန်းသည်အား ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသည်အထိ သို့မဟုတ် ကွယ်လွန်သွားသည်အထိ ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမည်ဟူသော ကတိကို မရမက တောင်းဆိုသွားခဲ့သေး၏။

ထိုနေ့ညဉ့်မှာပင် သူတို့သည် လေဒီကာလီယန်အား သူ၏သား သချိုင်းမှာပင် မြှုပ်နှံလိုက်၏။ မြေကျင်းတူးရန် စက္ကာလများကို ပိုက်ဆံပေး၍ ခိုင်းပါသော်လည်း မရနိုင်ရှိခဲ့သဖြင့် ဒစ်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျင်းကို တူးရလေသည်။ စင်စစ်သော်ကား စက္ကာလများမှာ ဗင်းနစ်မြို့မှ မျက်နှာဖုံးများကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ် ပေးနေရသဖြင့် မအားမလပ်နိုင်အောင်ပင်ရှိနေခဲ့၏။ လေဒီကာလီယန်အား သွားရောက်မြှုပ်နှံရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲမှာပင် လူသေခြောက်လောင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် လေဒီကာလီယန်အား မြှုပ်ပြီး၍အပြန်တွင် သုဿန်ဝဠ္လီ ခေါင်းမျှပင်မပါဘဲ အဝတ်များဖြင့် ထုတ်လျက်ချလာသော မသာတစ်လောင်းကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ပလိပ်ရောဂါသည် အရှေ့ဘက်မှ ဗင်းနစ်မြို့နှင့် ဥရောပတစ်တိုက်လုံးသို့ စတင်ကျရောက်ခဲ့ရာ နောင်အခါတွင် ‘ကပ်ရောဆိုးကြီး’ ဟူ၍ပင် အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပလိပ်ရောဂါဖြင့် သေကျေပျက်စီးကြသူများ၏ ဦးရေမှာ တိုးသည်ထက်တိုးလာ၏။ မကြာမီ သုဿန်များမှာ ပြည့်နှက်သွား၍ လူသေကောင်များ စွန့်ပစ်ရာ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းသော ကျင်းကြီးများမှာလည်း ပြည့်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် လူသေကောင်များကို သင်္ဘောဖြင့် အပြည့်တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပင်လယ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားကာ ရေထဲသို့ ပစ်ချကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုပ်ကိုင်ပေးမည့်သူ မည်သူမျှမရှိတော့သဖြင့် ထိုသို့ပင် မလုပ်နိုင်တော့ချေ။ လုပ်ကိုင်ပေးသည့်သူများသည် ရောဂါကူးစက်၍ သူတို့ကိုယ်တိုင်သေကျေပျက်စီးရသည်ကို နောက်ဆုံးတွင် သိရှိသွားသောကြောင့် ထိုသို့လုပ်ကိုင်ပေးမည့် သူမရှိတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရောဂါရသူများသည် သေဆုံးသည်နေရာမှာပင် ရှိနေ တော့၏။ အိမ်များတွင်လည်း အများအပြားရှိနေသည်။ လမ်းများ၌လည်း ကောင်း၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများတွင် လည်းကောင်း ပြည့်နှက်နေ၏။ နောက်ဆုံး တွင် ဗင်းနစ်တစ်မြို့လုံးမှာ သုဿန်တစ်ပြင်ကြီးပမာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ တစ်မြို့လုံးတွင်သာမက အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် မိုင်ပေါင်းများစွာတိုင်အောင် လူသေကောင်များမှ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်များမှာ ပျံ့နေလေတော့ရာ ပင်လယ်ပြင်မှ သင်္ဘောများဖြင့် ထိုမြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားသူများပင်လျှင် ရောဂါ ကူးစက်ကာ သေဆုံးကြရကုန်၏။ သို့သော် ထိုသူတို့သည် မကွယ်လွန်မီ ထို ရောဂါမျိုးစေ့ကို အခြားတိုင်းပြည်သို့ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ဆိုက်လျက်ရှိ၏။ အိမ်များတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော်လည်း ယူမည့် သူမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ မြို့စားကြီးနှင့် သူ၏ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်လူကြီး အချို့သည် လူထုကြီး၏ဘေးဒုက္ခကို သက်သာရာရစေရန် အောင်ဥပဒေများ ထုတ်ပြန်ခဲ့သော်လည်း ယင်းဥပဒေများကို အတင်းအကြပ်လိုက်နာအောင် ပြုလုပ် သူများမရှိသဖြင့် မကြာမီ မည်သူမျှ လေးစားခြင်း မရှိတော့ချေ။ အစ ပထမတွင် လူသူမရှိသော အိမ်များကို ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ကာ ရွှေငွေ ကျောက်မျက်ရတနာ ရွှေထည် ငွေထည်စသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ယူငင်သွားကြသော လူဆိုး သူခိုးများလည်း စားစရာများ မရနိုင်တော့သဖြင့် သူတို့ ယူငင်ထားသော ပစ္စည်း များကို အသုံးမကျဟုဆိုကာ စွန့်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသား ငါး ရှားပါးသော်လည်း ဝိုင်အရက်ကား ပေါလုပေ၏။ ယောက်ျား မိန်းမမရွေး ဝိုင်အရက်များသောက်စား မူးရစ်ကာ ထင်မိထင်ရာ လုပ်ကြသည်မှာ ညဉ့်စဉ်ညဉ့် တိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အဖို့ကား သေလျှင်လည်း ပျော်ပျော်ပင် သေတော့ မည်ဟု သဘောပိုက်ထားဟန်တူလေသည်။

*

ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန်သည် သူ့ဇနီးကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ၁၀ ရက်ခန့်အကြာတွင်မှ ပလိပ်ရောဂါနှင့် မဟုတ်ဘဲ ခြေကျိုးသော ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအတွင်း ‘ဟျူး’ ‘ဂရေးဒစ်’ နှင့် ‘ဒေးဗစ်ဒေး’ တို့သည် သူ့အား မနားမနေ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ၏။ စင်စစ်သော်ကား အဘွားအိုကြီးတစ်ဦးက လွဲ၍ အစေခံများမှာ အချို့ ရောဂါနှင့် သေဆုံးကုန်၍ အချို့မှာလည်း ထွက်ပြေး သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့သုံးဦး ကျန်ရှိနေလေတော့သည်။ ထိုအဘွားကြီး၏ သားမှာလည်း ပလိပ်ရောဂါနှင့် ပါသွားပြီဖြစ်ရကား သူတို့အားလည်း ထိုအဘွား

၁၇၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကြီးကပင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေသည်။ အိမ်တော်ကြီးတွင် လေဒီယန်၏ အစီအမံဖြင့် ဆောင်းရာသီအတွက် အစားအသောက် အပြည့်အစုံ သိုလှောင်ထားရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်သာ သူတို့သုံးဦးမငတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဆာဂျော့ဖရီ ကာလီယန်သည် မကွယ်လွန်မီ သူတို့အား မှာကြားစရာ ရှိသည်တို့ကို မှာကြားကာ သူပိုင်ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို ဇနီးသည်၏ ညီမနှင့် ဟူးတို့ နှစ်ယောက်အား သေတမ်းစာအဖြစ် ခွဲဝေပေးခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏အလောင်းကို ပင်လယ်ပြင်သို့ သယ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ရေနက်သည့် နေရာတွင် နှစ်မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ပြုရန်တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့တောင်းပန်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဆာဂျော့ဖရီကာလီယန် ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူ၏အလောင်းကို လှေတစ်စင်းတွင် တင်ဆောင်လျက် ပင်လယ်ပြင်သို့ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးအောင် လှော်ခတ်သယ်ယူသွားပြီးနောက် ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်လျက် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်အလာတွင် သူခိုးလူဆိုးများ စားစရာရှာဖွေရန် အတွက် အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းတို့ကား အစာပြတ်သဖြင့် သနားစရာကောင်းသော အခြေတွင်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သတ်မည်ဆိုသော် အလွယ်တကူ သတ်နိုင်သော်လည်း အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ရုံမျှမက သူတို့ကို ပြန်မလွှတ်မီ ဘီစကွတ်မုန့်နှင့် အသားခြောက်အပြည့်ပါသော အိတ်တစ်လုံးကိုပင် ပေးလိုက်သေး၏။ သူခိုးလူဆိုးများ ထွက်သွားပြီးနောက် အိမ်စောင့်ထားခဲ့သော အဘွားကြီးမှာလည်း ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် ဆာဂျော့ဖရီဇနီးမောင်နှံတို့၏ ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် ငွေထည်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များကို သံသေတ္တာကြီး သုံးလုံးတွင်ထည့်ကာ မြေတိုက်ခန်း၏ ကြမ်းခင်းအောက်တွင် အမှတ်တရ မြှုပ်နှံထားလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ မြှုပ်နှံပြီးနောက်တွင် အဘွားအိုကြီး ပြန်လာသဖြင့် သူ့အား စားစရာပြင်ဆင်ပေးရန် ခိုင်းစေပြီးလျှင် ညစာများ စားသောက်ကြလေသည်။ ညစာစားသောက်ပြီးသော် သူတို့သည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။

(ဂရေးဒစ်) “ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ ဘာမျှ မဖြစ်သေးတော့ မောက် ပြောတာ မှန်သလိုပဲ။ ရှေ့ကိုလည်း ဘာမျှဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ စောင့်ရှောက်ရမယ့်လူ ဆာဂျော့ဖရီမှ မရှိတော့ဘဲ ဟာ ... ဗင်းနစ်မြို့က ခွာဖို့ မတော်သေးဘူးလား။”

(ဟူး) “ငါ့အဖို့ ပထမဆုံး လုပ်စရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကက် ထရီးနားဟာ သေပလား၊ ရှင်နေသေးသလား။ တကယ်လို့ ရှင်နေသေးရင်လည်း ဘယ်မှာပုန်းနေသလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ ဆာဂျော့ဖရီ

အသည်းအသန် ဖြစ်နေတုန်းကတော့ သူ့ကို ပစ်ပြီး မရှာနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ရှာနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

(ဒစ်) “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ရောဂါတွေဖြစ်နေတုန်းမှာတော့ ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်”

(ဒေးဗစ်) “ကက်ထရီးနားအိမ်ကြီးမှာလည်း ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေတယ် လို့ ကျွန်တော် ကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှိသလားလို့ မေးတော့ ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အဲဒီအိမ်ကို သွားလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆာဟျူး”

(ဟျူး) “အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နက်ဖြန်တော့ အတင်းတံခါးသွားခေါက် မယ်ကွာ။ ကိုင်း ... အခုတော့ အိပ်ကြစို့”

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ နေထွက်ပြီးသည်နှင့် ဟျူးနှင့် ဂရေးဒစ်တို့သည် ဒေးဗစ်အား လမ်းပြစေလျက် ကက်ထရီးနား၏ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်သွားကြ လေသည်။ အိမ်ကြီးကား ခမ်းနားသော်လည်း အတော်ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ် ၏။ ကျောက်ဖြူကုန်းကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် တံခါးကြီးမှာ ပွင့်နေလေ သည်။ သူတို့သည် အလွယ်တကူပင် ဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။ ဝင်းကြီးထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အဆင်သင့်ပင် ပွင့်နေသော အိမ်ရှေ့ ခန်းတံခါးမကြီးမှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြန်လေသည်။

အိမ်တွင်း၌ကား အိမ်သားများ အလောသုံးဆယ်ထွက်ခွာသွားကြ သောကြောင့်ပေလော့ မသိ။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေ၏။ အခန်းကြီးအလယ်ရှိ ဝက်သစ်ချသား စားပွဲကြီးပေါ်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်စားထားသော စားစရာများ ရှိနေ၏။ လက်နက်များနှင့် သံချပ်အင်္ကျီများထည့်သည့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးမှာ အထဲတွင် ပစ္စည်းတစ်ဝက်မျှသာ ကျန်လျက် ပွင့်နေသည်။ နံရံအထက်တွင် ချိတ်ဆွဲသည့် ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးမှာလည်း အောက်သို့ကျနေ၏။ မြေငလျင် ဒဏ်ကြောင့် ပန်းပုများဖြင့်ပြီးသည့် ဗီရိုတစ်လုံးမှာလည်း လဲကျနေပြီးလျှင် ယင်း ၏အပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကြွေထည်များမှာလည်း အောက်သို့ လွင့်စင်ကျ ကာ ကြေမွနေလေတော့သည်။ ယင်းတို့နှင့်အတူ နံရံများတွင် ချိတ်ထားရာမှ လွင့်စင်ကျနေသော ဒိုင်းများနှင့် ဓားလွယ်များမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရော နှော့ပြန်ကျနေလေသည်။ အတိုချုပ်အားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုသော် အကယ်၍ ထို အခန်းတွင်းသို့ စစ်တပ်တစ်တပ် ဝင်ရောက်လုယက်ခဲ့လျှင်ပင် ထိုမျှလောက် ပျက် စီးမည် မဟုတ်ပေ။

ဟျူးနှင့် ဒစ်တို့သည် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့အပြား ရှာဖွေကြည့်ရာ မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိနေလေသည်။ သို့နှင့် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်တော့မည်အပြုတွင်

၁၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နားပါးသောဒစ်သည် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိုအသံကြားရာဘက် သို့ လျှောက်၍လိုက်သွားကြရာ၊ မကြာမီ ဘုရားရှိခိုးဆောင်သို့ ရောက်သွားလေ ၏။ ဘုရားရှိခိုးဆောင်အတွင်း ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့ဝယ် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဘုန်း ကြီးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် ပလိပ်ရောဂါစွဲကပ်နေသဖြင့် အရိုးပေါ် အရေတင် လျက်ရှိနေသော်လည်း ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာ အော်ဟစ်နိုင်အောင်ကား အား အင်ကျန်ရှိနေသေး၏။

ဒစ်သည် သူ့ကို ကြည့်ပြီး -

“အလို ... ကျွန်တော်တို့ အခုတစ်ခါ ဘုရားရှိခိုးဆောင်တစ်ခုထဲမှာ တွေ့ရပြန်ပြီကိုး။ ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ် ... ဘာလိုက်ဘတ်အိမ်ကြီးရဲ့ ဘုရားရှိခိုး ဆောင် စင်္ကြံတံခါးက ထွက်ပြေးပြီးကတည်းက ဘယ်လိုများနေပါသတန်းဗျာ။ အို ... မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ဗျို့။ တစ်ညတုန်းက လက်နက် လွင်ပြင်နားက လမ်းထဲမှာ ဦးထုပ်ဝါနဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာဖုံး ကို ဆွဲချွတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျား မကြားချင်တဲ့ စကားပြောတွေ ခင်ဗျားကို ပြောလိုက် သေးတာပဲ”

နစ်ကလပ်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ရေကိုသာတွင်တွင်ကြီး တောင်း၍ နေလေ၏။

ဒစ်သည် မပေးဘဲပေခံနေသော်လည်း ဟျူးကမူ ဝင်းအတွင်းရှိ တစ်ခု သော ရေတွင်းအနီးဝယ် ရေချိုင့်တစ်ခုကို မြင်ခဲ့သဖြင့် ရေချိုင့်ကို အပြေးအလွှား သွားယူလိုက်လေသည်။

(နစ်) “အသင် ပြန်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဟောဒီ နတ်ဆိုးမျက်နှာနဲ့ လူစိုက်ကြည့်နေလျက်နဲ့ မသေနိုင်ဘူးဗျ”

ဤသို့ပြောရင်း ဘုရားရှိခိုးဆောင် စင်္ကြံတံတိုင်းကို မှီ၍ကာ ပြေးတုံးတုံး နှင့် ရပ်နေသော ဒစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရေကို အငမ်းမရ သောက်လေသည်။ ဟျူးက သူ၏ နှုတ်ခမ်းသို့ထိအောင် ရေချိုင့်ကို ကိုင်ပေးထားရ၏။ သူ ရေသောက်ပြီး သောအခါ ဟျူးက -

“ကိုင်း ... အသင့် သခင် ကက်ထရီးနား ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်း”

(နစ်) “ဘုရားသခင်နဲ့ နတ်ဆိုးမှ ပြောနိုင်မှာပဲ။ ကျွန်ုပ် ပလိပ်ရောဂါရ မှန်းလည်း သိရော ကျွန်ုပ်ကို သေချင်သေဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့တယ်”

(ဟူ၍) “အေး ... အသင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ရန်သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မပြောရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဒီလိုပဲ ပစ်ထားခဲ့မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာမည့်ဟန်ပြုလိုက်၏။

ဘုန်းကြီးက သူ့အား လှမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“သခင် ခရစ်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်ထားကြပါနဲ့ ကျွန်ုပ် မသေမီ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ကျွန်ုပ်အနားမှာ နေစမ်းပါ ဗျာ။ ကျွန်ုပ် သိသမျှအားလုံး ပြောပြပါမယ်”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း ... ခပ်မြန်မြန်ပြော၊ အသင့်မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်”

“လက်နက်လွင်ပြင်ကြီးမှာ မှောင်ကြီးကျအသွား၊ အသင်တို့ နောက်ထပ် တတိယအကြိမ် မှုတ်မဲ့ ခရုသံကို စောင့်နေတုန်းမှာ ကက်ထရီးနားဟာ မှောင်ခိုပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်”

“ငါ ... ဒီလို ထင်လိုက်သားပဲ။ သူ့ရဲဘောနည်းတဲ့ အကောင်”

“နေပါဦး ... သူ့ရဲဘောနည်းလို့ ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဦးထုပ်ဝါနဲ့ မှော်ဆရာပေါ်လာပြီး သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့နှလုံးဟာ အရည်ပျော်သွားတာပဲ။ ကျွန်ုပ် အထင်တော့ တကယ်လို့သာ ဟိုမှာပဲ ဆက်နေခဲ့ရင် နောက်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ သေမယ်။ ထွက်ပြေးရင်တော့ အသက်ရှူပေါက်ရဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ပဲ ထင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ ထွက်ပြေးတာပဲ”

“အင်း .. အနို့ ဘယ်ကို ပြေးသလဲ”

“ဟောဒီ သူ့အိမ်ကိုပဲပေါ့။ ဒီမှာ သူ့ရုပ်ဖျက်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ကို သူနဲ့ လည်း အတူလိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်ုပ်လည်း ရောဂါရတာနဲ့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူလည်း သူ့လူအချို့နဲ့ အဗီညွန့်ကို ထွက်သွားလေရဲ့”

“အဗီညွန့်မှာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လေဒီအိနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တာကို အတည်ပြုတဲ့ အမိန့်ရအောင်ပေါ့။ ပုတ်ရဟန်းမင်းနဲ့ ဝင်ဆန့်တဲ့ ကာဒီနယ်အချို့က လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ... နောက်ပြီးတော့ကော”

“နို့ပြီးတော့ လေဒီကလေးဗာဒင်နဲ့ သာသနာ့ သူရဲကောင်း စစ်သားဟောင်း ဆာအင်ဒရူးအာနိုတို့ဟာ လေဒီကလေးဗာဒင်နဲ့ ကက်ထရီးနားတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖျက်သိမ်းခွင့်ရအောင် တောင်းဆိုဖို့ အင်္ဂလန်ကနေပြီး အဗီညွန့်ကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်လို့ သူ့သတင်းကြားရတယ်။ အဗီညွန့်မှာ ကက်ထရီးနားဟာ

၁၈၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လေဒီကလေးဗာဒင်ကို မရရအောင် လုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားတယ်။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေ အများကြီး ရှိပြီးတော့၊ လေဒီကလေးဗာဒင်မှာတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး မဟုတ် လား”

“ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး ဆိုပါတော့”

ဒစ်က ကြားဝင်၍ -

“ဆာအင်ဒရူးအာနိုကောဗျာ။ နို့ပြီး ... ကျွန်တော်တို့သွားရင် ကောင်း မယ်ထင်တယ် ... သခင်”

(နစ်) “နေပါဦး ... နေကြပါဦး။ ခဏနေကြပါဦး။ ပုတ်ရဟန်းမင်းက မင်္ဂလာဆောင်ကို ဖျက်နိုင်လောက်တဲ့ အချက်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမယ်။ အဲဒါကို စာနဲ့ရေးပြီးတော့ ကျွန်ုပ် မသေခင် သက်သေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးသွားပါမယ်။ ဟော ဟို အခန်းကလေးထဲမှာ မှင်နဲ့ စာရွက်ရှိတယ်”

(ဟျူး) “ကောင်းသားပဲ။ ဟေ့ ဒစ် ... သွားယူစမ်း”

ဒစ်သည် စာရေးရန်အတွက် ကိရိယာများနှင့် စားပွဲတစ်လုံးကို သွား ရောက်ယူဆောင်ခဲ့၏။ ဟျူးသည် စားပွဲကို ရှေ့တွင် ချ၍ ယစ်ပလွင်လက်ရမ်း ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် -

“ကိုင်း ... ပြောစမ်း ... ကျွန်ုပ် ရေးမယ်”

နစ်ကလပ်က သူမည်ကဲ့သို့ အိအား ဆေးခပ်ခဲသည်မှ အစပြု၍ ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဟျူး၏ ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် အကူးသည် ဒီလော့ရှော့နှင့် သံချပ်အင်္ကျီချင်း လဲဝတ်သည့်အကြောင်းနှင့် ဟျူး နှင့် ဒစ်တို့အား ဗင်းနစ်မြို့တွင် လူသတ်သမားများကို ငှားရမ်း၍ အသတ်ခိုင်းရာ တွင် ဦးထုပ်ဝါနှင့် မှော်ဆရာကယ်သဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသည့် အကြောင်းများ လည်း ပါလေသည်။

(ဒစ်) “တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူယုတ်မာ ... အဲဒီမှော်ဆရာဟာ ဘယ်သူ လဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိဖို့ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ သူဟာ သေမင်းခင်ဗျ။ သေမင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ။ မကြာခင် ခင်ဗျား သူနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

(နစ်) “ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ အပြစ်တွေ လုပ်ခဲ့သမျှ နောက်ဆုံးမှ စုခံရ တာပဲ”

(ဟျူး) “နေပါဦး ... အသင်ဟာ သေမင်းနဲ့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်စားလှယ် အမတ်ကြီးပါ။ သူဟာ ညှာတာတတ်ပါတယ်။ တိတ်တိတ် နေစမ်း ဒစ်၊ သူဖြောင့်ချက်ပေးနေတာကွ။ သူ့မှာလည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သခင်အားရ ကျွန်ဒဏ်ဝပါကွာ။ ကိုင်း ... ဒေးဗစ်ကို သွားခေါ်စမ်း သက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ထိုးခိုင်းရအောင်”

နိဂုံးလေး □ ၁၈၁

သို့နှင့် ဒစ်လည်း ဒေးဗစ်ကို သွားခေါ်ရ၏။ ဒေးဗစ်ရောက်လာသော အခါ ရေးသားထားသည်တို့ကို ဟူက ဖတ်ပြပြီးနောက် နစ်ကလပ်က တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့သုံးဦးသား သက် သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြလေသည်။

များမကြာမီ ဘုန်းကြီး နစ်ကလပ်လည်း ယဇ်ပလ္လင်၏အနီးမှာပင် ကွယ်လွန်သွားရာ၊ သူတို့သုံးဦးလည်း အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

၁၆

ဟူ၍၊ ဂရုဒေဝနှင့် ဒေးဗစ်တို့သုံးဦးသားသည် ဗင်းနစ်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ရာ ၂ လခန့်ကြာမှ အဗီညွန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေတော့သည်။ မောက်၏ ခြေရာကို နင်းကာလိုက်ခဲ့သော သူတို့ခရီးမှာ စိတ်မျှပင် မကျွမ်းဝင်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ သူတို့သည် မောက်အား မတွေ့ရသော်လည်း ယင်း၏ လက်ရာကိုမူ အမြဲပင် တွေ့နေရလေသည်။ လူများကား နေရာတကာတွင် တစ်သေတည်း သေနေကြ၏။

တစ်ည၌တွင် သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်တစ်ခု၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုခဲ့၏။ ထိုဆိုင်တွင် ဆိုင်ရှင်၏ မိသားစုနှင့်တကွ အစေခံများပါ ၁၂ ယောက်ခန့်ရှိရာ၊ အားလုံးပင် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေကြ၏။ သို့သော် နံနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ ထ၊ သောအခါ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ် တစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ ကျန်လူများမှာ ပလိပ်ရောဂါဖြင့် သေသူသေလျက် သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်သူ ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့တွင်လည်း သူတို့သည် တောင်ပေါ်သား ဓားပြများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရ၏။ ဓားပြများက သူတို့အား ကားစင်တင်မသတ်မီ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းရန်အတွက် ၂၄ နာရီအချိန်ပေးခဲ့ရာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီစေ့သွားသောအခါ ဓားပြများကိုပင် ပြန်၍ ကားစင်တင်ကာ သတ်နိုင်သည့် အခြေမျိုးဖြစ်နေလေတော့သည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဓားပြများ၏ အကောင်းဆုံးသော မြင်းများနှင့် ရွှေငွေပစ္စည်းများကိုသာ ယူဆောင်ပြီးလျှင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် လူကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ရွာများကို ဖြတ်သန်းကာလာခဲ့ရာ၊ လယ်ကွင်းများတွင်လည်း ကောက်ပင်များကို ရိတ်သိမ်းမည့်သူများ မရှိသဖြင့် အကျိုးမဲ့ လဲကျပျက်စီးလျက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြို့များ၌လည်း မကောင်းသော အနံ့အသက်များဖြင့် နှစ်မွန်းလျက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရ၏။ မြစ်ကြောင်းများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာတွင်ကား ယင်းသို့တစ်လျှောက် မျောပါသောလူသေကောင်များကြောင့် ငါးများပင်လျှင် သေကျေပျက်စီးရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယခင်က သာယာစိုပြေခဲ့သော နယ်ပယ်များမှာ ယခုအခါ ငရဲပြည်ကဲ့သို့ရှိနေ၏။ သို့နှင့်ပင် ဘေးရန်မထိ မည်သည့်ရောဂါမျှ မကပ်ငြိဘဲ ထိုသို့သော ငရဲပြည်များကို တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြလေသည်။

မြို့တစ်မြို့တွင် တစ်ညခိုခဏ်းမျှ တည်းခိုနားနေခဲ့၏။ ထိုမြို့ရှိ အသက်မသေ ကျန်နေသူများမှာ ရူးသွပ်သွားပြီဟုပင် ထင်ရလေသည်။ တစ်နေရာ၌ ထိုမြို့မှလူများသည် ကွက်လပ်တစ်ခုထဲတွင် ကခုန်သီဆိုကာ ချစ်တင်းနှောနေကြ၏။ အခြားတစ်နေရာတွင်ကား အစုလိုက် အဝတ်စားမပါဘဲ ဓမ္မသီချင်းများ ဆိုလျက် သွေးများ ခြေဖနှောင့်သို့စီးကျသည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို ရိုက်နှက်လျက် လမ်းများတစ်လျှောက်စီတန်းလျှောက်သွားကြရာ လမ်းသွားလမ်းလာများက သူတို့၏ရှေ့တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ နေကြလေသည်။

ထိုမြို့၏အပြင်ဘက်ရှိ တစ်ခုသော ကွင်းထဲတွင် သူတို့သည် ထို့ထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုနေရာတွင် အားလုံးလိုလိုပင် အရက်မူးနေကြသော လူလေးငါးဆယ်ခန့်သည် ရဟူဒီတစ်ယောက်နှင့် သူ၏မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့အား ပိုင်အရက်စည်များကို ချိုးဖဲ့ကာ ထင်းဆိုက်ထားသော မီးဖိုတွင်တင်ကာ မီးရှို့နေကြလေသည်။ ဟူးနှင့် သူ၏ အဖော်များ ထိုနေရာသို့သွားသောအခါ ရဟူဒီမှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီဖြစ်၍ သူ၏မိန်းမနှင့် ကလေးများကို မီးတင်ရှို့တော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်၏။ သူတို့အား ပိုင်အရက်စည်နှစ်ခုထဲသို့ တစ်ယောက်စီထည့်ပြီးလျှင် မီးပုံရှိရာသို့ စည်များကို လှိမ့်နေကြရာ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သနားစဖွယ်ဟစ်အော်ငိုကြွေးလျက်ရှိရာလေ၏။

ဟူးက လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ မြင်းကို စီးသွားရင်း -
“ဘာလုပ်နေကြသလဲ ခင်ဗျာ ...”
ခေါင်းဆောင်က -

“ကျွန်တော်တို့ စုန်းထီးနဲ့ သူ့သားသမီးတွေကို မီးတင်ရှို့နေတာပါ အရှင်နိုက်သူရဲကောင်း။ ဟောဒီ ရဟူဒီတွေဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့က ရေတွင်းကို အဆိပ်ခတ်ခဲ့တယ်။ သူတို့လုပ်တာ သက်သေရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်တာပေါ့။ နို့ပြီးတော့ (အမျိုးသမီးအား လက်ညှိုး

၁၈၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုးပြလျက်) သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၄ ရက်လောက်တုန်းက သေမင်းရဲ့ ရှေ့တော်ပြေး ဦးထုပ်ဝါနတ်ဆိုးနဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကိုင်း ... လှိုမ့်ကြဟေ့ ... လှိုမ့်ကြလေကွာ”

ဟျူးသည် ထိုမြင်းကွင်းကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ဓားလွယ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ ဒစ်ကမူ သူ၏လေးနက်ကြီးကို အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်လိုက်ရာ ဒေးဗစ် ကလည်း ဓားကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဟျူးက ခေါင်းဆောင်လုပ်သူအား “ဒီကလေးတွေကို လွှတ်လိုက်”

ခေါင်းဆောင်က “ခင်ဗျားတို့သွားမှာ သွားစမ်း ... နို့မဟုတ်ရင် နိုက် သူရဲကောင်း အဝတ်ကို ဝတ်ပြီး အယောင်ဆောင်တဲ့ ရဟူဒီဆိုပြီး မီးထဲပစ်ချ လိုက်မယ်”

(ဟျူး) “ဒီကလေးတွေကို လွှတ်လိုက်လေ ... အသင်တို့ကို သူတို့ အရင် သေမင်းနိုင်ငံ ပို့လိုက်ရမလား။ သတိထားကြ ကျွန်ုပ် တကယ်ပြောနေတာ”

(ခေါင်းဆောင်) “အသင်လည်း သတိထားပါ လူစိမ်းရဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း တကယ်ပြောနေတာပါ။ ကိုင်း ... မိတ်ဆွေတို့ ဒီနတ်ဆိုးရဲ့ သားမြေးတွေကို အိပ်ရာထဲ ထည့်သိပ်ကြပါကွာ”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟျူးက ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် ထိုသူလည်း လဲကျသွားတော့၏။

ထိုအခါ တရားရူးတရားရှားရှားနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားတော့၏။ လူ အုပ်ကြီးသည် ထင်းစများ၊ တင်းပုတ်များ၊ ဓားများစသည်ဖြင့် ရရာကိုစွဲကိုင်လျက် သူတို့သုံးဦးကို သတ်ဖြတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဒစ်လည်း သူ့သခင် အမိန့် ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ လေးနှင့်ပစ်လေတော့၏။ ဒေးဗစ်ကလည်း လူတစ်ယောက် ကို ပြေး၍ ဓားနှင့် ထိုးလိုက်၏။ ဟျူးက မြင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီးနောက် ဒစ်တို့နှစ် ယောက်နှင့် ကျောချင်းကပ်လိုက်လေသည်။ ဒစ်သည် သုံးကြိမ်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပစ်လိုက်သောအခါ လူအုပ်ကြီးမှာ အမူးပြေသွားကာ ဒဏ်ရာရ သူများကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဖုန်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလေ တော့၏။

လူအုပ်ကြီး မရှိတော့သောအခါ ဟျူးက “အမျိုးသမီးကြီး ... အသင် ၏ ခင်ပွန်းသည်တော့ သေရှာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသင်နဲ့ အသင့်ကလေးနှစ်ယောက် တော့ အသက်ချမ်းသာပါပြီ။ ကိုင်း ... သွားလိုရာ သွားပေတော့”

ရဟူဒီမကား အသက်အရွယ်ငယ်သေးလျက် ရုပ်ရည်လည်း အတော် အသင့် ချောမော၏။ “အမယ်လေး နိုက်သူရဲကောင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ် သွားရမှာလဲ။ ဟောဟိုမြို့ထဲပြန်သွားရင် ခရစ်ယာန်တွေက မီးရှို့သတ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ အရှင်ဓားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟောဟိုလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ကို အခုပဲ သတ်လိုက်ပါတော့ရှင်။ ဒီလိုသေရတာက ကျွန်မတို့ ရဟူဒီတွေကို ခရစ်ယာန်တွေက ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာထက်တော့ တော်ပါလိမ့်မယ်”

ဟျူးက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “ဒါဖြင့် အသင်တို့ အဗိညွန်မြို့ကို လိုက်မလား”

“လိုက်ပါ့မယ် နိုက်သူရဲကောင်းကြီးရယ်။ အို ... ဒီခရစ်ယာန်တွေဆိုက ဝေးရင် ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါ့မယ်။ တကယ်ပြောရရင် အဗိညွန်မှာ ကျွန်မအစ်ကို တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်ကောင်းပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်မြင်းပေါ်တက်ပေတော့၊ ဒစ်နဲ့ ဒေးဗစ်ရေကလေးတွေကို စည်ထဲကထုတ်ပြီးတော့ မင်းတို့ မြင်းပေါ်တင်လိုက်ကြဟေ့။ တို့လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

သူတို့သည် ရှစ်နှစ်နှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို စည်များအတွင်းမှ ထုတ်ယူကာ မြင်းများပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြ၏။ အမျိုးသမီးကြီးကမူကား မီးပုံရှိရာသို့ပြေးသွားပြီး သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော သူ၏အင်္ကျီအတွင်းဝယ် ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ပြာအချို့ကိုယူကာ မြို့ဘက်သို့ ဖြန့်ကျဲလိုက်ရင်း ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

ဟျူးက -

“ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ကလဲ့စားချေဖို့ ဂျေဟိုဗာအရှင်ထံ ဆုတောင်းတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အင်း ... ထင်သားပဲ။ ဒီမှာ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ... အသင့်ပါးစပ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီလိုဆုတောင်းမျိုးတွေ ကြားရတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်ယာန်တွေက အသင်တို့ကို စုန်းတွေလို စွပ်စွဲတာကို အသင်အံ့ဩနေသေးသလားဗျာ”

ထိုအခါ ရဟူဒီမက မီးပုံတွင်းဝယ် အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း -

“ဒါဖြင့်ရှင် ... အရှင်တို့က အခုလိုလုပ်တော့ ကျွန်မတို့က ဆုတောင်းတာများ အံ့ဩနေသေးသလား”

“ဟင့်အင်း ... မအံ့ဩနိုင်ပါဘူး။ ကိုင်း ... သွားကြပါစို့”

သို့နှင့် သူတို့သည် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆောင်းအစတစ်ခုသော ည၌ ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် သူတို့သည် အဗိညွန်မြို့၏ စိန့်ဗီနီဇက်

၁၈၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တံတားကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။ ယခုအခါတွင် မြို့တွင်းဝယ် မြို့ပြင် မှာထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် ရန်သူ ကြီးစိုးနေသဖြင့် တံတားကြီးကို စောင့်မည်သူပင် မရှိတော့ချေ။ သူတို့သည် တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်ရှိ လူသူကင်းမဲ့သော နေရာတွင် ရပ်နားလိုက်ကြ၏။ ဟူးက ရဟူဒီမ အား -

“ဒါဟာ အသင့်အစ်ကိုတော်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဗိညွန်မြို့ပဲ။ ကိုင်း ... လမ်းခွဲကြစို့။ ကျွန်ုပ်တို့ အသင်တို့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီ။ အခုတော့ ဒီခရစ်ယာန်မြို့ထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတူတူ သွားရင်တော့ အသင်တို့အဖို့ ရော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ရော စိတ်မချရဘူး။”

“အရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မခွဲခင် နာမည်တွေ တစ်ဆိတ် ပြောစမ်းပါ။ သားစဉ်မြေးဆက် ပြောပြခဲ့ချင်လို့ပါရှင်”

ဟူးက နာမည်များကို ပြောပြကာ ငွေကြေးအနည်းငယ်နှင့် စားစရာ အချို့ကို ပေးလိုက်၏။ ရဟူဒီမလည်း သူ၏အမည်မှာ ရီဗက်ကာဖြစ်၍ သူ့ ခင်ပွန်းသည်၏ အမည်မှာ နာသန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြပြီးလျှင် လက်များကို မြှောက်၍ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပြီးနောက် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ မှောင်ထဲကို ထိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဟူးတို့လူစုလည်း အဗိညွန်တွင် တည်းခိုရန် နေရာရှာဖွေရန်အတွက် မြင်းစီးကာ မပြီးသေးသည့် ရောရှာဒီဒွမ်ခေါ် ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ စံအိမ်တော်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့် တစ်ခုသော လမ်းတစ်လျှောက် ထွက်လာခဲ့၏။ စံအိမ်တော်၏ ဝင်းတံခါးဝတွင် လေကောင်းလေသန့် ရရန်နှင့် ပလိပ်ရောဂါဘေးမှ ကာကွယ်ရန်ဟူ၍ ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ အမိန့်ဖြင့် မီးဖိုကြီးများကို ဖိုထားလေသည်။

ထိုလမ်းမှ ထွက်၍ မြို့၏တစ်ခုသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် စီးနင်း သွားကြရာ တစ်နေရာတွင် သိုးထိန်းသုံးယောက်နှင့် ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထမင်းဆိုင်ဝင်းထဲသို့ ဝင်မည်အပြုတွင် ဝင်းထဲမှ တင်းပုတ်များနှင့် ဓားလွယ်များ ဝှေ့ယမ်းလာကြသည့် လူတစ်စုထွက်လာပြီး သေမင်းခေါ်လာ မည့်လူစိမ်းများကို အလိုမရှိဟုဆိုကာ သူတို့ကို မောင်းထုတ်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးလျှင် အခြားထမင်းဆိုင်သုံးခုသို့ သွားရပြန်၏။ အလားတူ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရပြီး တစ်ဆိုင်မှာမူ တံခါးများ ပိတ်ထားကာ လူသူကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ရှိရာ သို့ လူများစုပြုံရောက်ရှိလာသဖြင့် ကပျာကယာနှင့် လမ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ စွတ် ဝင်သွားလိုက်ရလေ၏။ ထိုလမ်းအတိုင်းသွားခဲ့ရာ မကြာမီ လူသူပါးသော မြို့ ဆင်ခြေဖုံးသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုနေရာတွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၊ ကိုယ့်ဝင်း

ကိုယ့်ခြံနှင့် ရှိနေလေသည်။ တစ်ခုသော အိမ်ကြီးမှာ ရဲတိုက်ငယ်တစ်ခုနှင့် တူ၍ ယင်း၏ပတ်လည်တွင် ဆွဲတံတားနှင့် ကျုံးတစ်ခုရှိရာ ဆွဲတံတားမှာ ချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင်းလည်း မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သောဟူ၍ က-

“ဒီအိမ်ကြီးဟာ နို့ကံသူရဲကောင်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဖြစ်မှာ ပဲ။ ကိုင်း ... ဝင်သွားပြီး တို့များရဲ့ နာမည်နဲ့အဆင့်အတန်းကို ပြောပြီးတော့ တည်းခိုခွင့်တောင်းရအောင်”

ဒစ်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် သုံးဦးသား ဆွဲတံတားကို ဖြတ်ကျော် လျက် ရဲတိုက်ကလေး၏ ဝင်းတံခါးရှိရာသို့ သွားကြ၏။ ဝင်းတံခါးမှာ ပွင့်နေ သဖြင့် အစောင့်များ မရှိသောကြောင့် ဝင်းကို တစ်ဖန်ဖြတ်ကာ တံခါးပေါက်ရှိရာ သို့ ဆက်သွားကြပြန်၏။ တံခါးပေါက်မှာလည်း ပွင့်နေလေသည်။

ဒေးဗစ်က ဆင်း၍ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ ထွက် မလာပေ။

ဒစ်က “ဒီအချိန်မျိုးမှာ လူမရှိတဲ့ အိမ်ဟာ ပိုင်ရှင်မရှိဘူးပေါ့။ ကဲ ... ဝင်ကြရအောင်”

သူတို့လည်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ ရှေးဆန်သော်လည်း မကျယ်လှပေ။ နောင်အခါတွင်မှ ထို အခန်းမှာ ယခုအခါတွင် ဖြိုဖျက်ထားပြီးဖြစ်သော အပြင်တံတိုင်း၏ ခံတပ်တစ်ခု ကို လူနေရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ထိုအခန်း မှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ကျောက်လှေကားမှ တစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်သွားကြ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ထူးဆန်း၍ သနားစရာ ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ပတ်လည်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းလင်းလျက် ရှိနေသေး သော ခုတင်ပေါ်၌ အတော်ချောမောခဲ့ဟန်တူသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးမှာ သတို့သမီး အဝတ်အစားများနှင့် အဆန့်သား သေနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ဟူ၍) “ပလိပ်ရောဂါနဲ့သေလို့ ပစ်ထားခဲ့တာပဲ။ အင်း ... သူ့အဖို့ တော့ တစ်ယောက်တည်း သေရတာ မဟုတ်လို့ တခြားသူတွေထက် ကံကောင်း တယ်။ သူ့အဝတ်အစားနဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ သက်သေခံတွေပဲပေါ့”

(ဒစ်) “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင့်တဲ့လူတွေ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက် ပြေးသွားကြတယ်။ အေးလေ ... ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို အစားထိုးကြတာပေါ့။ တကယ်လို့ နက်ဖြန်ခါ သူတို့ပြန်မလာရင် သူ့ဝင်းထဲမှာပဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြမယ်။ ဒီမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုလို့ ရသားပဲ သခင်ရဲ့။ ပိုင်ရှင်အစစ်တွေက

၁၈၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကျွန်တော်တို့ကို မောင်းထုတ်တဲ့အထိ နေကြစို့လား။ လာဟေ့ ... ဒေးဗစ် ... ဆွဲတံတားကို ငါနဲ့ကျပြီးတော့ ဆွဲပေးစမ်း”

စင်စစ်သော်ကား အဗီညွန့်တစ်မြို့လုံးတွင် ထိုအိမ်ထက်ပို၍ အလိုရှိ အပ်သော ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်သည့် နေအိမ်ကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ထိုအိမ်တွင်နေခဲ့သမျှ ကာလပတ်လုံး သတို့သမီးအဝတ် အစားများကို ဝတ်၍သေနေရှာသော မိန်းမပျို၏ အမည်ကိုပင် စုံစမ်း၍ မရနိုင်ခဲ့ ကြချေ။

စားနပ်ရိက္ခာသိုလှောင်ခန်းများနှင့် မြေတိုက်တွင် အစားအစာအမြောက် အမြား သိုလှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သင့်လျော်ရုံသော အစားအစာများကို စားသောက်ပြီးနောက် တစ်ခုသော အိပ်ခန်းအတွင်းဝင်ရောက် အိပ်စက်ခဲ့ရာ နံ နက်လင်း၍ ပြတင်းပေါက်များမှ နေရောင်ထိုးဝင်လာသည်မှပင် အိပ်ရာမှ နိုးကြ လေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှထကာ ရုံကလေးတစ်ခုထဲတွင် တွေ့ရသော ဥယျာဉ်လုပ်အသုံးအဆောင်များဖြင့် ဝင်းအတွင်း မတိမ်မနက်လှသော ကျင်း တစ်ခုတူးကာ မိန်းမပျိုအလောင်းအား လက်ဝတ်လက်စားများသာ ဖြုတ်ယူလျက် သတို့သမီး အဝတ်အစားများဖြင့်ပင် မြှုပ်နှံကြလေသည်။ ထိုဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ပြီးနောက်တွင် ရေမိုးများ ချိုးကာ နံနက်စာ စားသောက်ကြ ၏။ စားသောက်၍ပြီးသောအခါ ရှေ့အဖို့မည်သို့ လုပ်ကြရမည်ကို သုံးယောက် သား တိုင်ပင်ကြလေသည်။

(ဟျူး) “တို့ ဒီကိုလာတာ ပုတ်ရဟန်းမင်းထံ အရေးကိစ္စတစ်ခုကို တင်ပြဖို့ပဲ။ ဒီတော့ စံအိမ်တော်သွားပြီး တို့များ ကိစ္စကို ပြောပြ ညီလာခံဝင်ခွင့် တောင်းရအောင်”

သို့ဖြင့် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့သည် ဒေးဗစ်ကို အိမ်စောင့်ထားကာ ပုတ်ရဟန်း မင်း၏ စံအိမ်တော်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ သူတို့တည်းခိုလျက်ရှိသော အိမ်တွင် သတို့သမီးတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ အိမ်အတွင်း၌လည်း မျှော်စင်ကလေးကဲ့သို့သော အထပ်ခိုးတစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ‘သတို့သမီးမျှော်စင်’ အိမ်ဟု အမည်ပေးထား ကြ၏။ ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ စံအိမ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ဝင်းတံခါးများပိတ် ထားပြီး ယင်းတို့၏ နောက်တွင် မီးပုံကြီးတစ်ခု ဖိုထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် သူတို့သည် တံခါးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်သောအခါ ဒူး လေးကိုင်အစောင့်များ ထွက်ပေါ်လာကာ ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။ သူတို့က ပုတ်ရဟန်းမင်း၊ သို့မဟုတ် သူ၏အတွင်းဝန်တစ်ဦးနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြ သည်တွင် အစောင့်များက “ဘယ်ကလာသနည်း” ဟု မေးမြန်း၏။ အီတလီက

နိဒါန်း □ ၁၈၉

လာကြောင်း ဖြေကြားသောအခါ သေမင်းသည် အီတလီမှလာသဖြင့် ဝင်ခွင့်မရ နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ဟျူးက အမည်နှင့် သူ၏ကိစ္စကို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ရာ ထိုအခါမှ အစောင့်သည် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားလေသည်။

(ဗိုလ်လုပ်သူ) “မတရား မင်္ဂလာဆောင်ကို ဖျက်သိမ်းဖို့တုံ့လား၊ သေမင်းဆီ အသင့်လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပါ။ သူက မြန်မြန်ဆောင်ရွက်ပေးပါ လိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... သွားပေတော့ အင်္ဂလိပ်နိုက်သူရဲကောင်းရော။ အခါတိုင်း တောင်မှ အင်္ဂလိပ်တွေကို အလိုမရှိတာ အခုလို အီတလီက လာတယ်ဆိုတော့ သာဝေးသေးဗျာ”

သို့နှင့် သူတို့သည် ကြံရာမရာဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် သူတို့အနီးသို့ အတော်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ငါးရှဉ့်သွေးရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည့် မေးရိုးကားကားနှင့် ရှေ့နေတစ်ယောက် ချဉ်း ကပ်လာပြီးလျှင် ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ စံတော်အိမ်တွင် မည်သည့်ကိစ္စများ ရှိပါ သနည်းဟု မေးမြန်းလေသည်။ ဟျူးက အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောသဖြင့် အထက်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိသွားလျှင် စောစောကထက် ရည်မှန်သွားပြီး သူ၏ အမည်မှာ ‘ဗက်ဆယ်’ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ အမိန့်ဖြင့် ကပ်ရောဂါ ဆိုက်နေခိုက် စံအိမ်တော်အပြင်ဘက်တွင် ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ ရုံးတော်မှ အမှုသည် များအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် စံအိမ်တော်အတွင်းရှိ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့်ပြင် ယခု ဟျူးဒီကရက်ဆီ၏ ကိစ္စကိုလည်း သူဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြောင်းနှင့် ဆွယ်တရား ဟောပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒစ်က အဖိုးအခပေးရဦးမည်လောဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ၊ ဗက် ဆယ်က အဖိုးအခနှင့် မှုခင်းများမှာ ခွဲခြား၍ မရနိုင်ကြောင်း သူ့အဖို့ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် အဖိုးအခမယူလိုသော်လည်း နောင်အခါတွင် အစဉ်အလာ ဖြစ်သွားမည်ဖိုး၍ ယူရကြောင်းနှင့် မည်၍မည်မျှ ပေးရမည်ကိုပါ ပြန်လည်ပြောပြ လေသည်။

ဟျူးက သူတောင်းသည့် အဖိုးအခ၏ နှစ်ဆပေးလိုက်ရာ၊ သူ၏အမှု တွင် အလွန်စိတ်ဝင်စားသည့် အမှုအရာ အစွမ်းကုန်ထုတ်ဖော်ပြုလျက် သူတို့ တည်းခိုရာအိမ်သို့ပင် လိုက်ပါသွားခဲ့လေသေး၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် အမှု အကြောင်းကို မေးမြန်းမှတ်သားလေသည်။

“အို ... ဆာအက်ဒမန်အကူး၊ ကောင့်ရွှင်ယန်၊ ဆီညော်ကက်ထရီးနား နဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကပ်ရောဂါမဆိုက်မီ မကြာသေးခင်ကပဲ ဒီနာမည်တွေနဲ့ လူတစ်

၁၉၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ယောက်ဟာ ပုတ်ရဟန်းမင်းနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရသွားခဲ့တယ်ဗျ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ နို့ပေမဲ့ စုံစမ်းပြီးတော့ နက်ဖြန်စကား ပြန်ပါ့မယ်”

(ဟျူး) “နို့ပြီးတော့လည်း အဲဒီသုံးဘွဲ့ခံ နိုက်သူရဲကောင်းဟာ အဗီညွန့်မှာ ရှိသေးသလားဆိုတာလည်း တဆိတ်စုံစမ်းပါခင်ဗျ။ ရှိသေးရင် သူနဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

(ဆယ်) “ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမဲ့ မြင်းတစ်စီးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရအောင်လုပ်နိုင်သူမှန်သမျှတော့ ဒီမြို့ ထွက်သွားမှာ အမှန်ပဲဗျ။ ကောင်းပါပြီလေ ... ဟောဒီကပ်ရောဂါဆိုးဟာ အသင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ချမ်းသာ ပေးခဲ့ရင်တော့ နက်ဖြန်ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

(ဂရေးဒစ်) “ဒီရောဂါ အဗီညွန့်မှာ ဘယ်လိုစ ခဲ့တာလဲဗျ”

(ဆယ်) “ဘယ်သူမှ အသေအချာ မသိပါဘူးဗျာ။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီမှာ မိုးတွေသိပ်ရွာ၊ နှင်းတွေ သိပ်ကျပြီးတော့ အခြားဖြစ်မြဲ မဟုတ်တဲ့ဟာတွေ ဖြစ်သဗျ။ နောက်တစ်နေ့တော့ အလွန်ပူအိုက်ပြီးတော့ ညနေခင်းမှာ ဦးထုပ်နီဝါကြားနဲ့ သားမွေးအင်္ကျီရှည်အနက်ကို ဝတ်ပြီးတော့ ပုလဲနက်လည်ဆွဲတွေ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ဈေးကွက်လပ်မှာ ရပ်နေတာတွေ့ရတယ်။ သူ့ကို တွေ့ရတာ ထူးလည်းထူးဆန်း၊ ကြောက်စရာလည်းကောင်းကာ လူတွေက စုပြီးပြီးတော့ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ ပေါက်တာတွေ၊ ရရာလက်နက်တွေနဲ့ ပိုင်းပြီးခုတ်ကြ၊ ရိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့က ဒီလူတော့ သေပြီလို့ ထင်နေတုန်းမှာ လူအုပ်ကြီး အပြင်ဘက်မှာ ပေါ်လာတယ်။ နောက်တော့ လက်အိတ်ဖြူစွပ်ထားတဲ့ လက်နဲ့ လူအုပ်ကြီးဘက်ကို ထိုးပြပြီးတော့ ပျောက်သွားရော၊ နောက်တော့ဗျာ သူ့ကို ရန်မူတဲ့လူတွေဟာ ရောဂါနဲ့ ပထမဆုံးသေကြတာပါပဲ။ ဒီအထဲ ကျွန်တော် မပါခဲ့တာ ကံကောင်းသဗျို့။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကတောင် ဝင်ပြီးတားမြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါကြောင့်လား မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီကနေ့အထိ အသက် ရှင်နေခဲ့တာ”

(ဟျူး) “အတော်ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ အင်း ... ဒီလိုဟာမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လာခဲ့တဲ့မြို့တွေမှာ ခဏခဏ ကြားခဲ့ရတာပဲ။ ကိုင်း ... နက်ဖြန် ဒီအချိန်မှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဗက်ဆယ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဒစ်က -

“ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခုသိရတယ် သခင်။ တစ်ခုက အကူးဟာ အဗီညွန့်မှာ ရှိတယ်။ သို့မဟုတ် အဗီညွန့်ကို လာခဲ့တယ်ဆိုတာရယ်။ နောက်တစ်ခုက မောက်ဟာ အဗီညွန့်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာရယ် ... အဲဒါပဲ။ ဒီတော့

တစ်ယောက်ယောက်ကိုသွားရှာရအောင် ကျွန်တော်တော့ နှစ်ယောက်လုံးကို တွေ့ချင်တယ်”

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးရှာဖွေခဲ့သော်လည်း တစ်ဦးကိုမျှ မတွေ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဗက်ဆယ်သည် သူ့ကတိအတိုင်းပေါက်လာပြီးလျှင် သူတို့ကိစ္စကို စတင်ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ထို့ပြင် ထိုကိစ္စမှာ သူထင်သည်ထက် ပို၍ခက်ခဲလာမည့်ပုံ ရကြောင်း၊ စင်စစ်သော်ကား ဒီဗွိုင်းယန်ခေါ် ကက်ထရီးနားမှာ ကာဒီနယ်အချို့နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အိကလေဗာဒင်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက် ယာယီအတည်ပြုချက်ပင် ရသွားပြီဟု သိရကြောင်း၊ ဤသို့ ယာယီအားဖြင့် အတည်ပြုထားလျှင်ကား ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ခက်ခက်ခဲခဲဖျက်မှ ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆက်လက်ပြောပြသေး၏။

ဟျူးကမူ အကယ်၍သာ သူညီလာခံဝင်ခွင့်ရခဲ့လျှင် သူ့တွင် သက်သေ အထောက်အထားရှိသဖြင့် သူ၏ကိစ္စတရားမျှတသည်ကို ထင်ရှားအောင်ပြနိုင်ကြောင်း သူ့အလိုရှိသည်မှာ ညီလာခံဝင်ခွင့်သာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေက သူ၏ မေးကိုကုတ်လျက် ထိုသို့ညီလာခံဝင်ခွင့်ရရန်မှာ ပလိပ်ရောဂါကြောင့် တံခါးများ ပိတ်ထားသဖြင့် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် တံခါးမှူးအချို့နှင့် အာဏာပိုင်အချို့ကို လာဘ်ထိုးရလျှင်ကား ဖြစ်နိုင်စရာရှိကြောင်း ပြော၏။

ဟျူးကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ငွေကိုပေးလိုက်ရာ ဗက်ဆယ်သည် နက်ဖြန် ဤအချိန်တွင် အရောက်လာပါမည်ပြော၍ ထွက်ခွာသွားပြန်လေသည်။

ဟျူးသည် သူထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်နေပြီးနောက် ဒစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီကောင်ကို ငါတော့ တယ် မယုံချင်တော့ဘူးကွာ၊ ကိုင်း ... တို့ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီးတော့ ရှာကြဦးစို့၊ တို့များ အကူးကို တွေ့ရင်တွေ့ မတွေ့ရင်လည်း သူ့ သတင်းကလေး ဘာလေးကြားလိုကြားငြားပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့သည် အိမ်ကို ပိတ်ခဲ့၍ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်လေသည်။ ဗက်ဆယ်ကား အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြား၍ ကလိမ်ကျတတ်သော ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်၏။ အခွင့်အာဏာမည်သို့မျှ မရှိဘဲ ပုတ်ရဟန်းမင်းရုံးတော်သို့ အမှုအခင်းကြောင့် ရောက်လာရသည့် အမှုသည်များအပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်များ ဖမ်းပြ၍ တစ်မျိုး၊ ခြောက်လှန့်၍တစ်ဖုံ အာဏာရှိဟန် လှည့်စားကာ တစ်သွယ်ဖြင့် ရှေ့နေ

၁၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ခများ ညှစ်ယူနေသူလည်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ဟျူးတို့လူစုသည် သူ့
နောက်မှ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားခဲ့လျှင် သူသည် လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့
ချိုးဝင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်ပြီးနောက် အထက်တန်းစား
ပုဂ္ဂိုလ်များတည်းခိုလေ့ရှိသည့် ရှေးဆန်ဆန်အိမ်ကြီးတစ်ခု၏ ဆင်ဝင်တံခါးပေါက်
အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

လှေခါးမှ တစ်ဆင့်တက်သွားပြီးနောက် တစ်ခုသော တံခါးကို ခေါက်
လိုက်ရာ အတွင်းမှနေ၍ “ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သွားစမ်းဟေ့။ ဒီမှာ ပြုစုဖို့ လူနာလည်း
မရှိဘူး။ သယ်သွားဖို့ လူသေလည်း မရှိဘူးကွ”

အကယ်၍သာ ဟျူးနှင့် ဒစ်တို့သည် ထိုအသံကိုပါ ကြားနိုင်မည်ဆို
လျှင် ထိုအသံသည် ကြားနေကြဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်မျိုး ရှေ့နေ ဗက်ဆယ်ပါအရှင် ... အရှင်ကိစ္စအတွက် လာခဲ့
တာပါ”

“ဟုတ်မပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အသင်ဟာ ရောဂါဖြစ်တဲ့ လူအနားမရောက်ခဲ့
ဘူးလို့ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။ ရောဂါကို သယ်ဆောင်မလာဘူးလို့ကော ဘယ်သူ
ပြောနိုင်မလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ မကြောက်ပါနဲ့ အရှင် ... ကျွန်တော်မျိုးဟာ အခု
ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ လူကောင်းတွေဆီက လာခဲ့တာပါ”

ထို့နောက် တံခါးကို အသာအယာဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမှ အနံ့များ
ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။ ဗက်ဆယ်သည် ခပ်မြန်မြန်ပင် ဝင်သွားပြီး
နောက် တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲ၏ တစ်ဘက်စွန်း
တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိသော မီးဖိုအနီးတွင် အကူးသည် ရပ်နေ၏။ သူ
သည် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ကိုလည်း အနံ့
ပြင်းသော အရာတစ်မျိုးတွင် စိမ်ထားသည့် ပိတ်ချောစတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထားလေ
သည်။

“နေဦး ... အနားမလာနဲ့ဦး။ အသင့်အင်္ကျီညစ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး
တော့ တံခါးနားမှာ ထားခဲ့စမ်းပါ”

ဗက်ဆယ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း အင်္ကျီကို ချွတ်ထားခဲ့၏။ သို့ သော်
သူ၏အတွင်းခံ အင်္ကျီမှာပို၍ပင် နံ့စော်နေလေသည်။ သူကား အဝတ်အစား
အတွက် ပိုက်ဆံစေးနည်းသူ ဖြစ်၏။

“ကိုင်း ... ဘာများပြောစရာရှိသလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိစ္စကို ပုတ်ရဟန်းမင်းထံ
တင်ပြပြီးပြီလား ... ကျွန်ုပ်တော့ ဒီမှာ နေရတာငြီးငွေ့လှပြီ”

နိနိလေး □ ၁၉၃

“ဟုတ်ကဲ့ ... တင်ပြပြီးပါပြီ အရှင်။ ပုတ်ရဟန်းမင်းဟာ အဗိညာန်မြို့မှာ ရှင်းသွားမှသာ ဒီကိစ္စကို ဆောက်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်လို့ သူ့အတွင်းဝန်တစ်ဦးဆီက သိခဲ့ရပါတယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း အဲဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးက ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ရှေ့တော်မှောက်ကို လာရောက်ရမတဲ့။ သူဟာ သူရရှိထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းများအရ အတော်ရှုပ်ထွေးဟန်ရှိတဲ့ ကိစ္စမှာ တစ်ဖက်သတ်အမိန့်မချလိုဘူးတဲ့”

“အလို ... ဘုရားရေ၊ ဒီလိုသတင်းမျိုး ကြားရအောင် ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အသင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးမိပါလိမ့်။ ကိုင်း ... အသင်ပြောစရာ ဒါပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီမြို့က မြန်မြန်ထွက်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲပေါ့။ ကျွန်ုပ် ဒီညနေပဲ မြင်းစီးထွက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခြေကျင်ပဲ ထွက်မယ်”

“တကယ်ပါလား အရှင် ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် အရှင်ကို မကြောက်တဲ့လူတွေ ကျန်ခဲ့တော့မှာပေါ့။ သူတို့ကိစ္စကလည်း အရှင်ကိစ္စနဲ့အတူတူပဲ။ အင်းလေ ... ဒီလိုပဲ ရဲရင့်တဲ့လူတွေဟာ ကိုယ့်အကြံအစည်အောင်မြင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ့တတ်တာပါပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“နိုက်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရယ်။ သေမင်းမျက်နှာမျိုးနဲ့ လက်ထောက် တစ်ယောက်ရယ်၊ နောက်ပါ အင်္ဂလိပ်သူငယ်တစ်ယောက်ရယ် ပေါင်းသုံးယောက်ပါ”

အကူးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်၏။

“နာမည်တွေ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကရက်ဆီနဲ့ သူ့အရိပ်ဟာ ဘယ်လိုဒီကို ရောက်လာကြတာလဲ”

“အခြားလူတွေ လမ်းအတိုင်း လာကြမှာပေါ့ အရှင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်ခန့်က သူတို့ဟာ စိန့်ဗီနီဇက်တံတားဆီကို ရဟူဒီတွေနဲ့ အတူလာနေတာကို တွေ့ခဲ့ရသတဲ့။ အဲဒီ ရဟူဒီတွေကလည်း စုန်းတွေ အဖြစ်နဲ့ မီးရှို့သတ်မလို့ လုပ်တုန်းမှာ သူတို့က ကယ်ဆယ်ခဲ့တာဆိုပဲ။ ကျွန်တော် ဒီအချက်တွေ အားလုံးမှတ်ထားတယ်။ ခရစ်ယာန် အချို့ကိုတောင် ဒီရဟူဒီတွေကြောင့် သတ်ခဲ့သေးသတဲ့”

“ဒါထက် သူတို့ဒီကို ဘာလုပ်ရအောင်လာသလဲ။ ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“အရှင်လိုပဲ ပုတ်ရဟန်းမင်းနဲ့ တွေ့ရအောင်ပေါ့။ သူတို့က ဆာအက်ဒမန်အကူး ကောင့်ဒီဗွိုင်ယန်နဲ့ ဆီညော်ကက်ထရီးနားလို့ သုံးမည်ရ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့

၁၉၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လေဒီအိကလေဗာဒင်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ပယ်ဖျက်စေချင်နေတယ်။ ကံကောင်းထောက်မလို သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကိုယ် စားလှယ်အဖြစ် ခန့်ထားတာနဲ့ အသေးစိတ်အချက်တွေကို သိရတာပါ။ သူတို့ ကိစ္စမှာ သူတို့ဘက်က သိပ်ကောင်းနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဆီမှာ ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်ရဲ့ ဖြောင့်ချက်ကလည်း ရှိနေတယ်။ ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်ကို တော့ အရှင်သိမှာပေါ့။”

“နစ်ကလပ်ရဲ့ ဖြောင့်ချက် ဟုတ်စ။ အသင် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့သလား။”

“ဒါတော့ မမြင်ရသေးပါဘူး အရှင်။ အခုထိအောင် ကျွန်တော့်မှာ မူရင်းစာရွက်စာတမ်းတွေကို မကိုင်ရသေးပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်ရ အောင် လုပ်စေချင်သလား။ လုပ်စေချင်ရင်တော့ ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစာပါ မယ်။ ဒါပေမဲ့” ဤသို့ပြောရင်း အကူး၏ အင်္ကျီရှည်ကြီးမှ အိတ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ထိုအခါ ဗက်ဆယ်က ငွေအတော်တော်များ တောင်းလိုက်၏ တစ်ဝက် ကို လက်ငင်းပေး၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို စာရွက်စာတမ်းများရလျှင် ပေးရမည်ဟု လည်း ပြောလေသည်။

“နှစ်ဆပေးမယ်ကွာ။ တကယ်လို့ ဟောဒီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ ပလိပ် ရောဂါနဲ့ သေသွားအောင် လုပ်နိုင်ရင်”

“ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ အရှင်။ ဒီလိုလုပ်တာတွေဟာ တန်ပြန်တတ် လို့ ကျွန်တော်ရင်လည်း သေချင်သေမယ်။ အရှင်ရင်လည်း သေချင်သေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်တွေ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ထားတယ်။ အခုလည်း ရဟူဒီတွေ ကို လူတွေ အတော်မှန်းနေကြပြီ”

“အေး ... အင်္ဂလိပ်တွေဟာ စုန်းတွေပဲ၊ ဗင်းနစ်မြို့မှာတုန်းက ကပ် ရောဂါမကျခင် နေရာတိုင်းမှာ ပေါ်တတ်တဲ့ ဦးထုပ်အဝါ သားမွေးအင်္ကျီရှည်နဲ့ နတ်ဆိုးနဲ့ အတူတူ တွေ့ရတယ်”

“အဲဒါကို သက်သေပြလေ ... အဗိညွန်မြို့သားတွေ အရှင်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ဆွေးနွေးအချေ အတင်ပြော ကြပြီးနောက်တွင် ကိစ္စအချို့နှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက်အကြောင်းပြန်မည်ဟု ပြောကာ ဗက်ဆယ်သည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

၁၇

ဟူ၍၊ ဂရုဒေဝနှင့် ဒေဝတို့သည် အဗျဉ္ဇန်မြို့လမ်းတကာစုံအောင်
လျှောက်သွားလျက် စုံစမ်းပါသော်လည်း သတင်းအစအနမျှပင် မရဘဲရှိနေလေ
သည်။ သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်များတွင် မေးမြန်းကြည့်ကြ၏။ တွေ့သမျှ မြို့သူ
မြို့သားများကို မေးမြန်းကြည့်၏။ မိမိတို့အသက်ကိုပင် ပမာမထားဘဲ ပလိပ်
ရောဂါဖြင့် သေသူများအား မြှုပ်နှံရာကျင်းကြီးများသို့လည်းကောင်း၊ မြစ်ဆိပ်
သို့လည်းကောင်း၊ လူသေများကို သယ်ဆောင်သွားသည့် အသုဘရထားများ၊
လှည်းများ နောက်မှ သရဏဂုံတင်ရန်အတွက် တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ပါ
လျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးများကိုလည်းကောင်း မေးမြန်းကြည့်ကြသည်။ သမား
တော်များကိုပင် မချန် မေးမြန်းကြည့်ကြလေသည်။ သို့သော် ကက်ထရီနား၏
သတင်းအစအနကိုပင် မရဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းလာ၏။ သူတို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ
ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ အိမ်တော်ကို ဖြတ်သန်းလျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် မဝင်ရသေးဘဲ
ကျန်နေသေးသည့်လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ထိုလမ်းတွင် အတော်လူပြတ်
လျက်ရှိ၏။ သူတို့နောက် မှောင်ခိုလျက် လိုက်လာသူတစ်ယောက်၏ ခြေသံများ
ကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း မိမိတို့မှာ လက်နက်ကိုင်ထားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရ
မည် မဟုတ်သော သူခိုးလူဆိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်မည်ဟု အရေးမထားလှဘဲ
လျှောက်မြဲသာ လျှောက်သွားကြလေသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူမှာ အင်္ကျီရှည်
အသစ်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီးလျှင် သူတို့အား နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်လံ
ချောင်းနေသော ရှေ့နေဗစ်ဆယ်ဖြစ်သည်ကို စိတ်ကူးပင် ထည့်မိမည် မဟုတ်ချေ။

၁၉၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူတို့သည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေဟန်ရှိသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားရာ ဝင်းတံခါးပေါက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ဒစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ကို အမှတ်ရသဖြင့် -

“ဒီဝင်းတံခါးပေါက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဘာကိုများ သွားပြီး သတိရပါ သလဲ သခင်”

ဟူးက အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “အို ... ဒန်းဝစ်က ကျောင်း သင်္ခမ်းကိုပေါ့ကွ။ ကြည့်စမ်း ... အမှတ်တံဆိပ်တွေဟာ အတူတူပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတုန်းက ဒီမှာ တင်ပလာ နိုက်သူရဲကောင်းတွေ နေခဲ့ဟန်တူတယ်။ ဆာအင် ဒဂူးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကို ရောက်ဖူးမှာ ...”

ဤသို့ ဟူးက ပြောလိုက်၍မှ စကားမဆုံးမီ ဝင်းတံခါးပေါက်ဝမှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ တစ်ယောက်မှာ သူ၏ အဝတ်အစားနှင့် သူ့ကိုင် ဆောင်လာသော ဆေးသေတ္တာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အခြားတစ်ယောက်မှာ အလွန်အရပ်ရှည်၍ အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ သမားတော်ကြီးက စကားပြောနေလေသည်။

“သူ ... ရှင်ချင်လည်း ရှင်မယ်။ သေချင်လည်း သေမယ်။ သူဟာ အတော် မာသေးတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အသင်ပြောသလိုဆိုရင် သူဟာ တခြား သူတွေ ခံနိုင်တာထက် ရောဂါကို ခံနိုင်ခဲ့တယ်။ အကျိတ်တွေလည်း မရှိဘူး။ သွေးလည်း မအန်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ အခု သတိမရဘဲ ဖြစ်နေတာကတော့ သေခါနီး လူတွေ ဖြစ်တတ်တာလိုပဲ။ ဒါထက်ပိုပြီးတော့ ကျွန်ုပ် မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ။ နို့ပေမဲ့ အခု ကျွန်ုပ်ကို ဆေးဖိုးဝါးခပေးဖို့ တောင်းချင်တယ်။ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ နက်ဖြန်ဆို ဆေးဖိုးပေးဖို့ အသင် အသက်ရှင်ရက် ရှိချင်မှရှိမှာ။ တကယ်လို့ သူသေသွားရင်လည်း မြစ်ထဲစွန့်လိုက် ဖို့ ကျွန်ုပ် ပြောတယ်။ မြစ်ရေကို ပုတ်ရဟန်းမင်းကိုယ်တိုင် ကောင်းချီးပေးထား တယ်။ ပလိပ်ရောဂါနဲ့ သေသူတွေ မြုပ်တဲ့ ပလိပ်ကျင်းထက်တော့ သန့်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အသင်ရဲ့ မြေးထင်ပါရဲ့။ အတော်ချောတယ်နော်။ အင်း ... နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ ... တကယ်လို့ သူသတိရလာရင် သူ့ကိုစားစရာ ကောင်းကောင်းကျွေးပါ။ စားစရာမရနိုင်ရင်တော့ ဝိုင်အရက်တိုက်ပေါ့။ ဝိုင်ကတော့ ပေါပါတယ်။ ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားလား ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူက -

“အသင် ပြောသမျှ ကျွန်ုပ်သိပြီး မဟုတ်တာ တစ်ခုမှ မပါ သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲလေ။”

ကျွန်ုပ်တော့ ဘုရားသခင်ကိုသာ ဆုတောင်းတာပဲ။ ဒါလည်းပဲ အချည်းနှီးဖြစ်လိမ့် မယ် မထင်ပါဘူး”

ဟူးက မောင်ရိပ်အတွင်းမှနေ၍ ထိုအရပ် ရှည်ရှည်နှင့် လူကြီးအား “တဆိတ် ခင်ဗျာ။ ဒီမြို့ထဲမှာ ဆာအက်ဒမန်အကူးဆိုတဲ့ နိုက်သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ကိုများ မတွေ့မိဘူးလား။ ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်ရှာနေပါတယ်”

“ဆာအက်ဒမန်အကူးလား ... ဟင့်အင်း ... ကျွန်ုပ်တော့ အဗိညွန်မှာ သူ့ကို မတွေ့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့ထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကို အင်္ဂလန်မှာ သိခဲ့ဖူးတယ်”

(ဟူး) “အဲဒါ ရှုပ်ဖို့နယ်က ဘလိုက်ဘတ်မှာများလား ခင်ဗျာ”

(ထိုလူကြီး) “အေး ... ရှုပ်ဖို့နယ်က ဘလိုက်ဘတ်မှာပဲပေါ့။ အနို့ နေပါဦး အင်္ဂလိပ် စကားလည်း ပြောပြီး ရှုပ်ဖို့နယ်က ဘလိုက်ဘတ်အကြောင်း သိနေတာက အသင် ဘယ်သူလဲ”

“အို ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း ဆာအင်ဒရူးအာနို”

လူကြီးသည် ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီးသော် သူ့အား စိုက်ကြည့် လိုက်လေသည်။

“ဘုရားရေ ... ဟူးဒီကရက်ဆီပါလား။ ဟင် ... ဂရေးဒစ်လည်း ပါ သကဲ့။ အလင်းရောင်က မရှိတော့ မင်းတို့မျက်နှာတွေ ကောင်းကောင်း မမြင်ဘူး ကွ။ လာကြဟေ့ ... လာကြ၊ ကိုင်း ... ငါ့အခန်းထဲ လာကြဦး။ မင်းတို့ကို ပြောစရာ အများကြီး ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သိပ်သိချင်နေတယ် ဖခင်။ ကျန်တာတော့ နောက်မှ ပြောပါ။ ဟောဟိုက သမားတော်နဲ့ နေမကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ... ဖခင်ရဲ့ မြေးလို့ ပြောတာလေ”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ ဟူးရဲ့။ အိကလေဗာဒင်ပေါ့”

“အိ ... ဟုတ်လား။ အိဟာ ရောဂါနဲ့ သေတော့မလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့။ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ။ သူဟာ မမာ နေတာပါ။ သေလုဆဲဆဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ နေရဦး မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

“ယုံကြည်တယ် ဟုတ်လား။ ဒီရောဂါဆိုဟာ လူဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တောင်မှ ချမ်းသာမပေးပါလားဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်တာလဲ ဟင်”

“ဘုရားသခင်က သင်ထားလို့ပေါ့။ ငါ ... ဒီသမားတော်ကိုပင့်တာ ငါ့မှာ မရှိတဲ့ ဆေးတွေ သူ့မှာရှိလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆေးတွေကို ငါယုံကြည်လို့ပါ။”

၁၉၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူ့ကို ယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုင်း ... လာ အထဲသွားပြီး သူ့ကို ကြည့်ရအောင်”

သူတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ စင်္ကြံရှည်ကြီးတစ်လျှောက်မှ လျှောက်သွားကြသည်။ ဟျူးက ရုတ်တရက် -

“ဘယ်သူလဲဟင် ... တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော်ကို ပွတ်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ မမြင်လိုက်ရဘူး”

နောက်မှ လိုက်လာသော ဒေးဗစ်ကလည်း -

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း လေစိမ်းတိုက်လိုက်သလို စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်”

ဂရေးဒစ်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားကာ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။ သို့သော် ဆာအင်ဒရူးက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် -

“ငါတော့ ဘာမျှ မမြင်ဘူး မြင်စရာမှမရှိဘဲ။ ကိုင်း ... ဝင်ကြ”

သူသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ သူတို့သည် မီးထွန်းထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားရာ တစ်ဖက်တွင်လည်း အခြားအခန်းတစ်ခုရှိသေးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဂရေးဒစ် မင်းအဖော်နဲ့ ဒီမှာ စောင့်နေရစ်ဦး။ ကိုင်း ... ဟျူးက ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့။ တို့များ ဘုရားသခင်ကို အားထားတာဟာ အချည်းအနီး ဖြစ်သလား မဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

ထို့နောက် သူသည် တံခါးကို အလွန်သာယာညှင်းပြောင်းစွာ ဖွင့်၍ နှစ်ယောက်သား ဝင်သွားပြီးနောက် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် အိပ်ရာတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအိပ်ရာ၏နံဘေးတွင် ထွန်းထားသည့် မီးအိမ်တစ်ခု၏ အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အနက်ရောင်ဆံပင်များ ခေါင်းပေါ်မှ ဖရိုဖရဲကျလျက်နေသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ရောဂါကြောင့် ပိန်ကြုံ၍သော်လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့်စရာသော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေဘဲ နီရဲနေလေသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လျက် မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သန်းကာ နက်မှောင်ကြီးမားသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ရှေ့သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဆာအင်ဒရူးက တီးတိုးလေသံဖြင့် “ကြည့်စမ်း ... သူဟာ မေ့မျောနေရာက သတိရလာပြီ။ ကိုင်း ... ငါအားထားတာ အချည်းအနီး မဖြစ်ပါဘူး သားရဲ့”

အိသည် ဆာအင်ဒရူး၏အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် -

“ဖခင်လားဟင် ... အနားလာစမ်းပါ။ ကျွန်မ အတော်ဆန်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ပြောစရာရှိနေတယ်”

ဆာအင်ဒရူးက ဟျူးအား မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ထားလျက်အနားသို့ ကပ် သွားသောအခါ အိက ဆက်လက်၍ -

“အခုပဲ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးတော့ ကျွန်မအိပ်ရာ အနားမှာ လူတစ် ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်မယ် ... မင်းကို ကြည့်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ သမားတော် ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဗီညွန့်က သမားတော်တွေဟာ ဦးထုပ်နီဝါကျားကို ဆောင်း၊ သား မွေးအင်္ကျီရှည်တွေ ဝတ်ပြီးတော့ လည်ပင်းမှာ ပုလဲနက်ပုတီးကုံးတွေ ဆင်ထား တတ်သလားဟင်။ ကျွန်မဖြင့် ဒီပုလဲကုံးတွေကို လိုချင်လိုက်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ သမားတော်ဆိုရင်တော့ ဝိညာဉ်တွေကို ကုစားတဲ့ သမားတော်ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့နာမည်နဲ့ ကိစ္စကိုမေးလိုက်တော့ သူ့နာမည်က ကူညီသူတဲ့။ သူ့ကိစ္စကတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့တဲ့”

“နို့ပြီး ... သူဘာပြောသွားသေးသလဲ သမီးရယ်”

“ကျွန်မ ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေတယ် ထင်လို့လား။ မဟုတ်ပါ ဘူး ဖခင်ရဲ့။ သူက စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောတယ်။ သူက ကျွန်မဟာ သေတော့မလို့ နည်းနည်းလေးလိုတော့တယ်တဲ့။ အခုတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း ပြန်ကောင်းသွားမယ်တဲ့။ ကျွန်မက ဘာကြောင့် ဒီလိုလာပြောရသလဲလို့ မေးတော့ သူက ကျွန်မဟာ ကျွန်မချစ်တဲ့လူကို အိတ်လီပြည်က ဗင်းနစ်မြို့မှာ တွေ့ခဲ့တာ သိချင်လိမ့်မယ်ထင်လို့တဲ့။ သူက အိတ်လူဟာ ဟျူးဒီကရက်ဆီဆိုတဲ့ လူတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ် ဖခင် ... သူက ဟျူးဒီကရက်ဆီနဲ့ သူ့ရဲ့လက်ထောက် လေးသမားတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဟျူးဟာ ကျန်းကျန်း မာမာ ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ကို မကြာခင် တွေ့ရလိမ့်မယ်တဲ့။ နို့ပြီးတော့ ကက်ထရီး နားလို့ ခေါ်တဲ့ ကျွန်မ မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ တကယ် လို့ အဲဒီကက်ထရီးနားက ခြိမ်းခြောက်လို့ရှိရင် ကျွန်မဟာ အင်္ဂလန်ပြည်ကိုပြန် သွားရမယ်တဲ့။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ ဘေးကင်းရန်ကင်းနေရ လိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီနောက်တော့ ဖခင်ဝင်မလာခင်ကလေးတင်ပဲ သူပျောက်သွားတယ်”

“မင်းဟာ အတော်ဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်သင့် သလောက်လည်း မှန်တယ်။ ကိုင်း ... စိတ်တင်းထားစမ်း၊ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး သေသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

၂၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထို့နောက် မှောင်ရိပ်များဘက်သို့လှည့်၍ “ကဲ ... လာပေတော့” ဟု ပြောလိုက်၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဟျူးသည် ‘အိ’ အိပ်ရာနံ့ဘေးတွင် ဒူး ထောက်လျက် အိ လက်ကို နမ်းနေလေတော့သည်။

သူတို့တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောစရာများလှသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဝက်မျှပင် ပြော၍ မပြီးနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။ ဟျူးသည် အိ၏ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အိနှင့် ဆာအင်ဒရူးတို့ကိုယ်တိုင် လာရောက်တင်ပြရမည်ဟု သော ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ အမိန့်ဖြင့် အဗီညွန့်သို့ရောက်နေကြောင်းနှင့် သိရ၏။ ထိုမြို့သို့ရောက်သောအခါ ပလိပ်ရောဂါ ကျရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ပုတ်ရဟန်း မင်းလည်း မိမိ၏စံအိမ်တော်ကြီးကို ပိတ်ထားလျက် မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံတော့ သဖြင့် ပုတ်ရဟန်းမင်းနှင့် တွေ့ဆုံရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဆာအင်ဒရူး၏ အထက်တန်းမိတ်ဆွေအချို့မှတစ်ဆင့် ညီလာခံသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ရာ၊ ထိုအခါတွင် အိမှာ ပလိပ်ရောဂါနှင့် လဲနေသဖြင့် မသွားနိုင်တော့ဘဲ ဆာအင်ဒရူး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အိကို ပြုစုနေရသဖြင့် မသွားနိုင်ဘဲ ရှိနေပြန်လေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဟျူးက သူ၏အကြောင်းကို ပြောပြပြန်ရာ အိနှင့် ဆာအင်ဒရူးတို့က စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေ၏။ သူသည် မောက် ၏အကြောင်းကိုကား ထည့်၍မပြောဘဲ ဗင်းနစ်မြို့တိုက်ပွဲတွင် အကူး ထွက်ပြေး သွားသည့်အကြောင်းကိုကား အနည်းငယ်မျှသာ ပြောပြလေသည်။ သို့သော် အကူးသည် အဗီညွန့်တွင် ရောက်နေကြောင်းနှင့် ပုတ်ရဟန်းမင်းထံမှ မင်္ဂလာ ဆောင် အတည်ပြုချက်ကိုရရှိပြီးပြီဟု သူငှားထားသည့် ရှေ့နေဗက်ဆယ်ထံမှ သိရကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေသည်။

ဆာအင်ဒရူးက ကြားဖြတ်၍ “ဒီဟာ ညာတာကွ။ ပုတ်ရဟန်းမင်းက ဒီကိစ္စ အပြည့်အစုံ သူ့ရှေ့မရောက်ဘဲ ဆုံးဖြတ်မပေးဘူးလို့ အသေအချာကို ပြောထားတယ်”

ထိုသို့ ဆာအင်ဒရူးက ပြောနေစဉ်တွင် အပြင်ခန်း၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဂရေးဒစ်၏ အသံဖြင့် -

“နောက်ဆုတ်စမ်း ဆွေးမျိုး ...။ အသင် လေဒီအိကလေဗာဒင်ရဲ့ အိပ် ခန်းထဲ အတင်းဝင်မလို့လား။ နောက်ဆုတ်စမ်း နို့မဟုတ်ရင် ပြတင်းပေါက်က ပစ်ချလိုက်မယ်”

ဆာအင်ဒရူးသည် တစ်ဘက်ခန်းသို့ ထွက်သွားရာ၊ ဟျူးကလည်း စကားလက်စကို ဖြတ်၍ နောက်မှလိုက်သွား၏။ ရှေ့နယ်ဗက်ဆယ်သည် ဒူး ထောက်လျက်သားရှိနေ၍ ဂရေးဒစ်က သူ၏အကျီကော်လာစ ကို ကိုင်ကာ ဖမ်းချုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဗက်ဆယ်က ဟျူးအားလှမ်း၍ “အရှင်

သူရဲကောင်းကြီးခင်ဗျာ ... အရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီလိုပဲ အရှင် လက်ထောက်ရဲ့ ပြုမူတာကို ခံရတော့မှာလား ခင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ အသင်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ”

“ကျွန်ုပ် လုပ်တာကတော့ အရှင်ကို သတင်းကောင်းပေးရအောင် အရှင်ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတဲ့ အိမ်ထဲ နောက်က ဝင်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ ဟောဒီ လူက လည်ပင်းဖမ်းညှစ်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် အိန်ခေါ် လေဒီကလေးဗာဒင်ရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ရင် သတ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“သူ့ကို အမိန့်ပေးထားတယ် ရှေ့နေကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မလုပ်သင့်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ တကယ်လို့သာ အရှင်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေတယ်လို့ပြောရင် ကျွန်ုပ် ခဏ စောင့်နေမှာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုစောင့်နေရတဲ့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေ အလကား ကုန်ရတော့မှာပဲ”

ဆာအင်ဒရူးက ရုတ်တရက် ဟျူး၏ ရှေ့သို့ တိုးလာလျက် -

“ဟေ့ ... စကားကျောရှည်မနေနဲ့။ ကိစ္စကို ပြောစမ်း”

“အသင်က ဘယ်သူပါလဲ”

“သိချင်သလား။ လူ့လောကမှာ ကျွန်ုပ်ကို နိုက်တင်ပလာအဖွဲ့က ဆာအင်ဒရူးအာနိုလို့ သိကြတယ်။ အသင်ကြားဖူးရင်လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ အခုတော့ လောကီစည်းစိမ်တွေ ဂုဏ်ထူးတွေ စွန့်ပစ်လိုက်လို့ အင်္ဂလန်ပြည် ဒန်းဝစ်က ဘုန်းကြီး အင်ဒရူးပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ... ကျွန်ုပ် ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်သူ မကြား ဖူးပဲနေပါ့မလဲ။ နို့ပြီး အရှင်ဟာ လေဒီအိကလေးဗာဒင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်ပါ လား။ ပုတ်ရဟန်းမင်းရှေ့မှာ ကိစ္စတစ်ခုကို တင်ပြဖို့ လာခဲ့တယ်လေ။ အို ... မလန့်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ကျွန်ုပ် သိရတာပေါ့။ အဗီညွန့်မှာ ကိစ္စကြီး တွေမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်ပါရတာချည်းပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ပုတ်ရဟန်းမင်းရုံးတော်မှာ ကိုယ် စားလှယ်ချုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တကယ်ပြောရရင်တော့ ဒီအကြောင်းကို အခုမိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အရှင်လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ကပဲရတာပါ။ ကျွန်ုပ် အခုလို လာနောက်ယှက်မိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... ဘုန်းတော်ကြီးခင်ဗျာ။ ကိစ္စက အလွန်အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ဟျူးဒီကရက်ဆီဟာ ပုတ်ရဟန်းမင်းထံ တင်ပြဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဒါကို အရှင်သိကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့အတွက် ညီလာခံဝင်ခွင့်ရအောင် နှစ်ရက်လုံးလုံးကြိုးစားခဲ့တာ။ ဟောကြည့် ... အခုတော့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းရဲ့ သြဇာကြောင့်ရခဲ့ပြီ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... (ဤသို့ပြော၍ ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ အတွင်းဝန်တစ်ဦးက လက်မှတ်ထိုးထားကာ

၂၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကာဒီနယ်တစ်ဦးက ထပ်ဆင့်လက်မှတ် ရေးထိုးထားသည်ဟုဆိုသော အမိန့် တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေသည်။

“အကယ်၍ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံသူရဲကောင်း ဆာဟူးဒီကရက်ဆီနှင့် ယင်း၏ လက်ထောက်ကပွတ်နီဂရေးဒစ်တို့သည် စံအိမ်တော်ကြီး၏ ညီလာခံဆောင်သို့ ယနေ့ညနေ ၇ နာရီအချိန် (နောက်နာရီဝက်အတွင်းပေါ့) အရောက်လာခဲ့လျှင် ပုတ်ရဟန်းမင်းသည် အဆိုပါ ဆာဟူးဒီမှာ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အတော်ပလဲနံ့ပသင့်သဖြင့် ဗင်းနစ်မြို့တွင် တိုက်ရမည့် နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲ တစ်ခုအတွက် မိမိ၏လူစွမ်းကောင်းအဖြစ်ပင် ခန့်ထားခြင်းခံရသည်ဟု သိရှိခဲ့သောကြောင့် အထူးအခွင့်အရေး ပေးသည့်အနေနှင့် ယင်းတို့အား လက်ခံတွေ့ဆုံ မည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဟူးဒီက ကြားဖြတ်၍ -

“တိုက်ပွဲအကြောင်းကတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုတ်ရဟန်းမင်းက ဘယ်လိုသိပါလိမ့်”

“ကျွန်ုပ်က တစ်ဆင့်သိတာပေါ့။ အရှင်နိုင်ငံသူရဲကောင်းရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အားလုံးသိတာပဲ။ ဟောဒီ အဗီညွန့်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဘာမှ အရေး မပါသလို ထင်ရပေမဲ့ ကျွန်ုပ်လောက် ဘယ်သူမှ တန်ခိုးအာဏာမရှိပါဘူး။ ဒါက ထားလိုက်ပါလေ။ ကိုင်း ... အခုရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုယူချင်ရင်လည်း ယူ မယူချင်လည်း နေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဗီညွန့်မှာ ရောဂါသိပ်ဖြစ်လာတာနဲ့ ဒီကနေ့ညဉ့်ကစပြီး တော့ စံအိမ်တော်အတွင်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ဝင်ခွင့်မပေးဖို့ အမိန့် တွေ ထုတ်ဆင့်လိုက်ပြီ။ ဘုရင်တောင်မှ ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ် သွားမှထင်တယ်”

(အင်ဒရူး) “အေး ... နို့ပြီးတော့ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပေါ့” (ဒစ်၏ နားနားသို့ ကပ်၍) “ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်ကိုကြည့် ရတာ တယ်သဘော မကျလှဘူး။ မင်းတို့သခင်ဟာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေ မရနိုင်ဘူးလားကွာ”

(ဒစ်) “အဗီညွန့်မှာ အသက်မသေသေးဘဲ ကျန်နေသေးရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက အလောသုံးဆယ်ဖြစ်နေတော့ လက်ဦးဆုံးရ ရာကို ဆွဲငှားလိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ ကလိမ်ကျရင်လည်း သူ့အဖို့တော့ အခြေဆိုးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

ဘုန်းကြီးနစ်ကလပ်၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ သော ဒေးဗစ်နှင့်အတူ သူတို့သည် ဗယ်ဆယ်၏ နောက်မှာ လိုက်ပါသွားကြ၏။

သူတို့သည် ဗက်ဆယ်၏ နောက်မှ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နှင့် လိုက်ပါ သွားကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လည်း မှောင်လာသဖြင့် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ် ပေါက်မှန်း မသိဘဲ ရှိနေတော့လေသည်။

ဟျူးက ခဏရပ်၍ -

“ဆာအင်ဒရူး တည်းနေတဲ့ လမ်းဟာ ဘာလမ်းတဲ့လဲ”

(ဗက်ဆယ်) “ရူးဒီစိန်ဗီနီဇက်လမ်း၊ ကိုင်း ... ခပ်သွက်သွက်လျှောက် ကြဗျာ။ ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

(ဒစ်) “သခင် ... ဆာအင်ဒရူးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆို တာ ပြောခဲ့သလား။ ကျွန်တော်တော့ မပြောခဲ့မိဘူး”

(ဟျူး) “ဟင့်အင်း ... မပြောမိဘူး။ ငါလည်း မေ့သွားတယ်”

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် သူ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ချင်ရင်တော့ ရှာဖို့ အတော်ခက် လိမ့်မယ်။ အေးလေ ... အခုမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စပြီးစီး ပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပဲ။ ဟိုအကောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စံအိမ်တော်ဆီ ခေါ်သွားနေတာ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်တော့”

သူသည် ဗက်ဆယ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် စကားဖြတ်လိုက်၏။

သူတို့သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားပြီးနောက် လမ်းကို ချိုးလိုက် လျှင် အိမ်စုတ်ကလေးများ ဝန်းရံလျက်ရှိသည့် ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွား ၏။ ဤကွက်လပ်ထဲတွင် မီးပုံကြီးများကို ဖိုထားသည်။ မီးရောင်ဖြင့် ရာပေါင်း များစွာသော လူများသည် ဝိုင်အရက်စည်တင်လှည်းပေါ်မှနေ၍ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တရားဟောနေသည်ကို နာယူနေကြ၏။ သူ တို့သည် ဗက်ဆယ်က လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည့်အတိုင်း နောက်မှလိုက်ပါရင်း လူအုပ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ် ဘုန်းကြီးက ဤသို့ ဟောပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အဗီညွန့်မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ကပ်ရောဂါဆိုးကို ဘုရားသခင် ဖန်တီးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရဟူဒီကောင်တွေနဲ့ အပေါင်းပါ စုန်းတွေက ဖန်တီးတာ၊ အခုအင်္ဂလိပ်လူမျိုးအသွင်နဲ့ စုန်းနှစ်ယောက် ဟာ အဗီညွန့်မှာ ရောက်နေပြီးတော့ ရဟူဒီတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အသင်တို့ကို ပျက်စီး ကြောင်းကြံနေပြီ။ တစ်ယောက်က လူရွယ်နိုက်သူရဲကောင်းနဲ့တူတယ်။ အခြား တစ်ယောက်ကတော့ သေမင်းရဲ့ မျက်နှာနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရဟူဒီတွေကို ကာကွယ်ရအောင် လူသတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ရဟူဒီတွေကို အသင်တို့ မသတ်သမျှ ဒီကပ်ရောဂါ အေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အသင်တို့အားလုံး မိန်းမတွေရော

၂၀၄ □ ဖရန်ရှေ့များ

ကလေးတွေပါ မကျန် ရဟူဒီတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အဖော်တွေကို မသတ်ရင်၊ သင်တို့
သေကုန်ကြမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောနေခိုက် သူသည် ဟူဒီနှင့်ဒစ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် -

“ကြည့်စမ်း... ဗင်းနစ်မြို့မှာတုန်းက လူတွေရဲ့ ရန်သူနဲ့ အတူတူတွေ့ရ
တဲ့ စုန်းထီးတွေ၊ ခရစ်ယာန်ကောင် ဗက်ဆယ်က သူကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း
သူတို့ကို အသင်တို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရအောင် ခေါ်လာပြီ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဟူဒီသည် ဓားလွယ်ကို ထုတ်လျက်
ဗက်ဆယ်အားခုန်အုပ်လိုက်၏။ သို့သော် ဗက်ဆယ်ကား အလစ်မခံဘဲ သူ့ကို
ကြည့်နေသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်လျက် လူအုပ်တွင်းသို့ ထိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

(ဟူဒီ) “လက်နက်တွေထုတ်။ ကျောချင်းကပ်ကြ ... တို့များ အလှည့်
စားခံရပြီ”

သူတို့သုံးယောက်သား ကျောချင်းကပ်လိုက်ကြ၏။ ဂရေးဒစ်သည်
ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်ထား၍ ဟူဒီက ဓားလွယ်ကိုင်ထားပြီးလျှင် ဒေးဗစ်က ဓားမ
ကြီးကို ကိုင်ထားလေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လှိုင်းလှိုင်းများ တလိမ့်လိမ့်
တက်လာသည့်အလား လူအုပ်ကြီးသည် “နိုင်ငံခြားသား စုန်းထီးတွေကို သတ်
ကြ ... ရဟူဒီတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို သတ်ကြ” ဟု အော်ဟစ်လျက် သူတို့အား
တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လူတစ်ယောက်သည် အနီးသို့ မကပ်ရဲသဖြင့် လှမ်း၍လှံသွားတပ်
ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်လိုက်ရာ မထိဘဲရှိနေ၏။ ဒစ်က ခုန်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်ကျောချင်း
ကပ်လိုက်၏။ ထိုသူလည်း ဦးခေါင်း၊ မေးစိအထိ ကွဲလျက် လဲကျသေဆုံးနေလေ
တော့သည်။ အတန်ကြာမျှ လူအုပ်ကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေရာ
ဟူဒီက -

“အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ ဒီလိုပဲ အသတ်ခံရတော့မလား။ အဗီညွန်မှာ
ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေ မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။

“ရှိပါတယ်” ဟု အပြင်မှောင်ရိပ်မှ ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံ
ကပင် ဆက်၍ “ရဟူဒီတွေကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို ကယ်ဆယ်ကြ” ဟု
ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် လူများပြေးထွက်လာကာ လူအုပ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်လေ
သည်။ တိုက်ပွဲမှာ သူတို့ပတ်လည်တွင် ဖြစ်ပွားနေသော်လည်း သူတို့သည် ပါ
ဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ တိုက်ပွဲ ရုတ်တရက် ပြီးသွားသောအခါလည်း ဒေးဗစ်
ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကိုင်း ... သခင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်။ ပခုံးချင်းယှဉ်လိုက်ပါ။ ဟောဒီ အဗီညွန့်က ခွေးတွေ အမှတ်တရ ဖြစ်ကျန်ရစ်အောင် စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ကြစို့လား။”

“အေး ... တိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့လောမကြီးနဲ့ကွ”

လူအုပ်ကြီးသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရာ လူအချို့ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူတို့သည် တစ်ဖန်ချဉ်းကပ်လာပြီး တစ်ဖန် ပြန်၍ ဆုတ်ပြန်၏။

“လေးတွေယူခဲ့ ... လေးတွေယူခဲ့ ... သူတို့ကို ပစ်ရအောင်”

(ဒစ်) “ဟား ... ဒီကစားနည်းတော့ နှစ်ယောက်တည်း ကစားလို့ရပါတယ်”

သူသည် လေးနက်ကြီးကို ချက်ချင်းပင် ထုတ်ကာ ညှို့တပ်လိုက်၏။ တစ်ခဏကြာလျှင် မြားတစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်လွှတ်ခဲ့ရာ ရှေ့တန်းရှိ လူများသည် တဖြုတ်ဖြုတ်လဲကျသွားသူက လဲကျသွားကာ ထွက်ပြေးသူက ပြေးလေသည်။ သူတို့သည် အနီးသို့ မကပ်တော့ဘဲ အဝေးမှသာ အုတ်ခဲ၊ လေး၊ မြား စသည်တို့ နှင့် လှမ်းပစ်နေလေတော့၏။

“ကိုင်း ... မင်းလေးကြီးကို ညှို့ဖြုတ်လိုက် ... တို့ အတင်းဖိတိုက်ကြရအောင် တို့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ဒစ်သည် ကြားဟန်မတူဘဲ ဆက်၍ ပစ်နေလိုက်သေး၏။ မြားတစ်စင်း ဟျူး၏ ဦးထုပ်ကို ဖောက်သွားရာ ဦးထုပ်ပါကျွတ်ပါသွား၏။ နောက်တစ်စင်းသည် ပခုံးကို လာမှန်လေသည်။ သူသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အံကြိတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း ... သွားပြီ ဒစ်ရေ ... ငါတော့ အသေခံရင်း၊ အတင်းဖိတိုက်တော့မယ်” ဤသို့ပြောပြီးနောက် “ကရက်ဆီကွ ... ကရက်ဆီကွ” ဟု အော်လျက် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ဒစ်လည်း တစ်ချက်ခုန်လိုက်ကာ သူ့နံဘေးသို့ ရောက်လာ၏။ လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့တန်းရှိ လူများသည် ဓားချက်နှင့် ပုဆိန်ချက် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်အသွားတွင် ရှိသွားကြလေသည်။ သူတို့သည် ရှေ့သို့ အတင်းတိုးဝင်သွားရာ နောက်မှလိုက်လာသည့် ရန်သူများကို မကာကွယ်နိုင်တော့သည့်အခြေတွင် ရှိနေတော့၏။ ထိုအခိုက် -

“ရဟူဒီ မိတ်ဆွေတွေကို ကူညီကြ ... ရီဗက်ကာနဲ့ သူ့ကလေးတွေ ကယ်ခဲ့သူတွေကို ကယ်ဆယ်ကြ” ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

၂၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထို့နောက်တွင် မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် လူများက အတင်းဝင် ရောက်၍ လူအုပ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုသူများသည် တရကြမ်းဝင် တိုက်သဖြင့် ဒစ်တို့နောက်မှ ရန်သူများလည်း အတိုးအရှုံးလဲကျကုန်၏။ ခေါင်းဆောင်ဘုန်းကြီးမှာလည်း လဲကျသွားလေသည်။ နောက်ထပ် လေးငါးဆယ် လှမ်းမျှ လှမ်းမီပြီးနောက်တွင် သူတို့သည် မီးရောင်ကို လွန်သွားလေသည်။ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ လေးငါးဆယ်လှမ်းမျှ သွားမိသောအခါ လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခု၏ထိပ် မှောင်ရိပ်တွင် ခိုမိလျက်သားဖြစ်သွားလေတော့၏။

ဟူူးက ကွက်လပ်အတွင်း မီးရောင်အောက်ဝယ် ရဟူဒီများနှင့် ခရစ်ယာန်များ သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေသည်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း “ဘယ်ကို သွားကြမလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

သူ ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ခေါင်းပြောင်ပြောင် အဝတ်အစားမလုံတလုံနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် သူတို့ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ပေါက်လာ၏။ ဒစ်က ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချမည်ပြုလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေပါ ခင်ဗျာ ... ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ စိတ်ချပြီးတော့ ကျွန်တော့်နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် နာသန်ရဲ့ မယား ရီဗက်ကာရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းပါ”

(ဟူူး) “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ရှေ့က သွားပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ တို့ကို လှည့်စားရင်တော့ သေဖို့သာ ပြင်ထား”

“မြန်မြန်လုပ်ပါ ... မြန်မြန်လုပ်ပါ ... နို့မဟုတ်ရင် ဟောဟိုဝက်ကောင် တွေဟာ ခင်ဗျားတို့အရင် အိမ်ကို ရောက်နေကြလိမ့်မယ်” ဤသို့ပြောကာ ဟူူး၏လက်ကို ဆွဲလျက် ရှေ့မှပြေးသွားလေတော့၏။

သူတို့သည် မှောင်မည်းနေသော လမ်းများ၊ ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ စံအိမ်တော်နှင့် ကွက်လပ်တစ်ခုတို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြီးနောက် လမ်းပြသူက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း ... ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျားတို့တည်းတဲ့ အိမ်ပဲ။ ကိုင်း ... အထဲဝင်ပြီးတော့ ဆွဲတံတားကို မြန်မြန် ဆွဲတင်ထား၊ နားထောင်စမ်း ... သူတို့ လာနေကြပြီ။ ကဲ ... သွားပြီနော်”

ထိုသူထွက်သွားသောအခါ သူတို့၏ လက်ဝဲဘက်လမ်း၏ အောက်ပိုင်းတွင် အော်သံဟစ်သံပြေးလွှားသံများဖြင့် ဆူညံလျက် ရှေ့တွင်ကား မည်းမှောင်သော ကောင်းကင်ပြင်နောက်ခံတွင် မျှော်စင်မှာ အထင်းသားဖြစ်နေတော့၏။ သူတို့သည် ဆွဲတံတားကို လျင်မြန်စွာ ကူးဖြတ်လျက် ယင်းတံတားကို ဆွဲတင်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လူအုပ်ကြီးလည်း သူတို့ မည်သည့်

နေရာတွင် ရှိလိမ့်မည်ကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာကြရာ ကိုင်ဆောင်လာသော မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့ကို တွေ့သွားလေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် အော်ဟစ်ဆဲဆိုလျက် ကျုံးနှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေကြ၏။ ဒစ်က လှမ်း၍ “လာကြဟေ့ မိတ်ဆွေ တို့ ... ဟောဒီလို မြားခေါင်းနဲ့ ညစာစားပွဲထိုင်ချင်ကြရင်” ဟု ပြောဆို လှောင်ပြောင်လိုက်ပြီးလျှင် တူကြီးနှင့် မီးတုတ်ကြီးကို တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားသည့် ခေါင်းနီနီနှင့် လူတစ်ယောက်၏ ရင်ဘတ်ကို ထုတ်ချင်းခတ်သွားအောင် မြားတစ်စင်းဖြင့် ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးသည် လဲကျသွားသူ၏ အလောင်းကို သယ်ဆောင်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ဆုတ်သွားစဉ် တစ်ယောက်က -

“ဟေ့ ... စုန်းထီးတွေ ... နင်တို့ဆီကိုလာမသတ်နိုင်ရင် နင်တို့ကို အငတ်ထားပြီး သတ်မယ်ကွ။ ဒီမှာပဲ အရိုးကျတဲ့အထိ နေရစ်ကြ”

အားလုံးပင် နောက်သို့ဆုတ်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

(ဒစ်) “ကိုင်း ... အနည်းဆုံး ဒီတစ်ညတော့ စိတ်ချလက်ချနဲ့ စားနိုင်သောက်နိုင် အိပ်နိုင်ပါတယ် သခင်၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးကို သေသေချာချာ စုံစမ်းရှာဖွေ ကြည့်ပြီးပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးကို ခေတ်ဆိုးထဲမှာ ဆောက်ထားခဲ့တယ် ထင်တယ်။ နံရံတွေဟာ ငါးပေထက်ပါးတယ်လို့ မရှိဘူး။ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျုံးကလည်း နက်တယ်။ မီးရှို့လို့လည်း မရဘူး။ လေးပစ်ဖို့အပေါက်တွေလည်း ရှိတယ်။ နို့ ပြီး ... အပေါ်ကနေ စီးပစ်ရအောင်လည်း အရှေ့ဘက်မှာ ကွက်လပ်သာ ရှိတယ်။ နောက်ဖက်မှာတော့ ချောက်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ အတင်းဝင် မစီးရင်တော့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခံနိုင်ပါတယ်။ အတင်းဝင်စီးရင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ လေးမြားတွေရှိနေသရွေ့တော့ သူတို့အဖို့ သက်သာမယ် မဟုတ်ဘူး”

(ဟျူး) “အေးလေ ... နောက်ဆုံး တို့နဲ့အတူ အဖော်တွေကို ခေါ်သွားနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ တို့ကို အငတ်ထားမယ်လို့ ဟိုကောင်အော်ပြောတာက ဘယ်လိုလဲ၊ တို့မှာ စားနပ်ရိက္ခာတွေ ရှိရဲ့လား”

(ဒစ်) “ဒီလို အရေးကို ကြိုမြင်ထားလို့ ကျွန်တော်ကြည့်ထားပြီးပါပြီ သခင်။ ဝင်းထဲမှာ ရေကောင်းတဲ့ ရေတွင်းလည်း ရှိတယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီအိမ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူတွေဟာ မင်္ဂလာပွဲအတွက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ပလိပ်ရောဂါစဖြစ်တုန်းမှာ နောက်ကို အစားအသောက် ရှားပါးမယ်ဆိုတာ သိလို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ စားစရာတွေအများကြီး သိုလှောင်ထားခဲ့တယ်။

၂၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြောင်အိမ်တွေ၊ စားစရာ သိုလှောင်ခန်းတွေဟာ ဂျုံမှုန့်တွေ၊ အသားခြောက်တွေ၊
ဝိုင်အရက်တွေ၊ သံလွင်သီးတွေနဲ့ ပြီးတော့လည်း မီးထွန်းဖို့အတွက် ဆီတွေ
ပြည့်နေတာပဲ။ ဒါတွေ ကုန်သွားရင်လည်း ဇောင်းထဲမှာ မြင်းတွေရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား။ သတ်စားနိုင်ပါတယ်။ စားစရာသောက်စရာကတော့ အလုံ
အလောက်ပါ။ ပူစရာမရှိပါဘူး။”

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ပုတ်ရဟန်းမင်းတောင် တို့လောက်လုံခြုံမှာ မဟုတ်ဘူး
ဟေ့ ... ဒစ်ရ၊ ကိုင်းလာ ... ပေါများနေတုန်း စားနိုင်သမျှ စားထားရအောင်။ အို
... ဆာအင်ဒရူး အာနိုကို တို့နေရာပြောခဲ့မိရင်အကောင်းသား။ တို့ကလည်း
သူတို့နေရာကို မသိဘူး။ ဒစ်ရေ ... တိရစ္ဆာန်ကောင် ဗက်ဆယ်ဟာ တို့ကို ပိပိ
ရိရိနဲ့ နှပ်သွားတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် သခင် ... သူလည်း ကျွန်တော်နှပ်တာ မခံရပါစေနဲ့လို့
ဆုတောင်းပါတယ်”

၁၈

(၇) ရက်ပင်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဟူးနှင့် ဒစ်တို့သည် သူတို့၏ မျှော်စင်ခံတပ်အတွင်းမှ ကြံ့ကြံ့ခံလျက်ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ဒဏ်ရာမရခဲ့သေးပေ။ သို့သော် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေရပြီး နေ့အခါတွင် အလှည့်ကျအနားယူကာ တစ်မှေးနှစ်မှေးလောက်သာ ငိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြလေသည်။

သူတို့ ကြိုတင်တွေ့မြင်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ကြီးမှာ သုံးဘက်သုံးတန် ကျုံးဝိုင်းရံလျက် ကျန်တစ်ဖက်တွင် ချောက်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ရမည် မဟုတ်သည်ဟု သေချာ၏။ အိမ်ကြီး၏ လက်နက်တိုက်တွင် အခြားလက်နက်များအပြင် မြားအမြောက်အမြားနှင့် လေးကောင်းအချို့ကို တွေ့ရလေရာ ဟူးသည် အကောင်းဆုံးနှင့် အရှည်ဆုံးလေးတစ်ချောင်းကို ရွေးယူလိုက်၏။ ယင်းသို့ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်လျက် တံခါးပေါက်ရှိ အပေါက်ငယ်များတွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာများမှနေ၍ သူတို့သည် ရှေ့ကွက်လပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်ရ၏။ အကယ်၍ တခြားနေရာမှ ရန်မူလာလျှင်လည်း တံတိုင်းများတွင် အပေါက်များရှိသေး၏။ ထို့ပြင် အလယ်တွင်လည်း မျှော်စင်ရှိသေးရာ၊ ချဉ်းကပ်လာသူတိုင်းကို ဓားလွယ်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်နိုင်ပေ၏။

သူတို့အား ပျက်စီးစေရန် လိုလားသူများ အဓိညွှန်တွင် ရာပေါင်းများစွာ ရှိနေဟန်တူ၏။ အကြောင်းသော်ကား ထိုအတောအတွင်း သူတို့သည် သုံးကြိမ်မျှ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လာနိုင်သည့်အခါ

၂၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တိုင်း သူတို့လေးများဖြင့် မလွဲတန်းလောက်ပစ်ခတ်ကာ ရန်သူတို့ကို အကျအဆုံး နှင့် ဆုတ်ခွာရအောင် ပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။ ညဉ့်အချိန် အရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးကို လာတိုက်ခဲ့စဉ်ကပင် အထက်ထက်က စုပုံထားခဲ့သော ကျောက်တုံးများဖြင့် ပစ် ခတ်ကာ တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့တိုင်အောင် တိုက်ခိုက်မှုကား ရပ်စဲမသွားခဲ့သေးချေ။ စင်စစ်သော် ကား ရဲတင်းလှသော အင်္ဂလိပ်နှစ်ဦးအပေါ် အဗီညွှန်မြို့သားများ၏ မုန်းတီးမှုမှာ ပလိပ်ရောဂါကူးစက်ပြန့်နှံ့သွားသကဲ့သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြီးမားသည်ထက် ကြီး မားလာလေသည်။ ယင်းသို့ အင်္ဂလိပ်နှစ်ဦး ရဲတင်းလွန်းခြင်းနှင့် ကြံရည်ဖန်ရည် ကောင်းခြင်းမှာလည်း နတ်ဆိုးများက ကူညီသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေ ကြ၏။

အိမ်တံတိုင်းပေါ်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးများက တိုက်ခိုက် ရန် သွေးထိုးလှုံ့ဆော် ဟောပြောနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ဘုန်း ကြီးများသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်များဖြင့် မျှော်စင်ကို ညွှန်ပြလျက် အုတ်တစ်ချပ် ချင်း ဖြိုချပြီးလျှင် ပုတ်ရဟန်းမင်း၏ ရှေ့တော်မှောက်မှာပင် အယုတ်မာ ရဟူဒီ များနှင့်ပေါင်းကာ အဗီညွှန်မြို့ပျက်စီးကိန်းဆိုက်အောင်ပြုနေသော အတွင်းမှ စုန်း ထီးများကို သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် ဟောပြောနေကြလေသည်။

သို့နှင့် အဋ္ဌမမြောက်နေ့နံနက်သို့ ရောက်လာ၏။ ပထမ ထွက်ပြုလာ သော ရောင်ခြည်အောက်တွင် ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့၏ ဝင်းတံခါးပေါက်၏ ကတုတ် ကျင်းများ နောက်၌ ဒူးထောက်လျက် ဆုတောင်းခြင်းအမှု ပြုနေကြသည်ကို တွေ့မည်ဖြစ်လေသည်။

“ဒစ်ရေ ... မင်း ဘယ်လိုများ ဆုတောင်းသလဲဟင်”

“ဘယ်လို ဆုတောင်းရမှာလဲ။ ပထမပိုင်းတော့ မပြောတော့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်။ ငရဲပြည်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကင်ဘုံပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြင်သစ်တွေ အစောင့်အရှောက်များများနဲ့ သွားပါရစေလို့ ဆုတောင်း တယ်။ ဒါထက် ဒီကနေ့တော့ သူတို့အမှန်ပဲ အတင်းဝင်တိုက်လိမ့်မယ်။ ကျွန် တော်တို့ အားမကုန်သေးခင်တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပါမယ့်လူတွေ အများကြီးပေါ့”

“ငါတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ သေချင်တာပဲ ဒစ်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေ သတ်ရလို့ ငါဘယ်လိုမှ စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့များ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုက ကယ်ဆယ်တဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့အပြစ်နဲ့ တို့ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တာကိုး၊ တကယ်လို့များ အိန်နဲ့ ဆာအင်ဒရူးတို့ဟာ ဘေးရန်ကင်းရှင်းတယ်ဆိုတာကို သိရရင် ငါတော့ သေပျော်ပါပြီကွာ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒါတင်မကဘူး။ တခြားဟာတွေပါ နက်ဖြန်အရုဏ် မတက်ခင် ကျွန်တော်တို့ သိရလိမ့်မယ် ထင်တယ် သခင်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဘာမှ သိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်း ... သူတို့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူစုနေကြတယ်။ ကိုင်း ... အခု ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာ စားကြစို့၊ နောက်အချိန်မရဘဲနေမယ်”

*

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းလာ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ မထူးခြား သေးချေ။ သူတို့အား လှမ်း၍ပစ်ခတ်လိုက်သမျှမှာလည်း သူတို့၏သံကျပ်အင်္ကျီ ကြောင့် မည်သို့မျှ ဒဏ်ရာရအောင်ပြုစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ တံတိုင်းများနှင့် ကတုတ်ကျင်းများကလည်း ကာကွယ်လျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်တို့သည် သုံးကြိမ် မျှ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း တိုက်ခိုက်တိုင်းလိုပင် မလွှဲတန်းထိမှန်နေသော မြား များကြောင့် နောက်ဆုတ်၍သာ သွားခဲ့ရလေရာ၊ တံတားများမှာ မည်သို့မျှ မဖြစ် ဘဲ ယခင်က အတိုင်းရှိနေလေသည်။

ဒစ်သည် ရေငတ်လွန်းလှသဖြင့် အရက်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး နောက် ခွက်ကိုလိုက်ရင်း “ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သူတို့ ငြိမ်းချမ်းရေးတမန်လွှတ် လိုက်တယ်” သူသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် အလံတွင် ပိတ်ဖြူချည်နှောင်ကာ ကိုင်ဆောင်လာသူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ထိုဘုန်းကြီးမှာ ဗက် ဆယ်သူတို့အား လှည့်ဖျားခေါ်သွားခဲ့စဉ်က လူအုပ်ကြီးအား တရားဟောနေ သည့် ဘုန်းကြီးပင်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ပစ်လိုက်ရမလား”

“နေဦး ... ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ဘုရားသခင်ရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ လူရူးတွေကို သူ့ကိုသတ်ချင်တာလဲ။ သူတို့ဘာပြောမလဲဆိုတာကို နားထောင်ရအောင်”

မကြာမီ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် စကားလှမ်းပြော၍ကြားနိုင်လောက် သည့်နေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဘုန်းကြီးက လှမ်း၍ -

“နားထောင်ကြစမ်း စုန်းထီးတွေ၊ အခုထိတော့ သင်တို့ ဆရာနတ်ဆိုး က ကာကွယ်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ သင်တို့အချိန်ကျပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသင်တို့ကို လက်နက်ချခိုင်းဖို့နဲ့ တကယ်လို့ လက်နက်မချရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ပစ်သတ်ဖို့ မြို့တော်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ သာသနာ့ဘက် အာဏာပိုင်တွေဆီက အခွင့်အမိန့်ရ ထားပြီပြီ”

(ဟူ၍) “ဟေ့ ... အရှက်မရှိတဲ့ ဘုန်းကြီး၊ အခုတလော အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ကို သတ်ဖို့ပဲ ကြိုးပမ်းနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့

၂၁၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အများဖြစ် နေပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တော့ မသေဘူး။ ကိုင်း ... ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“အသင်တို့ကို ခုံရုံးတင်စစ်ဆေးရမှာပေါ့ ... တကယ်လို့ အပြစ်ရှိရင် မီးရှို့သတ်မယ်။ အပြစ်မရှိရင်တော့ လွှတ်မယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်မယ့်လူတွေရဲ့ ခုံရုံးကို တင်မှာလား။ အခုကတည်းက မီးတွေဖိုပြီးပြီထင်တယ် ဟုတ်စ။ နေပါဦး ... ဘုန်းကြီးရဲ့ အသင်အရူးလုပ်ထားတဲ့ လူတွေဆီ ပြန်သွားပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုချင်ရင်လာပြီး ဖမ်းကြလို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ အေး ... အသက်ရှင်လျက်တော့ ဖမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးသည် အမျိုးမျိုးရေရွတ် ကျိန်ဆဲနေလေတော့ရာ ဒစ်က ပြန်သွားလျှင်သွား မသွားလျှင် လေးနှင့် ပစ်လိုက်မည်ဟု အော်ပြောလိုက်သောအခါမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ မကြာမီ နေလည်း ဝင်သွား၏။

(ဒစ်) “ကျွန်တော်တို့ သတိနဲ့ နေကြမှ ဖြစ်မယ် သခင်၊ လ၊ကလည်း ပြည့်ခါနီးမို့ မကြာခင် ထွက်လာလိမ့်မယ် သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လေးနဲ့ ပစ်လို့ မရမယ့် အချိန်မှာ တိုက်လိမ့်မယ်”

(ဟျူး) “အေး ... နို့ပြီး ဒီတံခါးပေါက်မှာ တို့နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မြားလည်း နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ မှောင်ထဲမှာ ပစ်လို့လည်း မရဘူး မဟုတ်လား။ ကျောက်တုံးတွေလည်း ကုန်ပြီ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကျုံးကို တံတားထိုးပြီး တော့ တံခါးတွေကို ပေါက်ခွဲဖျက်ဆီးနိုင်တယ်”

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်း မပြန်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ သေကြမလဲ”

(ဟျူး)

“မျှော်စင်ဟောင်းရဲ့ အမိုးပေါ်မှာပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီကနေပြီး ခုန်ချနိုင်တယ်။ ဒီလိုဆို အရှင်လတ်လတ် အဖမ်းခံရပြီးတော့ အညှဉ်းပမ်းခံရတဲ့ ဘေးက လွတ်မယ်။ ကြည့်စမ်းပေ့ ဒစ် အဲဒီ မျှော်စင်ကို လှေကားသုံးဆင့်နဲ့ ရောက်နိုင်တယ်ကွ။ ပထမနှစ်ဆင့်ကနေပြီး တို့မှာ ကျန်သေးတဲ့ မြားတွေနဲ့ ခံတိုက်မယ်။ ၂၃ ချောင်းတော့ ရှိသေးတယ်ထင်တယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့်ကတော့ ပုဆိန်နဲ့ ဓားနဲ့ ခုခံတိုက်တာပေါ့။ နားထောင်စမ်း သူတို့လာနေကြပြီ ... အခန်းကြီးထဲက မီးဖိုက မီးစတစ်ချောင်းသွားယူစမ်း။ မီးရှူးတိုင်ကြီးတွေကို သွားထွန်းရအောင်”

သူတို့သည် လှေကားများတွင် လင်းနေအောင် မီးရှူးတိုင်ကြီးများကို ထွန်းညှိလိုက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး မိရှူးတိုင်ကို ထွန်း၍ မပြီးသေးမီ အပြင်မှ အော်ဟစ်နေသော ရန်သူများအသံကို ကြားရလေ၏။

သူတို့သည် ပထမလှေကား အဆင့်၏ထိပ်သို့ ဆင်းလာရင်း ဟူ၍က
“နားထောင်စမ်း သူတို့ကုံးကို ဖြတ်ကူးနေကြပြီ”

သို့ပြောနေခိုက်မှာပင် ခိုင်ခံ့ကြီးမားလှသော တံခါးကြီးများသည် သစ်
လုံးများဖြင့် ထိုးဆောင့်ခြင်းကိုခံရသောကြောင့် ပေါက်ကွဲပြိုကျသွားသံကို ကြား
လိုက်ရလေ၏။

(ဟူ၍) “ကိုင်း ... ဟောဒီမှာ တစ်ယောက် ခြောက်စင်းစီသုံးမယ်။
ကျန်တဲ့ ဆယ်တစ်ချောင်းတော့ နောက်အဆင့် ကျမှ သုံးမယ် ... ဟ ... သူတို့
လာနေပြီ”

လူအုပ်ကြီးသည် မီးရှူးတိုင်များ ဓားလွယ်များကို စွဲကိုင်လျက်အောင်
ထပ်ရှိ အခန်းကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီးလျှင် အမဲလိုက်ခွေးများ သားကောင်ကိုရှာ
သကဲ့သို့ အနှံ့အပြားရှာဖွေလျက်ရှိကြလေ၏။

အသံတစ်သံမှာ

“အင်္ဂလိပ်စုန်းထီးတွေ ပုန်းနေကြပြီဟေ့ ... အိမ်ကြီးကို မီးရှို့ရအောင်။

ဒါမှ သူတို့ကို သေသေချာချာ မိမယ်”

အခြားတစ်သံ၊ ထိုအသံမှာ ဘုန်းကြီးရူး၏ အသံဖြစ်၏။

“နေဦးဟေ့ ... နေကြဦး၊ အဗိညွန်မြို့ပေါ် ကျိန်စာပျောက်ပြယ်သွား
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာရယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရော၊ ငရဲပြည်မှာရော သူ
တို့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ နာမည်တွေရယ် သိရအောင် သူတို့ကိုညှဉ်းပြီး
နှိပ်စက်ရဦးမယ်ကွ။ ရှာကြဟေ့ ... ရှာကြ”

ဂရေဒစ်က ကိုယ်ယောင်ပြုလျက် “ရှာဖို့မလိုပါဘူး။ ကဲ ... အသင်
ပြောတဲ့ ငရဲပြည်က နတ်ဆိုးတွေနဲ့ သွားပေါင်းပေတော့”

ဤသို့ပြောရင်း သူ၏နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် မြားတစ်
စင်းကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

လူထုကြီးသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားကာ ကျဆုံးသွားသော သူတို့၏
ခေါင်းဆောင်ကို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ ထို့နောက် ငြာသံတစ်ချက်ပေးလျက်
လှေကားရှိရာသို့ ပြေးလာကာ တိုက်ခိုက်လေရာ ဟူ၍နှင့် ဒစ်တို့ကလည်း
မလွဲတမ်းလေးဖြင့် ခံပစ်ကြလေ၏။ ဒစ်၏လေးနက်ကြီးမှ မြားများမှ ရန်သူနှစ်
ယောက်လောက်ပင် ထိုးဖောက်သွားလေသည်။ တိုက်ခိုက်သူများကား လှေကား
ကျဉ်းကလေးထဲတွင် ပြုတ်သိပ်ရောက်ရှိနေသဖြင့် ပြန်၍ မပစ်သာဘဲ ရှိနေ၏။
သူတို့သည် နောက်လူများ ဖိ၍တိုးနေသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှေ့သို့သာ
အတင်းတိုးနေရလေသည်။

၂၁၄ □ ဝရန်ရွှေမျှား

သို့သော် သူတို့နှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ညှပ်ပါလာသော လူ
သေကောင်များက ဒိုင်းများသဖွယ် အကာအကွယ်ပေးနေပြန်သဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ဟူူးတို့နှစ်ယောက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသွားကြ၏။ ဟူူးနှင့်ဒစ်တို့
သည် ဒုတိယလှေကားဆင့်ထိပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး နောက်ကျန်နေသေးသော
မြားများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြပြန်လေသည်။

ဒစ်သည် နောက်ဆုံးအစင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ မြားသည် ရန်သူတစ်
ယောက်၏ကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားကာ အခြားတစ်ယောက်၏ လည်မျိုကို
ဖောက်သွားပြီး အောက်ဆုံးအထစ်ရှိ လူတစ်ယောက်၏ ခေါင်းတွင် သွားစိုက်နေ
လေတော့၏။ ထို့နောက် ဒစ်သည် လေးညှို့ကိုဖြုတ်ကာ လေးကြီးကို သူ၏
ကျောပေါ်ရှိ အိတ်အတွင်းသို့ထည့်လိုက်၏။ သူသည် သေသည်အထိ ထိုလေး
ကြီးနှင့် မခွာတော့ပြီဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“မြားတွေတော့ စခန်းသိမ်းသွားပြီ သခင်။ အခု ပုဆိန်နဲ့ ဓားစခန်း
ထ၊ ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ထို့နောက် ဆာဟူူး၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ရင်း -

“ဒါဟာ နှုတ်ဆက်တာပဲ သခင်။ ဒါကို ကျွန်တော်က ပျော်ပျော်သေရ
တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ သခင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လိုပဲ
ယူဆမှာပါပဲ။ သခင်ရဲ့ အမျိုးသမီးတော့ သခင့်အရင်ပဲ သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် နောက်မှလိုက်လာပြီး သေမင်းနိုင်ငံ ဝင်းတံခါးပေါက်မှာ သခင့်ကို
လာနှုတ်ဆက်မှာပါပဲ”

“ကိုင်း ... သွားပြီကွာ။ သူသေသေရှင်ရှင်ပေါ့။ အိကတော့ ငါ ဒီလိုပဲ
သေစေချင်မှာပါ” ဤသို့ပြောပြီးနောက် “ဒီကရက်ဆီကွ ... ဒီကရက်ဆီဟေ့”
ဟု အော်ဟစ်ရင်း သူ့ထံ အတင်းထိုးဝင်လာသော စစ်သားတစ်ဦး၏ လည်မျို
ကို သူ၏ ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်လေ၏။

*

သူသည် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသူ
များမှာ ဓားသွားအောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်သွားအောက်တွင်လည်း ကောင်း
အသက်ပျောက်ရသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လ၊ရောင်
အောက်ဝယ် မျှော်စင်မြင့်၏အစွန်း၌ နှစ်ယောက်သား ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ တိုက်
ခိုက်သူများသည် အတန်ကြာမျှ သူတို့အား ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေကြပြီး နောက်
တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

(တစ်ယောက်) “တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဒီအကောင်တွေဟာ လူ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို လူမှ သူတို့လို ခုနစ်ရက်လုံး တိုက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ဒဏ်ရာမရဘဲ မနေနိုင်ဘူးကွ”

(အခြားတစ်ယောက်) “ဟုတ်တယ် ... ဘယ်လိုလူမှ လူသုံးယောက် ဖောက်သွားအောင် လေးနဲ့ ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ ပြီးပါပြီကွာ။ သူတို့မှာ ပုံပြေးရ အောင် အတောင်ပံမှ မရှိဘဲ။ ကိုင်း ... သွားဖမ်းကြရအောင်”
ဂရုစိုက်ရယ်လျက် -

“အေး ... အေး ... တို့ကို လာဖမ်းကြဟေ့။ အဗီညွှန်က ခွေးဝဲစားတွေ၊ တို့ အသက်ရှူပေါက်ရပြီးပြီ၊ အဖမ်းခံဖို့ အသင့်ပဲကွ”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် သူ၏ပုဆိန်ကို မြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။ ပြင်သစ်တို့၏ခေါင်းဆောင်က “ဖမ်းကြဟေ့” ဟု ဟစ်အော်လိုက်ရာ၊ လှေကားပေါ် နောက်တက်လာသူများက “ဖမ်းကြဟေ့” ဟု သံယောင်လိုက်ကာ ဟစ်အော်ကြလေသည်။

သို့သော် ပုဆိန်နှင့်ဓားကို မည်သူမျှ ရင်မဆိုင်ရသဖြင့် ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီးသွားလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်မျိုးကြုံကြပြန်၏။

“လေးနဲ့မြားယူပြီးတော့ သူတို့ခြေထောက်တွေကို ပစ်ကြ၊ ဒါမှ သူတို့ ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ခုံရုံးတင်နိုင်မယ်” ထိုသို့ ပြောလိုက်သူမှာ စတုတ္ထအကြိမ် တက်လာသော ပြင်သစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ ပထမခေါင်းဆောင်သုံးယောက် ကား လှေကားပေါ်တွင် အဆန့်သားလဲကျကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအခါ ဟူူးနှင့် ဒစ်တို့သည် ခုခံတိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ချောက်ထဲသို့ ခုန်ချရမည်လောဟု တိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုသို့ တိုင်ပင် နေခိုက် လ, ကို တိမ်ဖုံးသွားသဖြင့် သူတို့အား ပြင်သစ်တို့က လေးဖြင့် မပစ် သဘာဘဲ ရှိလေသည်။

(ဟူူး) “သူတို့ တို့ကို ဖမ်းမိရင်တော့။ တို့ မသေချင်တဲ့ အသေမျိုးသေရ လိမ့်မယ်။ တို့များ လက်နက်တွေနဲ့ သူတို့ကို လှမ်းပစ်လိုက်ပြီးတော့ ခုန်ချရ အောင်”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။ သခင်က ဘယ်ဘက် က ခေါင်းဆောင်ကိုချိန်၊ ကျွန်တော်က တခြားလူကိုချိန်ပြီးတော့ ပစ်ကြမယ်။ ကျွန်တော်တို့အနား လူတစ်ယောက်လာနေသလိုပဲ”

(ဟူူး) “ငါလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ သူ့အင်္ကျီနဲ့တောင် ထိမိသလို လိုပဲ။ နို့ပေမဲ့ နောက်ကနေထိသွားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

၂၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လ, ကို ဖုံးနေသော တိမ်တိုက်ရွှေသွားသဖြင့် သူတို့သည် တစ်ဖန် လ,ရောင်အောက်ဝယ်၊ အထင်သားဖြစ်နေပြန်လေ၏။ အဗိညွန်မြို့သားများ လေး များ တင်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဟူးနှင့်ဒစ်တို့သည် ပုဆိန်နှင့် ဓားတို့ကို ပစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း လ,ရောင်သည် ထုတ်ဖော်ပြသကဲ့ သို့ရှိနေ၏။ သို့သော် သူတို့နှင့် ရန်သူများအကြားတွင်ကား သူတို့ကောင်းစွာသိ သည့် လူတစ်ယောက်သည် နီဝါကြားဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ သားမွေးနက် အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်လျက် ရပ်နေလေ၏။

(ဟူး) “အလို ဘုရားရေ ... ကူညီမယ့်သူ မောက်ပါလား”

(ဒစ်) “ဟုတ်တယ် ... လောင်မီးမောက်၊ ဓားလွယ်မောက်ပဲ။ (လေသံ ဖြင့်) ကျွန်တော်ဖြင့် သူ့စကား တည်မှတည်ပါ့မလားလို့ အောက်မေ့လိုက်ရတာ ကြည့်စမ်း ... သူတို့လည်း သူ့ကို မြင်ရတယ်ဗျို့။”

မြင်ကြရသည်မှာ တကယ်ပင်ဖြစ်၏။ အတန်ကြာမျှ မျှော်စင်ထိပ်တွင် ရပ်နေကြသည့် လူနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ငြိမ်နေကြသည်။ အောက်ဖက်ရှိ အခန်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ လှေကားပေါ်တွင်လည်းကောင်း သူတို့၏အဖော်များကား ရာ ပေါင်းစွာ ရှိနေလေသည်။ အားလုံးပင် မောက်အား စိုက်ကြည့်နေကြရာ၊ မောက် ကလည်း သူ၏အေးစက်စက်နိုင်လှသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်၍ စိုက်ကြည့်လိုက် ၏။ ထို့နောက် -

(အသံတစ်သံ) “နတ်ဆိုးဟေ့ ... နတ်ဆိုးကွ။ သူ့လူတွေကို ကာကွယ် ရအောင် ငရဲပြည်က တက်လာတာ။ သေမင်းဟာ မင်းတို့ဆီကို ရောက်နေပြီ။ ပြေးကြပေတော့ အဗိညွန်မြို့သားတွေ ပြေးကြပေတော့ဟေ့”

ချက်ချင်းပင် မီးရှူးတိုင်များကို တိုက်မိကာ၊ ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မည်းမှောင်နေသော လှေကားပေါ်တွင်လည်းကောင်း အော်ဟစ်သံများ၊ ရေရွတ် ကျိန်ဆဲသံများ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နင်းမိသဖြင့် ညည်းညူအော်ဟစ်သံ များဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့၏။ မှောင်ပိန်းနေသည့်အထဲတွင် အချင်းချင်း ခုတ် ကြ ရိုက်ကြနှင့်ဖြစ်နေတော့ရာ နောက်ဆုံးတွင် လူသေအလောင်းများဖြင့် လှေ ကားပေါ်တွင် ပြည့်ကြပ်နေကာ တံခါးပေါက်များလည်း ပိတ်ဆို့နေလေတော့ သည်။ အသံများမှာ မည်မျှကြောက်စရာကောင်းသနည်းဟူမူ၊ ဟူးနှင့် ဒစ်တို့ပင် လျှင် ငရဲပြည်အဗိညွန်သို့ ရောက်သွားပြီဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်လျက် သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် မောက် ကမူ လက်ပိုက်လျက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒဏ်ရာရသူများ၏ ညည်းတွားသံများမှ တစ်ပါး၊ ဆူသံပူသံကြီးမှာ ငြိမ်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် မောက်က ဟူ၍တို့ဘက် လှည့်၍ -

“ဟူ၍ဒီကရက်ဆီနဲ့ လေးသမားဂရုဒေဝ ... အသင်တို့ နှစ်ယောက် ဟာ ဟောဒီ မျှော်စင်နံဘေးက ချောင်ကြီးထဲမှာ ငါ့ကို ရှာတော့မယ့် ဆဲဆဲ မဟုတ်လား။ အတော်မှိုက်မဲတဲ့ စိတ်ကူးပဲ။ ငါသာ အခွင့်ပြုလိုက်ရင် မင်းတို့ရဲ့ အပြစ်အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ မင်းတို့ အခြေ အနေကလည်းဆိုး၊ ယုံကြည်ချက်ကလည်း နည်းပေတာကိုးကွယ်။ နို့ပြီး ငါ့မှာ ခေါ်ဖို့ အမိန့်ကလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါစာအုပ်ဆီမှာ နာမည်တွေ ရေးထားတဲ့ တခြားလူတွေဆီကိုသာလာတာ။ ငါကတော့ ငါတစ်ခါတုန်းက လူဆိုးတွေ တောထဲမှာ အားကိုးရာမဲ့သလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ငါ့ကို ကာကွယ်မယ် လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ နေပါဦး ကျေးဇူး မတင်ပါနဲ့၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင် ပါ။ ငါ့ကိုလည်း ဘာမျှမမေးနဲ့ မင်းတို့မေးတာ ဖြေနိုင်တောင်မှ ငါဘာလို့ ဖြေရ မှာလဲ။ ငါ့ခိုင်းသလို သာလုပ်၊ အခုည အဗီညွန့်မှာ မင်းတို့ရှာချင်သူတွေကို ရှာ ကြ၊ နက်ဖြန်မနက် အရုဏ်မတက်ခင် ဒီက ထွက်သွားရမယ်။ ငါတို့သုံးယောက် ဟာ ဟောဒီဆောင်းမကုန်ခင် ချိန်းထားတဲ့တစ်နေရာမှာ နောက်ထပ်တွေ့ရဦးမယ်”

(ဟူ၍) “အရှင်သေမင်း ခင်ဗျာ။ တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ တစ်ခုတည်း ပါ”

သို့သော် မောက်က သူ၏လက်ကို မြှောက်ပြလျက် “မေးတာကို မဖြေ ဘူးလို့ ငါပြောပြီ မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... မင်းတို့လိုရာ သွားကြပေတော့”

ထို့နောက် လှေကားထိပ်သို့ ရွေ့လျားသွားကာ မှောင်ရိပ်အတွင်း ထိုး ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

(ဟူ၍) “ကိုင်း ... တို့များ ဘာလုပ်ကြမလဲ ပြောစမ်း”

(ဒစ်) “ဘာလုပ်မယ် မလုပ်ဘူးဆိုတာက အရေးမဟုတ်ဘူး သခင်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ အချိန်ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်သူမှ ဘေးပြုနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေမိုးချိုး စားသောက် အဝတ်အစားတွေလည်း တကယ်လို့ မြင်းတွေ ဘာမျှမဖြစ်သေးရင် မြင်းစီးပြီး အဗီညွန့်ကနေ အင်္ဂလန်ကို သွားကြရအောင်”

(ဟူ၍) “နေပါဦးကွ ‘ဒစ်’ ရ။ တို့များ မိတ်ဆွေတွေ ကျန်နေသေး သလားဆိုတာ ပထမသိအောင် လုပ်ရဦးမယ်”

၂၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဒစ်) “အင်း ... သခင်စုံစမ်းချင်စုံစမ်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောက်က သူတို့ အကြောင်း ဘာမျှပြောမသွားတော့ သေပဲသေကုန်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ထွက်များ သွားကြပြီလား မသိဘူး။”

(ဟူး) “မသေပါနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်ကွာ။ အို ... ငါတော့ ကျန်နေပြီးတော့ သူတို့တော့ သေမသွားပါဘူး။ အိနဲ့ ငါတွေ့တုန်း မောက်ဟာ သူ့ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီး သူပြန်နေကောင်းလာမယ်ဆိုတာ ကတိပေးသွားတယ်”

(ဒစ်) “အိနီမှာ ကပ်ရောဂါအပြင် တခြားရန်သူတွေ အဗီညွန့်မှာ ရှိသေး တယ် မဟုတ်လား။ အေလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်မှုတော့ ရှိထားမှပေါ့။ ယုံကြည်မှုဟာ လူတွေရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ခုတင် တုန်းကပဲ မောက် ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်မှုမရှိရကောင်းလားဆိုပြီး အပြစ်တင် သွားသေးတယ် မဟုတ်လား သခင်”

သူတို့သည် ရေမိုးချိုးကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြပြီးနောက် စားစရာ သောက်စရာများကို စားသောက်ကြ၏။ သံချပ်အင်္ကျီနုနစ်ထည်နှင့် အင်္ကျီရှည် ကြီးများကိုလည်း ရှာဖွေကာ၊ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ပြန်ကြ လျက်ရှိသော မြားများကို ကောက်ယူလျက် အိမ်ရှေ့ပေါက်တွင် လူသေကောင်များ ဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသောကြောင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်းအတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ သည်။ မြင်းစောင်းအတွင်းမှ သူတို့၏ မြင်းများကို ထုတ်ယူကာ အစာရေစာ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် ကုန်းပေါက် ပြင်ဆင်ပြီးနောက် စီးနင်းထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဟူးက အိမ်ကြီးကို ပြန်၍လှည့်ကြည့်လျက် “တို့အဖို့တော့ အတော် အကျိုးဆောင်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ပါရစေ နဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

သို့ပြောနေခိုက် မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်သည်။ သူတို့ရှိရာ သို့ ပြေးလာ၏။ ရန်သူတစ်ယောက် ထင်သဖြင့် ဒစ်သည် သူ့ပုဆိန်ကို မြှောက် ကာ ခုတ်မည်အပြုတွင် ထိုသူက အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် -

“နေပါဦး ... ကျွန်တော် ဒေးဗစ်ပါ”

(ဟူး) “ဒေးဗစ်ဟုတ်စ ... တို့များတော့ မင်းသေပြီလို့ အောက်မေ့နေခဲ့ တယ်ကွာ”

(ဒစ်) “ဟုတ်တယ် အရှင်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရှင်တို့ကို ဒီလိုပဲ အောက်မေ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ပုန်းနေတဲ့ ရဟူဒီတွေဆီကို ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ သူ့ အဖော်တွေဟာ မျှော်စင်ကို အတင်းစီးပြီးတော့ အရှင်တို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ သတင်း ရောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းရအောင်

ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ အခု ကျွန်တော်ဟာ အရှင်တို့ကို အသက်ရှင်လျက် ဘယ် တော့မှ တွေ့ရ မယ် မထင်ရဘဲနဲ့ ပြန်တွေ့ရပြီ”

(ဂရေးဒစ်) “လာဟော ဒေးဗစ် ... ဒီနေရာဟာ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြော ဖို့နေရာ မဟုတ်ဘူးကွ” ဒေးဗစ်က မြင်းများနှင့် ယှဉ်လျက် လမ်းလျှောက်လိုက် ပါလာရင်း “ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

(ဟျူး) “တို့များ ဆာအင်ဒရူးအာနိုနဲ့ လေဒီအိတို့ကို တွေ့ခဲ့တဲ့အိမ်ကို သွားရှာမလို့ ... တွေ့လိုတွေ့ငြားပေါ့ကွာ”

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် အရှင် ... ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ လောက်ကပဲ ဖြတ်လာခဲ့သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

(ဟျူး) “မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကိုကော မြင်ခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း ... ပြတင်းတံခါးတွေ မှောင်နေတာပဲ။ နို့ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို လမ်းပြတဲ့ ရဟူဒီက အဲဒီအိမ်မှာ နေတဲ့ လူအားလုံးဟာ ပလိပ်ရောဂါနဲ့ သေသွားပြီ ကြားရတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ အကြောင်းတော့ သူ အသေအချာ မသိပါဘူး”

ဟျူးသည် ညည်းညူလိုက်ပြီးလျှင် -

“ကိုင်း ... သွားကြစို့”

သို့သွားကြစဉ် ဒေးဗစ်က သူ၏အဖြစ်အပျက် ပြန်လည်ပြောပြ၏။ သူသည် ဘုန်းကြီးရူး တရားဟောနေသည့် ကွက်လပ်တွင် ဒဏ်ရာရကာ လဲကျ သွားသောအခါ လူနင်းမိပြီး သေသွားမည် စိုးသောကြောင့် ရဟူဒီ အချို့က မှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းသွားကာ ကယ်ဆယ်ထားလိုက်ကြ၏။

နောက်တွင် သူ့ကိုမည်သည့်ခရစ်ယာန်မျှ မဝင်ရဲသည့် ရဟူဒီ ရပ် ကွက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ဒဏ်ရာများကြောင့် နာမကျန်းဖြစ်နေခဲ့ရာ၊ ထို နေ့ညနေမှာပင် အပြင်သို့ထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်အတွင်း သူတို့ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် ရိဗက်ကာက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေ၏။

(ဒစ်) “တို့အကြောင်း မင်းဘာများ ကြားသေးသလဲ”

(ဒေးဗစ်) “ပထမတော့ ခင်ဗျားတို့ သတို့သမီး မျှော်စင်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ထိန်းသိမ်းထားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က နေကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်လာမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ နောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျ သွားပြီလို့ သူတို့ ပြောပြန်ရော”

(ဒေးဗစ်) “အေး ... တကယ်တော့ တို့များ ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ပြောစရာ အများကြီးပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒေးဗစ် ခုမင်းဟာ တို့နဲ့ အတူတူလာပြီး

၂၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တော့ အသေခံဦးမလို ဆိုတော့ အတော် သတ္တိကောင်းတဲ့သူငယ်ပဲ။ ငါ့သခင်က လည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး ဘာများ ကြားသေးသလဲကွ”

(ဒေးဗစ်) “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ဆာဟျူးနဲ့ ဗင်းနစ်မှာ တုန်းက တိုက်ခဲ့တဲ့ ကက်ထရီနားဟာ အဗီညွန်က ထွက်သွားပြီလို့လည်း ကြားရ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်ကိုလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။”

(ဒစ်) “ပလိပ်ရောဂါကြောင့် ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

သို့သော် ဟျူးသည် အကယ်၍ အိသည် အဗီညွန်မြို့အတွင်း အသက် ရှင်လျက်ရှိနေသေးလျှင် ကက်ထရီနားသည် အဗီညွန်မှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ခွာသွားမည် မဟုတ်ဟု ဟျူးက စဉ်းစားမိသဖြင့် တစ်ဖန် ညည်းလိုက်ပြန် လေသည်။

စကားမပြောဘဲ ဆက်လက်သွားကြရာ သူတို့ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် အပိုင်းမှာ လူသူအတော် ပြတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအပိုင်းမှာ ရောဂါ အပြင်း ထန်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် အသက်မသေကျန်ရစ်နေသူများသည် တခြားနေရာများသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ဒေးဗစ်က “ကျွန်တော် တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ရှေ့နေ ဗက်ဆယ်ကိုတော့ ကက်ထရီနားက ကျွန်တော်တို့ အသတ်ခံရအောင် ဟိုကွက် လပ်ကြီးကို ခေါ်သွားဖို့ ငွေပေးပြီး ခိုင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ နို့ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သတ်ပြီးရင် ရဟူဒီတွေ အားလုံးကို သတ်ဖို့ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ တို့အကြံပျက်သွားတယ်”

(ဂရေးဒစ်) “အေး ... နောက်တစ်ခါ ဗယ်ဆယ်ကို တွေ့ရင်တော့ လည်ပင်း လိမ်အချိုးပဲ။ သခင် ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ကို ယုံစားမိတာ အတော် မိုက်မဲတာပဲ။ ကဲလေ ကျွန်တော်တို့တော့ တန်ဖိုးကို ပေးပြီးပြီ”

(ဟျူး) “သူလည်းပဲ ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

သူတို့သည် ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ချိုးဝင်ကာ အခြားလမ်းတစ်လျှောက် စီးနင်းသွားကြလေသည်။

ဒေးဗစ်က ရုတ်တရက် “ရပ်ပါဦး ... ဟောဟိုအိမ်ပဲ။ ဝင်းတံခါးပေါက် က တံဆိပ်တွေကို ကြည့်လေ”

ဟျူးနှင့် ဒစ်တို့သည် မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဒေးဗစ်အား မြင်းတို့ကို ဝင်းအတွင်းယူသွားရန် ပြောပြီးလျှင် သူတို့သည် အိမ် တွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ အိမ်တံခါးမှာလည်း ပွင့်နေသဖြင့် လ၊ ရောင် အောက်တွင် သူတို့သည် ဆာအင်ဒရူးနှင့် အိတို့တည်းခိုခဲ့သည့် အခန်းများသို့ ရောက်အောင် တက်သွားကြလေ၏။

ဒစ်က ပိတ်နေသော တံခါးအောက်မှ ထွက်နေသော မီးရောင်ကို ပြလျက် တိတ်တိတ်နေရန် လက်ပြလိုက်သဖြင့် ဟူ၍သည် တံခါးကို အသာအယာ အနည်းငယ်ဟသွားအောင် ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးကြားမှ ကြည့်လိုက်ရာ၊ အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲတစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်လျက် မီးအိမ်တစ်ခု၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရေတွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးကြားမှ လေတိုးပွေ့လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ထိုသူသည် ခေါင်းကို မော့လိုက်၏။ ထိုလူကား ဗက်ဆယ်ပင် ဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး နောက် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ကလန်ချလိုက်၏။ ဒစ်သည် ဗက်ဆယ်အား ခုန်အုပ်လိုက်ကာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ဟူ၍ကမူ အိနေထိုင်ခဲ့သည့် အခန်းတံခါးကို အပြေးအလွှားသွား၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းမှာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် ပြန်လာပြီးလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... ရှေ့နေတော်မင်း ... လေဒီအိနဲ့ ဆာအင်ဒရူး ဘယ်မှာလဲ”

“အရှင် နိုက်သူရဲကောင်း ... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်ကြပြီ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟူ၍၏ ဒူးများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့သဖြင့် နံရံတွင် မှီတွယ်ထားရင်း -

“ဘာ ... အသင်သတ်လိုက်သလား။ ဒါမှမဟုတ် အသင့်ဆရာက သတ်လိုက်လို့လား”

“သတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က သတ်ဖြတ်ရမယ် ဟုတ်စ ... ကျွန်တော်ဟာ ခရစ်ယာန် လူအေးတစ်ယောက်ပါ။ အရှင်ကက်ထရီးနားကလည်း မသတ်ပါဘူး။ သူကလဲ ကံထပ်ချင်နေတဲ့လူပဲဗျ။ တကယ်ဆိုတော့ သူဟာသူ့ ဇနီးပါလို့တောင် ကျိန်ပြောခဲ့သေးတယ်”

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် အသင် အားလုံးသိတာပေါ့ဟင် ... လူယုတ်” ဤသို့ပြောရင်း ဟူ၍သည် ၎င်း၏ကိုယ်ကိုကိုင်၍ လှုပ်လိုက်၏။

(ဗက်ဆယ်) “အရှင်နိုက်သူရဲကောင်း ... ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရတာတွေအတွက် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင်က သတ်တာပါ။ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး။ အမျိုးသမီးချောကို ဒီအိမ်က အဝတ်နီနဲ့ပတ်ပြီးတော့ သယ်သွားတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

၂၂၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဒစ်) “ဒါဖြင့် အသင် ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ကဲ ... ဘယ်လို သယ်သွားကြသလဲ ညဉ့်ငှက်ရဲ့”

(ဗယ်ဆယ်) “ပလိပ်ကျင်းကိုပေါ့ခင်ဗျာ ... ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဘယ်ကို သယ်သွားရမှာလဲ”

ထိုအခါ ဟူးသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ညည်း ညူလိုက်၏။ သည်သူ လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ ဤအချင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂရေးဒစ်သည် ရှေ့နေကို ရုတ်တရက် လွှတ်ကာ သူ့သခင်အား ကူညီရန် လှည့်လိုက်၏။ ဗက်ဆယ်လည်း ရုတ်ချည်းပင် သူ့အင်္ကျီအောက်မှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဒစ်၏ နောက်ကျောကို ထိုးလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဒစ်မှာ သံချပ်အင်္ကျီကို အတွင်းမှ ခံလျက် ဝတ်ထားသဖြင့် ဓားမြှောင်လည်း ကျိုးသွားလေတော့သည်။ ဒစ်သည် သူ့အား ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ဖမ်းချုပ်လိုက် ၏။ ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားပြီဖြစ်သော ဟူးကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ ဘဲ။

“နတ်ဆိုး ... အသင်အိန်နဲ့ ဆာအင်ဒရူးကို သတ်မသတ်တော့ အသေ အချာ မပြောနိုင်ဘူး။ နောက်တော့ သိရမှာပေါ့လေ ... ဒါပေမဲ့ ခပ်စောစောက အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ပိုက်ဆံကို ယူပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆုတ်ဖို့ပြီး မီးတင်ရှို့အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း အသင့်ချိတ်ကလေးနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန် တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ သူများ လက်ချက်နဲ့ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ အသင်မသိနိုင်ဘူး။ ကိုင်း ... ဆုတောင်းပေးတော့။ အသင်လည်းပဲ ပလိပ်ကျင်းကို ခရီးထွက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလောင်းလာကောက်တဲ့လူတွေက အသင်ပုလိပ်ရောဂါနဲ့ သေတယ်လို့ ထင်မှာကိုး”

“ကျွန်ုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောစရာရှိပါတယ်”

“နောက်ထပ် ညာဦးမလို့လား ... ဟိုမှာ သွားပြီးတော့ ပြောပေးတော့။ ကျွန်ုပ်တော့ နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ သင့်တန်ဖိုးယူပေးတော့ သစ္စာဖောက်”

စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဗက်ဆယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အဆန့်သား ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဂရေးဒစ်သည် သူ့အား ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ပြီးလျှင် ဗက်ဆယ်၏ အင်္ကျီအိတ်များအတွင်းမှ ရွှေစုများကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

(ဒစ်) “အတိုးနဲ့ပါ ပြန်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်းမှာ ငွေ လိုမယ် မဟုတ်လား။ အလို ... ဒီမှာလည်း စာတစ်စောင်ပါလား”

သူသည် စာကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့သခင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ ဟူ၍သည် ပြန်သတိရနေပြီဖြစ်၏။

ဒစ်က ထူ့မ ပေးလိုက်လေသည်။ ဟူ၍က -

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ဒစ်က ‘မောက်’ ဟူ၍သာ ပြောပြီး ကြမ်းပေါ်၌ လူသေကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“မင်း သတ်လိုက်သလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူ ... ကျွန်တော့်ကို သတ်မလို့ လုပ်တာနဲ့ သတ် လိုက်တယ်”

သို့ပြောပြီးနောက် ဓားမြှောင်ကျိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ဟူ၍သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့သောစာကို ကောက်ယူဖတ်ကြည့်ရာ၊ သို့ဖတ်ရင်း က သူ၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင် လာလေသည်။

“ဒါ ... ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့် ... နားထောင်စမ်း”

လူယုတ် ... အသင်ဟာ လူအားလုံးကို လိမ်ခံသလို ကျွန်ုပ်ကိုလည်း လိမ်ခဲ့ပြီ။ ယခုသွားလေတဲ့ ‘သူမ’ နောက်ကို ကျွန်ုပ်လိုက်သွားပြီ။ နို့ပေမဲ့ သင်ဟာ သင်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်ကို အချိန်မီရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သတိပြုပါ။

ဒီဇွိုင်ယန်

(ဒစ်) “ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ စကားပြန်က နှုတ်ဆိတ်နေပြီ။ အင်း ... ကျွန်တော်နည်းနည်းလောကြီးသွားတယ်။ သူ့ဆီက သိသင့်တာတွေ ညှစ်ထုတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်”

(ဟူ၍) “သွားလေသူ ‘သူမ’ ဒါဟာ အိန်နီဖြစ်မှာပဲ။ ဒီဇွိုင်ယန်ဟာ သူ့ကို ဝိညာဉ်လောကမှာ ရှာမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပြီး ရဟူဒီတွေကလည်း သူလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က အဗီညွန်က ထွက်သွားတယ်လို့ ကျိန်ပြီး ပြော တယ်။ လာဟေ့ ... ဒစ်၊ ဒီအသေကောင်နေပေစေ၊ ပလိပ်ကျင်းကို သွားရအောင်”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သူတို့သည် ပလိပ်ကျင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်သွားကြရာ၊ သူတို့အနီးသို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်လာပြီးလျှင် -

“မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ဒုက္ခတွေ့ကြဟန်တူတယ်။ ဘာများ အကူအညီ လိုချင်ကြပါသလဲ”

“အရှင်ဘုန်းတော်ကြီး ခင်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တုန်း က မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ အလောင်းကို အဝတ်နီနဲ့ ပတ်ပြီး ဒီမှာ လာပစ်တာတွေ့မိပါ သလား”

၂၂၄ □ ဖရန်ရွှေမျှား

“အေး ... တွေ့မိတယ်။ ကျွန်ုပ်ပဲ သရဏဂုံတင်ပေးလိုက်ရတယ်။ နေဦး ... အသင် ဘာလုပ်မလို့လဲ။ အခုဆိုရင် ဟိုအောက်အနက်ကြီးမှာ ရောက်နေပြီးတော့ ထုံးတွေကြောင့် ဘယ်သူမှ မမှတ်မိလောက်အောင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရောပေါ့။ အသင် ဒီအထဲဝင်ရင် အစောင့်တွေက ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နို့ပြီးတော့ အရာမရောက်ပါဘူးလေ။ ဘုရားသခင်ထံသာ နှစ်သိမ့်မှုရအောင် ဆုတောင်းပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်”

ထို့နောက် ဒစ်က ဟျူးအား ပလိပ်ရောဂါ ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၁၉

ဟူ၍ဒီကရက်ဆီ၊ ဂရေးဒ်နှင့် ဒေးဗစ်ဒေးတို့သည် ထိုဆောင်းရာသီ တစ်ခုလုံးတွင် အဆိုးဝါးဆုံးသော ညဉ့်ဖြစ်သည့် ဖေဖော်ဝါရီလ၏ နောက်ဆုံး အချိန်ညဉ့်၌ ဒန်းဝစ်မြို့အတွင်း ဆိုက်ရောက်သွားကြပြီး ထိုနေ့နံနက်မှာပင် ‘ယားမောက်’ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် ပြင်သစ်ပြည်မှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော သုဿန်တစ်ပြင်ကြီးပမာဖြစ်နေတော့ လျက် ကျန်ရစ်သူများ၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံများမှာလည်း ဘဝင်သို့ပင် ချဉ်း၍ နေလေတော့၏။

အင်္ဂလန်ပြည်တွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ‘ယားမောက်’ သင်္ဘော ဆိပ်မြို့ကြီးမှာပင်လျှင် သေဆုံးသွားသူများကို မြှုပ်နှံပေးရန် လူအလုံအလောက် မရှိတော့ပေ။ ကျန်ရှိနေသူများကလည်း ပင်လယ်ရပ်ခြားမှ နောက်ထပ်၍ ရောဂါ ဆိုးတစ်မျိုး သယ်ဆောင်လာဦးမည်စိုးသဖြင့် သူတို့အား လက်သင့်ခံ၍ပင် စကား မပြောခဲ့ချေ။ သူတို့စီးနင်းလာသည့် မြင်းများမှာလည်း ဇောင်းတစ်ခုတွင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိဘဲ ပစ်ထားသည့် မြင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ယားမောက်နှင့် ဒန်းဝစ်အကြားတွင် သူတို့သည် ကပ်ရောဂါကျရောက် ခဲ့သည့် မြို့များနှင့် ရွာများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။ ထိုမြို့ရွာများတွင် လူအနည်း ငယ်ခန့်သည် ဝမ်းနည်းယောင်သန်းလျက်ရှိသည့် မျက်နှာငယ်များဖြင့် ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ သွားလာလျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လမ်းများတွင် ခွေးများသေနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လယ်ကွင်းများတွင် နွားသေကောင်များ

၂၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၏။ ကပ်ရောဂါဆိုးသည် လူရော တိရစ္ဆာန်ပါ မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာမပေးခဲ့ပေ။

လိုးဝက်စတော့ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးတွင် သူတို့သည် မှန်တေတေနှင့် သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ ကူညီမည့်သူမရှိသဖြင့် ကမ်းစပ်တွင် မှောက်ကာ၊ လှိုင်းပုတ်သည်ကို ခံနေရသော သူ၏တံငါလှေကလေးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူတို့က ဒန်းဝစ်တွင် မည်သို့ရှိနေပါသနည်း သိပါသလောဟု မေးလိုက်သည့်အခါ ထိုသူသည် သူတို့အား ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး -

“ငါဟာ ဒီလိုပဲ ဒန်းဝစ်အကြောင်း ခဏခဏ အမေးခံနေရမှာလား။ အခု တစ်ခါပါနဲ့ဆိုရင် ဒန်းဝစ်အကြောင်း ခရီးသွားတွေထံက အမေးခံရတာ သုံးခါရှိပြီ။ သွားပြီးတော့ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ကြည့်ကြပေတော့။ မင်းတို့ သဘောကျ၊ တို့ သဘောကျတွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဂရုဒေဝသည် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ငါဟာ အလျင်မလိုရင်တော့ ခဏလေးဆိုင်းပြီးတော့ နင့်ကိုယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ သင်ပေးလိုက်ချင်တယ်။ ပါးစပ်ပုပ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်”

(ဟူ၍) “သူ့ဟာသူ နေပါစေကွာ။ လိုးဝက်စတော့က လူတွေဟာ ဒန်းဝစ်က လူတွေကို အရင်ကတည်းက မုန်းနေတာပါ။ အင်း... အခုလို အတူတူ ဒုက္ခခံရတာတောင်မှ သတိတရားမရကြသေးဘူးနော်။ အေး... မကြာခင် တို့များ အမှန်ကို သိရမှာပေါ့”

သင်္ဘောသားက နောက်မှလှမ်း၍ -

“အေး... မကြာခင် သိလိမ့်မယ်ကွ။ ဒန်းဝစ်က လှေသမားတွေ ‘လိုးဝက်စတော့’ က ဟယ်ရင်ငါးတွေကို ခိုးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

သူတို့သည် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ၊ မိုးချုပ်နေစဉ်ပင် ‘ကက်စလန်’ သို့ရောက်သွား၏။ တစ်ဖန် ကက်စလန်နှင့် ရင်သမိတို့ကို ဖြတ်သန်းကာ ဆက်လက်ခရီးထွက်ခဲ့ရာ၊ လူသူနေထိုင်ဟန် မတူသော အိမ်များကို တွေ့ရလေသည်။

(ဒစ်) “မောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အလျင် ရောက်နှင့်ပြီ ထင်တယ်”

(ဟူ၍) “ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို မိပါစေလို့ မျှောင်လင့်ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါဟာ သူ့ဆီက သတင်းစကား၊ ဒါမှမဟုတ် အနားယူခွင့်ကို လိုချင်နေတယ်။ ဒစ်ရေ... တခြားလူတွေ ဒီလိုပဲ ဒုက္ခကြီးခံရသလားကွာ။ ခံရတယ်လို့ သိရရင်တော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောဒီလောကမှာ နှစ်သိမ့်မှု မရရင် တခြားလောကနှစ်သိမ့်မှုကို မျှော်လင့်နိုင်သားပဲ။ နို့ပေမဲ့ ငါတော့ သိပ်မသေချာဘူး။ ဗက်ဆယ်ဟာ လိမ်ပြောချင်ပြောမယ်။ ပလိပ်ကျင်းက

ဘုန်းကြီးကလည်း အကျိန်ကိုသာ ကျိန်ပြီးပြောနိုင်တယ်။ အကျိန်နဲ့ မြုပ်မဲ့လူနည်း ပေမယ့် အကျိန်တွေကလည်း အများကြီးပဲ။ နို့ပြီး ဒီထက်ဆိုးတာတွေ ရှိသေး တယ် ဒစ်။ အကူးဟာ သူ့ကို ရသွားချင်ရသွားမယ်”

(ဒစ်) “မရချင်လည်း မရဘူး။ ကဲပါလေ ... သခင်ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ပါ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သေချာ ပါတယ်”

(ဟူး) “ဘာသေချာတာလဲကွ ဟင်။ ဘာသေချာတာလဲ”

(ဒစ်) “မကြာခင် လေဒီအိကို တွေ့မှာ သေချာတာ”

(ဟူး) “ဒီကမ္ဘာမှာလား ... တခြား ကမ္ဘာမှာလား ဟေ့”

(ဒစ်) “ဒီကမ္ဘာမှာပါ။ တခြားကမ္ဘာကို ကျွန်တော်ထည့် မပြောပါဘူး။ အဲဒီ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ မျက်စိကန်းချင်ကန်းနေမှာ နို့ပြီး အဲဒီကမ္ဘာဟာ မင်္ဂလာဆောင်တာတို့ ဘာတို့မရှိဘူး။ ကောင်းကင်တမန်တွေသာ နေတယ်လို့ ရေးထားတာပဲ။ သခင်အဖို့ ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ သခင်ဟာ ကောင်းကင်တမန် ကောင်းကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေဒီအိဟာလည်း ကောင်းကင်တမန် ဖြစ်ဖို့ လူစော် သိပ်နံ့သေးတယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်”

(ဟူး) “ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တွေ့ရမယ်လို့ မင်း ထင်ရ တာလဲ”

(ဒစ်) “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကူညီသူလို့ ဆိုတဲ့သူက ဒီလိုပဲ ပြော ထားလို့ပေါ့။ သူဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူညာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လေဒီအိ သူအိပ် မက်မက်ရာက နိုးတော့ ပြောပြတာကို သခင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ နို့ပြီး ဆာအင်ဒရူးအာနိုကပြောပြခဲ့တဲ့ နှင်းတောထဲမှာ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကော မမှတ်မိဘူးလား။ ဆာအင်ဒရူးဟာ သူတော်စင်တစ်ဦးပဲ။ သူဟာလည်း မောက် လိုပဲ လိမ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

(ဟူး) “မင်းဒီလိုထင်ရင်ကွာ ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောသလဲ”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်ဟာ အငြင်းအခုံလုပ်ချင်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး သခင်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ရင် အဗီညွန့်ကနေပြီး ယားမောက်အထိ သခင်နဲ့ အချေ အတင် ပြောလာရမှာ ... ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း အိပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်ရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ ဘယ်မှာတုန်းဗျာ”

(ဟူး) “ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာလဲ ဒစ်ရဲ့”

(ဒစ်) “ယုံကြည်မှုဆိုတာဟာ တခြားလူတွေအတွက် ဘယ်လိုပဲ မှားနေပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ မှန်နေတယ်လို့ သဘောထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့

၂၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အလွန်ကြီးမားတဲ့ အရည်အချင်းပဲ။ ဘာကိုမှ မယုံကြည်တဲ့လူဟာ ဘာကိုမှ မစိုက်ရလို့ ဘာကိုမှ မရိတ်ရတဲ့ လူလိုပဲပေါ့”

(ဟျူး) “မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူသင်ထားသလဲဟင်”

(ဒစ်) “ကျွန်တော်နဲ့ သခင်တို့တော်တော်နဲ့ မမေ့နိုင်မယ့် လူပဲပေါ့။ သူဟာ လေးအတတ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာပဲ။ သူ့စကားတွေဟာလည်း နည်းပေမဲ့ သူ့မြားတွေကိုပဲ အမှန်ကို တိုက်ရိုက်ကြီးသွားထိတယ်။ ဟိုမှာ စိတ် မချမ်းသာစရာတွေ စောင့်ချင်စောင့်နေမယ်ဖြစ်ပေမဲ့ မကြောက်ပါနဲ့ (ဤသို့ပြောရင်း ဒန်းဝစ်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်၏။) ဒီနောက်မှာ ဝမ်းမြောက်စရာ လာပါလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုမှာ ခြံတစ် ခြံရှိတယ်။ ခြံရှင်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ ကိုင်း... အဲဒီကို သွားပြီးတော့ မြင်းတွေလည်း အစာကျွေး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အစာစားရအောင်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဟောဒီနင်းတောထဲမှာ ဒန်းဝစ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော်တို့သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပြီးတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝမ်းနည်းစရာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းပြည့်ပြည့်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်နက်တွေလည်း ပင်လယ်ရေကြောင့် သံချေးတက်နေပြီ။ တိုက်ချွတ်ဆေးရဦးမယ်။ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ သခင်။ ကျွန်တော်တို့ ဒန်းဝစ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောက်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အသုံးပြုဖို့အကြောင်း ပေါ်လာဦးမယ်”

သို့နှင့် သူတို့သည် ထိုအိမ်သို့ မြင်းစီးသွားကြလေရာ၊ ဒစ်၏ မိတ်ဆွေကို သူ၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ပင် အခန့်သားသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မြင်းစောင်းထဲတွင် အစာရေစာများရှိသဖြင့် မီးဖို၌ မီးထည့်ကာ သင်္ဘောမှ ယူဆောင်လာသော ဝိုင်အရက်ကို သောက်သုံးပြီးနောက် မီးဖိုချောင်၌ တွေ့ရသော ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို စားကြလေသည်။ သို့စားသောက်ပြီးသောအခါ တစ်ခဏမျှ အိပ်စက်နားနေကြ၏။ သို့သော်လည်း နံနက်တစ်နာရီလောက်၌ ဟျူးသည် ဒစ်အား နှိုးပြီးလျှင် သူသည် အိပ်၍မရတော့ကြောင်း၊ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာက ဒန်းဝစ်သို့ ဆက်လက်သွားရန် နှိုးဆော်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ဒစ်က သန်းဝေလျက် -

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း သွားကြတာပေါ့ သခင်။ နို့ပေမဲ့ အရက်တက်တဲ့ အထိတော့ ဆိုင်းစေချင်တယ်။ ကောင်းပါပြီလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်ဆန္ဒအတိုင်းသာ သွားကြတာပေါ့။ ဒေးဗစ် သွားပြီး မြင်းတွေကို ကုန်းပေါက်လိုက်စမ်း”

ဒစ်မှာ အတော်ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် သံချပ်အင်္ကျီနှင့် လက်နက်များကို ပြောင်လက်ထက်မြက်လာသည်အထိ ဆေးကျောတိုက်ချွတ်ခဲ့ရာ အတော်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသောကြောင့် ဒေးဗစ်ကို ခိုင်းစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

နံနက်သုံးနာရီထိုးပြီးသည့်နောက် သူတို့သည် ဒန်းဝစ်အလယ်တံခါးကို ဆိုက်ရောက်သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်အါမျိုး၌ တံခါးပိတ်ထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တံခါးမှာ ပွင့်လျက်ရှိနေသည့်ပြင် အစောင့်တံ၌လည်း မည်သူကမျှ ဟစ်အော်မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒစ်က တညည်းညည်းတညူညူနှင့် “အခု ဒန်းဝစ်မှာ အစောင့်အရှောက် တယ်ပေါ့တာကိုး။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဟူ၍သည် ပြန်မဖြေဘဲ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက် ဆက်လက်၍ စီးသွားရာ နောက်ဆုံးတွင် ဈေးကွက်လပ်ရှိ သူ့ဖခင်အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွား၍ မြင်းဇက်သတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တရုတ်ကပ်များချထားသော်လည်း အလင်းရောင် မတွေ့ရသည်နှင့် အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့အသံသာပဲ့တင်ပြန်လာလေသည်။

“အင်း ... အားလုံးအိပ်ပျော်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတာပဲ။ ကိုင်း ... ဝင်ပြီးတော့ နှိုးကြရအောင်”

ဒစ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မြင်းဇက်ကို ဒေးဗစ်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း “ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ သူတို့ဟာ ဒန်းဝစ်မြို့က တခြားလူတွေကိုပဲ အိပ်နေကြမှာပဲ”

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ခပ်မိုန့်မိုန့်ဖြစ်နေသော အလင်းရောင်အောက်တွင် မီးအိမ်ကြီးကို အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။ ရှေးဦးစွာ အောက်ထပ် အခန်းများကို ရှာကြ၏။ ထို့နောက် ဟူ၍ဖခင်၊ အစ်ကိုများ၏ အိပ်ခန်းများကို ရှာကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ သင်္ဘောကြမ်းများကို ရှာဖွေကြရာ၊ သင်္ဘောကြမ်းများတွင် အစေခံများ၏ ခေါင်းအုံးများကို တွေ့ရသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ အိပ်နေသည်ကို မတွေ့ရချေ။

(ဟူ၍) “အိမ်ကြီးကို စွန့်ပေးကြပြီ”

(ဒစ်) “ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ မာစတာဒီကရက်ဆီနဲ့ သခင်အစ်ကိုတွေဟာ ရောဂါဆိုးကြောင့် ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီ ထင်တယ်”

(ဟူ၍) “သူတို့ လွတ်ကြပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်ကွာ။ ကိုင်း ... ဒီ အထဲနေရတာ မွန်လှတယ်။ အပြင်ထွက်ကြစို့”

၂၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဒစ်) “ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ သခင်”

(ဟျူး) “ဘလိုက်ဘတ်အိမ်ကြီးကိုပေါ့။ အဲဒီမှာ သတင်းကလေး ဘာကလေး အစအနကြားရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒေးဗစ် ... မင်း ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးရင် တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့။ ဘလိုက်ဘတ် အိမ်ကြီးကိုတော့ မမှားနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဟျူးနှင့်ဒစ်တို့သည် မြင်းများကို တစ်ဖန်စီးနင်းကာ မြို့တွင်းဖြတ်၍ သွားရင်း မကြာခဏ အသိအိမ်များရှေ့တွင် ရပ်ကာ ခေါ်ကြည့်ကြသေး၏။ သို့သော် ပြန်၍ ထူးသံများကိုကား မကြားခဲ့ရချေ။ အိမ်များမှာလည်း အများအားဖြင့် တံခါးများပွင့်နေသော်လည်း လူများအရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ဒန်းဝစ်မြို့တွင် သူတို့သည် အသက်ရှင်လျက် လူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဘလိုက်ဘတ်တံခါးပေါက်အနီးရှိ ထောင့်ချိုးကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်တွင် စုတ်ပြတ်နေသော စောင်းများပတ်ကာ ကောက်ရိုးကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည့် ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် လက်ထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုမှ ခိုးယူလာခဲ့ဟန်တူသော လှပသည့် ငွေခွက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။

သူတို့အား မြင်သောအခါ ထိုသူသည် ငွေခွက်ကို နှင်းတောထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ခွေးညည်းသကဲ့သို့ ညည်းညူလျက်ရှိလေ၏။

(ဒစ်) “ဪ ... အရူးတွမ်ပါလား။ ဟေ့ ... တွမ်၊ ဒန်းဝစ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ တို့ကို ပြောစမ်းပါကွာ”

“သေကုန်ပြီ ... သေကုန်ပြီ။ အားလုံးသေကုန်ပြီ” သူသည် ဤသို့ပြောပြီးလျှင် ထွက်ပြေးလေ၏။

ဟျူး က “နေပါဦး ... မာစတာဒီကရက်ဆီတွေကောကွ” သို့သော် အရူးတွမ်၏ ပြောသံကိုမကြားရဘဲ ပဲ့တင်ပြန်သံကိုသာ ကြားရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဟျူးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအဖြစ်မှန်ကို သတိရလေတော့၏။ ဒန်းဝစ်မှလူများသည် ထွက်ပြေးသူများမှတစ်ပါး၊ ကျန်လူအားလုံး ကပ်ရောဂါဖြင့် ပါသွားပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲတွင် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်း အားလုံး ပါသွား၏။

*

သူတို့သည် ဖြတ်လမ်းမှလိုက်သွားသဖြင့် ဘလိုက်ဘတ်ညွန့်ပြောင်းကြီးတွင် ရောက်နေကြ၏။ လ၊ ကလည်း ဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ တိမ်များကလည်း ကြယ်များကို ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မှောင်ပိန်းလျက်ရှိ၏။

(ဒစ်) “ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏနားနေကြရအောင်လား သခင်။ မကြာခင် နေထွက်လာမှာပဲ ဒီလိုမှောင်ထဲမှာသာ ဆက်သွားရင်တော့ ညွှန်အိုင်ထဲဖြစ်ဖြစ် မြစ်ထဲဖြစ်ဖြစ်ကျလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘက်က ရေသံကြားနေရတယ်”

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သော သူတို့၏ မြင်းများကို ရပ်နားကာ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီပြူထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ နေဝန်းထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးလင်းသွားလေတော့၏။ သူတို့သည် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် ရပ်နေမိကြရာ ဒစ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာကို တစ်ခါတည်း မှတ်မိလေတော့၏။

အနီးတွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ဆီသို့ညွှန်ပြရင်း “ကြည့်စမ်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဒီနေ့ပဲ သခင်ကလေးဗာဒင်အငယ်ကို သတ်လိုက်တဲ့နေရာပဲ။ ဟောဟိုနေရာမှာ ကျွန်တော်ပြင်သစ်နိုက်သူရဲကောင်းတွေ ပစ်သတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနဲ့ သခင်က ဘာလိုက်ဘတ်ဖြစ်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီးတော့ ကူးပြေးတယ်လေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာ ၂ နှစ်လား။ ငါတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ထင်သကွာ။ အလို ဟိုအနိမ့်ထဲမှာ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သို့ပြောရင်း သူသည် အောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နှင်းမြူများဖြင့် ဖုံးကွယ်လှမတတ်ရှိနေပြီး ရပ်နေသော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်”

မိနစ်ဝက်အတွင်း ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားကြ၍ ဒစ်သည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်ပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသူမှာ မောက်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူတို့သည် မောက်၏ ရှေ့ဝယ်နှင်းတောထဲ၌ပင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ မြင်းများကား ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

မောက် က -

“နိုက်သူရဲကောင်းနဲ့ လေးသမားမိတ်ဆွေများ ... အသင်တို့ဟာ ကတိတည်ကြပါပေတယ်။ သို့ပေမဲ့ နောက်ထပ်လာမည့်သူများ ရှိနေသေးတယ်။ သည်းခံပြီးတော့ စောင့်ဆိုင်းပါ။ နောက်ထပ် လာကြလိမ့်ဦးမယ်”

သူတို့သည် အတော်ကြာရပ်နေကြပြီးလျှင် ဟူးက ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူတို့နှင့် ဆယ်လံလောက်တွင် ယုန်တစ်ကောင်ဝပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုင်းတောထဲမှ မြေခွေးနီကြီးတစ်ကောင်ထွက်လာ၏။

၂၃၂ □ ဝဂုန်ရွှေမျှား

ယုန် အနံ့ရသဖြင့် ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားသည်။ မြေခွေးသည် အတင်းခုန်အုပ် လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။ ထို့နောက်တွင်ကား သွားကို တစ်ချက် ဖြီးပြီးကာ မြေခွေးကြီးသည် ချုံပုတ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်လေ၏။

ယုန်နှင့် မြေခွေး၊ ကိုင်းပင်ခြောက် ထွက်စနေ ဆီးနှင်းခဲ ... သည် အကြောင်းကို သူ့အား ဘယ်သူပြောပြဖူးပါလိမ့်။

ယုန်မှ သူ့သတိရတော့၏။ ထိုသို့ သတိရသဖြင့် ထူပူသွားလေသည်။ သူ ဒစ်နှင့် မောက်တို့အပြင် ထိုတိရစ္ဆာန်များနေရာတွင် မည်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါ သနည်း။ သူသည် မောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မောက်သည် ငုံ့လျက် သူ၏ လက်ဖြင့် ဆီးနှင်းပေါ်တွင် အကြောင်းများ ရေးခြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ ယင်းအကြောင်းများကား သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတော့ ၏။

(မောက်) “လေးသမား အသင့်ရဲ့ ပုဆိန်ကို ဖြုတ်ပြီးတော့ တူးစမ်း”

ဒစ်သည် နားလည်သကဲ့သို့ ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ကာ မြေပျော့တွင် မြေပုံကျင်းတစ်ခုကို စတင်တူးလိုက်လေ၏။

ဟူးသည် အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ မည်သူ့အတွက်များ ဖြစ် ပါလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတောရင်း ဒစ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက် သူ၏ နောက်မှ အသံကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ရူးနေပြီ ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ကိုက်မျှပင် မဝေးသည့် ကုန်းအထက်ဆီ တွင် အိကလေဗာဒင်၏ တစ္ဆေက အင်္ကျီနီဝတ်လျက် လာနေသည်ကိုလည်း ကောင်း သူနှင့်အတူ အင်ဒရူးအာနီ၏တစ္ဆေကလည်း သူ၏ အင်္ကျီအောက်ရှိ သံ ချပ်အင်္ကျီတွင် သွေးများစီးကျလျက် လက်တွင်လည်း အသွားကျိုးသွားပြီးဖြစ် သည့် ဓားရိုးကိုကိုင်လျက်ပါလာသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသောကြောင့် တည်း။

ဟူးသည် စကားပြောမည်ပြုလိုက်၏။ သို့သော် သူ့မှာ အာစေးထည့် ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်ပြင်၊ တစ္ဆေများသည်လည်း တစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့် နေကြသဖြင့် သူ့ကို ဂရုစိုက်ဟန် မတူပေ။ သူတို့သည် မောက်ရှိရာသို့သွားပြီး လျှင် သူ၏ရှေ့တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ တစ်ခဏကြာမျှ သူတို့ကို ကြည့်နေပြီးနောက် မောက်က -

“ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲ အိကလေဗာဒင်”

“အဗီညွန့်မှာတုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြီးတော့ ကျွန်မ အသက်ချမ်း သာလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့သူပါ”

“ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲ ခရစ်ယာန်ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးအင်ဒရူးအာနီ”

“ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကာဠေးမှာတွေ့ခဲ့သူပါ။ နဂါးရုပ်နဲ့ တံခါးတွေ ရဲ့ နောက်က ရေအိုင်နံ့နံ့မှာ ထိုင်ပြီးနေတဲ့၊ ဘုရားသခင်တွေရဲ့ တံခါးပေါက်လို့ ခေါ်တဲ့သူပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ဒီအချိန်ဒီနေရာမှာ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့သူပါ”

“အသင်တို့ဘယ်က ဘာကြောင့်လာခဲ့သလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ အဓိညွှန်ကလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီမိန်းမပျိုကို အလွန်ကြီး ကျယ်သော ဘေးအန္တရာယ်ပြုမယ့် လူတစ်ယောက်ဆီက ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ နောက်ကလိုက်လာတယ်။ တစ်နာရီလောက် မကြာခင်က သူ့လူနစ် ယောက်စလုံးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ဟောဒီသေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာရခဲ့တာ ပါပဲ” ဤသို့ပြောရင်း သူ့ဘေးမှ ဒဏ်ရာကြီးကို ပြလိုက်၏။ “ကျွန်ုပ် မြင်းတွေက ပိုကောင်းတာနဲ့ ဘလိုက်ဘတ်ညွှန်ပြောင်းကြီးကို ဖြတ်ပြေးလာနိုင်ခဲ့တယ်။ သူက တော့ နောက်ကပါလာလေရဲ့။ အဲဒါနဲ့ အခုချိန်းထားတဲ့အတိုင်း အရှင်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရတာပါပဲ”

မောက်သည် တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူကြည့်ရာသို့ အိ နှင့် ဆာအင်ဒရူးတို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဟူးဒီကရက်ဆီနှင့် သူ၏အနီး တွင် ကျင်းတူးနေသည့် ဂရေးဒစ်တို့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရလေသည်။ အိသည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ခေါင်းကို နောက်သို့မော့လျက်ရပ်နေ၏။ ဟူးသည် စကားပြောမည်ဟု ပါးစပ်ကိုဟလိုက်၏။ သို့သော် မောက်က သူ၏ လက်ကို မြှောက်ကာ သူတို့နောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့နှင့် အလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှပင် မဝေး သောနေရာ၌ အက်ဒမန်အကူးခေါ် ကောင့်ဒီနိုင်းယန်ခေါ် ဆီညော်ကက်ထရီးနား အား သံချပ်အင်္ကျီဝတ်ကာ မြင်းစီးလျက်သား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူကလည်း မြင်သဖြင့် အကူးသည် ထွက်ပြေးရန် အတွက် မြင်းကို ပြန်၍ လှည့်လိုက်၏။

မောက်က -

“ကိုင်း ... လေးသမား သင့်အလုပ်ပဲ။ သင် သိတယ် မဟုတ်လား”

စကားမဆုံးသေးမီပင် လေးကိုတင်ကာ ပစ်လိုက်သဖြင့် ပဲ့တင်သံမစဲမီ ပင် မြင်းမှာ မြားမှန်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

ထို့နောက် မောက်က မြင်းစီးသမားကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ထိုသူလည်း မလာလျှင် မဖြစ်သကဲ့သို့ လာရလေ၏။ သို့သော် ဒစ်သည် လေးကို ပြန်ချလိုက် ပြီးလျှင် ကျင်းကိုသာ တူးမြဲတူးနေလေသည်။

အကူးသည် တရားသူကြီးရှေ့တွင် ရပ်နေသော ရာဇဝတ်ကောင်ကဲ့သို့ မောက်၏ ရှေ့တွင် ရပ်နေလေ၏။

“အသင်လူသား ... ဗင်းနစ်မြို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဆုံး စကားပြော ပြီးကတည်းက အသင်ဟာ ဘယ်ရောက်ခဲ့လို့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဗင်းနစ်မြို့က ဟောဒီ နိုက်သူရဲကောင်းနဲ့ အရှင်ကို ကြောက်တာနဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အဗီညွန်ကို သွားပြီးတော့ ဟော ဒီ အင်္ဂလန်ပြည်မှာတုန်းက နစ်ကလပ်ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရက်ရက် စက်စက် ဆေးခတ်ပြီးတော့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဟောဟို အမျိုးသမီးကို အကောက် ဉာဏ်နဲ့တစ်မျိုး၊ အကြမ်းဖက်လိုတစ်ဖုံ၊ ကျွန်ုပ်လက်ထဲရောက်အောင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကျွန်ုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ သူမနဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီးဟာ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်အားထားခဲ့တဲ့ လူမိုက်ကို လာဘ်ထိုးခဲ့ တယ်။ အဲဒီလူက လူသေယောက်ျားတစ်လောင်းနဲ့ မိန်းမတစ်လောင်းကို သူတို့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးပြီးတော့ ပလိပ်ကျင်းကို သွားအပစ်ခိုင်းတုန်းမှာ သူတို့ က အဗီညွန်ကနေပြီး အင်္ဂလန်ကို ရုပ်ဖျက်ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရန်သူနဲ့ သူ့အဖော်ဟာ သူတို့ကို သတ်ဖို့ ကျွန်ုပ် ကြံစည် ခဲ့တိုင်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် လွတ်လိုက်တဲ့ လူတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့ တယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မသေဘူး၊ ထွက်ပြေးပြီလို့ ကျွန်ုပ်သိရတော့ သူတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့နောက်ကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရန်သူနဲ့ သူ့ အဖော် လိုက်လာတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ လမ်းမှာ နှစ်ခါ ဆုံမိခဲ့ပြီး တစ်ခါတော့ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူတည်းခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သူတို့ကိုမှတ်မိတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်ုပ်ကို မမှတ်မိဘူး။ ဘုန်းကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးဟာလည်း အင်္ဂလန် ကို သင်္ဘောစီးပြီးလာတော့ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ အတင်းလိုက် ခဲ့တာပဲ။ အင်္ဂလန်မှာဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရန်သူဟာ သူ့ကိုရဖို့ သေချာတယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီး မနာလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာတာကြောင့်ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဟောဒီမနက်အရုဏ်မတက်ခင် မှောင်နေတုန်းမှာ သူတို့ကိုမိလာတာနဲ့ ဘုန်းကြီး ကိုသတ်ဖို့ ကျွန်ုပ်လူတွေ ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သေမှာ ကြောက်ပြီး တော့ သေလို့ရှိရင် သူ့ကိုမရဘဲနေမှာစိုးတာနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကြည့်နေတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ရဲ့ အစေခံအိုကြီးဘက်ကကူပြီး တိုက်တယ် ထင်ပါ ရဲ့။ ကျွန်ုပ်ရဲ့လူတွေကို သတ်ပြီးတော့ အမျိုးသမီး အိကလေဗာဒင်နဲ့အတူ ဆက် လက် ထွက်ပြေးပြန်ပါရော။ သူဟာ ဒဏ်ရာပြင်းလို့ သေမှာမူချပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်ုပ်ကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်းပျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့သူ အနည်းဆုံး တစ် နာရီပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ရမှာပဲလို့ တွေးမိပြီးတော့ နောက်ကလိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး ကျွန်ုပ် ရန်သူကို တွေ့ခဲ့တဲ့ နိမိတ်ဆိုးတဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ အရှင် ကလဲ့စားချေတဲ့ ဓားလွယ်ကို တွေ့ရတာပါပဲခင်ဗျာ”

(မောက်) “သည်းခံပါ ... ကျွန်ုပ် နာမည်ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ လက်ပါ။ ကလဲ့စားချေတဲ့ ဓားလွယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်ခံကြရတာပဲ။ ကံကြမ္မာက ဘယ်ဟာ၊ ကလဲ့စားချေတာက ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်ုပ်လည်း ကောင်းကောင်းမသိဘူး။ ဘယ်သူမှ ဘုရားသခင် တွေရဲ့ တံခါးပေါက်ကို မကျော်လွန်သေးသမျှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ လေးသမား ... ကျင်းဟာ တော်လောက်ပြီ။ ဒီကိုလာခွဲ ဘယ်သူ့ကို မြှုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို နာခံရအောင်။ နိုက်သူရဲကောင်းတွေ ... အသင်တို့က ကရက်ဆီနဲ့ ဗင်းနစ်မှာ စုခွဲတဲ့ လုပ်ငန်းကို အပြီးသတ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

ဟျူးသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဓားလွယ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ အကူးကလည်း သူ၏ဓားလွယ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဂရေးဒစ်ကို ညွှန်ပြလျက် -

“ကျွန်ုပ်ဟာ နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်နိုင်လို့ ရှိရင် သူက လေးနှင့်ပစ်လိမ့်မယ်”

(ဒစ်) “မကြောက်ပါနဲ့ ဆာသူခိုးလူလိမ်ရဲ့။ ဒီမြားကို သုံးဖို့လိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသင်တတ်နိုင်ရင် သခင်ကိုသာ သတ်ခဲ့ပါ။ တပည့်ကို ကြောက် စရာမရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ပါစေမယ်”

ဤသို့ပြောပြီးလျှင် ဒစ်သည် လေးညှို့ကို ဖြုတ်ကာ အိတ်ထဲပြန်ထည့် လိုက်လေ၏။

ဟျူးသည် အိန်ရပ်နေရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဒဏ်ရာရနေသော ဆာ အင်ဒရူးကား အိန်ပရုံးကို မှီကာ ရပ်နေလေသည်။ ဟျူးသည် ငဲ့ကာ အိန်ကို နမ်းလိုက်၏။

“မကြာခင် ငါပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီးတော့ ပြန်တွေ့ခဲ့တဲ့ မင်းဟာ ... ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ငါရဲ့ လူဖြစ်ရတော့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ဘုံမှာ ငါဟာ မင်းကို စောင့်နေရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ အခုဟာ နှုတ်ခွန်းဆက်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တာဖြစ်ရမှာပဲ”

“နှုတ်ခွန်းဆက်တာပါ။ နောက်ဆုံးနှုတ်ခွန်းဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်သေသွားရင် ကျွန်မလည်း နောက်က ထပ်ချုပ်မကွာလိုက်ခဲ့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟောဟိုကျင်းဟာ မောင့်အတွက် မဟုတ်ပါ ဘူး”

(ဆာအင်ဒရူး) “ဟင့်အင်း ... မင်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ့် သား ရဲ့။ မင်းအတွက် မင်းမမြင်တဲ့အရာက ကူတိုက်ပေးနေတယ်။ သူ့ကို ‘ဆေတန်’ နတ်ဆိုးနဲ့ သူ့ တပည့်တောင် မခံနိုင်ဘူး”

၂၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သို့ပြောပြီးနောက် ဓားရိုးကို ပစ်ချလိုက်ကာ လက်ကို မြှောက်၍ ကောင်းချီးပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ဟူးတို့နှစ်ယောက် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသော အခါ အကူးမှာ ကြောက်စိတ်များပျောက်လွင့်ကာ မနာလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာလေသည်။ ရုတ်တရက် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလျက် အလစ်တွင် ဟူးအား အတင်းဝင်၍ တစ်ချက်ခုတ်လိုက်၏။ ဟူးကလည်း သတိထားနေသဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ရာ ထိုနောက်တွင်ကား တိုက်ပွဲစ၊ လေတော့သည်။

ဟူးသည် ဓားလွယ်ကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ကိုင်ကာ ခုတ်လိုက်၏။ မည်မျှပြင်းထန်သနည်းဟူမူ အကူး၏ ညာလက်အောက်တွင် သံချပ်အင်္ကျီကို ဖောက်ပြီးလျှင် အသားကို ထိသွားသဖြင့် အကူးသည် နောက်သို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဆုတ်သွားရလေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ခုတ်ပြန်ရာ ပခုံးကို ထိသွား၏။ တတိယအကြိမ်တွင်ကား သံခမောက် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားက သွေးများ စီးကျလာပြီးလျှင် မျက်လုံးများထဲသို့ဝင်ကုန်သဖြင့် ရုတ်တရက် ကြည့်၍ပင် မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

အကူးသည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းထိအောင် နောက်ဆုံးသွားကာ ရပ်လိုက်ပြီး နောက် ဟိုယိုင်သည်ယိုင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဟူး၏ ဒေါသပင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ထင်ရလေသည်။ မြောက်ထားသော ဓားလွယ်ကို ဓားဦးအောက်သို့ စိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဘုရားသခင်ပဲ ဒီလူဆိုးကို စီရင်ပါစေတော့။ ကျွန်ုပ်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။”

အတန်ကြာမျှ တိတ်နေ၏။ သူတို့သည်လည်း နေရာတွင် ရပ်လျက် ဇာတ်သိမ်းရန် မဝေးလှသော အကူးကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် မောက်ကမူ ကား ကောင်းကင်သို့ မေ့ကြည့်နေလေသည်။

မကြာမီ ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်လာတော့၏။ အကူး၏လက်မှ ဓားလွယ်သည် ကျင်းအတွင်းသို့ လွတ်ကျသွားရာ အသွားကအပေါ်သို့ ထောင်စိုက်နေလေ၏။ သူသည် အားကိုညှစ်ထုတ်လျက် သူ၏ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးထဲမှ သွေးများကို ဖယ်ရှားပြီးလျှင် ထိုဓားမြှောင်ဖြင့် ဟူးကို မဟုတ်ဘဲ ‘အိန်’ ကို လှမ်းပစ်လိုက်သည့် ဓားမြှောင်သည် အိန် နားရွက်နားက ဦးခနဲ ဖြတ်သွားရာ၊ ဆံပင်တစ်ခွေပင် ပြတ်ထွက်သွားကာ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်လွင့်ကျသွားလေသည်။

ထို့နောက် အကူးသည် သူ၏လက်များကို ဆန့်တန်းကာ နောက်လန်ပြီးသော် ကျင်းထဲသို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဒစ်က ပြေး၍ ကြည့်လိုက်၏။ အကူးမှာ သူ၏ဓားကို ထုတ်ချင်းခတ် စူးဝင်လျက်သေဆုံးနေပြီကို တွေ့ရလေသည်။

“ပြီးပြီ ... ကျွန်တော်ကတော့ တိုက်ပွဲကောင်းကြည့်ရမယ် အောက်မေ့ ထားတာ။ အေးလေ ... သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေလိုပဲ သေရတာပဲ”

ဆာအင်ဒရူးသည် အိကိုမိုလျက် ကျင်းနံဘေးသို့ ခြေထောက်နဲ့နှင့် လျှောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သမီး အခု ... ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားပြီးတော့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း ... ဆေးခတ်ခံရပြီးတော့ အချည်နှောင်ခံခဲ့ရတဲ့ ကြီးကို ဘုရားသခင်ရဲ့ဓားနဲ့ ဖြတ်သွားပြီကွယ်။ ကိုင်း ... ဆာဟျူးဒီကရက်ဆီ ... အနား မြန်မြန်လာစမ်း။ ငါ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး”

ဟျူးလည်း အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် အချက်ပြလိုက်လျက် အိလက်ကို ကိုင်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေကျင်း၏နံဘေး အကူး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အထူးခြားဆုံးသော မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျင်းပခဲ့ကြ ၏။ ဆာအင်ဒရူးသည် သူ၏ တုန်ရီလျက်ရှိနေသော လက်များကို မြှောက်ကာ ကောင်းချီးပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဟျူးနှင့်အိကိုနှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည် များ ယိုစီးကာ မျက်လုံးများ ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်ဘဲရှိနေစဉ် ဆာအင်ဒရူးအာနိ သည် မောက်ရိုရာသို့ သွားလျက် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်၏။

“ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အထက်ကောင်းကင်မှ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက် နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခင်ဗျား။ တစ်ကြိမ်က ပြောထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ရောက် လာခဲ့ပါပြီ”

မောက်သည် သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဆာအင်ဒရူး၏ ရင်ပတ်ကို အသာအယာတို့ထိလိုက်၏။ ထိုသို့ တို့ထိလိုက်စဉ် ထူးခြားစွာ ပြုံးလိုက်လေ သည်။

“သစ္စာရှိတဲ့ အစေခံကောင်းပဲ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အသင့်အလုပ်ပြီးပါပြီ။ အခု ကျွန်ုပ် အသင့်ကို အထက်ကောင်းကင်ဘုံက အိမ်ကိုခေါ်ဖို့ အမိန့်ပါလာ တယ်။ ကိုင်း ... မော့ကြည့်ပြီး သွားလေတော့”

ဆာအင်ဒရူးသည် ပြုံးလျက် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ မြှောက် လိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်သော ဆီးနှင်း ပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာလှဲချလိုက်ပြီးလျှင် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

*

၂၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မောက်သည် ကျန်နေသူ သုံးယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကိုင်း ... ငါသွားတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ တို့များ တစ်ကြိမ် တွေ့ရင်တော့ ငါ့ကို မလန့်ကြန့်။ ငါ့ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ ငါဟာ ညာတာတတ်တယ်ဆိုတာ သင်တို့ အမြင်ပဲ မဟုတ်လား။”

ဟူးက ‘အိ’အား -

“မိန်းမရေ ... ဒီနေရာက သွားကြစို့ကွယ်။ မောက်ဟာ ပြန်လာပြီး တို့များ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့လူတွေကို လုပ်သလိုမလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ အခုလို ထိတ်လန့်စရာတွေ စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်တော့ ကျွန်မ မောင်နဲ့ ခဏ အနားယူချင် သေးတယ်။”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လက်တွဲကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား လေသတည်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

WIN
WHY
ALONG

အနုပညာ
နိဂုံး

RED EVE
BY SIR HENRI HAGGARD

BY THE MAKING GRAPHIC (PUBLISHED 2018)